766

[illegible]

766
1938
1.5.6

ஓம்.

ஆத்மத்திறவுகோல்

முதல் பதிப்பு

25 APR 1919
MADRAS

இந்நூல்
திருச்சிறுப்பள்ளி ஜில்லாவைச்சேர்ந்த
முசிரி தாலுக்கா கொளக்குடியிலிருக்கும்
க. லக்ஷ்மண ரெட்டியார்
அவர்களின் பொருள் உதவியால்

ஆத்மபோதோபதேஷ்டர்
பி. ஜி. அப்துல் மஜீத்
என்ற பூர்ணதாசர்களாலியற்றப்பட்டு

திருச்சிறுப்பள்ளி
ஜெகம் அண்டு கோ., டாட்ஸன் பிரஸில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.
1919

Copy Right Registered.

இதன் விலை] [ரூ 2-4-0

செப்பனிடுவதற்காக எடுத்துக்
கொள்ளப்பட்ட

மாதம் வருடம்

செப்பனிட்டு முடித்த

மாதம் வருடம்

ஆராய்ச்சி உதவியாளரின்
கையொப்பம்.

177
181.48

R6
N19

76761

முகவுரை

25 APR 1919

ஓம்.,

நம: ஸ்ஸர்வலோகவசங்கராய குரு,குருந:

" பிரஹ்ம பரமாத் மனே நம:

பிரிய ஆத்மாலன்மாரே! இவ்வரிய பெரிய நூலாகிய ஆத்மத்திறவுகோலைப்பிரஸித்தல் செய்யவேண்டுமென்ற மனோற்சாகம் வெகுகாலமாக இருந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் பரோபகாரஞ்செய்ய விருப்பமுள்ள சாதுக்களிடந் திரவியஞ் சுருக்கமாகவேயிருக்கின்றது. அத்வாதனவான்களிடமிதனைச் சொல்ல விரும்பினாலோ மஹா கஷ்டம். உடனே அவர்களின் மனதிலிந்தச்சாது வெப்படியோ தன்னுடைய ஏதோ ஒரு சுருக்க நிவிர்த்திக்காகவே தான் இந்த தந்திரத்தை வெளிப்படுத்துகிறதென்றெண்ணிவிடுகிறார்கள். ஹா! கா! என்னாத்மசிநேகிதர்களே!! எப்படித்தானிவ்வித தெய்வாயிக்கியாகந்த நூற்களை வெளியிடுவது?

அநேககாலம் மனோகரைத்தூண்டியுங்கடைசியில், கீழே சொல்லப்படுகின்ற மஹானாகிய ந. லக்ஷ்மண ரெட்டியார் அவர்களுடைய திரவிய உதவியால் ஜெகம் அண்டு கோ டாட்லன் பிரஸ், திருச்சியிலிதைப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதில் யேதேனும் இலக்கணப்பிழைகளோ எழுத்துப்பிழைகளோ இருக்கலாம். இருந்தாலும் திருத்திக்கொள்ள அபேக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறோம். அடுத்த பதிப்பிலில் இதையே திருத்திச் சுருக்கி எழுதுவோம். அதில் நமது ஸ்தூலதேகதாரக் துவக்கி கூடஸ்தபிரம்மா நிதநேகம் வரை படமாகப்போட்டு, அவ்வொவ்வொரு படியிலிருந்து அடுத்த படிகளுக்கேறும் ஏணியாகிய உபதேசச் சுருதி முடிவையும் காட்டப்படும். அதை நன்றாயறியவேண்டுமென்பர்களிந்நூலைத் துடர்ச்சியாக (108) தரம் வாசித்து ஜெபித்து, இதில் காட்டிய அறுகோணச் சக்கிரத்தின்

நடுவில் காட்டின புள்ளியின் முயற்சியை விமரிசையாகச்
செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு :—

முக்தவுரைப்பது சரியை, கிரியை, யோகம்,
மூன்றினுக்கு மெட்டாத ஞானபாதம்
வந்தவகை தனைவிலக்குந் தத்துவங்கள்
மாநிலத்தி லுரைப்பதுவுந் தொண்ணூற்றாறாம்;
அந்தவகை தன்னிலைம் பூதமென்றும்
அண்டபிண்டம் படைத்திருக்கும் மதனைக்கேட்டாய்
உலகவர்க்குத் தெரியும்வகை தெளிவாக
உரைத்திட்டோம் ஆத்மத்திறவென் றியம்பினேனே.

முமுக்ஷுக்களாக பிரியப்படுகிற மஹாஜனங்கள் எல்
லோருக்கும் முந்தி அறிவிப்பது: நாம் இவ்வுலகின்கண்
எவ்வாறு உற்பத்தியானோமென்பதை முதல் முதல் சரி
கை, கிரிகை, யோகம், இவைகள் மூன்றினுக்கும் எட்டாத
ஞானசாதனத்தை தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களின்
வழியாய் ஐம்பூதங்களை வகைவகையாய் விவரித்து எழுதி
யிருக்கும் இந்த ஆத்மத்திறவுகோல் என்ற நூல் தாங்
கள் அனைவரையும் முமுக்ஷுக்களாக்கத்தகுந்த மருந்தா
யிருக்கிறதென்று வெளியிட்டோம்.

அரியபெரிய சகோதரர்காள்! இந்நூலை ஆரம்பஞ்
செய்ய எறக்குறைய இருபதுவருஷ காலமாக முயற்சி
செய்தும் முடியாமல் நிறுத்திவிட்டோம். ஏனென்றால்
வித்தைக்கு தேகம் திரவியமும், திரவியத்திற்கு தேகி
வித்தை யாய் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால் வித்தையி
னருடைதனத்தால் அல்லாமல் மற்றபடி எந்தவிதத்திலும்
அது பிரபலப்படுவது அரிது. ஆயினும் இந்நூலை விரும்
பாதவர்கள் நமது பிரசங்கம் கேட்டவர்களில் ஒன்றும்
உபதேசிக்கப்பட்டவர்கள் ஒன்றும் இது வெளியாகவேண்
டுமென்று ஆசையில்லாதவர் யாரையும் காணவில்லை
ஆனால் அவ்வாசையை நிவர்த்திக்கும் வழியை யாரும்
கவனிக்கவில்லை. இவ்வகை குண்டிதாவேசமுடையவனாய்
அலைந்தகாலத்து திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவைச்சேர்ந்த
முசிரிதாலூக்காவிலுள்ள கொளக்குடி என்னுங்கிராமத்

தி லுள்ள சில ஆத்மநேசர்கள் வந்து அழைத்துக்கொண்டு
போனார்கள். அங்கு இவ்வாத்ம ஈடேற்றத்தின் விபரங்
களை மனுஷ காலை இயற்கைக்கு யோசிப்பாகிய பஞ்சபூத
தத்துவ விளக்கத்தை தெளிவாக அந்தகிராமத்தாரின்
கோரிக்கைப்படி சிலமாதங்கள் பிரசங்கஞ்செய்ய இவ்
வாறு விஷயங்கள் அடங்கிய நூலொன்று வெளியாக
வேண்டுமென்று நாம் வேண்டிக்கொள்ளாமலே காருண்
யக்கடவுளினது கருணைகடாக்ஷத்தை கவனித்துக்கொண்
டிருந்த அவர்களினின்றே இந்நூல் வெளியாகவேண்டு
மென்றுள்ள ஆசையின் காதம் வெளியாயிற்று. அவ்
வாசையை நிறைவேற்றுமாறு அவ்வாத்ம சகோதரர்களி
னின்று வாலிபனும், தெய்வாபீஷ்டனும், பரோபகார
சிந்தையுடையவனும், ஜீவகாருண்யமுடையவனும், தெய்
வப்பிரதிநிதிகளுக்கு தொண்டுசெய்ய மாசற்ற சிந்தை
யுள்ளவனும், தைரிய சம்பன்னனும், எடுத்த கருமத்தை
தொடுத்து முடிக்க வைராக்கிய முள்ளவனுமாகிய
மகா-ள-ள-ஸ்ரீ N. லக்ஷ்மண ரெட்டியார் அவர்கள் தன
சகாயத்தால் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலை மனதிருத்தி
வாசிப்பவர்கள், தங்களுடை திரேகத்துவங்களை மேலசா
யறிந்து, தன்னையறிந்து தலைவனைக்கண்டு வணங்குவது
போல வணங்கி நித்யஜீவனை யடையலாம். இதனால் சுய
மனோவசியமும், பிறர் மனோவசியமும், சித்தியாகும். இத
னால் இறைவனெங்கே யென்றறிந்து அழைக்கும், தான்
கோரியகாரியம் நிறைவேற்றும், சொற்சக்தி யுண்டாக்கும்,
மனோதிடனையுற்பத்திசெய்யும், இத்தகைமையான எல்லா
முயற்சிகளையும் அறிந்து, தங்களை திடப்படுத்திக்கொண்டு
பிறரையுந்திடப்படுத்த நாம் எல்லோருங்கடமைப்பட்டவ
ரென்பதைஎப்போதுங்கவனிக்கவேண்டும். ஜீவகாருண்யம்
அஹிம்சை, பரோபகாரம், மெய் குருவையும் பொய் குரு
வையும் கண்டறியும் வழியும், இந்நூலாகிய (ஆத்மத்திறவு
கோல்) என்னும் புஸ்தகத்தில் அடங்கியிருக்கிறது.

இந்தக்காலவியற்கையைக் கவனிப்பவர்களுக்கு பர
லோகத்தையும், பூலோகத்தையும் அநுபவித்தநுபவிக்கா

யல், பூலோக ஸ்வரூபலங்காரங்களிடத் தன்னையுமொளி பெரிய ஸ்வரூபஸ்தாசப் பிம்பமாகப் பாராட்டித் தன்னை ஒரு வருக்கும் காட்டாமல், எல்லோரையும் அறிந்து பரோப கார உதவியாகிய பேரின்பமென்ற பிறபலசாதி விர்த்தி யும், (ஆத்மதிறவுகோல்) ஆகிய இந்நூலில் அடங்கியிருக் கின்றது.

பொருந்திநின்ற பூதநிலை யலங்காரத்தான்
பொங்கிவிசாரித்து மாங்காரங்கொள்வன்
திருந்தாம்மைப் பணிந்தமாணாக்களோகேள்
செப்புமென்றத் தத்துவங்கள் தொண்ணூறாறு
அருந்தமிழா லுரைக்கப்படி கண்டுகொள்வாய்
அன்புடையாளிந்த விளைதத்துவங்கள்.
இருந்துவத்தவை தஞ்சத்தாகமுன்பே
இணையறியாமா ரோதியும் பொருளே.

இணங்கிநின்ற வர்வாங்காரம் கொண்டாடிக் கலந் கின்ற ஐம்பூதங்களைக்கொண்டாடி வேட்டையாடத் துணி பவர்களுக்கு தன்னிறைவைத் தன்னிலையாலறிந்து, எவ் வுயிரையும் இரக்ஷிக்கும் வீரன்மார் அடையும் வீரத் தன்மையும்; (இவ்வாத்மத்திறவுகோல்) என்ற நூலில் தெளிவாகவிருக்கின்றது.

தன்னையறிந்து தன் தலைவனில் ஐக்கியப்பட்டு எல் லோரையும் அறிந்து ஒருவருக்குந் தன்னைக் காட்டாமல் உலகத்தோடொத்து நீடூழிவாழ்வுடையோருக்கு நமஸ் காரஞ்செய்து முடிக்க: மமசுனிதாதவம் க்றதனு.

பொன்னுலகத் திந்நூலைக் கற்றறியும் பெரியோர்க்குப்
பொருமை தயவதி குணமுண்டாய் மேலும்
தன்னுடம்பைத் தானறிந்துக்கொள்வார் பெரியோர்
தயவுபெற்று வாழுவர் மறுபிறப்பறுத்து
பின்னுமலம் பெறுவர் பொருளாராய்ந்திட்டோர்
பிறப்பறுத்த மெஞ்ஞானத்தலை வாமிப்
பன்னுமறை காணுந் பரத்தோடொத்துப்
பதம் பெற்றுஞ் திப்பிரேனைப் பகர்ந்திட்டேனே.

ஓம்:

ப்ரஹ்ம பரமாத்மனே நம:

“சிவம் சிவகரஞ்சாந்தஞ் சிவாத்மானம் சிவோத்மம்
சிவமார்க்க ப்ரணேதாரம் ப்ரணதோஸ்
மி ஸதாசிவம் நமாமி.”

ஆத்மத்திறவுகோல்.

ஸர்வஜீவன்களுக்கும் ஆதியமாயும், மத்தியமாயும், அந்தமாயும், எல்லாஜீவன்களுடைய அந்தமாயும், அந்தரியாமியாயும், இருக்கின்ற சர்வகுண பரிபூரணத்துவமுடைய ஏக ஜீவனே ஸர்வஜீவா ஐக்கியம்.

அந்த ஜீவன்தானே தானாகித் தனியவனாய்த் தன்மயமாய், ஆத்மசொரூபமாயும் தன்னிலைமையை வேறொன்றாக்கும் இல்லையென்றே சொல்லக்கூடிய தானான ஏக ஓம் பிரணவச் சொரூபமே நமது ஜீவனாகையால் அதை அறிய விளக்கும், உபந்யாஸமே வேதாந்தம்மெனப்படுமென்றறிந்துகொள்.

ஓய்! என்னன்பர்களே! வித்தியாரண்ணியாமணீயமான இந்நூலை லோகானுக்ரகத்துக்காக, வேதாந்தத்தின் பொருள்களெல்லாவற்றையும் மனதிலே சேகரித்துக்கொண்டு, வேதாந்த விஷயமெல்லாவற்றிலும் அதிகரிக்க மாட்டாதவர்களும், வேதாந்தமனைத்தும் படித்தாலும், அதன் அர்த்தம் தெளிந்தறியக் கூடாதவர்களுமாகிய, சகலருக்கும் எளிதில் அறியலாம்.

எளிதாக வேதாந்தத்தின் உண்மைப்பொருளைக் கண்டனுபவித்து மோக்ஷமடைவதற்காக வேதாந்தத்தின், சம்மதப்படி தம்மனதைப் பரிசோதிக்க, தன்னுடைய பிரம்மானுபவத்தை ஆத்மா தேகம், இவர் இரண்டுபேரும் வாதப்பிரதிவாதத்தைக்கொண்டு கோர்ட்டு விவகாரமுறையில் வெளியிடுகிறோம்.

இந்த வேதாந்தத்தை இப்பொழுது இத்தேசத்தெல்லாம், சங்கற்பவிகற்பமாகவிருந்தவிடினும்; எத்தேசத்தாரும் நிராக்ஷேபஞ்சிரா ரோகணஞ் செய்யத்தகும் மகுடசிகாமணியென்பதற்காக்ஷேபமில்லாதிருக்கின்றது.

இந்தக் கிரிமினல் கேஸ் ரூபமாயிருக்கிற, இந் தேகத்தை நியாயத்தீர்ப்பு செய்கிற; ஸெஷன்ஸ்கோர்ட்டுடைய விசாரணையை தெரிந்துகொள்ளலாம். இவ்வித விஷயங்கள் நமது நாட்டில் இதன் முன்னிருந்ததையுங் காணோம். தேகமும் தேகியாகிய ஆத்மாவும் தற்போது காணப்படுகின்றதோ; அதே மாதிரியாக எக்காலப் பிரக்கியாதியுண்டாகும்படியான யாதொரு செய்கையும் நம்மவர்களினின்று சகாயமான யாதொன்றும் இல்லை. அதனால்தான் நம்மை நாம் அறிந்து நம்மிறைவனை சேவிக்கக் கபோதிகளாக விரும்புகின்றது. வெளிகள் தெய்வீகத்துக்குக் காரணமேயல்லாது, வேறே யாதொன்றல்லவென்றறியுங்கள். இந்த சரீர தத்துவோபதேசத்தை வெளியிடவேண்டுமென்று மனோஹிதம் வெளிப்பட்டு 20 வருஷகாலமாகிறது. என்னன்பர்கள் மிக்கநாட்டு ஜனங்களிலொருவராகிய லெக்ஷ்மணசெட்டியார் ஒருவருடைய முயற்சியால் மனோஹிதம் ஆத்மத் திறவுகோல்

வேததத்துவம் பிரபோதம் என்ற புஸ்தகத்தை அச்சில் கொடுத்து ஜனப்பிரவேசம் செய்விக்கிறேன்.

மனங்கொண்டும், பணங்கொண்டும், தேக முயற்சி கொண்டும், பர உபகாரஞ் செய்ய விருப்பமுள்ள, இம்மனிதன் மேற்படி விடாமுயற்சியைப் பார்த்து தாங்களனைவரும்; மிகவாதமாய்ச் சகாயம் பண்ணத் தனக்குத் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் லோகாபிவிர்த்தி, ஆத்மாபிவிர்த்தி, முதலான எல்லா நன்மைகளும் மனவேண்டுகையைத் தானே; தெய்வாநுகூலமாக நிஷ்பிரயாசம் வாழும். இது தனக்கே ஆச்சரியப் பிரமையுண்டுபண்ணும். (மேலும் "அடம்பஞ்செடியுந் திரண்டால் மிடுக்கு.") என்றெல்லோர்க்குந் தெரிந்த விஷயந்தானே. முயற்சியே! உயற்சி!! யென்று நாடுங்கள்.

இந்த வேதாந்த விவகாரத்தை. பலமகாத்மாக்களுடைய அநுபோக சித்தங்களின், ஆராய்ச்சியில் நின்றுள்ளதாயினும், (அது நமது தேகதத்துவப்பிரபோதத்தனே. அல்லாது வேறே இரவல் அல்ல. ஆகையால் படித்தவரும், படிக்காதவரும், மொத்தம்எல்லோரும், எளிதில் விநோதவாயிலாகப் பார்ப்பதற்கு வேண்டி; உணவருந்த மடியுள்ள மதலைகளைத் தன்னன்னைமார் எப்படி விநோதங்களைக் காட்டி ஊட்டவைக்கின்றதோ, அப்பேர்ப்பட்ட தன்மைக்கொண்டு தன்னையே; விநோதமுமான; கிரிமினல் கேஸ் பாவனையில் திரேகத்தையும் திரேகியையும், வாதிபிரதிவாதிகளாகவும்; தத்துவங்களை (96) சாக்ஷிகளாகவும், மத்தவர்களை வக்கீல்மாராகவும், வினா? விடைகளைக்கொண்டு ரூபிக்கிறதாயிருந்தால், ஆம்

பேற்கொத்தவர்களுக்கும் எளிதில் விளங்கி தங்களை யின்னவரென்றும், தன் இல்லாளை யின்னவளென்றும்; தெரியவரும். அதனால் தானும், தன் மனைவியும், ஐக்கியராய் ஜீவிப்பதுடன்வித்தியையும், தனத்தையும், இருலோகப் பிறக்கியாதியுமுடைய; நல்ல சுபல சந்ததிகளும், மிகுந்த செல்வமும் நீடூழி வாழ்வும் முடைத்தாகும் சந்தேகமேயில்லை.

வேதாந்தமென்று பேருள்ள எந்த புஸ்தகத்தையும் கையில் கிடைத்தமாத்திரத்தில் அதை கிலத்து போட்டுவிட்டு லோக ஸமாசாரத்தைப் பேசிக்கொண்டு காலத்தை போக்குகின்ற நிமைப்பொழுது வாழ்விலுள்ள அற்பமாத்திர சந்தோஷத்தில் அமர்ந்து, நித்தியானந்த வாழ்விலுள்ள அனந்தகோடி ஆனந்தத்தை இழக்காமல் ஆனந்த பரவசன்மாராக யிந்தச் சிறு புஸ்தகத்தைக் கையிலெடுத்து சிறிதாகிலும் மனதிருத்தி வாசித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு இதுவே ஓர் குருவென்ற நிலைமையை முற்றேற்றுவிக்கும். இத்தகமையான விஷயங்கள் நம் தேசமெங்கும் பரவி விகஸிக்கும்படி நாமனைவோரும் ஒருமனப்படும்படியான நன்மனத்துடைய சிந்தையை வைத்துக் கொள்ளும் பண்ணுருபவும், காருண்ணியாவயவவும், நற்ம சுகுணரும் ஆவீர்களாக. அதுவே தெய்வதத்துவம். பாலசீலவும், சமகுண சிந்தையும், பேசுவதெல்லாம் இனியமிர்தத்துவமும், கொழுந்தை சுபாவமும். தெய்வ லக்ஷணமே. நமது தீவினைகள் நிமிஷகோடி நினைந்து பிரார்வினையை நினையாமலற விட்டுப்போட்டு சதாமனனுசனத் திருப்பதே அரிய பெரிய அபார புதுமையைத்தன்க்குள் காட்டு முண்மையே உண்மை.

மணி 11 அடித்தது. தத்துவார்த்தபுரக் கோர்ட்டில் வக்கீலம்மாருங் கக்ஷி ஜனங்களும் வந்து நிறைகின்றது. ஒரோருத்தரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிற நாதமானது சொல்லரிய காம்பீரியமான வீணாநாதமோ, வேணுநாதமோ, ஸப்தமே தாடனநாதமோ, எக்காளநாதமோ, எந்த நாதமோ, பேச்சு பழைமையற்றயின் நாதத்துக்கெந்த நாதம்: யினை அம்மம்மா! சொல்ல முடியாது. இந்நாதச் சிரவணத்தைக் கேட்ட கக்ஷி ஜனங்கள் எல்லாங், கழுத்திலுந் தோளின்மேலுமுள்ள வஸ்திரங்களையெல்லாம்; எடுத்தகையால் எடுக்கவுந் தங்கள் நயனங்களையெல்லாம் தெக்ஷிண திசையைச் சாய்த்துக்கொண்டு பக்தி சம்யுக்தராய் நிற்கிறார்கள். இப்படி ஜனங்கள் ஆனந்த சம்பன்னராய் நிற்கச்சே, வேதங்களென்ற கணக்கே உத்திரசியில் நின்று விமானரதமொன்றிறங்கிற்று, மாயாமயனாகிய மஜிஸ்ரேட்டவர்கள் வண்டியில் நின்றிறங்கி இருநயனங்களால் கருணாரத பூரிதமான பார்வையாய்ப் போய் உட்கார்ந்தர்கள்.

மாயாமயனாகிய மஜிஸ்ரேட்டு வேதங்களென்ற கணக்கே 4 குதிரைகளைப் பூட்டியுள்ளரதமொன்று இடசென்று உத்திரதிசையில் நின்று இறங்கவும் மஜிஸ்ரேட்டவர்கள் காணிகளுடைய கண்ணிச் சந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணும்படி வெகு உல்லாசத்தோடு யெல்லாருஞ் சல்லாபங் கொண்டானந்திக்க சிம்காசனாரோகணஞ் செய்தார்கள்.

கோர்ட்டில் யெல்லோரும் மௌனானந்த வையன்மாராயிருக்க வெகு தூரத்தில் ஏதோ சத்தம் கேட்டார்கள். யேதோவொரு தடவுளாயிக்கொண்டு வருகிற

தடவுகாரன்—இந்த சரீரமென்ற வீட்டில் வைத்து தான் பிடித்தார்கள்.

5 மஜிசிரேட்டு—இந்தச் சரீரம் என்றவீட்டில் நீ ஏன் போகவேண்டும்?

ஆத்மா—இந்தச் சரீரமுண்டான நாள் முதல் நாங்கள் இரண்டு பேரும் நேசர்களாகவே யிருக்கிறோம்.

6 மஜிசிரேட்டு—இவர்களுடைய சாற்ஜிப்படிக்குள்ள குற்றக்காரன் தான் தானே?

ஆத்மா—நானல்லவே எனக்குத் தெரியாது.

7 மஜிசிரேட்டு—இந்தச் சரீரமுந்தானு மொன்றல்லவா?

ஆத்மா—ஒரு போதுமல்லவேயல்ல.

8 மஜிசிரேட்டு—அப்படியானால் நீரென்ன சொல்லுகிறீர்?

ஆத்துமா—விசேஷமாய் ஒரு ஞானம் எனக்குள்ளதே தவிர, ஆகாரமோ, விகாரமோ வேணு உறக்கோ, இந்தவகை யெந்தத் தொழிலுமெனக்கில்லை. விசேஷ ஞானமொன்றிருப்பதினால், நான் எந்தக் கெட்ட வேலையுஞ் செய்கிறதில்லை. எல்லாம் அந்தச் சரீரந்தான் செய்கிறதன்றி நானொன்றும் அறியேன். ஆனால் இந்தச் சரீரம் என்னை துஷ்ட மிருகங்கள் அதிகரித்துள்ள வனாந்தரங்களிலும், பணம் அதிகரித்துள்ள கஜானுக்களுக்கும், வீடுகளுக்கும், ஒரு காலத்தும் நம்பக்கூடாத பெண்டுகளுடைய சயன அறைக்கும், முள்ளுக்கும், கல்லுக்கும், வலித்து

இழுத்துக் கொண்டுபோய் நானாவித கெட்ட கர்மங்களுக்கும், இடையபாக்கி யாளாக்கித் தீர்க்கிறதேயன்றி நானொன்றுஞ் செய்கிறதேயில்லை. அதினுண்டாகிற எல்லா சுகதுக்கங்களையுமனுபவிக்கிறது மிந்தச் சரீரமேயல்லாது நானொன்று மனுபவிக்கிறதில்லை. எனக்கு நடக்கக் காலுகளோ, செய்யக் கைகளோ, காணக் கண்ணுகளோ, கேட்கக் காதுகளோ, மணக்க மூக்கோ, ருசிக்க வாய்யோ, தொட்டறிய தோலுகளோ, நினைக்க மனமெலா, ஆனால் என்னைச் சிலரறிந்தவர்கள் இந்த ஸ்தலத்துக்கூடி என்னைக் கூப்பிட்டு மாட்டார்களென்றுதான் யென்னுடைய முழு நம்பிக்கையென்று நான் கோர்ட்டில் விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன்.

9 மஜிசிரேட்டு—ரொம்பவுஞ் சரி. சரீரம் நீயென்ன சொல்லுகிறாய்?

சரீரம்—தற்மாதிபதியாகிய கோர்டு யெஜமானனே எனக்கு சொந்தமாய் யாதொரு சைதந்நியமுமில்லை. விவேகமோ, காமமோ, லோபமோ, மோகமோ, குரோதமோ, ஒன்றுந்தானெனக்குயில்லை கைய்யி, காலு, கண்ணு, மூக்கு, காது, நாக்கு முதலாகிய அவயவமுள்ள ஓர் பாவைக்கு துல்லியமல்லாதே என்னைக்கொண்டு சொந்தமாய் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. பாவவினையாகிற ஒருவன் கையிலிருக்கிற பாவையை தன்னிஷ்டம்போல ஆட்ட வைப்பதுபோல் நானொரு பாவைக்கு ஸதிர்சமல்லாது வேறல்ல. ஒரு வேடன் தன் அம்பைக்கொண்டு மானினைச் சுட்டால் மான்

செத்த குற்றத்திற்கு அம்பையோ, அல்லது வேடனையோ ஆரைக்குற்றத்துக்குத்தரவாக்கலாம்? ஆகையாலே இதில் நான் குற்றக்காரன் அல்லவேயல்ல. சரீரத்துடைவுதிம், ஆத்மாவுடையவும் வாதப்பிரதிவாதங்களைக்கேட்டு வக்கீல்ம்மாருஞ் சநங்களனைவோரும் இதில் தண்டனைக்குட்பட்டவர் குற்றக்காரர் யாரெனறறியாத்ததினாலே கோர்டு முழுவதும் மவுனமாகவே நின்றார்கள். அப்படி நின்றுகொண்டிருக்கச்சே

10 மஜிஸ்ரேட்—ஒருவன் திருடப்போகும்போது அவனுடைய ஆத்மா அதற்கு சிதமாகிய தைரியத்தையும் ஊக்கத்தையுங்கொடுத்து சகாயிக்கின்றது, ஆத்மபோதமென்கிற உணர்வுலாகிரியால் கேட்டு கெடக்கிற ஒருவன் தன்னுடைய, கை, கால்முதலிய அவயவங்கள் தளர்ந்துபோகிறது. ஒருவன் ஒரு குலபாதகஞ் செய்ய மனது வைக்கும்போது சரீரம் அதற்கு வேண்டிய பலத்தைக்கொடுக்கிறது, சரீர ஐம்புலன்களுக் கிச்சையுள்ள யெந்த விஷயத்தில் மனமானது லயித்துபோனால் கிட்டையிருக்கற ஆளுகள் பேசகிற பேச்சையுங்கூடிக் கேட்கமுடியவில்லை. இதனால் இரேகமும் ஆத்மாவும் இரண்டும் ஒருபோல சமாவகாசிகளாகவே, யெல்லாக் காரியத்திலும் ஒருபோல பங்குக்காரராகையாலிந்தக் கேசில் இரண்டுபேரும் ஒருபோல குற்றக்காருதான் யென்றூர். அதுங்கூடாமல் ஒரு மனிதன் ஆத்மாவில், விசனமுண்டாகும்போது அந்த மனிதனுடைய சரீரம் இளைத்துபோகிறது அல்லவா? இதனால் ஆத்மாவுக்கு சரீரந்

துணையென்றும் தெரிகிறதல்லவா? சரீரம் ஆத்மாவுக்குத் துணையென்றும், ஆத்மா சரீரத்துக்குத் துணையென்றுந் தெரிகிறதல்லவா? ஒரு மனிதனை அடிமையாக மற்றொருவனுக்கு விலைக்கு விற்கிறோம், அப்பொழுது ஆத்மாவில் விசனமுண்டாகிறது; சரீரத்தைத் தானே நாம் விற்றோம். ஆத்மாவுக்கேன் விசனம் வருவானேன்? இதனால் சரீரத்துக்கு ஆத்மா துணைதானல்லவா? இன்னுமனேக விதகாரணங்களால் எல்லா விஷயத்திலும் இவர் இரண்டுபேரும் ஒருபோல பங்குகாரரேயல்லாது ஒருத்தரை மட்டும் தெண்டிக்கக் கூடாது யென்று மாயாமயனாகிய மஜிஸ்ரேட்டவர்களுடைய அபிப்பிராயம். மஜிஸ்ரேட். (ஒப்பு)

குற்ற பத்திரம்.

தத்துவார்த்தபுரம் டிவிஷனில் மஜிஸ்ரேஸ்ட்டாகிய நாம், தர்ம்மாதிபதிப்ால் இந்தக் கோர்ட்டில். இன்றைத்தினம் சார்ச்சி வைக்கப்பட்ட முதல் No. 1 முதலாம் நம்பறில் பிரதிகளாகிய ஆத்மா சரீரம் இவர் இரண்டு பேரையும் கீழே சொல்லப்பட்ட பிரகாரமுள்ள குற்றம் உங்கள் மேல் சுமத்தப்படுகின்றது..

பரமதுரோகம், குருத்துரோகம், பரதோஷ விசாரம், கள்ளச்சாக்ஷி, கடிதேறுபத்திரம், களவு, சூது, பாதகம் முதலாகிய குற்றங்களை இரண்டுபேருங்கூடி ஒருவற்கொருவர் துணையாய் செய்ததாக தெளிந்ததினால்; மநுஸ்மிருதி 2, 161-201 8, 125-279, 310 9, 225-11 59 வகுப்புப் பிரகாரம் தெண்டிக்கிறதும், நம் முன்னிலையில்

வைத்து நியாயம் விசாரிக்கத்தக்கதும் ஆகிய குற்றங்கள் நீங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள். இந்தக் குற்றங்களுக்கு உங்களை நம் முன்பாக நியாய விசாரணை செய்யவேணு மென்று நாம் உங்களுக்கு இதனால் உத்தரவு செய்திருக்கிறோம். என்று தத்துவார்த்தபுரம் டிவிஷனில் மஜிசிரேட்டு கையொப்பு.

11 மஜிசிரேட்டு—உங்கள் மேல் தையாருக்கிய குற்ற பத்திரம் வாசித்து கேட்டீர்கள் அல்லவா? நீங்களென்னசொல்லுகிறீர்கள்?

ஆத்மாவ— இவ்வகை குற்றங்கள் ஒன்றுக்கும் நாம் குற்றக்காரனல்ல வென்று தெளிவிக்க பிருதிவி, அப்பு, வாயு, முதலாகிய (96) சாக்ஷிகளுண்டும்.

12 மஜி—சரீரம் நீ ரென்ன சொல்லுகிறீர்?

சரீரம்—எனக்கும் சாக்ஷிகள் அந்த (96) பேர்கள் தான்.

13 மஜிசிரே—உங்களுடைய சாக்ஷிகளை ஆஜருக்குவதற்காகவிந்தக் கேசை 28 நாளைக்கு நிறுத்தி வைக்கிறேன்.

14 மஜி—அடே? ஆரங்கே? சேவகா!

சேவகர்—சுவாமி, இவர்களைக்கொண்டு போ, சுவாமி உத்ரவு, போலீஸ் பந்தபஸ்து வைத்தோம், சரி! சரி!

சாக்ஷிகளை ஹாஜருக்க வேண்டி 28 நாளைக்கு நிறுத்தி வைத்திருந்த பிரதிகளைப் போலீசு பந்துவஸ்து வைத்ததாகச் சொன்னோமல்லவா? அந்த நாளில் கோர்ட்டுக்கு

வந்து இந்த விவகாரத்தைக் கேட்கவேணுமென்று ஆவல் கொள்ளாத்தவர் ஆருந்தன்னே தத்துவார்த்திலில்லை யென்றே சொல்லலாம்.

குறிப்பிட்ட நாள் வந்துவிட்டது பிரதிகள் அதிலா பிருத்திய மேறிய வக்கிலம்மாரையும்கொண்டு வந்தார்கள். வக்கிலம்மார் பாராசாஸ்மிருதி, மனுஸ்மிருதி, கௌதமஸ்மிருதி முதலிய லாப் புஸ்தகங்களைக்கொண்டு வந்தார்கள். குற்ற பத்திரந்தெய்யாருக் கொடுக்கப்பட்ட பிரதிகளா தன்மார் பந்தோபஸ்த்தில் நின்றுகொண்டு வருகிறார்கள். வந்து சேர்ந்தவுடனே மஜிசிரேட்டு, விசாரணைக்கும்ஸ்தாவை பார்த்து முதல் நம்பர்க்கேசை யெடுமென்று சொல்லுகிறார்.

முதல் பிரதிவாதி ஆத்மா. ஆத்மாவின் வக்கீல் மிஸ்டர் சாசநாயகன்.

இரண்டாம் பிரதிவாதி சரீரம். வக்கீல் மிஸ்டர் தத்துவவாதி.

15 மஜிசிரேட்டு—வக்கிலம்மாரைப் பார்த்து சாக்ஷிகள் ஹாஜருண்டோ?

1-ம் பிரதி— வக்கீல்சாக்ஷிகளை ஹாஜருக்கும் முன் சில விண்ணப்பமுண்டு அரிக்கையிட உத்தரவாக வேண்டும்.

16 மஜிசிரேட்டு—என்ன அது கேட்போருஞ் சொல்லலாம்?

1-ம் பிரதிக்கும்—2-ம் பிரதிக்கும் இரண்டுபேருக் குங்கூடி குற்றபத்திரம் கொடுத்ததே சரியல்ல. சந்த

மற்றதும், நித்தியமற்றதும், ஆகிய இந்த சரீரம் ஆத்மாவை பலவித தீவினைக்கு ஏவிக்கொண்டுபோகிறது. அதெப்படியென்றால் அதிக காம்பீரியமேறிய ஒரு மகா வித்துவானும், நல்ல நடபடி பத்தி விசுவாசமுடைய நற்குணவானாகிய ஒருவனும், கெட்ட நடபடியுடையவனும், மரியாதை இலவலேசமில்லாத்த அதிக அழகுடைய ஒரு மடையனும் ஆகிய இவர் இரண்டுபேருங்கூடி ஒரு பயணம்போகும் மத்தியிலொருதாசி இவர் இரண்டுபேரையுங் கண்டால் இன்னவரென்றறியாத தாசியாரை நோக்கி ஆசிப்பாள்? தடையின்றி அதிசுந்தரரூபத்தையே விரும்வாளிக்கமைமே. சரீர காந்தியைக்கண்டு தாசியுடைய வலையிற் சிக்கப்பட்டு மோஹவலையில் சிக்குண்ட தேகத்தோடு கூடப் பரிசுத்தமும் நித்தியமும் உடையாதமாவும் கூடத் தேக காந்தியைக் கண்டு மோகித்து தாசியுடைய வலையில் சிக்குண்ட சரீரத்தோடுகூட நித்தியாத்மாவும் தவிக்கின்றதேயல்லாது சரீரத்தையாத்மாவுகொண்டு போகிறதேயில்லை.

இந்தக் காரணத்தால் இந்தக் காரியத்தில் 1-ம் பிரதி குற்றக்காரனல்லாததாகையால் ஆத்மாவை விட்டுப்ப அபேக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

17 2-ம் பிரதி—சரீரத்தின் வக்கீல் 1-ம் பிரதி வக்கீலின் வாதவுங் கோர்ட்டு கேட்டுவல்லோ. இரண்டு பிரதிகளுக்குங்கூடிக் குற்ற பத்திரங் கொடுத்திட்டுள்ளது நீரே பிழைவுதான். ஏனென்றால் ஆத்மாவுடைய

சகாயமில்லையானால் சரீரம் யாதொரு குற்றத்துக்காளாகமாட்டாது. முன் கருதலோடும் சரியான ஞானத்தோடும் பத்தியோடுங்கூடி ஆத்மா விசாரணை செய்கிறதாயிருந்தால் சரீரந்தானே ஒருவகைக் குற்றத்துக்குட்பபடுவதேயில்லை. உதாரணமாக ஒரு மனிதன் ஓர் குதிரைச் சவாரி செய்வதாய் வைத்துக் கொள்ளுவோம். குதிரைமேலிருக்கிறவன் அதன் கடிவாறினை சரிக்கு பிடித்திருந்தால் அதற்கு யாதொரு கடத்துக்குள்ளும் குதிரை அகப்படாது. அதற்கு பதிலாக அந்தக் குதிரையை அதனிஷ்டப்படி விட்டால் வழியில் நடக்கிறவர்களில் கிழவர்களும் குழந்தைகளுடைய மரணத்துக்கும் இரையாகலாம் கூடாமல் கல்லிலோ முள்ளிலோ காட்டிலோ குண்டிலோ குழியிலோகொண்டு சாடிக்கிறதும் அல்லாமல் குதிரைமேலிருக்கிறவனுக்கும் யேதோகஷ்டதைகள் வந்து நேரக்கூடும். இதற்கெல்லாம் குதிரையோ குதிரைமேலிருந்தவரோ யார்தான் குற்றக்காரர் என்று சொல்லும்?

அந்த கமைமே சரீரமாய குதிரைமேலேறி ஓட்டுகிறது ஆத்மாவாகிய யெஜமான் தான். ஆகையால் சகல கர்ம்மங்களும் ஆத்மாவே செய்ய வைக்கிறதன்றி சரீரம் யாதொரு குற்றத்தையுஞ் செய்கிறதில்லாததாகையால் கட்டாயம் இந்தக் குற்றத்தில் நின்று சரீரத்தை விட்டுவிடும்படி விண்ணப்பங் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். என்று சரீரத்தின் வக்கீல் தத்துவ வாதி.

18 மஜிஸ்ட்ரேட்டு—நீங்களிரண்டுபேரும் இப்படிப்பட்ட வாதப்பிரதி வாதஞ்செய்கிறதாயிருந்தால் யுகபரியர்

தமிழ்த்தங்கைக முடிகிறதேயில்லையென்று தீர்ப்புசொல்லலாம். சரியெல்லாஞ் சரியென்று வைப்போம் நானொன்று கேட்கிறேன் அதாவது இதில் ஆதி வஸ்து யார் அனாதிவஸ்து யாரென்று சொல்லும்.

1-ம் பிரதி—ஆத்மாவின் வக்கீலிதில் ஆதி வஸ்து சரீரமும் அனாதி வஸ்து ஆத்மாவாகவும் இருக்கின்றது.

19 மஜிசிரேட்டு—சரீரத்தை ஆதி வஸ்து வென்று சொல்லக் காரணமென்னே சொல்லும்.

1-ம் பிரதி—வக்கீல் அதெப்படியென்றால் புருஷ வீசமல்லது விந்து சம்போக வேளையில் யோனி புகுந்துரத்த சம்யுத்தமாகிறது. அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அது அன்றைத்தினமே ஒன்று சேரத் தொடங்குவும் 25-ம்நாள் கட்டியாயும் முதல் மாதத்தில் ஓர் பிண்ணமாயும் இப்படி கிரமேண பத்து மாதத்துக்குள் ஓர் குழந்தையாகச் சூதிகாவாயுவின் பலத்தால் ஜென்மஜாதனாகிறான் இத்தகைக் காரணத்தால் சரீரந்தான் ஆதியென்று சொல்லுவார்கள். காரணமாய்ச் சொல்லுகிறதாயிருந்தால் ஒன்றொன்றாய்க் கேளுங்கள்.

" சரீராதி உற்பத்திக்கிரமம் "

கெற்பதானங்கள் பண்ணக் கொளத்தனில் கிரங்கள் காசி,
வற்பனப்பிராணவாயு வலதிலோடிலானும்;
செற்பன இடதிலோடில் சிறந்தது பெண்ணதாகும்
மற்கா வுதயமாகில் மலிவில்லாக் குண்குறிமை கொண்டு.

" கெர்பவுற்பத்திக்கிரமம் "

சூழ்ந்தது சுக்கிலத்தில்ச் சுரோணிதங் கலக்குமென்று,
புகுந்திடும் வியாதி மூன்றுபொருந்திய குமழிபோலே;
உந்திருமேழுநாளில் குடியே திரண்டு வொன்றாய்:
உந்திக்கிருவத்தஞ்சாம் நாள் பிறந்தது பிண்டமாச்சே.

முந்தியதிங்கள் தன்னில் முளைந்ததுகட்டியாகி
பிந்தியதிங்கள் தன்னில் பிடரிதோள முதுகுமற்றி
மூன்றெனுந்திங்களி லுடல்விலா அரைக்கை கால்:
உந்திக் குளாலாந் திங்களுற்றதோர் மூக்குமே.

ஐந்தெனுந்திங்கள் தனிலாகிடுஞ் செவியுனசி
ஆறெனுந்திங்கள் தனில் நவின்றிடும் நகமெய்கிறு;
உந்திரும் யேழாந்திங்கள் உற்றதோர்
மலசலத்துவார முண்டாச்சே.

நரம்புடனொடி சந்துகாடிய குடல்கள்கொப்பு,
பரந்தகால் கரங்களுண்டாம் பத்தியெட்டாம் திங்கள்;
ஒன்பதாந்திங்கள்தனில் வருந்ததோப் பலனுமுண்டாம்:
தம்புராந்தனை நினைத்து அன்புடனை யெடுத்து அரும்பத
[மருளுவாய்.

ஆறவேபத்தாமாதம் ஆதிதன்னருளினாலே,
சிறவே பிராணவாயு சிரமது கீழதாக்கும்;
பாரதில்க்கொணர்ந்துதன்னும்:
பார்த்து முன்னறிவதெல்லாம்.

ஆனால் ஐந்தாம் மாத துவக்கத்திலும் நாலாம் மாத முடிவுமாகிற சமயத்துதான் ஆத்மா பிரவேசிக்குமே யல்லாது முந்தினது ஆத்மாவேயில்லை. இக்காரணத்தால்

சரீர ஆதியாகியவனை குற்றக்காரனன்றி ஆத்மாவுக்கு இந்தக் குற்றத்தை விதிக்க நியாயமேயில்லை.

20 **மஜீசிரேட்டு**—2 பிரதி யென்ன சொல்லுகிறாய்?

2 பிரதிவக்கீல்—பூர்வ ஜனகிர்த கர்ம்மங்களாலுண்டாகிற சுகதுக்கத்துக்கு அனுபவஹேதுவாக ஒரு சிசுபிறக்கின்றது. யென்றது வாஸ்தமாகயிருக்கலாம், ஆனால் ஜனித்தபிறகுதான் சரீரத்தைக் காண்கிறது. அதின்முன்பாய் யாதுமே தெரிகிறதுமில்லை. யாதொரு சமயங் கெர்ப்ப பாத்திரத்தில் பிரவேசித்து சுக்கில ரத்தசம்யுக்தமாகின்றதோ அச்சமயமே ஆத்மாவுமதில் பிரவேசிக்கின்றது.

ஆத்மாவு நிராகாரனும், நிர்ம்மலனும், நிராமயனும், நித்தியனும், அநாதியுமாகிய இந்த ஆத்மாவே, ஆதியாகிய சரீரத்துக்குள் பிரவேசித்து பலவித தீவினைகளைச் செய்ய வைக்கிறதேயன்றி சரீரம் இந்தக் குற்றத்துக்கு நிர்தோஷியாகையால் இரண்டாம் பிரதியை விடுதலையாக்க அபேக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

21 **மஜீசிரேட்டு**—ஒருவன் தான் செய்தில்லாத குற்றங்கள் கொலை, களவு முதலியவற்றை செய்ததென்று பலமாய் வாதிக்குப்பொழுதும், திடீரென்று ஓரோர அபகடங்கள் நேரிடும்பொழுதும், அத்ததிகமாய ஒரு விசனம் ஆத்மாவுக்கு நேரிடும்போது, அவன் காலுகளாலும், கைகளாலும், சரீரத்தக்காலும், யாதொரு விகாரமோ, விசனமோ, ஒன்றும் உண்டாகிறதில்லை. ஆனால் மனது தகதலைக்கிறதாகவும், சரீரம் அசையாமலுமிருக்கிறது.

ஆனால் அதற்கு மாற்றமாக சரீரத்துக்கு ஏதோ ஒரு காரண வசத்தால் வெட்டுண்டு முறிவேக்குகையோ, விரணமுண்டாகவோ செய்தால், அடியோ, குத்தோ, இவைகளொன்றுமே ஆத்மா அனுசரிக்கிறதில்லை. வெட்டுண்டால் முறிகிறதும், விரணங்கள் உண்டானால் நோகிறதும் எல்லாஞ் சரீரத்துக்குத்தான். ஆத்மாவொன்றுமே யனுபவிக்கிறதில்லை. சரீரம் இந்த வலிகளெல்லாம் அனுபவித்து துக்கமடைகிறதும் ஆத்மாவு சொஸ்தமாயிருக்கிறது. சில சமயம் மனது வேலை செய்கிறது சரீரமும் ஆத்மாவும் சுவாதந்திரிய மடைகிறது.

சரீரம் கஷ்டமடைகிறதென்ற ஆத்மாக்கும், ஆத்மா நஷ்டமடைகிறதென்ற சரீரத்துக்கும், யாதொரு சிந்தையுமில்லை. ஒருவனுடைய மனக்கண்ணுகொண்டு அதிக சௌந்தர்யமுள்ள ஓர் பெண்மணியைக் கண்டுகொண்டால் அந்தப் பெண்ணை மாயையுடைய அந்தகாரத்தால் ஆசைகொண்டு சேர்ந்துவிட்டால் அந்தக் குற்றம் யாரைச் சேர்ந்தது? ஆத்மவுக்கோ, அல்லது சரீரத்துக்கோ எதற்கு? கொஞ்சஞ் சொல்லும்? ஆத்மாவுக்கேதான் இன்னொருமுறை அலக்கியமான்களும். நல்ல யௌவனத்தோடு கூடியவர்களும், அபலகளுமான பெண்களை கேவலம் பார்த்து மதிக்காதவர்களும், மோக்ஷவான்களுமாகியவர்கள் மோக்ஷ மார்க்கத்திலெனினுத்மாவோடு கூடியிருக்கிற ஒரு அழகானவனை தாங்களுடைய உபசாரமானசா மற்றியத்தினாலோ அந்தஸ்பரிஷனத்

தோடு கூடியிருக்கிற லயத்திலோ ஆத்மாவறியாதே சலன முண்டாக்கி அந்தப் பெண்ணை வசப்படுத்தி அவளுடைய ஆசையைத் தீர்த்தால் அந்தக் குற்றம் சரீரத்தினல்லாமல் ஆத்மாவுக்காகுமோ? ஒருபோது மில்லை.

ஓ! கோ!! ஆத்மாவுடைய சகாயத்தால் சரீரம் குற்றஞ் செய்கிறதென்று சரீரவும் சரீரத்தினுடைய சகாயத்தால் ஆத்மாவு குற்றஞ் செய்கிறதென்று ஆத்மாவும் இப்படி நீங்கள் வாதப் பிரதிவாதஞ் செய்கிறதாயிருந்தால் யுகபரியந்தம் இந்தக்கேசு முடிவாகுமா? இந்தவாதப் பிரதிவாதம் பிரபஞ்ச தர்மமென்ற (லா) நியமப்படி சரியல்லை. ஆகையால் சாக்ஷி விசாரணையைக் கொண்டல்லாது இந்தக்கேசு ருஜுப்படாது. அதினால் கூடுதல் இன்னும் (20) நாள் கெடுவு அதிகம் கொடுக்கிறேன், சாக்ஷிகளை ஹாஜருக்கிறதற்காக 20 நாள் கெடுவு கொடுத்திருந்தோம் அல்லவா அந்தக் கேசு முதல் முதல் தான் யெடு

விஸ்தாரகுமுஸ்தாள் கேசு யெடுத்தாச்சு.

22 மஜீசிரேட்டு—(வக்கீலோடு) சாக்ஷிகள் ஹாஜராயிருக்கிறார்களா?

வக்கீல்—ஹாஜராயிருக்கிறார்கள்.

23 மஜீசிரேட்டு—சாக்ஷிகள் யாரெல்லாம் சொல்லுங்கள்கேட்போம்?

வக்கீல்—சாக்ஷிகளின் பட்டிகை விஸ்தாரகுமஸ்தாவிடம் கொடுக்கிறார்.

விஸ்தாரகுமஸ்தாள்—சாக்ஷிகள்ப் பட்டிகை வாங்கினார்.

கீழே பேயர் சொல்லுகிற சாக்ஷிகள் (96) பேரையும் இந்தக் கேசில் சாக்ஷி விசாரணை செய்யவேணும்.

சாக்ஷிகள் பேயர்.

1. பிருதிவி
2. அப்பு
3. தேயு
4. வாயு
5. ஆகாசம்
6. சட்சு
7. சிரோத்திரம்
8. ஜிஹ்வா
9. கிராணம்
10. தொக்குள்
11. ரூபம்
12. ரசம்
13. கெந்தம்
14. பரிசம்
15. சத்தம்
16. வாக்கு
17. பாணி
18. பாயூ
19. உபஸ்தம்
20. பிராணன்
21. அபானன்
22. வியானன்
23. உதானன்
24. சமானன்
25. நாகம்
26. கூர்ம்மன்
27. கிருகலன்
28. தேவதத்தன்
29. தனஞ்சயன்
30. வசனம்
31. கவனம்
32. தாவனம்
33. விஸற்னம்
34. ஆனந்தம்
35. மூலாதாரம்
36. சுவாதிஷ்டானம்
37. மணிபூரகம்
38. அனாகதம்
39. விசுத்தி
40. ஆஞ்ஞா
41. காமம்
42. குரோதம்
43. கோபம்
44. மோகம்
45. மதம்
46. மார்ஸரியம்
47. டம்பம்
48. லஜ்ஜா
49. லோபம்
50. மனது
51. புத்தி
52. அஹங்காரம்

53. சித்தம்
54. சலனம்
55. தாவனம்
56 கஞ்சனம்
57. குஞ்சனம்
58. இடைகலை
59. பிங்கலை
60. சூஷ்மனை
61. சூரியமண்டலம்
62. சோமமண்டலம்
63. வன்னிமண்டலம்
64. வாதம்
65. பித்தம்
66. சிலேஷ்மம்
67 புத்திரேஷணம்
68. வித்தேஷணம்
69. தாரேஷணம்
70. ஸத்துவ
71. ரஜஸ்
72. தமஸ்
73. ஜாக்கிர
74. சொப்னம்
75. சுஷுப்தி
76. ஆத்யாத்மீகம்
77. ஆதிதெய்வீகம்
78. ஆதிபௌதீகம்
79. தூலம்
80. சூக்ஷமம்
81. காரணம்
82. ரசம்
83 ரத்தம்
84. மாம்சம்
85. மேதஸ்
86. மஜ்ஜா
87. அஸ்தி
88. சுக்கிலம்
89. அன்னமயம்
90. மனோமயம்
91. பிராணமயம்
92. விஞ்ஞானமயம்
93. ஆனந்தமயம்
94. பிரம்மா
95. விஷ்ணு
96. ருத்திரன்

சர்க்கார் வக்கீல் மிஸ்டர் :— ஞானசந்திரன்.

1-ம் பிரதி ஆத்மாவின் வக்கீல்

1-ம் சாக்ஷி பிர்திவியோடு

24 ஆத்துமத்தையும், சரீரத்தையும், இவர் இரண்டு பேரையுந் தெரியுமா?

பிருதிவி அல்லது பூமி தெரியும்.

பூமி :—என்னுடைய வேலை தைநந்தன சலநமென்றும், வார்ஷிகசலனமென்றும், இரண்டுவகைச் சலனவும், சிருஷ்டியும், ஸ்திதியும், சம்காரமுமாம். பிருதிவி,

அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசமென்ற இந்த பஞ்சபூதங்களில், பிருதிவிரூபமாயிருக்கின்ற என்னில் ஸ்தூலமென்றும், சூக்ஷமமென்றும், காரணமென்றும், கூடஸ்தலமென்றும், பிரம்மமென்றும் ஐந்து விதமான அகங்களும், சத்தமென்றும் பரிஷமென்றும், ரூபமென்றும், ரசமென்றும், கெந்தமென்று ஐந்துவிதமானவிஷயங்களும், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்காரமென்று மூன்றுவித கர்மங்களும் அடங்கியிருக்கின்றது.

25 வக்கீல் :—அதெல்லாமிருக்கட்டும் இந்தக்கேஸைபற்றி என்ன? வென்ன? தெரியும் சொல்லு?

பூமி :—யாதொன்றுமே யெனக்குத் தெரியாது (ஸர்க்கார் வக்கீலுடைய குறுக்குக் கேள்வி.)

26 சர் வக்கீல் :— தைநந்தன சலனமென்றும், வார்ஷிகசலனமென்றும், இரண்டு வகை சலனங்கள் உண்டென்று சொன்னதல்லவா அதெப்படி சொல்லும்?

பூமி :—நான் எலுமிச்சம்பழத்தைப்போல் உருண்ட வடிவமான கோளரூபமாயிருக்கிறேன், இந்தப்படி கோளரூபமாயிருக்கின்ற நான் என்னில்தானே இருபத்துநாலு (24) மணி நேரத்துக்கு ஒருதடவை சுற்றி வருவதற்கு தைநந்தன சலனமென்றும் என்னை விட 133,100,0 பங்கு பெருப்பமுடையதும், 9,240,0000 மைல்ஸ் அகல தூரத்துள்ளதுமான சூரிய மகா கோளத்தை $365\frac{1}{4}$ தினத்தில் ஒரு தடவை சுற்றி வருவதற்கு வார்ஷிக சலனமென்றும் பெயருண்டு. என்னைத்தானே 24 மணி நேரத்துக்கொருதடவை

சுற்றிவருவதற்கு, தைனந்த சலனமென்றும் பெயர் சொல்வதுண்டு.

27 வக்கீல்:—சரி, ஆனால் ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, கூடஸ்த, காரண, பிரம்மமென்று ஐந்துவித அங்கங்களும், சப்தம், பரிஷம், ரூபம், இரசம், கெந்தமென்று ஐந்துவித விஷயங்களும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்காரம், என்று மூன்றுவித கர்மங்களுமுள்ளதாக சொன்னதென்ன?

பூமி:—சொல்லுகிறேன் ஸ்தூலரூபமாயிருக்கின்ற என்னுடைய அணுக்களை நான் தளர்த்துகின்றதாயிருந்தால்; அது கெந்தமில்லாத தண்ணீர்போல் காரண ரூபமாயிவிடும். என்னுடைய அணுக்களை நான் இன்னுந் தளர்த்துகின்றதானால் அது இளகி ரசமில்லாத நெருப்பைப்போல் சூக்ஷ்மரூபமாய் விடும் ரசமில்லாத சூக்ஷ்ம ரூபமாயும், அக்கினிமயமாயும் விளங்குகின்ற என்னை இளகியுந்தளர்த்துகின்றதானால் ரூபங்காண முடியாதயுள்ள வாயுவைப் போலாகிவிடும், அப்போது கூடஸ்த தேகமாயிவிடும். இப்படி கூடஸ்தமாய் ஒருநிலையிலும் அடங்காதேயுள்ள கெந்த ரச ரூபம் மூன்றுமில்லாத பரிஷமுள்ள வாயுவாகிய நான் என்னுடைய அணுக்களை இன்னும் தளர்த்துகிறதாயிருந்தால் ஆகாசத்தைப்போல் ரச, கெந்த, பரிஷ, ரூபம் நான்குமில்லாத அகண்ட ரூபமாகிய பிரம்ம தேகமாகத்தோற்றும், ஆனால் நாசிகையால் மோணிக்கவும், காதினால் கேட்கிறதும், நாவினால் ருசிக்கவும், தேகத்தால் பரிஷிக்கவுங்கூடிய கண்ணினால் காணவும், நான் என்னுடைய அணுக்களை இன்னுங்குறைக்

கிறதாயிருந்தால் கடைசியில் ஒன்றுங்காணமல் பரவெளியோடு கூடிக்குலாவியிருப்பேன் பரவெளியில் ஐக்கியப்பட்ட நான் என்னணுக்களை ஒன்றுசேர்க்தால் மறுபடியும் நான் நானேயாகிவிடும் என்னுடைய இந்த பரமரகசியம் யாருக்குமே தெரிவிக்கவும் மாட்டேன். ஆனாலும் பிரம்மத்தைப்போலவே எங்கும் வியாபித்து பரவெளியில் வெறும் ஓர் சத்தமாத்திரமுள்ளவாயிருப்பேன். ஆனாலும் பின்னையும் நானாக கூடும் அப்போது பூமியென்றோ பிருதிவியென்றோ சொல்லத்தகும் மல்லாது நான் வேறொன்றாகவே மாட்டேன். ஆனால் நான் ஒன்றோடொன்று கூடுதல் குறைதலாய்ச் சேருகிறபோது தான் நான் ஸ்தூலரூபமாகிறது. அதெப்படியென்றால் பஞ்சலோகத்தில் ஒன்றாகியதும் ஸ்தூலரூபமாகியதும் செம்புமாகிய லோகத்தை நெருப்பில் வைத்து உருக்கிறதாயிருந்தால், வர வர அணுக்களாகத் தீயினுமில்லாமல் அது பரவெளியில் அது அணுவோடணுவாய் அணுவில் ஐக்கியப்படுகிறது இப்படி ஒன்றுக்கோ இரண்டுக்கோ யில்லாமலிருந்து சிலதுக்குமாத்திரம் அந்தசபாவமிருக்கிறதென்று நினைத்துக்கொள்ளுவது சரியில்லை ஒவ்வொன்றையும் கருதத் தகுந்த நியாயமுண்டு, ஆனால் சுருக்கிச்சொல்லுகிறேன். அவர்களுக்கு என்னைத் தட்டினால் சத்தமும். பார்ப்பவர்களுக்கு ரூபமும், ருசிப்பவருக்கு ரசமும்; மணப்பவர்களுக்கு கிராணமும், தொடுபவர்களுக்கு உணர்வும், கொடுக்க என்னால் முடியும். இந்தக்காரணத்தால் தான் மண்ணாய் நீ ஜீவி மண்ணோடு மண்ணாய் ஜீவிப்பாயாக வென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பூமி—பரமாத்மாவே அழிவற்ற வுண்மைப்பொருளென்று நிச்சயமே மிஞ்சுவதன்று ஸத்தியமேயாம் ஜகத்து மறைவதும் மிஞ்சுவதென்று ஜகத்தில்லாதிருந்தால் ஜீவன் முக்திக்கூடாது.

34 வக்கீல்—இதில் எதுவரை விசாரிக்க வேண்டும் என்று தெரியுமல்லவா?

பூமி—விசாரத்தினாலே வந்த அறிவுக்கு பரோக்ஷ ஞானமென்றும், அபரோக்ஷ ஞானமென்றும், இருவகைப்படும் இதில் அபரோக்ஷ ஞானம் வருவது விசாரிக்கலாம்.

35 வக்கீல்—இந்த இருவகை ஞானத்துக்கும் இலக்ஷணம் யாது?

பூமி—எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பிரம்மமொன்றுண்டென்று நிச்சயிப்பது பரோக்ஷஞானம், நானே அந்தப் பிரம்மம் என்ற துணிவுக்கு அபரோக்ஷஞானம் என்று பெயர் சொல்லப்படும்.

36 வக்கீல்—இந்த பரோக்ஷஞானம் வரும் நிலைமையைத் தெரியுமா?

பூமி :—கடாகாசத்தையும், மகாகாசத்தையும், ஜலாகாசத்தையும், மேகாகாசத்தையும்போல கூடஸ்தனையும், பிரம்மத்தையும், ஜீவனையும், ஈசுவரனையும் பகுத்தறிவதற்கேற்ற விசாரமேதோ அதைக் கொண்டு பரோக்ஷஞான நிலைமையைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

37 வக்கீல் :—கடாகாசத்தையும், மகாகாசத்தையும், ஜலாகாசத்தையும், மேகாகாசத்தையும் கண்டறியும் வழியாது தெரியுமா?

பூமி :—கடலத்தில் பிரத்தியக்ஷமாக மேக நக்ஷத்திரங்களுடனே காணப்படுகிற ஆகாசத்திற்கு ஜலாகாசம் எனவும், மேகஜலத்தில் அனுமானத்தினால் கண்ட மகாகாசத்தின் பிரதிபிம்பமே மேகாகாசமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

38 வக்கீல் :—ஷை கூடஸ்த முதலான நாலு சைதன்னிங்களெவை?

பூமி :—நிர்விகாரமாயிருக்கின்ற அதிஷ்டான சைதன்னியமும், சரீரத்தில் வளைப்பட்டது கூடஸ்தரும், வளைபடாதது பிரம்மமும், கூடஸ்திடத்தில் கற்பிதமான அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பம் ஜீவனும், பிரம்மத்தினிடத்தில் கற்பிதமான மாயாப்பிரதிபிம்பம் ஈசுவரனும் ஆகிய இந்நான்குமாம்.

39 வக்கீல் :—உனக்கு நானென்று விவகரிக்கிற ஜீவனுக்கு அன்னியமான கூடஸ்தர் எங்கேயுண்டு?

பூமி :—ஜலாகாசத்தினால் கடாகாசம் மறைக்கப்பட்டாற்போல ஜீவனால் கூடஸ்தரும் மறைப்பட்டு இருவரும் ஏகாதிபத்தியங்கூறுகின்றதே அந்த ஜீவன்.

40 வக்கீல் :—இந்த ஜீவன் ஏன் கூடஸ்தரைப் பகுத்தறியவில்லை?

பூமி :—அப்படி பகுத்தறிவதே மூலஞ்ஞானமென்று உணராததினால் தான் அறியவில்லை.

41 வக்கீல் :—மூலஞ்ஞானம் எத்தனை வகையுண்டும்?

பூமி :—ஆவரணமென்றும் விக்ஷேபமென்று இருவகையுண்டும்.

42 வக்கீல்:—இவை இரண்டிற்கும் இலக்ஷணங்கள் எத்தனை வகைப்படும்?

பூமி:—நான் கூடஸ்தரைக் காணேனென்ற அறிவாக இருந்தும், கூடஸ்தர் தோற்றவில்லையென்ற மயக்கே ஆவரணம், கிளிஞ்சிலை வெள்ளியென்று பார்ப்பதுபோல சுபாவசைதந்நியமாயுள்ள தன்னைக்கற்பிதமான அகங்காரியாய்க் காணப்படுவதே விசேஷபாபரணமென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டேதான்.

43 வக்கீல்:—ஐ கோ! நீர் மகாப்பிரசங்கிதான் ஆதித்தியனிடத்தில் இருள் இராததுபோல, சுயம்பிரகாசமான ஆத்மாவினிடத்து அஞ்ஞானகாரியமான ஆவரண சத்தி எப்படி வந்தது?

பூமி:—சரி அஞ்ஞானமென்ற அனுபவம் ஜடத்து காணப்படுகிறதன்றி ஆத்மா ஒருபோதும் அஞ்ஞானத்தை அடைந்துகொள்ளாது.

44 வக்கீல்:—எல்லா மொழிகளும் வஸ்து நிரண்ணயமில்லாமல் அலைந்த தன்மையினால் மொழிந்தால் வஸ்து நிர்ண்ணயமுண்டாவதெப்படி?

பூமி:—பிரம்மமொன்றே பொருள் மற்றவையாவும் மாயாமயமென்று வேதாந்தவிவகாரத்தினாலே வஸ்து நிர்ண்ணயமுண்டாச்சு.

45 வக்கீல்: வாதிகளெல்லோரும் விரோதிக்க மாட்டார்களா?

பூமி:—ஒன்றே பொருளென்பது வேதாந்தத்துக்கும் அதனைக் கண்டவர்களுக்குஞ்சரி, குருடர்களானையக்கண்டிருக்கிற வாதிகளுக்கு சிறிதுமே விரோதமில்லை.

46 வக்கீல்:—பிரம்மமொன்றே உண்மைப் பொருள் மற்றவையாவும் மாயைப்பொருளென்பதற்குப் பிரமாணம்யாது?

பூமி:—இப்பொருள்களைக் கூறும் முப்பத்திரண்டு உபனிஷத்துக்களும் அல்லது 32 உபாதியும் இதற்குப் பிரமாணந்தான்.

47 வக்கீல்:—இவ்வளவு கேள்வியுங் கேட்டேன் இனி மாயையுடைய இலக்ஷணஞ்சொல்லும்?

பூமி:—ஜடத்துன்ப மோகலக்ஷணமெல்லாம் மாயையின் லக்ஷணமாகும்.

48 வக்கீல்:—மாயையுடைய லக்ஷணமெல்லாம் விவரமாகச்சொல்லவேண்டும்?

பூமி:—சடசம்பந்தமான பூத பௌதிகமெல்லா ஜடசம்பந்தமாம். சத்தென்றும், அசத்தென்றும் பகுத்தறியப் படாமையெல்லாம் மோகசம்பந்தமென இரண்டுவகை இலக்ஷணமுண்டு.

49 வக்கீல்:—ஜீவன் ஜகத்தெல்லாம், எல்லோராலும் ஒருபோல நிச்சயிக்கப்பட்டதாகையால் பின் மாயையென்பதெப்படி?

பூமி:—இந்த மாயாகல்பிதமெல்லாம் பிரபஞ்சத்திலே சிருஷ்டியிலே லௌகிக வியாயத்திலே உண்மையாகவும், அனர்வசனீயமாகவும். ஆனால் பிரம்மஞானிக்கு காலத்திரயத்திலுங் கிடையாது.

50 வக்கீல்:—இந்தமாயாகற்பித பிரபஞ்சம் எக்காலத்திலுண்டு, எக்காலத்திலில்லை?

பூமி:—ஜாக்கிர சொப்பனகாலங்களில் விரிக்கப்பட்ட படம்போல உண்டாயிருக்கும். சுஷுப்தி மூர்ச்சையிலும் சமாதி காலங்களிலுமில்லாமலுமிருக்கும்.

51 வக்கீல்:—இந்த மாயை சுதந்தரமா? பராதீனமா?

பூமி:—சைதன்னியத்தையின்றி விளங்காமையினால் பராதீனமாகவும், அகங்காரமாயிருக்கிற கூடஸ்தம் சைதன்னியத்தை ஜடஜகத்தாகவும், நிராபாசங்களானவர்களாகவும் செய்வதனால் சுதந்தரமாகவும் இருக்கின்றது.

52 வக்கீல்:—அப்படியானால் பிரம்மத்திற்கு மாயையினால் சொரூபலக்ஷணங்கெடுமோ? கெடாதா எப்படி?

பூமி:—மாயை கூடஸ்தரைப்பற்றுமேலே ஜீவஜகத்துக்களை ஆக்குதலால் சொரூபலக்ஷணங் கெடாது.

53 வக்கீல்:—முன் பிரம்மத்தையே ஜீவஜகத்தாகியதென்று கூறி, பின்னும் பிரம்மத்தைச் சுபாவமென்பது, மாறன்றோ?

பூமி:—கூடாததைக் கூட்டிவைப்பதே மாயைக்கு சுபாவமாகையால் அது மாறுமோ? மாறாதென்று என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

54 வக்கீல்:—இப்படி மாயை கூடாததைக் கூட்டிவைப்பதென்பது எப்படி? அந்தச் சக்தி அதற்கெப்படி வந்தது?

பூமி:—இந்த மாயையில் நின்றுற்பத்தியாகிய பூதங்களில் ஒன்றில் நின்று வெளியும் ஒன்றில் நின்றில் சலனமும், ஒன்றில் நின்று சூடும், ஒன்றில் நின்று குளுர்ச்சியும், ஒன்றில் நின்று கடினமும் காணப்படுவதலால். கூடாததைக் கூட்டிவைக்க இந்த மாயைக்கு சுபாவமாயுள்ளதல்லாமல் ஒன்றினால் வந்ததல்ல.

55 வக்கீல்:—இந்த ஜகத்து மாயாமயமென்பது எல்லோரும் ஏன் அறியவில்லை?

பூமி:—இந்திரஜாலமென்று கேட்டவுடன் என்ன இந்திரஜாலமா? சமயலபீபம் இந்திரஜாலக்காரனைக் காணும்போது அது உண்மை என்றதுபோலவும், மாயைக்கதிஷ்டானமானதைக் காணும்போது மெய்யென்று தோற்றும். அதற்கதிஷ்டானமானதை அறிந்திருந்தால் பொய்யாய்ப்போம்.

56 வக்கீல்:—சகல வாதிகளும் எனது பொருள் உனது பொருளென்று சங்கிப்பதென்ன?

பூமி:—சந்தேக சொரூபமாயிருக்கிற மாயைக்கு பரிகாரந் தேடாமல் சங்கைக்குள் சங்கை பண்ணுவதற்கு அஞ்ஞானமே காரணமாகும்.

57 வக்கீல்:—இந்த மாயைக்குப் பரிகாரமில்லையா?

பூமி:—அது பொருளல்ல மாயாமயமென்றறிவதே அதன் பரிகாரம்.

58 வக்கீல்:—கண்ணாரக்கண்டு நிர்ணயிக்கக்கூடாத இந்திரஜாலம்போன்ற இந்த ஜகத்து மாயாமயமாகாமல் உண்மையாக இருப்பதினாலென்ன?

பூமி:—சத்து அசத்து என்று இருவகை நிர்ணயத்திலும் அகப்படாத ஜகத்தை உண்மையென்று கொள்வதற்குக் காரணம் அறியாமை தான்.

59 வக்கீல்:—நீர் இப்படி சொன்னதல்லாமல் முன் அசுத்தமாயையென்று சொன்னதுண்டாவில்லையா?

பூமி:—ஜடமாயை கெர்ப்பஞ் வாசஞ்செய்த சக்கிரமுஞ் சலனம்போல் பெரியவன் சிறியவன் என்று உண்டுபடுத்திக்கொண்டு கெட்டு திரிவதைவிட வேறே ஜாலம் யாதென்று (வசிஷ்டர்) சொல்லியிருக்கிறார் இந்தத்தேகம் ஆலமரம் போலொத்ததாகவென்றுஞ் சொல்லலாம். விதையென்கே வந்தது மரம் யென்கே வந்தது யென்று மிரளவேண்டாம். சகலமும் மாயையென்றே நிர்ணயம்பண்ணவேண்டும் யென்று (வியாசர்) சொல்லுகிறார்கள். மனதினாலே சிந்திக்கில் நிர்ணயப்படாத பொருளை யேது பொருளென்று ஜகத்தில் மயங்கவேண்டியதில்லை. சகலமும் மாயையென்றே எண்ணவேண்டுமென்று (யாக்கியவல்கியா) சொல்லியிருக்கிறார்கள் இத்தன்மைபடுதென்று சிந்திக்கப்படாததை உண்டாக்கும் சத்திமாயையென்று அறிந்துக்கொள்ளும்யென்று தெய்வப்புலவர்கள் எல்லோருஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

60 வக்கீல்:—இந்த மாயைக்கு விதையெங்கே காணலாம்?

பூமி:—நீர் சர்க்கார் வக்கீலா முன்னிப்படி தெரிந்ததில்லையா? மரத்தையடக்கியிருக்கிற பீஜம்போல

ஜாக்கிரச் சொப்பனத்திலாழ்ந்து கிடக்கிற நமது பீஜத்தை யெல்லோருங் காணலாம்.

61 வக்கீல்:—சகலமான வாசனைகளும் மாயையில் அடங்கியிருக்கிறதென்பதற் கடையாளம் யாது?

பூமி:—மாயாப்பிரதிபிம்பத்தில் தான் மாயாப் பிரதிபிம்பர் ஆக மாயையிலே மாயைக்கொண்டு சகல வாசனையுங்கண்டு, சர்வஞ்ஞாகயிருப்பதே அடையாளம்.

62 வக்கீல்:—ஈசவிரோபாதியாது? ஜீவோபாதியாது? ஜீவேசுவரர்கள்யாவர்? ஈசுவரனுண்டென்று எதனால் அறிவது?

பூமி:—மேகம்போலவேயிருக்கும் மாயை ஈசுவரோபாதி, மேகத்தின் நிவலை போலவேயிருக்கும் புத்திவாசனைகள் ஜீவோபாதி நிவலிமேகங்களிற் பிரகாசிக்கின்ற ஆகாசம் போலவேயிருப்பர் சிதாபாசர்கள். மேகாகாசம் போல ஈசுவரனை அநுமானங்களால் அறியவேண்டும்.

63 வக்கீல்:—இந்தப்புத்தி வாசனையில் பிரதிபிம்பித்த சிதாவாசனையும், மாயா பிரதிபிம்பமாயிருக்கிற ஈசுவரனையும், எவ்வாறு பகுத்துக் கண்டறிந்துக் கொள்ளலாம்?

பூமி:—வாசனையானது சிதாபாசனுடனே, கூடிப் புத்திரூபமாய் முளைக்கும்போது; சிதாபாசனை வெட்ட வெளியாகக் காணலாம். ஈசுவரனை சர்வஞ்ஞன் அந்தரியாமியென்று தன் வேதமே சொல்லக் கேட்

டறியலாம். வேதவெளிக்குந் தான் இவ்வளவும் முயர்ச்சி.

64 வக்கீல்:—இவ்விரண்டுபேரும் சிதாபாசர்களானும் இவர்களுக்குத் தாரதம்மியம் யாதாய்ச்சொல்லக்கூடும்?

பூமி:—ஜீவர்கள் மாயையின் வசமாயுள்ளவர்கள், ஆனால் ஈசுவரன் மாயைத் தன் வசமாக்கினவனென்பதே தாரதம்மியமென்று சொல்லக்கூடும்.

65 வக்கீல்:—ஈசுவரனை சர்வாந்தரியாமி. சர்வேசுவரனென்றது எதனால்?

பூமி:—இவருக்கு மாயையினிடத்தில் சர்வாதிகாரமும், சகலமுமிருப்பதால், சர்வஞ்ஞனென்றும், சகலமான ஜீவர்களுமிருந்து அவைகளுடைய புத்திகளுக்குள்ளுமிருந்து ஆட்டிப்படைப்பதினால் அந்தரியாமியென்றும் இவராலே நியமிக்கப்பட்டதும் மற்றொருவராலும் மாற்றப்படமாட்டாமையாலுஞ் சர்வேசுவரனென்றும் பெயர் [illegible].

66 வக்கீல்:—ஈசுவரனு சர்வஞ்ஞத்தவமுண்டானால் எல்லோரும் ஏன் ஒருபோல அனுபவிக்க முடியவில்லை?

பூமி:—அவ்வாசனை பரோக்ஷமானதால் எல்லாராலும் ஒருபோல அனுபவிக்க முடியாது.

67 வக்கீல்:—அந்த சர்வஞ்ஞத்தன்மையை உள்ளதென்று எப்படி அறியலாம்?

பூமி:—ஸர்வமானகர்மத்திலும் புத்தியைச் செலுத்தி அந்த ஸர்வஞ்ஞத்தன்மையைக்கண்டு வாசனையின்கண் அனுமானிக்கவேண்டுவதால் அதைக்கண்டறியலாம்.

68 வக்கீல்:—இப்படி எல்லாகுணங்களும் அந்தரியாமிக்கு உண்டென்பதற்கு பிரமாணம்யாது? அவருக்கு சரீரம் யாது? அவர்கற்பித்ததே பிரபஞ்சத்திற்கு வழியென்பதற்குப் பிரமாணம் யாது?

பூமி:—ஓகோ! சரியான கேள்வி ரொம்பவுஞ்சரி!! அந்தரியாமிக்கு வெகு குணங்களுண்டென்பதற்கு அந்தரியாமியே பிரமாணமென்று வேதம் தனக்குத் தானே விடவிடாமல் மொழிவதைக்கேட்பதே பிரமாணம். என்று அறியுங்கள், எப்படியென்றால், புடவைகள் நூல் உபாதானமாயிருப்பதுபோல, அவர் சகலத்திலும் உபாதானகாரணமாகையால்; ஸர்வஜீவசராசரங்களாகிய ஸ்தூலோபாதிகளெல்லாம் அவர்க்கு சரீரமாகவேயிருக்கின்றதென்றறியுங்கள். ஈசுவரன் சகல பூதங்களிலுமிருந்து தேகாதிபாலகனை, அபிமானக் கயிற்றைப் பூட்டி விதிநிஷேத வழியே ஆட்டுவிக்கிறானென்றும் (கீதாவாக்கியமும்) சாக்ஷியாகவேயிருக்கின்றது. ஆனால் இதில் பிரவிருத்தியுமில்லை, இதை அமரதமென்றறியவேண்டும்; இதைவிட்டுத் திரும்பவுமில்லை; யாரோ ஒருவர் ஆட்டுவிக்கிறாரென்று பாண்டவ (கீதையில்) ஈசுவரன் கற்பித்ததே வழியென்று பிரமாணம்.

69 வக்கீல்:—சகலமும் இப்படி ஈசுவரனாலே இயக்கப்படுமானால் புருஷனுடைய முயற்சி வேண்டியதென்ன?

பூமி:—பிரபோ! முயற்சி அவரவர் கர்மத்துக்கிடாக ஈசுவர சங்கற்பிதமே யல்லாது வேறேயல்லாததாகையால் முயற்சி அவசியமேயாம்.

70) வக்கீல்:—ஈசுவரனுக் கிரகங்கொண்டுதான் அசங்கனென்னும் ஞானம் வந்ததினால் பிரயோசனம் யாது?

பூமி:—அவ்வளவினாலே தான் முத்தி யென்று வேதம் சொல்லுகின்றது.

71 வக்கீல்:—அந்தரியாமி சிருஷ்டிக்கிற முறை யாது? அவை யெல்லாத்தையும் அழிக்கிற முறை யாது?

பூமி:—சித்திர படத்தை விரித்தால்போல் தம்மிடத்தில் பிரபஞ்சத்தை அவரவர் கர்மம் வசமாய்த் தோற்ற வைப்பதே சிருஷ்டி, அந்த படத்தைச் சுருட்டுவது போலவே அவரவர் கர்மத்தின் வழியே பிரபஞ்சத்தை தம்மிடத்துக்குள்ளே ஒடுக்குவதே யுகாந்தமென்றறியுங்கள்.

72 வக்கீல்:—ஒரே ஈசுவரனே சித்துக்கும், ஜடத்துக்கும் எப்படி காரணமாவர்?

பூமி:—தற்சைதந்யதன்மையால் சித்தி காரணமாவர், மாயா உபாதியால் ஜடத்துக்கு காரணமாவர்.

73 வக்கீல்:—அப்படியானால் பிரஹ்மம்தானே ஜககாரணமென்று (சங்கராசாரியர்) திருவுளமானதென்ன?

பூமி:—கூடஸ்தனையுஞ் ஜீவனையும் அன்யோன்யாத்யாசத்தினால் ஒன்றாகக் கண்டாப்போல ஈசுவரனையும் பிரம்மத்தையும் அன்யோன்யாத்யாசத்தினால் ஒன்றாகக் கண்டு கூறினார்களாம்.

74 வக்கீல்:—அன்யோன்யாத்யாசம் ஒன்றோடொன்று எப்படி பொருந்தும்?

பூமி:—ஈசுவரனுடைய ஜககாரணத்துவம் பிரம்மத்தினிடத்திலும், பிரம்மத்தினுடைய சச்சிதானந்த லக்ஷணம் மாயாப் பிரதிபிம்பரிடத்திலும் அத்தியாசம் பண்ணப்பட்டுக் கஞ்சி பூசின படம்போலவே ஒன்றாயிற்று.

75 வக்கீல்:—இத்தகைமையான உண்மையினை நீரறிந்தவகை யாது?

பூமி:—ஆசாரியர்களாலும், என்னுடைய வேதாந்த விசாரணையாலும், பிரஹ்மம் அசங்கமென்னும் மாயாப் பிரதிபிம்பரே சிருஷ்டிக்கிறவரென்றும் அறிந்துகொண்டேன்.

76 வக்கீல்:—ஒரு வேதத்தில் ஒன்றில் நின்று ஒன்றுண்டாயிற்றென்றும் க்ரம சிருஷ்டி சொல்லுகிறது. ஒரு வேதத்தில் ஒருமித்த சிருஷ்டி சொல்லுகிறதென்றால் இவற்றில் எதுதான் பிரமாணம்?

பூமி:—இந்த இரண்டுவகை சிருஷ்டியும் சொப்பன ரூபமன்றி உள்ளது வாஸ்தவமானால் இரண்டும் பிரமாணமென்று சொல்லலாம்.

77 வக்கீல்:—இந்த சூக்ஷும சரீரம் ஸ்தூல சரீரத்தை அடைந்து தோற்றுவதெப்படி? விராட்டென்பது யாது?

பூமி:—பஞ்சீகரணம் பண்ணப்பட்டு வெயிலிலே விளங்குகின்ற உலகம் போலவும், தீர்ந்த சித்திர படம் போலவும், பழுத்த பயிர்வகை போலவும், ஸ்தூலித்து வெட்டவெளியாய்க் காணப்படுகிற ஸ்தூலசரீரப் பிரபஞ்சமே விராட்டென்று சொல்லுகின்றது.

78 வக்கீல்:-பிரபஞ்சமே விராட்டென்பதற்கு யுருப்பு யாது? அவருக்கு அவயவங்களெவை? அவ்வவயவங்களைப் பூசித்தால் வரும் பயன் யாது?

பூமி:-விசுவரூப அத்தியாயமும் புருஷ சூக்த வேதமும் இதற்குப் பிரமாணம். பஞ்சமூர்த்திகள் வர்ணாச்சிரம தேவாசுராதிகள், சராயு ஜாதிகள், அரிசி முதலியன, நெல்லு முதலியன, மயில் முதலியன, நீர், மண், கல், கட்டை, வாச்சி, உளி முதலியனவாம். இவைகளும் ஈசுவரனது அவயவங்களாகலின் இவற்றையுபாசித்தால் உபாஸித்த மூர்த்திக்குத் தக்கதான பலன் வரும்.

79 வக்கீல்:--எல்லோரும் பூசிப்பது ஈசுவர அவயவமானால் பூசிப்பவர் யெல்லோர்க்கும் என் மோக்ஷம் கிடைக்கவில்லை?

பூமி:—மாயிகையை உபாசித்தால் மாயைபலமேயல்லாது மோக்ஷம் வராது.

80 வக்கீல்:—வேறெயதனால் மோக்ஷம் வரக்கூடும்?

பூமி:—பிரஹ்மதத்துவ விசாரமாகிய வேதபாராயணத்தால் மாத்திரமே மோக்ஷம் வரும் வேறெயதனாலும் வரமாட்டாது.

81 வக்கீல்:—வேத பாராயணமாகிய பிரஹ்மஞானமன்றி வேறே எதினாலும் மோக்ஷம் வரக்கூடிய சம்சாரபந்தம் போகாதோ?

பூமி:—தான்விழித்தால் மாத்திரமே தன்னுடைய சொப்பனம் போகாததுபோலவே அத்துவித பிரஹ்மத்தில் அஞ்ஞானகற்பிதமான ஜீவேசுர ஜகத்தென்னும் சொப்பனம் அதிஷ்டானத்தினால் போக்கியமாத்திரத்தில் மோக்ஷம் வரும்.

82 வக்கீல்:—பிரஹ்மத்தின் கற்பிதபின்னமான கற்பிதகனின்று ஜீவேசுரஜகத்துக்கு கூடுமோ ?

பூமி:—அவர்கள் மாயா கற்பிதர்களாகுமேயானால் கூடலாகும்.

83 வக்கீல்:—இவர்களால் கற்பிக்கப்பட்டவைகளெவை?

பூமி:—ஈக்ஷணமுதல் பிரவேசாந்தமான சிருஷ்டிக்கிர முதல் மோக்ஷபரியந்தமான சம்சாரம்யாவும் ஜீவனால் கற்பிக்கப்பட்டதாகவும் தெரியவருகின்றதாம்.

84 வக்கீல்:—இவ்வாறு பிரஹ்மமாத்திரமே உண்மைப் பொருளானால், வாதிகளெல்லாம் ஜீவேசுவர விஷயத்தில் வாதம்புரிந்து மடக்காரணம் என்னை?

பூமி:—அது அவர்களைப் பிடித்த அஞ்ஞானமே அதற்குக் காரணமென்றறி.

85 வக்கீல்:—இவ்வித வாதிகள் கெட்டுபோகலாமா? இந்த தத்துவத்தை அவர்களுக்கு எவ்போதிக்கக் கூடாது?

பூமி:—பிராந்தர்களுக்குப் பக்குவம் வருவற்கு முன் போதித்தால் இளப்புமாத்திரம் வருமேயல்லாது அவர்கள் புத்தியில் ஏறாது அதனால் பைத்தியக்காரராகையால் கூடாது என்பதாம்.

86 வக்கீல்:—அந்த வாதிகள் எதினால் பிராந்தர்களானார்கள்?

பூமி:—லோகாயதன் முதல்சாங்கியன் பரியந்தஞ் சிவப்பிராந்தியிலலைந்தவர்கள் போதமுதல் விருஷார்ச்சகன் பரியந்தம் ஈசுவரப்பிராந்தியில் அலைந்தார்கள்

87 வக்கீல்:—சாஸ்திர கர்த்தாக்களையும் பிராக்தா களென்று சொல்லலாமா?

பூமி:—அத்வைதப் பிரமத்தை அறியாதபடியி ஞல் அவர்களும் பிராக்தர்கள்தான் அவர்களுக்கே இகபரமிரண்டுமில்லை.

83 வக்கீல்:—ஜீவாதிகளோடு ஈசுவராதிகளையும் பிராந் தர்களென்று சொல்லலாமா?

பூமி:—சொப்பனத்திலே பிச்சையெடுப்பவனும் இராஜாவாயிருப்பவன் அதிகமாயினும்விழித்தபின்பு இரண்டு சொப்பனமும் பொய்யாய்ப்போவதுபோல் இருவகை வர்க்கமும் கற்பிதத்தில் தாரதம்மியமு டையவராயினும் ஞானம்வந்தவனைக்குறித்துப் பிராந் தர்கள் தாமென்று சொல்லலாகாது.

89 வக்கீல்:—மோக்ஷமடைய விருப்பமுள்ளவர்கள் இந்த வாதங்களை விசாரிக்கவேண்டியதில்லையா? சொல்லும்?

பூமி:—பூர்வபக்ஷமாய் விசாரிக்கிறவன் தன்னைப் பட்டிலேயும் வேதாந்தமாய்விசாரிக்கிறவன் சித்தாந் தியென்று விதிக்கலாம்.

90 வக்கீல்:—சாங்கியம், யோகம், இவை ரண்டும், வே தும் ஈசுவரனும், சத்தசைதன்னியமென்னும் சொல் லுதலால் அவற்றை ஏன் வேதாந்தத்தில் சேர்க்கலா காது?

பூமி:—ஜீவேசுவரர்களுக்கு பேதஞ் சித்தாந்தமா யிருந்தால் நம்முடைய சித்தாந்தத்தில் அவை சேர மாட்டாது.

91 வக்கீல்:—உன்னுடைய சித்தாந்தத்தில் தொம்பதத் திற்கும் தற்பதத்துக்கும் பேதகம் இல்லையா?

பூமி:-அத்வைதத்தை போதிக்கவேண்டியதற்காக ஒருவாறு பிரித்துக்காட்டினதேயல்லாம் மற்றப்படி அவற்றன் அர்த்தபேதம் வராது.

92 வக்கீல்:—அப்படியானால் இலக்ஷணங்களைக் கொண்டு பதார்த்தசோதனை ஏன் செய்யவேண்டும்?

பூமி:—அஞ்ஞானத்தினாலுள்ள அந்தகாரகோஷ்டி யைக் கொண்டு ஜீவேசுவரர்களை வெவ்வேறு கண் டதினால் அத்தகைபிராந்தர்களுடைய பிராந்தியைத் தீர்க்கபதார்த்தசோதனைசெய்து காட்டவேண்டியது அவசியம்மென்றறி?

93 வர்க்கர் வக்கீல்:—சரி அப்படியானால் பதார்த்த சோதனையினால் இருவரையும் ஒருவராகக் காணக் கூடுமோ?

பூமி:—உபாதி கற்பிதமான ஜலாகாசத்தையும் மேகாகாசத்தையும் விட்டு, அவற்றிற்கதிஷ்டானமா யுள்ள கடாகாசத்தையும் மடாகாசத்தையும், ஒன் றென்று காண்பதுபோல, தொமபதத்திலும் தற்பதத் திலும் உபாதி கற்பிதமாகிய ஜீவேசுரர்களையும் விட்டு அவர்களுக்கதிஷ்டானமான கூடஸ்தனையும் பிரம மத்தையும் ஒன்றாகக் காண்பதே இலக்ஷணத்தினால் பதார்த்த சோதனை செய்வதென்றறிந்து கொள்ளுங் கள்.

94 வக்கீல்:—சாங்கியமதத்து ஜீவனையும், யோகமத் த்து ஈசுவரனையும், இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் அர் த்தமாக்கலாமா?

95 பூமி:—இப்படியானால் வேத விரோதியைப்போல் இருந்தால் லோகாயதன் பரியந்த சேர்க்கலாம். ஆத்மா அநேகமுண்டென்பதும் ஜகத்தெல்லாம் சத்தியமென்பதும், ஈசுவரன் ஒன்றுண்டென்பதும், அத்வைதத்திற்கு எப்படி விரோதம் அப்படியே ?யாமியுக்கள் அப்போது விஷிஷ்டாரயாசம் விளக்கும்.

95 வக்கீல்:—அத்வைதத்துக்கு ஒத்துவராவிட்டால் என்ன? ஜீவர்கள் அந்த ஸைதன்னியமுண்டென்று அறிந்தாக்கால் முத்தி கிடைக்காதா?

பூமி:—ஜகத்திசுவரனென்றும், சித்திசுவரனென்றும், கூடாமல் பின்பு அசங்கனென்றும், அதிலிருந்து முன்போலவே பிரகிருதியுங்கூடி வைக்கட்டும் அப்படி சொத்தவன் முன்புள்ள ஈசுவரனுக்கு கிஞ்சிபண் ஜபவன் ஆகையால் எப்படி மோக்ஷம் வரும்?

96 வக்கீல்:—அசங்கனாயிருக்கிற ஆத்மாவிற்கு அவிவேகத்தினால் பிரகிருதி அசங்கம் வந்தது. விவேகம் வந்துவிட்டுப்போனால் அது போய் விடாதா?

பூமி:—அப்படியானால் உங்களுடைய சித்தாந்தம் கெட்டு மாயா வாதத்தினால் வேதாந்தத்தில் பிரவேசஞ் செய்துவிட்டீர்.

97 வக்கீல்:—உன்னுடைய இந்த அத்வைதத்தில் ஆத்மா அநேகம் ஆகாதபோது இன்னவன் முத்தனென்றும், இன்னவன் பத்தனென்றும், நிர்ணயம் பண்ணுவதெப்படி?

பூமி:—இந்த நிர்ணயமெல்லாம் மாயைதானே கற்பிக்கும்; கூடாததை கூட்டி வைப்பதே மாயைக்கு

இயற்கை சுபாவமாகையால் சகலத்தையும் கற்பிக்கும், சுபாவத்திலேயே பந்தம் முத்தி, பத்தன், முத்தன், என்பதையும் இல்லையென்றே வேதஞ் சொல்லிவிக்கும்.

98 வக்கீல்:—இவையெல்லாம் சுவாத்திலில்லாவிட்டால் பின்பு எப்படி வரும்?

பூமி:—மாயையென்றும் காமதேவனுக்குச் சேவனென்றும், மனமென்றும், இரண்டு கன்றுக்குட்டிகளுண்டு, வேண்டுமானவரை அவைதப்பால் கறக்கும். ஆசையினால் அத்வைதம் இரண்டோவல்லது ஒன்றோவென்றறிந்து பாருங்கள். வாஸ்தவத்தில் ஒன்றேயல்லாது இரண்டில்லவேயில்லை; முன்போலவே அசத்தியமாயென்னி வீண் விவகாரம் பிறப்பிக்காமல் சமித்தை எண்ணி விவகாரம் பண்ணினால் சீக்கிரம் விர்த்து கூடும்.

99 வக்கீல்:—அப்படியானால் அஞ்ஞானம் யெப்படி விவகரிக்க விவகரிக்க வேண்டும்? ஞானி யெப்படி விவகரிக்க வேண்டும்; அதைச் சொல்லும்படி கேட்கிறேன் வெளியாகட்டும்?

பூமி:—இகபர வியாபாரங்களெல்லாம் உண்மையே என்றும் அப்படியில்லையென்றும் கண்டு, இரண்டும்பகுத்தறியாமல் விவகாரஞ்செய்கிற அவனே அஞ்ஞானியென்று சொல்லு. ஆனால் அத்வைதம் ஒன்று மாத்திரம் உண்மையென்றும், மற்றவையெல்லாம் மித்தையென்றுங் கண்டறிந்து விவகாரஞ் செய்கிறவன் ஞானியென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். ஞானவடிவ

மாயிருக்கிறையா இல்லையா? நீ ஞானவடிவம் பெற்றால் பொருள் எல்லாம் தெரியும் சந்தேகம் வேண்டாம்.

100 வக்கீல்:—உள்ளபடிக்கு நேர்த்தியென்ன?

பூமி:—சுய ஞானம் வேண்டும். இல்லையானால் உபதேசம் வேண்டும். இவையிரண்டுமில்லையென்றால் உள்ளபடி எப்படி நேரும். துவைதத்தில் சரிவேண்டும் அதுவுமில்லை. துவைதத்தில் ஸ்தானிவில் புண்ணியாயப்படி அந்த பிரகாரம் அத்துவைதத்து நித்திக்கும். துவைதத்திலிருக்கும்போதே துவைதத்தைக் காண வேண்டுமென்று நினைப்பதற்கு அத்வைதத்தை அறியவேண்டும். அவற்றைப்பற்றித்த சாஸ்திரமாக மிஞ்சவதினால் துவைதமென்றது மாயாமயமென்றும், அத்வைதம் நித்தியமென்றும் அப்படி தெரியவரும் ஆசையிருந்தால், விண்டு அத்வைத பரிணாம் பண்ணவேண்டும், அப்படிச்செய்தால் மறுபடியுந் தெரியவரும்.

101 வக்கீல்:—எத்தனை காலம் பரிசீலனம் பண்ணினால் வேதார்த்தம் சித்தியாகும்?

பூமி:—இந்த ஜன்மத்தில் துவைதத்தை அத்வைதத்தை இரண்டையுஞ் செய்யவேண்டாம். அத்தியாசத்தினாலே அவை எனக்கென்று அகங்காரக்கேயன்னாமல் சாக்ஷியாயிற நமக்கில்லையென்று பகுத்தறின்று முதல் அத்தியாசத்தைக் கைவிட்டு ஆத்ம அகங்காரங்களை [illegible] சுவாசமாக அத்வைதம் வருங்காலம் அதுவென்றறி.

102 வக்கீல்:—அத்தியாசஞ் சரீரத்தில் வருவதுபோல விவேகம் என் சித்தத்தில் வருகிறதில்லை?

பூமி:—அத்தியாசத்தைப்போலவே விவேகத்தையும் திடப்படுத்தினால் அதுவரும். இவ்விதம் வரும் இவ்விதம் போருமென்று நிர்ணயப்படாமல் மாயாமயமாயிருப்பது துவைதமோ அத்வைதமோ யாதென்று உணரும் விதத்தைப் பார்.

103 வக்கீல்:—கடலில் துவத்தைப்போல அத்வைதமும் நித்தியா நித்தியத்தை விதிக்குமா?

பூமி:—துவைதம் முன்னில்லையென்று அத்வைதம் கண்டாற்போலும், அதுவைதம முன்னில்லையென்று ஒன்றினாலும் காணப்படாததினால், அத்வைதமே நித்தியாபரோக்ஷமென்று தெரியவுங்கூடுமென்று வருகிறதும் சாத்திரார்த்தத்தைத் தனக்காக்கிக் கொண்டு விசேஷமாய் பெரும்பாமல் மேலெழுந்த புத்தியாயிருத்தலினால் அகங்காரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாகக் கண்டுவரும் அந்த ஆசை கூடாதென்று விட்டு அகங்காரக் கிரந்தியையும் விட்டு ஆத்மாவை வேறு கண்டிருப்பவனுக்கு அகங்காரத்தில் கோடி ஆசை வந்தாலும் ஹானியில்லை வேயில்லையென்று நன்றாயறி.

104 வக்கீல்:—அகங்கார கிரந்தியை விடப்பட்டவனுக்கு அடையாளம் யாது சொல்லும்?

பூமி:—பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளில் ஒன்றைத் துவேஷிக்க விடுவதில்லை ஒன்றை வாஞ்சித்ததுமில்லையென்ற தோஷணமே அதற்கடையாளம் கைகால் செத்துப்போனால் சொப்பத்தி உபேக்ஷையும் இத்

தகமையே தத்துவஞானம் விபரீதமே உண்புத்தி தெ
ளிந்துபார் எப்படியெனில் பெண்கள் வாகனம் முத
லியவற்றை விசேஷமாகவும் ஞானிகள் சரீரத்தைத்
தானென்றெண்ணுமென்று சாமவேதோபநிஷத்தில்
வருகின்றது. அஞ்ஞானிகள் சங்கத்தைத் துறந்தே
யல்லாமல் பிரதிருத்தியோ சம்பாஷிருக்கவில்லை.
ஆனால் சாஸ்திர சித்தாந்தரகசியம் அறியாத மூடர்
கள் ஒன்றிருக்க ஒன்று சொல்லுவார்கள் அறிந்தவர்
களோ அப்படியல்ல, சகல சன்மார்க்கங்களையும் ஆரா
ய்ச்சி செய்து யோக்கியத்தை அதாதின் பிரமாணப்
படியே நிதானித்து சொல்லுவார்கள். தத்துவஞான
விசாரணை செய்தவர்கள் உலகத்தில் கொஞ்சப்பேர்
தான் ஆனாலும் சிறு சஞ்சாரங்களுப்புவது மனுஷிய
ருடன் ஆசையால் அது சிக்கை செய்ய மனம் வைப்
பதுடன் பொறுமை சாந்தம் நற்குணம் ஜீவகாருண்
ணியம் மனுஷ்ய ஐக்கியம் இவைகள் எல்லாம் அடை
யாளம்.

105 வக்கீல்:—சாஸ்திர சித்தாந்தமென்பதென்ன?
அது யாது?

பூமி:—சகல சன்மார்க்கங்களுஞ்சேர்ந்து வைராக்கிய
ம், உபாதி, ஞானம், என மூன்று விதமுண்டு,
இந்த மூன்று வகைக்கும் (ஏது, சொரூபம், காரியம்,
அவதி, பலம்,) என்னும் ஐந்து உண்டு அவ்வைந்தும்
வெவ்வேறாயிருக்கும் இவற்றை பின்னவென்றும்
எத்தன்மையதென்றும் பகுத்தறியாத விவேகி வெல்
லாவற்றையும் ஞானமென்று தடுமாறிச்சாகுவன்

பகுத்தறிந்தவன் அப்படியிருக்காமல் ஒவ்வொன்றை
யும் ஆராய்ச்சிசெய்தறிவான் அவ்வறிவுக்கேற்ற பிரப
ந்தங்களைவையோ அவைக்கு சாஸ்திரமென்றும்
வேதமென்றும் சொல்லும் அது மனுஷியபுத்திக்கும்
யுக்திக்கும் மனுஷிய மனதுக்கும் விகற்பமற்றது
ஆகவும் இருக்கும் இத்தகைமையான நூல்களு
க்கு சாஸ்திரமென்றுசொல்லுவார்கள் இதை ஆரா
ய்ச்சி செய்கிறவர்களே விவேகியென்று பெயர் வைக்
கப்படும் என்றறியுங்கள்.

106 வக்கீல்:—வைராக்கியம் முதலிய மூன்றுக்கும்
முதலானவையாது?

பூமி:-வைராக்கியத்திற்கு தோஷதிருஷ்டி யேதுவே
அதுமுதல் சொரூபம், ஓக்காளம், காரியம், திரும்ப
ஆசைவராமலிருப்பது அவதி பிரம்மலோகம் பரிய
ந்தம்துரும்பாயெண்ணுதல் பலம் பிரம்மலோகம்:
உபாதி ஏது: அஷ்டாங்கம் யோகம் சொரூபம் சித்
தநிரோதம் காரியம் விவகாரக்ஷயம் அவதி சுழுத்தி
யைப்போல சரீரத்தை மறத்தல் பலம் பிரம்மலோகம்
சாமீபம் ஞானத்துக்கேது: சிரவண மனனநிதித்தியா
சனம் தத்துவமித்தியாபாவனை காரியம்திரும்ப அக
ங்கார க்கிரந்தி வாராமலிருக்கிறது அவதிமுன் தேக
மேதானென்று நின்றதுபோல பிரம்மமேதானெ
ன்று; நிடம், பலம், மோக்ஷம். இந்த மூன்று இரு
ந்தால் திடசெனக்கியமுண்டு. ஆனால் மோக்ஷத்தி
ற்கு பிரம்மஞானம்மாத்திரம் போதும். கர்மபல
த்தினால் சிலரிடத்தில் மூன்றாயிருக்கும், சிலரிடத்

நிலை ஒன்றாயிருக்கும்; அதனைப் பெயர்க்க வேண்டியதில்லை

107 **வக்கீல்**:—இப்படி நிலை நின்றவன் செய்யுங் காரியங்களெவை? யாது?

ஷி:—சின்மாத்திரமாயுள்ள தன்னிடத்தில் மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்டுள்ள ஜகமாகிய சித்திரத்தை உபேக்ஷிக்கின்றதானாலும் சின்மாத்திரமாகவேயான படி இருந்தபாவன் அகண்டாகாரமய ஸ்வரூபவானே அவன் ஜகத்தை சித்திரமாகக்கண்டு செய்யவுங் கூடியதில்லை பொய்யாயல்லாமல் மற்றவர்கள் இது உண்மையென்று கண்டுமயங்குவார்கள் அவர்கள்தான் கடைசியில் அதோகதியடைகிறார்கள். பூச்சி செருப்பின்கட்டை இடங்கொள்வன் மூத்தன் இருலோக மோக்ஷவாசன் ஜீவகாருண்யமயன் நற்குணன் சமாதானப்பிரபு சதா பிரேமபரி நித்திய சமாதானவல்லபனுன் அடியான் எவற்றையும் அறிந்து ஒன்றுக்குந் தெரியாமலிருந்து மாயையிலேயே இருந்திருந்து மாயா பந்தமணுவுமில்லாதன்மையன் இகபரத்திராத்த பலபோக விசாலபரிஜிக்கின்ற உலகரக்ஷகர் தெய்வப்பிரதிநிதி பிரத்தியக்ஷ தெய்வம்.

108 **வக்கீல்**:—சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் முதலிய அநந்தம் வேலைகள் செய்கிறதுடன் எல்லாயப்போதும் பிரதிகளோடு கூடியேயிருக்கின்ற சாக்ஷிக்கு பிரதிகளுடைய கிருத்திய அகிருத்தியங்களெல்லாம் நன்றாய்த்தெரியுமல்லவா?

ஷி:—முன், பின் என்னால் சொல்லப்பட்ட சமஸ்தகிருத்தியங்களெல்லாம் என்னில் உண்டானாலும், எனக்கு கண்ணுகளோ, காதுகளோ, சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன் ஒர் அவயவமோ கூட இல்லை இந்த மாதிரி யாதொரு சக்தியும் எனக்கில்லாமையினால் பிரதிகளுடைய கிருத்திய அகிருத்தியங்களைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாதேயல்லாமல் வேறல்ல. இத்தகைமையான குணத்தைக் கண்டுதான் ஜனங்களெல்லோரும் என்னைக் காரியமாயும், அகாரியமாயும் பல பிரகாரத்திலும் தன்மஞ்செய்கின்றது. ஆனால் நான் அதற்குப்பதிலாய் இன்பமே செய்துவருகிறேன். எனக்கினியாகிய பொறுமையை யார் அடைந்துகொள்ளுவார்கள் இரண்டு லோக மோக்ஷ சாம்ராஜ்யமும் அவர்க்கே நிச்சயம்.

முதல் பிரதி ஆத்மாவின் வக்கீல்:—இரண்டாம் பிரதி அப்புவினோடு

109 **வக்கீல்**:—சாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

2-ம் சாக்ஷி அப்பு:—என்னுடைய பேர் அப்புவென்றுதான் சொல்லுகிறார்கள்.

110 **வக்கீல்**:—இந்தக் கேசில் பிரதிகளாகிய ஆத்மா, சரீரம் இவைகளைத் தெரியுமா?

அப்பு:—தெரியும்.

111 **வக்கீல்**:—சாக்ஷியுடைய வேலை யென்ன?

அப்பு:—என்னுடைய வேலை சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் முதலியவைகளாம்.

112 **வக்கீல்**:—இந்தக் கேசைப்பற்றி யென்னவெல்லாம் தெரியும்?

அப்பு:—யாதொன்றுமே தெரியாது.

(ஸர்க்கார் வக்கீலின் கிராஸ்)

113 வக்கீல்:—சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், சாவியுடைய வேலையென்று அறிக்கையிட்டீர்களே?

அப்பு:—அக்கினியில் தாமம் எப்படி குடிகொண்டிருக்கிறதோ அப்படியே என்னில் குடிகொண்டிருக்கிற என்னுடைய பங்காளியே உப்பு (மாயை) யென்று அறியுங்கள். லவணபோசனமுடைய ஜனங்களெல்லாம் இந்த மாயையால் மோகிதருகிறார்கள். இதனால் பிரபஞ்சிக வியாபாரம் லக்ஷாப் முடிகிறதன்றி கூடாமல் என்னையே ஸதா சிநேகம் பிடிக்கிறார்கள். இந்த ஏக காரணத்தினால் அவர்களில் சுக்கில, சிரோணிதம், ஒன்றுசேர்ந்து மாயையுடைய வைபவத்தால் ஒரு சிசு ஜாதமாகின்றது. அதே பிரகாரம் விருக்ஷங்கள், செடிகள், கொடிகள் இவைகளில் மாயா வைபவத்தால் புஷ்பங்கள் பூத்து கிறமேண காயாய்ப் படிப்படியாய் பின்பு பக்குவத்துக்கு வருகின்றது. அதுகளில் நின்று வித்தை காத்து பின்விடு சுருக்கிச் சொல்லுகிறதாயிருந்தால் சகல சராசரங்களும் என்னுடைய சக்தியால் சிருஷ்டிக்கிறேன். என்னுடைய சகாயமில்லையானால் நெல்லு பயறு முதலாகிய தானியங்கள் உண்டாகவே மாட்டாது. ஜீவனகளொன்றும் என்னுடைய சகாயமில்லையானால் ஜீவிக்கவே மாட்டாது. பால், தயிர், பலமூலாதிகளின் சாறு, நீர், ரஸம், இவைகளெல்லாம் என்னுடைய ஸகாயத்தாலேயே உண்டாகிறது. அவர்களுடைய

ஞாவிக்கு வாசனைகளையும் பாகம், ஜீரணம், குடிக்க, குளிக்க, ஓரோர், பதார்த்த பக்குவம், சாதாரண சாப்பாடு, இவர்கள் குடியிருக்கிற வீடு முதலான யெல்லாவற்றிற்கும் என்னுடைய சகாயம் இல்லையானால் அவர்களால் ஒன்றுமே ஆகாது. சகல ஜந்துக்களுக்கும் எது விதத்திலும் எல்லாப்பொழுதும் என் உபகாரமில்லையானால் அவைகளெல்லாம் கஷ்டித்தே போகும், ஜீவிக்க முடியவே முடியாது. ஆனால் இவர்கள் என்னுடைய சகாயமில்லையானால் அவர்கள் நாசமடையுவார்களென்று கருதி நான் அவர்களுக்கு குண்டுகளாகவும், கிணறுகளாகவும், குளங்களாகவும், ஏரிகளாகவும், நதிகளாகவும், ஆறுகளாகவும், கடலுகள், மகாசமுத்திரங்களாகவும், பனி, மழை, இனிப்பு, கசப்பு, உவர்ப்பு, உப்பு, புளிப்பு, எரிப்பு, இன்னும் அநேகவிதமான ரஸங்களாகவும், சகல பதார்த்தங்களுக்குள்ளும் புகுந்து சகலவித ருசியாக நான் அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறேன். என்னுடைய இந்தப் பிரத்தியேக சக்தியில்லையென்றால் எல்லாமே போச்சு லோகமே நாசமென்று ஆக்ஷேபஞ் சொல்லக்கூடும். ஜீவ ஜாலங்கள் எவையானாலுஞ் சரி அவைகளுக்கு ஒருதினம் என்னுடைய ஸாந்நித்தியம் கிடைக்காவிடில் தாகித்து தளர்ந்து வாடி க்ஷீணித்து போகின்றது. என்னுடைய சகாயமில்லையானால் ஜல ஜந்துகளாகவும் எவை ஜந்துவானாலுஞ் சரி யெல்லாமே என்னுடைய சகாயமில்லாமல் முடியாது சுருக்கிச் சொல்லுகிறதாயிருந்தால் முழுலோகமே

யென்றுடையாதினத்திலென்றே சொல்லவேண்டும். என்னைச் சம்பந்தித்த ஒவ்வொரு வேலையுஞ் சொல்லுகிறதானால் இந்த ஆகாசமே அடங்காதென்று இப்போது விரமிக்கிறேன், முடிக்கிறேன்.

114 ஸர்க்கார் வக்கீல் கிரஸ் கேள்விக்கு அப்பு வாய்மொழி:—சூரியனுடைய கால்போல் நான் ஆவியாய் ஆகாசஞ்சென்று சராசரத்துக்கும் உபகாரமாக பூமியில் மழையாக விழுந்து நெல் புல் மரஞ்செடி கொடிகளுக்கு ஆகாரமாகிறதினால் அவைகளில் பலமூலாதிகள் உண்டாகி மனுஷிய வம்சத்துக்கு உதவியாகிறது எந்த விதம் பார்த்தாலும் என்னைக்கொண்டு அல்லாமல் யாருமே ஜீவிக்க முடியாதென்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவேன். என்னுடைய சக்தியைக் கொடுத்து அநேக எந்திரங்களை நடப்பித்து அநேக ஜனங்களை உபஜீவனத்துக்கு வழியாக்கி வைத்தேன் இதனால் அவர்களின் சோம்பேரித் தன்மை · கிலருடைய திருட்டுப்புத்தி முதலியவற்றை அதன் வழியாய்க் காப்பாற்றினேன். என்னை வியாமம் தவறி உபயோகிக்கிற அவர்களில் ஞானவழியாக நான் (விஷியோகித்து) அவர்களுள்ப்பிரவேசித்து அதிபானத்தாலும், மகோதரத்தாலும், சீர்விக்கத்தாலும், பித்தத்தாலும், சோகையாலும், ஜலதோஷத்தாலும், விஷமத்தாலும், பலவிதமான கர்மங்களினாலும் சங்காரஞ் செய்கிறேன். இப்படி சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், என்று இம்மூன்று கர்மங்களும் நான் செய்துகொண்டே வருகிறேன்.

115 வக்கீல்:—நீ இந்தப் பிரதிவாதிகளோடு சேர்ந்து ஏதாவது கெட்ட செய்கைகள் செய்ததுண்டா?

அப்பு:—இல்லையே.

116 வக்கீல்:—சாக்ஷிக்கள்ளே நிற்கிற இரண்டு பிரதிகளுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தமுண்டா இல்லையா?

அப்பு:—உண்டு சம்பந்தமுண்டு.

117 வக்கீல்:—உள்ள சம்பந்தங்கொஞ்சஞ் சொல்லும்?

அப்பு:—தலைமுளை (மஞ்ஜை) சுக்கிலம் (விந்து) (ரகிதம்) ரத்தம் இவைகளைப்போன்றதும் என்னுடைய சம்பந்தமேயல்லாது யாருக்குஞ் சொந்தமில்லை.

118 வக்கீல்:—சரீரம் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறது ரத்தம் கொண்டாகையாலும் அந்த இரத்தம் சாக்ஷியுடைய சம்பந்தமாகையாலும், இந்தவிஷயத்திலும் சாக்ஷி அறியாமலொன்றும் வாக்கடாதென்று சாக்ஷியுடைய சம்பந்ததாலே விளங்குகிறது. இதுக்கென்னசொல்லுகிறீர்?

அப்பு:—(Oxygen) ஆக்ஸிஜன் (Hydrogen) ஹைட்ரோஜன் என்ற இரண்டு வாயுக்களின் சேர்த்தால் தோன்றுகின்றதேயல்லாமல் நான் என்னைச் சோதிக்கிறேன் (Hydrogen and Oxygen) (ஹைட்ரோஜன் என்றும் ஒக்ஸன்) என்னை நான் பரிசோதித்தபோது இந்த இரண்டு காற்றின் ஸம்யோகத்தால் நான் பூமியைவிட ஒரு பங்கு மிகுந்தாயிருக்

கிறேன். அதாவது மூன்றுப் பிரித்ததில் பூமி ஒன்றும் நான் இரண்டு பங்குமாக பூமியைச் சூழ்ந்து பூமியையும் என்னுடைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன். பூமியில் மூன்றிரண்டுபங்கும் நான் அடக்கி ஆளுகிறேன். ஆனால் பூமியைப்போல தாழ்ச்சியோ உயர்ச்சியோ என்னில் இல்லை அனாகவும் கிடையாது. நானோ சமத்துவமுள்ளவனும், சுபாவமாயும் ஆகையால் எல்லா இடத்திலும் ஒருபோல நிறைந்திருக்கிறேன். காற்றில்லையானால் அதிவேகமாய் நான் ஒரு சிறு துவாரத்தில் கூடி புகுந்திருப்பேன். முன். காலத்தில் அதிக ஜனங்களும் என்னை தெய்வமென்று அதிக பக்தியோடுகூடி பூசார்ச்சனை செய்திருந்தார்கள். ஆனால் அதற்குப் பதிலாய் இப்போதுள்ளவர்கள் அவர்களுடைய அழுக்கு வஸ்திரங்களையும் செத்த பிணத்தையும் நாறிய வஸ்துக்களையும் மற்றும் அநேக சாதனங்களையும் என்னில் நிக்ஷேபித்து என்னை மலினப்படுத்திக் கெடுக்கிறார்கள். சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்கள் என்னில் உள்ளதால் ஞானிகள் என்னை விஷ்ணுவென்றும் புகழ்ந்து வந்தார்கள். எவ்வளவு காலம்வரை இந்த உப்புரஸம் என்னில் உண்டாயிருக்கிறதோ அவ்வளவு காலம் வரை லோகம் மாயையால் ஆவரிதமாயிருக்கும். இந்த மாயை மனுஷரையும் மிருகங்களையும் மாத்திரமா சகல சராசரங்களையும் ஒன்றோடொன்று விடா ஐக்கியத்தையுண்டாக்கத்தக்கவிதம் லோகம் நித்தியமென்றும், புத்திர மித்திரர் சாச்வதமென்

றும், இன்னுமனேகவிதமான நினைவையுண்டுபண்ணி மாதா புத்திரரோடும், மித்திரர்கள் மனைவியோடும் மனைவிமாரோடும் இந்த விதமான மோகத்தையூட்டி அக்கியோக்கியம் ஒன்றோடொன்று மோகபந்தக் கயிற்றால் கெட்டிப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது. அக்கினியில் தூமம் அதாவது புகை வெப்படி ஒளிந்திருக்கின்றதோ அதுபிரகாரமே என்னிலுள்ள மாயையின் உப்பாசத்தை என்னில்தானே அதர்மமாக மறைத்து வைத்திருக்கிறேன். நித்தியமல்லாதன்ன ஒரே காரியங்களிலும் இந்தலோகர் பிரமையையடைந்து மயங்குகிறார்கள். இந்த மாயாசக்தியால் புத்திரமித்திரகளத்திராதிகளுடைய மோகம் உண்மையாயினும் ஒருவரும் ஒருவிலும் நிலைக்கல் ஆகாது. ஏனென்றால் ஸ்வபாவமான மனோவிருத்தியால் தர்சன மாத்திரையில் மாத்திரம் புத்திர மித்திரர்கள் பத்தி விசுவாச சம்பந்தம் உபசரிக்கின்றார்கள். இந்தக் களத்திரங்கள் தனக்கு வேண்டியே புருஷரு சேவை கனிவுதிதம் கபடத்தொண்டுசெய்து மாசற்ற தொண்டென்று தோன்றத்தக்க விதம் அவனை மயக்கத்திலாக்கி வசப்படுத்துவதே மாயா விநோத விகடம்பகமென்று அந்தச் சேவகத்துக்கு தொழில் அதுவே மரணபரியந்தம் என்னேசா நான் உன்னை விட்டேன், உன்கூட நானுஞ் சாவேன் அம்மம்மா! இதென்ன இத்தகைமை யெல்லாம் அந்த மகாமாயையுடைய படாடோபலக்ஷணமே பாம் இவரெல்லாரும் இதை நிஜமென்றெண்ணி மரணம் வரையில் நம்மை இரக்ஷிக்குமென்றுண்மை

யைக்கொண்டவர்களல்லவா? இத்தகைமையால் யாதொருவன் தன் மனோதிடத்தை எவ்விதத்தினுஞ் செய்யமுடியாது இத்தன்மை யாருஞ் செய்து முடிக்கலாமென்பது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமே. மாயாமயத்தில் உண்மையைப் பாருங்கள் மேலும் இது அசாதாரணமல்லவென்றும் எல்லாருக்குந் தெரியக்கூடியதே. வைணவோபாசகர்கள் மாயையேதான் சேவிக்கிறார்களாம் ஞானிகளோ

இன்னும் இரத்தம், சத்திலம் இவையெல்லாம் மதாம் சேர்ப்பவமானாலும், அவைகளுக்கு இந்தச் சக்தியை யெவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டதென்று பெண் றறிவது மிகவுங் கஷ்டமேதான். ஆனாலும் மேன்மை ரகசியமாயிருக்கின்றது. மற்றதெல்லாம் யேதோ ஒரு சக்தியால் அல்லது ஓர் அதிகாரத்தினால் நடத்தப்படுவதாய்த்தானென்னக்குத் தெரிகிறது.

அந்தச் சக்தியே யென்னும் நிறைந்து அநாதியாம் அநுபவாதி உயிர்களின் அந்தரியாமிக்கெல்லாம் அந்தரியாமியாகி மஹாத்மக்களாகிய நிர்க்கதெரிகிகள் அல்லாதவையுள்ள யார்க்குந் தெரியாமல் ஸர்வத்தையும் தன்டு ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதிகளாகிய யேக சக்தியே யென் சக்தி யப்படா.

அதனுடைய ஸூக்ஷ்மம் யார்க்குமே தெரியாது. இதையறியவேண்டி ஓர் சிஷ்யன் போய்க் குருவினிடம் கேட்டான். குருநாதன் (உன்னை நீ யறியாவரையில் உனக்கொரு க்ஷேமமில்லை யென்னை நீ கேட்காயாதேல உனக்கிதை யுபதேசித்தேனினை) யென்றார்.

119 வக்கீல்:—ஸாமி! உனதுடைய சரீரம் முதலிய வற்றிலுள்ள ரத்தம் முதலியவற்றிற்கு ஓர் பிரத்தி யேக சக்தி வருகிறது என்னும் பிரதியாய் ஆயிருக்க லாமா?

அப்பு:—நீர் பண்ணினவிசாரித்ததிற்குச்சொன்னும் அப்படிப்பட்ட விஷயாரம்பமேயெனக்கில்லை.

120 வக்கீல்:—ஸாமி! உன்னுடைய வயதென்ன?

அப்பு:—என்னுடைய வயதெனக்குத் திட்டமில்லை யானால் பூமிக்கும் வெகுகாலம் முன்னமே காதுண்டு அதுதான் எனக்கு தெரியும்.

121 வக்கீல்:—உனக்கிந்த விபரீத பாவனை வரக்காரணம் யாது?

அப்பு:—வெகு ஜன்மம்முதற் செய்துவந்த ஜன்மாந்தரவாஸனையே யதற்குக் காரணம். வேறே யாதொன்றுமில்லை.

122 வக்கீல்:—உன்னுடைய இந்த விபரீதபாவனை யெதினால் போம்?

அப்பு:—ஞானமயமாயிருக்கிற பிரம்மம் நானே யென்றும் தத்துவோதாதிப் பிரபஞ்சத்தை மித்தை யென்னும் தத்துவ பாவனையினால்போகக்கூடும்.

123 வக்கீல்:—தத்துவ பாவனையைப் பண்ணும் முறை யாது?

அப்பு:—பிரம்மத்தை யெல்லாப்பொழுதும் ஏக சித்தையிலிருந்துகொண்டு சிந்தனை செய்வதுடன் பாவித்து ஒரு மூமுக்ஷு வந்தால் அவருடன் உன்னுடைய குறையெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லி அவருக்கு

நீ மாசற்றதொண்டு செய்துகொண்டிருக்க அவர் உனக்குச் சிரவணந் தந்தால் நீ அந்தச் சிரவணப்படி மனனம் பண்ணி வருவதுடன் ஸமஷ்டியான அப்பியாசி யொருவர்வந்தால் ஒருவர்க்கொருவர் அதனையே போதித்துக்கொள்ளவும் வேண்டும். இத்தன்மையில் சிந்தித்து வருவதுதான் முறை இதனைப்பிரமாப்பியாசமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது தத்துவபாவனை யென்றறியலாம். இதுவே முறை.

லவணத்தை உபேக்ஷித்திருப்பதினால் அவர்களுக்கு சரியான ஆத்மஞானங்கிடைத்திருக்கிறது. உப்பு ஒன்றில்லையென்றால் சகலமான ஜனங்களும் அதிவேகத்தில் ஞானிகளும் லோகமெல்லாஞ் சொர்ணமயமான ஒரு புஷ்பங்காணப்பட்டால், அந்தப் புஷ்பத்திலிருந்து பிஞ்சுகாயுண்டாகிறதென்றும், பிறகு மையபேதத்தால் அதிலிருந்து கனிகளாக விருத்திக்கு வருகிறது இதல்லவா செடிகளும் மரங்களுமாய்ப் பரவுகின்றதென்று தெரியவருகிறது. அந்தப் புஷ்பத்தைப் பிடுங்காமல் விட்டு விடுகிறதாயிருந்தால் அது எத்தனையோ மரங்களாக அதிக சீக்கிரம் நாம் காணலாமல்லவா? இத்தகைமையான மாயாமயமாகிய மனோராஜ்யம் கொஞ்சக்காலத்துக்குள் சாய்ந்து உளைந்து விழுகின்றது முடிவில அதும் மண்ணோடு மண்ணோடு சேர்ந்து போகின்றது. இத்தகைமையான காரணந்தான் சுக்கிலமாகவும், ரெத்தமாகவும் ஒன்றுசேர்ந்து; மெதுவாக வளர்ந்தவை: தேகரூபமாகின்றது. ஆனால் சில நாள்களில் வித்தியா

லத்தினால், பூதல ஈரமையும், வளமையுங் காலக்கிரமம் பாலியம் முதிர்ந்து யவ்வனம் வருகிறது.

கொஞ்சக்காலத்துக்குள்ளாக அநேகம் கொழுந்தைகளின் பிதாவோ மாதாவோ ஆகி பின்பு விருதாப்பியகாலம் வந்து உடலில் அவர்களும் மண்ணில் மண்ணாகிப் போகிறதையே காணுகிறோம்.

அம்மம்மா! எவ்வளவு சிறப்புடையதானாலும் வல்லமையாகவுஞ் சித்தம் உடலில் மண்ணும் மண்ணில் சேர்ந்துபோனதே யல்லாது அந்த தேகத்தையும் காணாமல் போய்விட்டது.

அதோ! அன்பர்காள் கவனியுங்கள். இதுதான் மாயையுடைய பூலோகக் கவுதுகம்.

இந்த மாயையென்னில் மாத்திரமா? என்னுடைய அம்சங்களாகிய எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் உட்கலந்துகொண்டே யிருக்கின்றது.

இந்தப்படி சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், இவைகளுக்குள்ள சக்தி யென்னிலிருந்தபோதிலும், அல்லது மாயைதானுக்கூடியிருந்தபோதிலும், எனக்கு கன்றுமிலோ, காதலோ, சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன் ஆசை பாதியொன்றுமே யெனக்கில்லை.

ஆனால் சகல காரியங்களுஞ் செய்வதற்காகவேயன்றி, என்னுடைய சக்தியைக்கொண்டு கல்வி; சந்திரனால் நடைப்பட்டு ஓடுகிற வேத அச்வத்தை அல்லது அதிக தீவிரமான வேகமுள்ள மனக்குதிரையை என்னுடைய அந்தபலத்தால் கடிவாளம் பூட்டி மிகவும் மெதுவாக என்னிஷ்டம்போல் நடத்தி

வருவதினாலிந்தச் சந்திரன் என்னுடைய மனோகரணத்துக்கு யெல்லாப் பொழுதும் பிரதிபந்தனாகவே யிருக்கிறான்.

நான் இப்பேர்க்கொத்தவனாகிவிட்டதினாலே என்னைத் துன்பஞ் செய்கிறவர்களோடு பிரதி செய்ய வென்றால் முடிகிறதில்லை.

124 வக்கீல்:—யெந்நேரமும் இந்த வேலையிருந்தால் நிர்வாகம் யெப்படி நடக்கும்?

அப்பு:—தத்துவ விசாரணையைச்செய்கிறவருடைய நிவர்த்திகள் ஈசுவரனேயாகையால் அந்தக் காரியத்தில் நிர்வாகம் தேடவேண்டியதில்லை. (அக்கினியைப் பார்த்துக்கொண்டு தங்கப்பொம்மைபோலவே நிற்குமே யாவும் வெல்லுமே தின்னலாம்).

125 வக்கீல்:—தத்துவபாவனைக்கு காரணம் யாது?

அப்பு:—ஏகாக்கிரசித்தமே அதற்குக் காரணம்.

வக்கீல்:—ஏகாக்கிரசித்தம் யெதினால் வருந்தனம்?

அப்பு:—தன்னை மறந்துவரும் ஈசுவரோபாசனையினால் வரும்.

126 வக்கீல்:—தன்னை மறப்பதெப்படி?

அப்பு:—குருவினாலுபதேசிக்கப்பட்ட யாதொன்றை மனனஞ்செய்துகொண்டிருக்க அந்துண்ட குஞ்சு மாதிரியே தன்னை மறக்கச்செய்யும்.

வக்கீல்:—மந்திரம், ஜபம், மூர்த்திதியானம் இவைகளைப்போல தத்துவ விசாரணை செய்ய நியமம் இல்லையோ?

அப்பு:—மந்திர ஜபம் முதலியவைகட்கு திருஷ்டாந்தமில்லை, நியமந்தப்பினால் பிரதிபவயவரும் போஜனம் பண்ணுவதுபோலாகும். அந்தாத்தே [illegible]ஞானம், பேசாமௌனம், மவுனதேகம், அது[illegible]னம். தத்துவபாவனை விஷயபாவனையைப்போக்கும். திருஷ்டபலமாதலால்; நியமம் வேண்டியதில்லை.

128 வக்கீல்:—பிராணமாப்பியாசம் பலப்படச்செய்வது பிரயாசையன்றோ?

அப்பு:—சஞ்சலமனத்துக்கு நியமம்பூண்ட ஜபமும் வேறொன்றைச் சற்றுநினைத்தாலும் கெட்டுப்போகும். மூர்த்திதியானமே பிறபாவனையில்லாத் தத்துவபார்ப்பதுபோலாகும்: வெகு விதமாயெரித்துக்காட்டும் உச்சக்கதைகளோடுகூடிய, பிராணமாப்பியாசமானம் ஏகதமாலிடர்க்கு உபயாது பிரயாசையன்று மனத்துக்கு விரோதந்தான்.

129 வக்கீல்:—விரோதமானது சஞ்சலத்துக்கு உடையதென்பதற்குப் பிரமாணம் யாது?

அப்பு:—முதலாவது தான்போக நேயநேரா ஓர் எண்ணம் உண்டானபோது, யாதொரு ஆலோசனையுமின்றிப்போவீரானால் கடைசியில் அது சஞ்சலமாகவே முடியும். இதேகாரணம் அவையும் "மனம் போனப் போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்" என்றது. இன்னும் அது வாயுவின் பங்காகையால் வாயுவைக்கொண்டே மனதை நிறுத்தவேண்டும் (வழிப்பெற்று களிப்புற்று வாசியைப்பூட்டி அதில் உருகி யொழுகும் அமிருதத்தை புண்ணு) யென்றும்.

வாயுவை நிறுத்துவதோ ஒரு குருவினிடம் உபதேசம் வாங்கி அவ்வுபதேசத்தின்பேரில் மாசற்றமனது வைத்து குருவருள் பிசகாமல் நடக்க அது சித்தியாகும். (கீதையும்) அப்படி பகவல்த்திருவுளமாயிருக்கின்றது.

ஸமுத்திரத்தைக் குடித்தாலும், நெருப்பை விழுங்கினாலும், மேருவைப் பேர்த்தாலும், மனவாசியை நிறுத்துவது மகாகடினம் என்று (வாஸிஷ்டம்) சொல்லுகின்றது. ஆனால் வாசியைக்கொண்டல்லாது வாசியைக்கெட்ட வேறே மருந்துமில்லை. வாசியைக் கொண்டு மனதை அல்லது மனதைக்கொண்டு வாசியை ஈடிவைத்து பழக்கம் பண்ணுவதுவே பிரமாணம். அப்போது விசேஷமாத்திரம் மித்தை யென்று கண்டறியலாம்.

129 வக்கீல்:—விசேஷமுள்ள மனதுக்கு ஆத்மா சின்மாத்திரமாயிருக்க, மற்றமுள்ளவை யெல்லாத்தையும் மித்தையென்ற சித்தியாவனம் யெப்படி கூடும்?

அப்பு:—இதைக் காவ்யம், தர்க்கஞ் செட்டு வேளாண்மை, இவையைப்போன்ற விஷயங்களில் முழுவி அந்தகால பரமானந்தத்தைக் கவனிக்காமல் இப்பொழுது வாழ்வில் அமிழ்ந்துகிடக்கின்றமனிதர்க்கு கூடவே கூடாது. (அந்த முப்பாமூர் தாண்டிவந்து அப்பாலே நின்றவர்க் கிப்பார்வை யிடையாதப்பா திருநடனம் ஆடலாம், தானம் போடலாம், இசை பாடலாம், அன்பரைக் காணலாம், கைப்பாதி மானிடர்க்கு உய்யாது).

130 வக்கீல்:—அப்படியானுல் பேர்ஞானி வியகாரங்களும் விசேஷமன்றோ?

அப்பு:—சொரூப விசேஷமாயே போஞானிகளும் கூட 'சகத்தைக் கெடுக்காமையினுல் விசேஷமென்று அவையைப் பிரதானமாயெடுத்துக்கொண்டு, சொல்லும். தர்க்கம் முதலானவைகள் தத்துவத்தைக் கெடுத்தலால் ஆகாது. அத்துவைதத்துக்கு இடங்கொடுக்கவும் ஆகாது.

131 வக்கீல்:—இப்படி யெல்லா வித்தைகளையும் விட்டு விட்டால் ஜீவிப்பதெப்படி?

அப்பு:—போஜனத்தை விட்டுவிட்டால் ஜீவிக்க முடியாதேயன்றி வேதம், நீதி இவைகளைப்போன்ற துக்கூடி விட்டுவிட்டால் ஜீவிக்கிறதெப்படியென்ற தாரணையையுங்கூட வேண்டுமோ? ஜனகருடைய திட ஞானத்தால் உன்னைத் தேற்றினாரல்லவா? பிராரத்த சக்தியினால் ஏற்பட்ட தர்க்கம், பாடல் முதலானவைகளைச் செய்யலாமல்லவா? தன் தர்க்கம் இன்னொருவரால் தடுக்கமுடியாமலிருந்தால் சரி.

132 வக்கீல்:—இதைக்கொண்டு இரண்டு ஜாதியாகத் தோற்றுகின்றது: ஞானி, அஞ்ஞானியென்ற இரண்டன்றி வேறு ஜாதியுமில்லை. ஆகையால் இந்த ஞானிக்கும் மூடனுக்கும் பேதமைகள் யாது?

அப்பு:—அப்பா அப்பு உப்பை விரும்பாதை வழி போகிறவர்கள் இருவருக்குந் தந்துமிடமொன்றுனாலும், அறிந்தவன் திடனாக யெதையுஞ் செய்து நன்மையடையுவன், அறியாதவன் யெதையும் எங்கிக்

கொண்டே முடிப்பான் போல; ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பிராரப்தஞ் சரிபாகுதும்: ஞானிதான் அகர்த்தாவென்று திடமாயிருப்பன் அஞ்ஞானியோ வேண்டித் துடிப்பன் இதுவே இரண்டிற்கும் பேதம். (எங்கும் நின்று மறைந்து நிறைந்து நிறைந்த சேடிய கிராமயந்தானே) யென்று ஞானி.

133 வக்கீல்:—விஷயத்தில் எந்த தோஷமிருக்கின்றது?

அப்பு:—அர்த்தத்தைத் தேடுங்காலத்தும் இரக்ஷிக்குங்காலத்துந் துக்கமே பொழியச் சுகம் இல்லை மலம் மூத்திரம் சரப்பு என்பு தசைகளினும் நிரம்பப்பட்டுள்ள ஸ்திரீ பிண்டத்தில் ஜலமுடையது யாது? பயித்தாலும். ஒருவன் விஷத்தைத் தின்றதுபோல் ஞானியும் இவனை விரும்பான் தோஷ விஷயம் பிராரத்தத்தினால் புசிக்க நேர்ந்தாலும் கிலேசத்துடன் புசிப்பானேயல்லாமற் சந்தோஷத்தினால் புசியான். இத்தகையான கர்ப்பன் தலையில்லையே யென்றுங் கிலேசம். ஆனால் இது சம்சாரதாபம் தீர்த்திடும் அல்லாமற் கிலேசமில்லை. ஜகத்பிராந்தியென்றும் இடமானந்தினால் வந்தது, ஆகையால் ஞானி கிடைத்துக்கொண்டு திருப்தி அடைபவன் அஞ்ஞானிக்கெத்தினைபோல் கிடைத்தாலுந் திருப்தியடையான்.

134 வக்கீல்:—அஞ்ஞானம்போம் வழியாது? எதனால் போக்கலாம்?

அப்பு:—தேகாராய்ச்சி யென்ற தத்துவ ஞான விசாரணையால் அஞ்ஞானம் ஒழிந்துபோம்.

135 வக்கீல்:—தேகாராய்ச்சியின் உண்மை யென்ன?

அப்பு:—தன்னைக் குறித்தெடுத் தேடியே தடிக்கின்ற சம்முச்சைச் சிரவணமென்னொரு சொல்லால் சாடி வைத்துப் பழக்கம் பண்ணுவதே அதன் உண்மை யென்றறி.

136 வக்கீல்:—அப்படியாகும் பொழுது மனதை நிறுத்தவேண்டியதில்லையா?

அப்பு:—அம்மூச்சைக்கொண்டே சாடிய விஷயத்தின் சிரவணுப்புதக்கொண்டு சிந்தனை செய்வதுதான் மூச்சடக்கம் மூச்சே மனம் அம்மனது மயாமய மென்று பார்ப்பதுதான் மனதை நிறுத்தல். அதினால் மனப்பொல்லாங்கு தீரும்.

137 வக்கீல்:—இது சாக்ஷியைவிட்டு இராமையினால் இதனைப்பற்றிய போகங்கள் சாக்ஷியிடத்திலும் ஆரோபிக்கப்படாதா?

அப்பு-இது ஞானவன்மையில் கண்டது இன்னொருவனைதயில் காணுத மாயாமயத்திற்கு உட்பட்டவனுகையால் தன்னை இல்லாமற் போகிறவனுக்கண்டு, ஏக்கித்தவிக்கிற ஒருவன் பெண்கொண்ட வாஞ்சை வைப்பாததுபோல் தனக்குட்பட்ட போகம் வேண்டாம் பென்றே சொல்லுவானல்லவா? அத்தகை, முன்போல தன்னைப் புசிப்பவனென்று சொல்லுதற்கு மூக்கறையன்போல அது குன்றிப் பிராரத்தபோகம் புசித்தால் இவன் பெப்படி சாக்ஷியிடத்தில் ஆரோபிக்கக் கூடும்? ஆகையால் வேதமும் புசிக்கிறவன் பிக்ஷு பென்றே சொல்லுகின்றது.

138 வக்கீல்:—சரீரத்ரயம் இல்லையென்றும் வேதத்திற்கு அர்த்தம் யாது?

அப்பு:—ஞானியுடைய மூன்று சரீரத்திலும் அத்தியாசம் நீங்கினபடியினுல் மூன்று சரீரத்துச் சாக்களும் இல்லை தாபப்பிராப்தி துக்காநுபவத்துக்கே காரது.

139 வக்கீல்:—மூன்றுசரீரங்களெவை? அவற்றினுள்ள சாங்களெவை? அவை யெப்படி இவனைத்தாபப் படுத்தாது?

அப்பு:—ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், காரணம்; என்று மூன்று சரீரங்கள்; அவற்றில் வாத, பித்த, சிலேஷ்மம் முதலாகிய வியாதியும், இடி, குடு, முறிவு, முதலாகிய பீடையும், இவைகள் ஸ்தூலசரீரச்சாங்கமென்று சொல்லுகிறது. காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், லச்சை, பயம், முதலியவைகளும், சமை, நிமை, சிரத்தை, பக்தி, இவைகளும், சூக்ஷ்மசரீரச்சாங்கமென்று சொல்லப்படுகின்றது. பல்படக்கூடிய சரீரத்தை யுண்டாக்குவதே காரணசரீரத்துச்சாங்கம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. நீலந்திப்புடவை கிழிந்ததுபோலவும், மையிரண்டு கம்பிளி ஆகாதது போலவும், அவற்றுக்குச்சொன்ன சாங்களை விட்டுச் சரீரங்களில்லை. இம்மூன்று சரீரங்களுக்குக்கூடிய சாமே யாவமித்தமாவதுபோல தேவாசனுக்கப்பிராமே யாவதில்லாது அவனுக்கு உண்மையில் ஒருகாரமும் யாவமில்லை. இவ்வாறு தேவாசனுக்கே இல்லாத சஞ்சாரிக்கு

வரம்பிரசக்தியில்லை. ஆனையால் ஞானிக்கு இத்தகை சரீரத்ரயமில்லையென்று வேதமும் சொல்லுகிறது.

140 வக்கீல்:—இங்ஙனம் இல்லாத சாம் முன் எப்படித் தபிக்கச் செய்தது?

அப்பு:—அஞ்ஞானத்தினுல் புத்திர தாராதிகள் தபிப்பதைத்தான் தபிப்பதாகக் காணும் மூடன் போல தேவாசன் சரீரத்திரயத்தையும், சாக்ஷியையும், ஒன்றாயித்தினது சரீரமென்னிக்கொண்டு சரீரத்தபித்தலைத்தான் தபிப்பதாகப்பிரமிப்பன்.

141 வக்கீல்:—ஞானம் வந்தபின் தபிக்காமலிருக்க வேண்டும் மீதியுந் தபிப்பதென்ன?

அப்பு:—விவேகத்தினுல் பிராந்தியைத் தள்ளித் தன்னைச் சாக்ஷியாக அறிந்தபின் முன்காபமும் போய் விட்டது, இந்தப் பழுதைக்குப் பயந்தோடித் தவித்துக்கொண்டோம் என்பதுபோல இல்லாத சம்சாரத்தையேன் ஆரோபித்துக்கொண்டோமென்னும் வெறுப்பைத் தாபமென்றறி. இல்லாத சம்சாரத்தையும்விட்டு ஆரோபித்துக்கொண்டேன், அதனைப் பொறுத்துக்கொள்கவென்று லக்ஷ்மைச்சரணமடையவும், புரிந்தபாவம் போகப்பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்வதுபோலச் சஞ்சிதகர்ம்மம் விட்டுப் போகவும், அநுசந்தானம் பண்ணவேண்டும். கீசவிடத்திலகப்பட்ட ஒரு பிராமணன் வெகுபிராயசித்தத்தினுல் பிராமணருடன் கூடினபின் மிலேச்சரைக்கண்டால் நடுங்குவதுபோல தேகம் நானல்லவென்று அநுசந்தம் பண்ணுவது அத்தியாவசியம்.

142 வக்கீல்:—ஞானியானவன் முன்போல பிரபஞ்ச விவகாரம் பண்ணுவானேன்?

அப்பு:—சொப்பனத்தில் குஷ்டம்பிடித்த வேஷியானவன் அவனைப்பார்த்தவர்கள் முன் நடிக்க நாணுவது போல இதரபாசனுக்குந்தன்னை மாயாமயமென்று அறிந்தபின் தன்னைக் கர்த்தாவென்று சொல்ல நாணுவன். ஒரு வாலிபருபுள்ளவன் நாடகத்திற்காக இராஜாவை பாவனை பண்ணுவதுபோல பிரஹ்மத்தை அறிந்தவர் பிரஹ்மமே யாவனென்றும் வேதத்தைக் கேட்டு பிரஹ்மத்தைக் காம்பீர மாக அநுசந்தானம் பண்ணுவனன்றி பிறிதில்லை.

143 வக்கீல்:—பிரஹ்ம ஞானம் இதரபாசனைக் கொல்லவந்த யமனுக்காகக் காங்கையேனும் எப்பேர்க்கொத்தவர்களும் தான் சாக மருந்துண்பதுண்டா?

அப்பு:—தேவகுலமென்னுஞ் சந்தோஷத்தால் கங்கா ஸ்நானம் பண்ணப்போவதுபோல, பிரஹ்மம் ஆனந்தமென்ற சந்தோஷத்தினுல் சிவனு சாரியர் ரூபமாகப் பிரஹ்ம ஞானத்தைக் அப்பியசிப்பான். ஆரம்பித்த கர்மம் முடிந்து சிரம் நசிக்கும் பரியந்தம் மனிதனென்னும் பேர் நிற்பது போல பிராரப்த தேகம் விழும்பரியந்தமும் இதர பாசனென்ற பேர் போகாது.

144 வக்கீல்:—பழுதையென்றறிந்தபின் பாம்பென்ற பீதி போகமாட்டாதா?

அப்பு:—பழுதையென்றறிந்தபின் சர்ப்ப பீதி கர்மமாய்த் தணிவதுபோலவும், பத்திரமனனுக்கு இடந்துக்கொண்ட வேதனை சாமரைப் புண்ணில் நின்று தணிவதுபோலவும், பிராரப்த கர்மமே மிகவும் புசித்தே சாமரைத் தொலையவேண்டும். பத்திரமவனைச் சாகாமற் கண்ட சந்தோஷம் புண் வேதனையைத் தெரியவொட்டாமலிருப்பது போல, தானே பிரஹ்மமென்ற சந்தோஷம் முற்றதுணப்படியால் பிராரப்த கர்மத்தைத் தெரிய வொட்டமாட்டாததுபோல ஆறும அவஸ்தையில் வந்து சேர்க்கும்.

145 வக்கீல்:—இதரபாசனை ஆறும் கர்ம அவஸ்தை தெரிந்த பின்பு தடையற்ற ஆனந்தமென்பது யாது?

அப்பு:—இகலோகத்தையும் பரலோகத்தையும் கிடைக்கத்தக்க கர்மமெல்லாம் முடிந்தமையால் மோக்ஷமும் பிரஹ்மமும் நானென்றறிந்தமையால் மனதில் அளவற்றதும் தடையற்றதுமான ஆனந்தம் கிடைப்பது.

146 வக்கீல்:—ஒரு விவகாரமொன்றுஞ் செய்துமுடிக்காமல் இருக்க எல்லாஞ்செய்து முடித்ததென்பது எப்படி?

அப்பு:—எல்லாமிதிர்த் தன்மையாகப்பேதமற்றதெல்லது ஞானியின் அநுஷ்டானத்தினுல் அறியலாகும்.

147 வக்கீல்:—செய்யவேண்டியவை அறியவேண்டியவை யெல்லாஞ், செய்தும் அறிந்தனவென்றும், அநுசந்தானம், யாது?

அப்பு:—நான் முக்தியென்று நினைத்துக்கொண்ட அஞ்ஞானி பூமி, தானம், புத்திரம், களத்திரம், என்றவை வேண்டுமென்று இகலோக சம்சாரத்திலே மிருக்க வேண்டும்; பரமானந்த பூரணமாயிருக்கும் நாம் அந்த மாயத்தை அல்லது மாயாமயத்தை நாடவேண்டியதில்லை. பரலோகத்தை அடைய வேண்டியவன் அதற்கேற்ற கர்மானுஷ்டானம் பண்ணவேண்டும்; சர்வலோகமும் மாயாமயமென்று காணுகிற நமக்கு யாதொரு கர்மமும் வேண்டியதில்லையென்று அறி. பிரம்மலோகத்தை அடைய வேண்டியவன் வேத சாஸ்திரத்தைக் கற்கவேண்டும் நித்யமாயிருக்கும் நாம் அவை கற்கவேண்டியதில்லை. தத்துவத்தை அறியவேண்டியவன் வேதாந்தச் சிரவணம் பண்ண வேண்டும்; அறிந்தவனுக்கு வேண்டியதில்லை. சந்தேகமுள்ளவன் நன்றாக மனனம் பண்ண வேண்டும்; நாம் என்றொருநாளும் எண்ணாது சந்தேகமற்ற நமக்கும் பிரம்மமாயிருக்கும் நமக்கு வேண்டியதில்லை. விபரீதபாவனையுள்ளவன் நிதித்தியாசனம் பண்ணவேண்டும்; தேகாதிகளின் விசாரணையும் நமக்குவேண்டியதில்லை. விக்ஷேபமுள்ளவன் சமாதியிருக்க வேண்டும் சின்மாத்திர மாயிருக்கிற நமக்கு அது தேவையில்லை. விக்ஷேபமும் சமாதியும் அந்தக்கரணமாகையால் செய்ய வேண்டியவை யாவும் செய்து முடிந்ததென்று அறியலாம்.

148 வக்கீல்:—விகாரம் இருக்கும் போதே விபரீத போனதெப்படி? நித்திரை, பிக்ஷை, முழுக்கு சவுசம், என்றும் நான்கும் அனுஷ்டிக்கவேண்டோமோ?

அப்பு:—விகாரம் முதல சம்சாரம்போல நாசமிஞல் நடக்கின்றது; நமக்கே விபரீதபாவனையில்லை. இவ்வெருப்பென்பதிலும் விடுவென்பதுபோல நீ நம்மைக்கர்த்தாவென்பதிலும் நாம் நித்திரை முதலியவற்றைப் புரிந்தவராக மாட்டோமென்று கருதவேண்டும் பிராரத்த கர்மம் தொலைந்தாலன்றி அவை போகாது, இகலோகாதிகளாலும் தெய்விகமானாலும் உத்தண்டமானாலும் பிராரத்தத்தின்படி நடப்பதே விதி. நடந்தாலும் அவை பொன்றும் முன்னைப் பற்றலாகாது. [illegible].

149 வக்கீல்:—இத்தகைமையானல் உம்மிடத்தில் சகலருக்கும் பிரமாணப் புத்திவரும். உம்மைப் பெரியவரென்று ஞானங்கேட்பவர் ஒருவரும் இரார். உம்முடைய ஞானம் உமக்கே பிரயோசனமாம். பிறரை விட்டேற்றமாட்டாரே? என்ன சொல்லுகிறீர்?

அப்பு:—ஆனால் நாம் சித்த சிருத்தியனாயினும் லோகானுக்கிரகார்த்தம் வேதார்ச்சனை, சௌசம் முதலானவைகளைக் காயத்தினாலும், பிரணவ ஜபம் வேதாந்தபாடம் முதலானவைகளை வாக்கினாலும், மூர்த்தித்தியானம் பிரமத்தியானங்களை மனதினாலும் செய்தாலும் செய்வனுமல்லன், செய்யச்சொன்னவனுமல்லனென்று நாமிருந்தால் சிஷ்யர்களுக்கும் நமக்குஞ் சண்டையில்லை. நம்முடைய இந்த ஞானம் பலருக்கும் பிரயோசனப்படுமாம்

150 வக்கீல்:—கர்மத்திற்கு நிர்பந்தம் எதில்? ஞானத்திற்கு நிர்பந்தம் எதில்?

அப்பு:—ஞானத்தினால் பொய்யென்று தள்ளப்பட்ட திரிவித காரணத்தில் கர்மி கர்மத்தைச் செய்க; நமக்கு ஞானியேது? ஞானத்திற்கு சாங்க அசங்கமென்றதில் நிர்பந்தமல்லாமல் திரிவித காரணத்தில் நிர்பந்தமில்லை. திரிவித காரணத்தைக் கொண்டு ஞானி தன்னைப் பிரமமென்று அறிந்தால் கர்மிக்கென்ன குறை திரிகரணசுத்தி எல்லோருமே செய்யவேண்டும்.

151 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய வாய்மொழி இப்போது நிறுத்திவைத்து சாலஞ்சாக்ஷியுடைய மொழியையும் கேட்டுக் கொண்டதின்பிறகு இன்னொரு முறையுங்கூடி சாக்ஷியை விசாரிக்க நேரிடுகிறது சம்மதந்தானா? என்ன சொல்லுகிறாய்?

அப்பு:—அப்படியானும் வெல்லாம் அன்றைத் தினமே வைத்திருக்கக் கூடாதா? இந்த வேலையெல்லாம் வர என்றால் முடிகிறதா கொஞ்சம் விசனமுள்ளதாகவே யிருக்கக்கூடும். விபரீதபாவம் விவேகத்தெளிந்தவர்கள் சாக்ஷியின்சொன்னது சரி சொல்லவா? கேஸை விசாரிப்பது தருணமானால் அன்றையத்தினம் பார்ப்போம். என்று சாக்ஷி அப்புவின் கையொப்பு.

மஜிஸ்டிரேட்:—அடுத்த சாக்ஷியை விசாரிப்பதற்காக அடுத்த 17வதேதிக்கு கேஸை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறேன். தத்துவார்த்தபுரம் கோர்ட்டு கலைந்துவிட்டது சாக்ஷி ஜனங்களும், வக்கீல்மாரும் ஒரேவித

விநோதங்களைப் பேசிக்கொண்டே போகையில் சாக்ஷி சன் ஸர்க்கார் வக்கீல் மிஸ்டர் ஞானசந்திரன் அதிவிசேஷமான கேட்பதுவாதஞ் செய்தார் சாக்ஷி அப்புவும் கூடியவரை வெகு சாமர்த்தியமாய் விடையுங் கொடுத்ததை தத்துவார்த்தபுரம் கோர்ட்டே முழுவதும் மகா விநோதமாகவேயிருந்தது. வருகிற ஜனங்களெல்லாம் அவைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் ஆனந்தம் மனத்தம்போர்.

152 மஜிஸ்டிரேட்:—17 நாள் கெடுவுக்கு நிறுத்தி வைத்திருந்ததாகச் சொன்னேனல்லவா? அந்தக் கேஸ் எடுக்கட்டும்.

குமஸ்தா ஐயையா இதோ! முதல் பிராது ஆத்மாவின் வக்கீல் மூன்றாம் சாக்ஷியிடத்து கேள்வி.

153 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷிதேஜஸ்:—என்னுடைய பெயர் அக்னி யென்றழைக்கிறோம்.

வக்கீல்:—இந்தக் கேஸில் ஆத்மாவு சரீரம் ஆகிய பிரதிவாதித் தெரியுமா?

அக்னி:—தெரியும்.

154 வக்கீல்:—சாக்ஷி உன்னுடைய வேலை யென்ன?

அக்னி:—என்னுடைய வேலை விருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திருபவம், அநுக்கிரகம், இவைகளாம்.

155 வக்கீல்:—விருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், முதலியவைகளையும் நீர், சாக்ஷிகள் அவர்களுடைய வேலையென்று மொழி கொடுத்திருக்க சாக்ஷி யில்

விடத்து நிருபவம், அநாக்கிரகம், எல்லாத்தையுஞ் சேர்த்துச் சொல்லக் காரணமென்ன?

அக்கி:—ஒன்றும் இரண்டும் சாஷிகளுக்கு விருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் செய்தவர்தானும் என்னைப்போல ஸங்க்ஷேபம், ஸ்தூலம், என்ற இரண்டுவிதமான ரூபங்களை உடையவர்களையும் கடைசியெல்லாம் ஒழித்து ஒன்றுக்கொரு சொரூபங்களாகிய சக்தியை உடையவர்களையும் சரியாகி என்னால் விசாரிக்கத்தக்கதும் ஆனதாலையால் பலதொரு காரணவுங் காண்கிறதில்லை. பண்டித சிரோமணிகளாகிய ஆரிய வந்தத்தாரில் தத்துவ விசாரணையில் அதி சாமர்த்தியமேறிய விதுஷ்மாரில் அநேகர் என்னளவும் பெரிதாகிற பூமியுடைய அளவும் தண்ணீரின் அளவும் காற்றின் அளவும் ஆகாசத்தையும் பார்த்து நிராலம்பகமென்றும் அகண்ட பிரமமென்றும் நிச்சயஞ் செய்திருக்கிறார்கள். ஆரியன்மாராகிய சாஸ்திர பண்டிதர்களானாலும் ஆரானாலும் ஒருவருமே என்னுடைய ஒரு கண்டிப்பைக் கண்டுபிடித்தவர்களேயில்லை. பௌன நிருக்கியுங் கூடக் கண்டவர் யில்லை. என்னிலைமை யிப்படியிருக்க மேலினைக் குறித்து எவராலுஞ் சொல்ல முடியாது. எனக்கு ஆதியாலும், அந்தமாலும், மத்தியமாலும், வெவ்வயாலும் உண்டென்று சொல்லமுடியாது. இப்பிரகாரமுள்ள என்னுடைய ஆதி அதிசயம் அநேகமுண்டு, முன் என்னால் கேட்டில் அறிக்கையிட்டது நாளிதா? ஏதெக்கிலுமொரு

பதார்த்தத்தில் என்னுடைய ஸம்பந்தமன்றியில்லை. எல்லா ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் (300) டிக்கிரியில் குறையாமல் (600) டிக்கிரி வரையில் என்னுடைய பங்கு அடங்கியிருக்குன்றது. அந்த வஸ்துவில் புகைபோ, பிரகாசமோ, ஜ்வாலையோ, இல்லாமல் ஸ்பரிஷமென்றதோர் உணர்ச்சிமாத்திரம் உண்டென்று அறிபதக்கதோர் ரூபமாத்திரம் அதில் உண்டாயிருக்கின்றது. ஆனால் அந்த வஸ்துவின் தானே கூடியிருக்கின்ற என்னுடைய பங்கு (600) டிக்கிரிக்கு மேல் அதிகரித்தால் உடனே அதில் புகை அதிகரித்து அந்த வஸ்து கத்திஜெரித்து ஜொலித்துக் கடைசியில் பழய நிலைமையை பெயர்ந்துக்கொண்டும் என்னுடைய ரூபம் அப்போது தெரிகிறதாயிருந்தாலும் அநேக காணுகிற வெவ்வேறு வர்ணங்களும், அதாவது வஸ்துவின் வர்ணமெல்லாது கடைசியில் அந்த வர்ணங்களெல்லாம் என்னில் மறைந்து ஒழிவில் நான் என் வர்ணத்திலேயிருக்கிறேன். மனுஷ்யருடைய சரீரத்தில் உள்ள சூடும் என்னுடைய ஸூக்ஷ்ம ரூபமும் ஒரு மெழுகுதிரியிலோ வேறே ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவின் பேரிலோ வேறே பெந்த பதார்த்தத்திலானாலுஞ் சரி மற்றெவர்க்கு காணக்கூடியதில் எரிந்து பிரகாசிக்கின்ற ஜோதியும் என்னுடைய ஸ்தூலமென்று பெயர். காரணச் சொரூபமான சைதந்யமும் என்னுடைய பிரத்தியேகச் சொரூபமும் ஆனது சகல சராசரங்களிலும் அந்தரியாமியாயிருக்கின்றது. இந்த மூன்று ரூப பேதங்களேயில்

கூடிய சகல ஜீவ ஐந்து வேலைகளையுஞ் செய்து வருகிறேன்.

156 வக்கில்:-இந்தக் கேஸினைச் சம்பந்தித்து என்ன தெரியும்?

அக்கி:—யாதொன்றுமே தெரியாது.

(ஸர்க்கார் வக்கீலுடைய திருப்பு கேள்வி).

157 ஸ. வக்கில்:—சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம், இவ்விதம் ஐந்துவகை வேலைகள் ஸாதிக்கின்றதாகச் சொன்னதென்ன? அதெவ்விதம்?

பிரதி வக்கீல்:—இந்தக்கேஸ் சம்பந்தமான கேள்விகள் அல்லாமல் அநுவசியமான கேள்விக்கு கேட்டு சம்மதம் கொடுக்கிறதென்றால் பெரிய சங்கடந்தான்.

158 ஸ. வக்கீல்:—சாக்ஷி பிரதிவாதியோடு கூட வாசிருக்குமென்பதையும் பிரதிவாதிச் சம்பந்தித்து யாதொன்றும் தெரியாதென்பதென்ன? ஆகையால் இவர்களுடைய தொழிலைப்பற்றிச் சரியான வாய்மொழி பெறுப்பதல்லாமல் இந்தக்கேஸுக்கு சரியான பலமுண்டாகிறதில்லை.

160 மஜிஸ்டிரேட்:—சாக்ஷி! வக்கீல் கேட்கின்ற கேள்விக்குச் சரியான விடையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று இந்த சத்தியவார்த்தையுங் கோர்ட்டின் தரும

மாதிபதியின் இன்றைய தினம் மஜிஸ்டிரேட்டாகிய நான் இதனால் உத்தரவு செய்கிறேன்?

அக்கி:—சகல ஜீவராசிகட்கும் உணர்ச்சியைத் தானஞ்செய்கிறது நானே என்னுடைய பிரகாசம் சம்பவித்து சகல சராசரங்களையும் விளக்கித்தெரிய சொரூபமயமாயும் பிம்பிக்கின்ற சூரியனும் சந்திர நட்சத்திரங்களும்மாம். என்னுடைய ஜோதிஸ் அலைகளின் மேல் படியாமலிருந்தால் மனிதருடைய கண்களுக்குத் தெரியவோ சராசரங்களை ஜீவராசிகளுக்கு பகுத்தறியவோ முடியாது அப்பேர்க்கொத்த எனக்கு எவ்வித்தும் சுதந்திரமான தடையுங் கிடையாது. என்னுடைய ஜோதிஸ் பிரகாசத்தில் நின்று ஒரு குறைவாய் தூர் வஸ்துகளுக் லோகத்தெல்லாம் அந்தகாரத்தை நீக்கிப் பிரகாசத்தைக் கொடுக்கிற சூரிய மகாகோளம். பின்னையும் என்னுடைய தேஜஸ் முழுதுஞ் சூரியனில் கொடுக்கிறதாயிருந்தால் அசைவிஷத்திடையில் மனுஷிய, மிருக, கோட்டை, கொத்தளம், கொட்டாரம், சருக்கிச் செல்லுகிறதானால் முழுலோகமும் சாம்பலாய்ப் போகக்கூடும். என்னுடைய ஆத்ம ரூபத்தைக் கொண்டு ஜீவஜாலங்களை எல்லாம் வளர்த்துகிறேன். ஒவ்வொரு ஜீவியுடைய அடி, முடி, நடுவென்ற, மூலாதாரம், இருதயம் மூளை இம்மூன்று இடங்களிலும் மனிதனுடைய தேகமெங்கும் வியாபித்து அவர்களை வளர்த்திக்கொண்டு வருகிறது. இப்பிரகாரமாக வென்னைக்கொண்டல்லாது ஆருமே ஜீவிக்கமாட்-

டார்கள். மனிதனுடைய சரீரத்தில் காமாக்னியாக
வியாபித்து முழுக்கப்பிழிந்து பெருக்கிற சுக்கிலத்தை
மேலே மூளையில் அடக்கி நிறுத்தி இரக்ஷிக்கின்றது.
இப்படி சுபாவத்துடன் ரக்ஷித்து நிறுத்தியிருக்கிற
அந்த வஸ்துவை ஸம்போக வேளையில் என்னுடைய
ஓர் குட்டினால் ரத்தத்தோடு ஸம்யுக்தஞ் செய்து
தற்சமயம் முதல் நானே அதற்குள் புகுந்து
நாலுகாலாக குட்டினாலே வளர்த்தி பூரணஞ் செய்கி
றேன். சகலமான சராசரங்களிலும் ஸ்தூல், சூக்ஷும
ரூபம் இரண்டுமில்லாதே காரணரூபமாய் எல்லாத்
திற்கும் அந்தரியாமியாய் இருப்பதற்கு அடையாளம்
காட்டில் வளர்ந்து நிற்கின்ற வேலு வென்னொரு
செடியின் உள்ளில் கவனித்தால் அந்தரியாமியென்
றதற்கு அத்தாக்ஷி தெரியும். அவற்றுள் காரண
ரூபமாய் ஸ்திதி செய்திருக்கிறேன் இரண்டு மூங்கில்
கள் ஒன்றோடொன்று உரைபட்டு நெருப்பாகி (500)
டிக்கிரிக்குமேல் காங்கை யுண்டாகிப் பெருக்கிறது.
இப்படியென்னுடைய சூக்ஷும ரூபவும்மாறிப் புகை
யுண்டாகி திடுக்கெனப் பத்திஎரித்து ஸ்தூல ரூப
மாக மாறிப் பிரகாசிக்கின்றது. இதுபோல சகல
வஸ்துகளுடைய உள்ளிலிருந்து நான் காரண ரூப
மாய் மறைந்திருக்கிறது ஜீவாத்மாக்கள் புஜிக்கின்ற
ஸகல பதார்த்தத்தில் கூடி அவர்களுடைய உள்ளில்
கடந்து அந்த ஜீவர்களெல்லாற்றையும் போஷிப்பிக்
கிறேன். அந்தர் கடாக்ஷே ஸகல கிருத்தியங்களை
யும் நடத்தி வருகிறேன். இன்னும் மூலாக்னியை

சுழி முனை நாடிக்குக்கொண்டுவந்து ஆறேசரு சக்
கிரங்களையும், எழுபது சக்திகளையும், இவைகளை தானஞ்
செய்து புத்திக்கு விகாஸத்தையும் (தத்துவாராய்ச்சி
செய்து) பலவாதியான வேதங்கள், காவியங்கள்,
சித்திரங்கள், இவற்றையெல்லாம் உண்டாக்கத்தக்க
பலதர கவுசங்களைக்கொண்டும்; உலகமெங்குமான
கல்வியைக்கொண்டு: ஸாமர்த்தியமுள்ள லோகாக்
கத்தை அனுகரிக்கத்தக்கபடி வழிகளில் நியமிக்
கிறேன். காதிலுள்ள குட்டினால் கேட்கவும், சர்ம
மத்திலுள்ள குட்டுகொண்டு தொட்டறியவும், கண்ணி
லுள்ள குட்டினால் வெகு தூரம்வரை பார்க்கவும் ஆகா
யத்திலுள்ள பிரகாசாதி முதலான வஸ்துக்களைப்
பார்க்கவும், அவைகளின்னவைகளென்றும் பகுத்
தறியக்கூடிய நிலைமையையும் ஸதாஜோதிர்மயமாய்
விளங்குகின்ற ஜீவாத்மாவை பஞ்சேந்திரிய வழியாய்
உள்பிரவேசித்து பிராணனை வர்த்திப்பிக்கச் செய்கி
றது. பூதலத்திலும், அந்தரிக்ஷத்திலும், மத்தியி
லுள்ள வாயு ஸ்தூபோராத்த விதத்திலும், ஸமுத்
திர ஜலம் அதிகரித்து பெருகாத நியம முடிந்ததோ
அந்த நியமனத் தவிராமல் பூமி தன்னுடைய நிலைமை
யை விட்டுப்பால் பெயர்ந்துபோகாமலும், அக்கியோன்ய
மாயுள்ள ஆகர்ஷண சக்தியாலே தத்தம் ஸ்தானங்
களில் நியமித்திருக்கின்றது. சரீரத்தில் முடி, நகம்,
சதை, நாடிகள் வளர்ந்து வருகிறதுபோலவே, பூமி
யிலும், மலைகள், கழிகள், மரங்கள், செடிகள்,
இலைகளாம், மாணிக்கம், மரகதம் கோமேதகம்,

முத்து, முதலியவைகள் பிரகாசிக்கவும், நான் என்னுடைய சக்தியை தானஞ் செய்கிறேன்.

(அக்னவல் முன்தானா- நிலமியா நித்தியமுப திஷ்டதே:

ஆதித்தியாஞ்ஜாயதே விருஷ்டி, வ்ருஷ்டேரன்னம் ததா: ப்ரஜா:)

தேவன்மார்களை அக்கினியில் செய்கின்ற ஹோமங்கள் ஆதித்தியனில் சேருகின்றது. ஆதித்தியனின்று விருஷ்டியுண்டாகிறது அதனால் தானியங்களுண்டாகிறது. அது ஜோதி வாசிட்டுத்தான் ஜீவிராதிகள் விருத்தியைப் பெருகிக்கின்றதென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(கோர்ட்டு விஸ்தாரகுமஸ்தா)

கோரம் ஜெம்பவும் அமைப்பமாகையால் இந்தச் சாக்ஷிகளை யெல்லாம் அடுத்த 30ம் தேதிக்கு விஸ்தாரம் நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறது. கோர்ட்டு கலியக் கற்பனையைக் கொடுத்தார் (மாஜிஸ்ட்ரேட்டு கையொப்பு) இப்படி வகை ஜீவசாராங்களை புஞ் சிருஷ்டித்து இரக்ஷித்து வருகிற, இவைகளில் (40) விதமான வியாதிகளாலும், காமக்காரங்களாலும், விஷயா லக்தி கொண்டேவாகிற அன்னிய சோகங்களாலும், அக்கினி பர்வதத்தின் பொட்டலாலும், அக்னியுடைய அநேகவித துன்பங்களாலும், சூரியனுடைய கடின தாங்களாலும் ‡வைஷ்மாவினாலும்: இப்பிரகாரம் உள்ள அநேகவித கர்மங்களைக்

‡ உஷ்மம்=சோடிவனி.

கொண்டு வைத்திருக்கின்றது. சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இவைகளை, மாயைக்கொண்டு நடத்தி வருகிற, மாயையால் அதனைத்திருக்கின்ற திருவருளொளியின்:—வளருகின்றதும், வாய் வாய்க்கின்றதும் அவை கழிந்து போகின்றதும், ஆகிய இம்மூன்று நிருபவங்களும் சூரியனைக்கொண்டு நடப்பித்து வருகிறேன். அதுக்கிரகத்தொழில் நான் செய்தலிதம் நடத்தி வைக்கின்றேனோ அப்படியே அவைகள் நடபெற்று வருகிறது. ஆனால், என்னுடைய சக்தியும் ஜனன நக்ஷத்திரம் (28) அதில் (27) நக்ஷத்திரங்களும் சூரியனும் ஜீவாரசிகள் எல்லாவற்றிற்கு இன்பத்தையே செய்து வருகிறேன். ஏக பிரசாரப்ததங்களை ஜீவிகளுடைய சித்தே திரு என்றது மறைத்தாய ஓர் விதியேதான். கிரகபாரத்தில் ஸ்திதி அதிக்ரமித்து பாதொன்றுங் கிரகபாரத்தை சம்பந்திக்கவில்லை இப்படிப்பட்ட கிரகபாரத்தை மாற்றுகிற அவன்தைக்குத்தான் (அனுக்கிரகம்) மென்றுபேர். ஒருதாரித்திரியமுடையவன் தன்னுடைய கிரகசாரபலத்தால் வளர சங்கடம் அனுபவிக்கிறன் என்றிருந்தால் அவனுடைய அப்பிரகாரமின் முன்ன அந்தக் கஷ்டப்பாடுகளைக் கண்டு தயார்த்த மானவனுப ஓர் தனவான் அவனுடைய தாரித்திரியமனம் வரும்படிக்கு வேண்டிய திரவியத்தைக் கொடுத்து வைக்கின்றது அவனுக்கு பெரியதோர் அனுக்கிரகமாகத் தோன்றுவதுபோல ஜனித்தும், மரித்தும், பூர்வ ஜன்ம கிருத பாப வஞ்சையங்களால் துக்க பேதக்களைப் ஸாகரத்தி மாயிலிடைப்பட்டு கரையைக் காணாதே உழலுகின்ற

மனிதர்க்கு அவர்களுடைய மூடதர்ப்பணத்தை அகற்றி அறிவினை விகாசப்படுத்தி நாளுக்குநாள் நிச்சியமான சேஷ்டைகளால் காணப்படுகின்ற பிரபஞ்சம் ஜலத்தியமென்றும், அநித்தியமென்றும் தெரியப்பண்ணி மூலாக்கினை சுழிமுனையில் பிரவேசிக்கச் செய்து, துரியததில் வைப்படுத்தி பரமனந்த பதத்தைத் தெரிவித்து தல்லக்ஷணங்களையுப கின்றதான தேஜோலயத்தை வித்தல் பிரபையென்றவாறு மனதிலழுத்தி ஸமாதிஸ்தான பிரஹ்மம பீடங்கண்டு நவத்துவாரத்தை பந்தித்திருக்கின்ற அந்த ஜீவிகளுடைய போகாக்கிரஹத்தை நாசம்பண்ணி ஸாயூச்சிய பதத்தைப் பிராபிப்பிக்கின்றது. இப்படித்தான் நான் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரூபவம், அநுக்கிரகம், ஆகிய இந்த ஐந்து வேலைகளையும் நிவர்த்தித்து வருகிறேன்.

161 வக்கீல்:—ஸாக்ஷி! நீரிந்தப் பிரதிகளோடு சேர்ந்து ஏதேனும் கெட்ட வேலைகள் செய்ததுண்டா?

அக்கி:—நானொன்றுஞ் செய்ததேயில்லை.

162 வக்கீல்:—போசன பதார்த்தங்களை நசிப்பிக்கின்ற சுபாவமொன்று ஸாக்ஷி இயற்கையாயுண்டு அல்லவா?

அக்கி:—நான் புசிக்கிற யாதொரு வகையையும் முற்றிலும் நசிப்பிக்கிறதில்லை. ஒரு மெழுகுதிரியையாவது விறகானாலும் நான் புசிக்கிறதாயிருந்தால் அதில் நின்றும் அதிலொரிட்டி வாயுசம்பவிக்கின்றது அதுபோலவே ஒரு பாத்திரம் நிறையத் தண்ணீர்

வைத்து நிப்பெரிக்கிறதாயிருந்தால், அதில் நிறைமேன ஜலம் முறைப்ந்தும் குறைப்ந்து கடைசியில் நிச்சேஷம் காணுமல் மறைப்ந்து போகிறது. அந்தத் தண்ணீர் கண்டிப்போனதும் ஒழிவில் அது நீராவியாய் ஆகாச மார்க்கத்துக்கல்லாமல் வேறெபெர்த வழிக்கும் அது போகிறதில்லை. ஆனல் போனவிடத்தில் அது ஸ்திரமாயி ஸ்திதி செய்கிறதுமில்லை காலவித்தியாசத்தால் மழையாகத்திரும்பி பூமிக்கே வருகிறது, இப்பிரகாரமே யாதொரு வஸ்துவையும் என்னல் நசிப்பிக்கிறதாகச் சொல்லுவதோ அதில் அதில் நின்றும் தல்சமயத்தானே ரூபாந்தரத்தில் அநேக பூதாந்தரங்கள் அதில் நின்றுளவாகிறது. ஆனல் நான் என்றில்லை ஆர்தான் விசாரிக்கிறதாயிருந்தாலும், யாதொரு வஸ்துவையும் நிச்சேஷம் நாசப்படுத்துகையோ, ஆதியுண்டாக்குகையோ, யாதொன்றைச் செய்யக் கழிகையில்லையென்றாலும், நானில்லையானால் பூலோகத்தில் யாதொரு காரியமும் ஆகாது ஒன்றுமே நடக்காவது. ரஸதந்திரஜ்ஞன்மாருடைய தந்திரங்கள்க்கு விகாஸம் சம்பவிக்கும். என்னுடைய மித்த ஸாமர்த்தியம்போல ஒரு ஸாக்ஷிகள்க்கும் அத்தனை சாமர்த்தியம்முண்டாகவே மாட்டாது. என்னுடைய ரூபத்திற்கு சேர்க்கை ஸம்ஹாரத்தொழில்தான் முக்கியமாயுள்ள தொழில். ஆனல் என்னல் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டுள்ள யெந்த வஸ்துவும் நிச்சேஷம் சூன்னியமாகிறதில்லை.

163 வக்கீல்:—ஸாக்ஷீ நீர் சரீரத்தோடு யேதேனுஞ் சம்பந்தமுண்டா?

அக்கி:—நான் எந்தச் சமயமுஞ் சரீரத்தை விட்டிருக்கிறதேயில்லை. நான் எப்பொழுதுஞ் சரீரத்தோடு சேர்ந்துள்புகுந்து வெவ்விடத்தும் வியாபித்துக்கொண்டேயிருக்கிறேன். என்னுடைய ஞான சக்தியையும் சூக்ஷ்ம ரூபத்திலிருக்கும் அம்சத்தையும் மாத்திரம் நான் சரீரத்தோடு சேர்த்திட்டுள்ளேன். ஞான சக்தியைப் பிரயோகித்தால் சரீரம் உடனே பஸ்மமாகிவிடும். சூக்ஷ்ம சக்தியைச் சரீரப் பிரவேசிப்பிக்குகிறதாயிருந்தால் நகம், மாம்சம், முதலியவெல்லாம் கறுத்துக் கெட்டுப்போகிறதன்றி நிலைநிற்காது.

164 வக்கீல்:—ஸதா நேரமும் சரீரத்தோடு கூடியிருக்கிறதுஞ் சேர்ந்து குடியிருக்கிறதுமாகிய [illegible] இந்தச் சரீரம் நடத்திட்டுள்ள செய்கைகள் ஒன்றும் தெரியாதென்று சொல்லக் காரணமென்னே?

அக்கி:—எனக்கு சரீரத்திலென்று வேண்டாம் யாதொன்றிலுமே உள்புகுவதும் வெளி வருகிறதும் எனக்குத் தெரியாது ஆகையால்தான் சரீரத்தின் மேற்பட்ட யெந்த விவரங்களும் எனக்குத் தெரியுங் காரணமாகத்ததுவென்றறியவும். இவ்வகைக்காரணத்தால்தான் பிரதிகளுடைய விருத்தியா விருத்தியத்தைத் தெரியாமலிருக்கக் காரணமே யல்லாது வேறில்லை. ஆனல் தொம்பதமும், வாச்யார்த்தமும், இரண்டுஞ் சேர்ந்திருப்பதினுலே பிரதியுடைய காரியத்தில் நான் வெகு தூரமாயிருக்கிறேன்.

165 வக்கீல்:—தொம்பதத்துக்கு வாச்யார்த்தம் யாது? லக்ஷியார்த்தம் யாது? இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் யாது?

அக்கி:—தொம்பதத்திற்கு வாச்யார்த்தம் சிதாபாசன், லக்ஷியார்த்தம் கூடஸ்தர், கண்ணாடியிற் பிரதிபிம்பித்த வெய்யிலும், சுபாவ வெய்யிலும், ஒருமைப்பாடாய் ஒரு சுவரை விளக்குவதுபோலக் கூடஸ்தருஞ் சிதாபாசனும் ஒரு தேசத்தை பற்றினுர்கள் என்பது திருஷ்டாந்தம்.

166 வக்கீல்:—இவர்களிருவரும் எதனால் ஒருமைப்பாடாயத்தோற்றுகிறுர்கள்? இவர்களை பகுத்தறியும் வழி யாது?

அக்கி:—அவிவேகத்தினுலொருமையாகத் தோற்றுகின்றுர்கள். ஆவரணத்தில் ஏகதேசமாகத் தோற்றி மறையுஞ்சிதாபாசனையும் நித்தியப்பிரகாசமாயிருக்குங் கூடஸ்தரையும் ஏகதேசத்தில் உபாதியினுல் அலைகின்ற வெய்யிலையும் அகண்டவெய்யிலையும் போலக்குறிப்பினுலறிக.

167 வக்கீல்:—சரீரத்துக்குப்புறம்பே விஷயஞானம் வரும்போது கூடஸ்தரையுஞ்சிதாபாசனையும் பகுத்தறியும் வழியாது?

அக்கி:—குடமென்னும் ஞானம் வருவது சிதாபாசனுக்கும், குடத்தை யான் அறிந்தேனென்னும் விருத்தி ஞானம் வருவது கூடஸ்தருக்கும் முண்டாவதால் குடமென்றறிந்தவுடன் அழிகிறவன் சிதாபாசன்

அதனைக்கண்டவன் கூடஸ்தனுவன், கடஞானம் வருவதற்கு முன் அக்கடம் அறியப்படாததாகவும், பின் அறியப்பட்ட தாகவுங்காணுந்தன்னநுபவமே அடையாளம் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்து மென்று மிருக்குகின்ற சுபாவ சைதன்னியம் அதனிடத்தே கற்பிக்கப்பட்ட கடம் அஞ்ஞானத்துடனே கூடியிருந்த போது அறியப்படாததா அறியப்படாத தாகவும் ஞானத்தோடுகூடியபோது அறியப்பட்ட தாகவும் தோற்றிற்று.

168 வக்கீல்:—லோகாந்த குந்தம் போலச்சிதாபாசாந்தப் புத்தியே ஞானம், தோற்றவந்தந்த அஞ்ஞானம். விருத்திக்குமுன் சிதாபாசனில்லாமையால் அறியப்படாத கடத்தை ஸாக்ஷிதான் அறிய வேண்டும், விருத்திக்குப்பின்னறியப்பட்டது கடமென்பது சிதாபாசன் அறியலாம். ஆகையால் ஸாக்ஷி அறிவதென்பது வேண்டியதில்லையா?

அக்கிரி:—கடமென்றறிந்தவுடன் விருத்தியில் நஷ்டமாய்ப்போனமையினாலும், அவ்வவசரத்தில் கூடஸ்தரைத்தவிரவேறு சைதன்னியமில்லாமையினாலும்; விருத்திக்குமுன் அறியப்படாததை கூடஸ்தரே விருத்திக்குப்பின் தோற்றப்பட்டதென்பதையும் தோற்றுவிப்பரென்பதையும் சந்தேகமில்லை. இரண்டுகாலத்திலும் அறிபவர்கூடஸ்தரே. சிதாபாசனல்லாத விருத்தி பிரகாசந் தரியமானாலும் வெள்ளை மண்போல சடமாகையால் அறியப்பட்டதைத் தோற்றுவிக்க மாட்டாது, ஸாக்ஷியே தோற்

றுவிக்கும். சிதாபாசன் பிரதி பிம்பத்திலேயே கடமதோற்றுவிக்கவில்லை? பிரதிக்குப்பின் பிரதி பிம்பித்த சைதன்னியத்திற்கே பிரயோசனமாக வேண்டுமே. முன்னிருந்த கூடஸ்தருக்குப் பிரயோசனமென்று சொல்லாகாது. சிதாபாசனல்லாத விருத்தி வெள்ளை மண்போல சடமாதலால் அறியப் பட்டதைப் பிறப்பித்ததற்குக் காரணமாகாது.

169 வக்கீல்:—அப்படியானால் சிதாபாசன்றான் யாது?

அக்கிரி:—கடத்தல் சிதாபாச ரூப பலனும் அறியப் பட்டதென்றும் ஞானப்பிரசித்தமாயுள்ளது சிதாபாசன். பிரஹ்ம சைதன்னியம் பிரமாணத்தின் பிர விருத்திக்கு முன்னிருந்தாலும், பலமோ பிரமாணந் தின் பிரவிருத்திக்குமுன்னுண்டாகவாலும்; பிரஹ்ம சைதன்னியமே பலனென்று அறிந்துகொள்வது சித்தாந்தப் பிரமாணே சிதாபாஸாயம். அதுவே சித்தாந்தப் பிரமாணம் சான நிரண்ணயமென்றறி.

170 வக்கீல்:—அப்படியானால் எல்லாச்சாஸ்திர கர்த்தாக்களும் இரண்டு சைதன்னியத்தையும் என் பகுத்தறியவில்லை?

அக்கிரி:—கூடஸ்தரென்று சொல்லாமல் அநுவியபகுத்தறிவர். சாயஞான மென்று பெயரிட்டுப் கடபடாதி வெளியில் சதென்னும் விருத்திகளையும் அவற்றின் அந்வய வியதிரேகங்களை விஷயங்களையும் ஸாக்ஷி யென்றறிவதுபோலத் தேகத்திற்குள்ளும் காமக்ரோதாதி விருத்திகளையும் ளும் அகமும் யென்னும் விருத்தியினையும்

குரோதிகள் அதன் விஷயங்களையும் சாக்ஷியென்றறியவேண்டும்.

171 வக்கீல்:—உள்ளே சிதாபாசத் தோற்றமெப்படி? சாக்ஷித் தோற்றமெப்படி? இவ்விரண்டையும் விவரமாகச் சொல்லும்?

அக்நி:—காய்ச்சின இரும்பிலிருக்கும் அக்நி அந்த இரும்பை மாத்திரம் தோற்றுவிப்பதேயல்லாமல் மற்றொன்றையுந் தோற்றுவியாததுபோலக் காமக்குரோதாதி அகவிருத்திகளைத்தோற்றுவிப்பதுபோல தாமாத்திரந் தோற்றுவதேயல்லாமல் அந்நியமாயிருப்பவற்றைத் தோற்றுவியாதன். சாக்கிரச் சொப்பனத்திலே விருத்திகளையும் விருத்திகளினிடைத் தண்டியையும் சுழுத்தி மூர்ச்சைச் சமாதிகளில் இல்லாததையும் நிர்விகார சைதன்னியமே கூடஸ்தர்யென்றறி. உள்ளில் விஷயமான விருத்தியானது கடம்போல ஞானம் அஞ்ஞானம் இரண்டோடுகூடியதினால் அவ்வாறு காட்டவேண்டியதில்லை.

172 வக்கீல்:—விருத்தியில் அஞ்ஞான வியாப்தி ஞான வியாப்தி இவ்விரண்டும் ஏனில்லை?

அக்நி:—விருத்தியானது கடம்போல தனக்கு அந்நியமாகாமையினால் ஒரு காலத்தில் ஞான வியாப்தி வந்ததெனலாகாது, அந்நிய பதார்த்தத்தில் அஞ்ஞானத்தைப் போக்குதலால் இந்த விருத்தியில் அஞ்ஞானம் வியாப்தி வராது.

173 வக்கீல்:—இப்படி உள்ளிலும் புறம்பிலும் ஈரொன்று தோற்றும் சைதன்னியம் இருவகையென்று சாத்திரத்திற்குப் பிரயோசனம் யாது?

அக்நி:—சைதன்னிய மிரண்டினுள் சிதாபாசனாயுள்ளவன் ஜநந மரண சம்சாரியென்றும் கூடஸ்தனாய்ச் சுபாவமுள்ள தனக்கு ஒரு காலத்திலுஞ் சம்சாரமில்லையென்பது பிரயோசனமாம்.

174 வக்கீல்:—புத்தியில் வளைப்பட்ட கூடஸ்த சைதன்னியம்; சம்சாரியாகையிருக்கச் சிதாபாசன் வேண்டியதில்லையா?

அக்நி:—ஆகாசத்திற் கொருபாதி வளைப்பட்டதினால் சம்சாரம் வருமாயின், குடங்களில் வளைப்பட்ட சைதன்னியத்திற்கு சம்சாரம் வரல் வேண்டும், வெங்கல மாக்காலவளர்த்தினால் ஒன்றுக்கு இரண்டும் ஒன்றுக்கு மூன்றும் காணுதது போல சொச்சத்தினால் அதிசயமில்லை.

175 வக்கீல்:—பிரமாக்காலும் வெங்கல மாக்காலுஞ் சரியானாலும் வெங்கலத்தில் பிரதிபிம்பம் கண்டது போலக் கடத்திலும் புத்தியில் பிரதிபிம்பம் அதிசயமன்றோ?

அக்நி:—அப்படியானாலும் அந்த பிரதிபிம்பம் சிதாபாசன் அவனுக்கே சம்சாரம் ஆத்மாவிற்கில்லை. அப்படியானாற் சரீரத்தைத் தவிர அந்தக் காரணம் புறம்பாகக் காணப்படாமையினால் சரீரத்துக்கே சம்சாரம் வேண்டும். பிரவேச (உபநிஷத்தில் புத்தியோடுகூடினவனுக்குத்தான் புத்தியைவிடச் சிதாபாசனும் வேறுண்டென்று (பிரவேச உபநிஷத்தில்) சொல்லுதலால் சிதாபாசனுக்கே சம்சாரம் அந்த காரணத்துக்கு வேண்டியதில்லை.

176 வக்கீல்:—உபாதியைத் தவிர ஆபாசனுக்கு வேறு சொரூபமில்லையாகையால் அந்தக் காரணத்திற்கே சம்சாரம் இருக்கட்டும் சிதாபாசனுக்குச் சம்சாரம் வேண்டாமே?

அக்கி:—அப்படியானல் சரீரத்தைவிட அந்தக் காரணம் புறம்பாகக் காணப்படாமையினால் சரீரத்துக்கே சம்சாரமாகவேண்டும். சடம் தேகமென்றும் வாக்கியம், நாமில்லாவிட்டாற் சரீரங்களும் இந்திரியங்களும் ஜீவிக்கமாட்டாவென்றும் ஆத்மா பிரவேசித்தாரென்பதினால் அந்தக்காரணத்துக்கர்தியமாயுள்ளவனுக்கே (பிரவேசோபநிஷத்துஞ்) சொல்லுகிறது. பிரவேசமும் அவித்தையாற் கற்பிதனுக்கேயல்லாமல் அசங்கனுக்கில்லை.

177 வக்கீல்:—சிருஷ்டித்தவரும், பிரவேசித்தவருங் கற்பிதமென்பதற்குஞ் சரிப்பிரமாணம் யாது?

அக்கி:—மாயை அவித்தை யென்னுமிரண்டுஞ் சிவேசரெனப்படும் ஆபாசக் கற்பிதமென்றும் வேதமும், இவர்களையுற்று விசாரித்தால் இல்லாமல் நஷ்டமாய்ப் போகும் அநுபவமுமே பிரமாணம். சிவேசர் பூதபௌதிகப் பிரகிருதிகளோடொத்து கூடத்தோற்றிக் கூடவழிவார்களென்றும், அப்பாற்பட்டிருக்கிற கூடஸ்தர் அவிநாசியென்றும் மயித்திரிக்கு (யாஞ்ஞவல்கியர்) சொன்னார்கள்.

178 வக்கீல்:—இங்கே சரீரஞ்சரிக்கு மரிக்குஞ் சீவன் மரியானென்றும் வேதத்திற்கு விரோதமல்லவோ?

அக்கி:—இந்த வேதம் பூதபௌதிக மோக்ஷத்தைச் சொல்லுவதென்று ஞானவல்லையில் லோகாந்தர கமனத்தை சொல்லுவதாம். ஆனால் ஆத்மாவுக்கர்தியமான யாவும் அநித்தியமானமாகும். முக்கிய சமனுதி காரணங் கூடாவிட்டாலும், ஸ்தாணு, புருஷன், ஞானம்போல வாத சமானுதிகாரணங் கூடும். நானென்னுஞ் சத்தத்திற்குக் கூடஸ்தரையர்த்தமாகக் கண்டு கண்டித்தார்.

179 வக்கீல்:—கூடஸ்தரைத் தானாகக் கண்டாற் தற்பதத்துக்குந் தொம்பத்திற்கும் அர்த்தம் யாது?

அக்கி:—தேகேந்திரியாதிகளையுடைய சீவப்பிராக்திக்கதிஷ்டான மோக்ஷமும், ஜகசரீரம்படைத்த ஈசுவரப் பிராக்திக்கதிஷ்டானப் பிரத்தியக்ஷமும் அதற்கு அதினையே அர்த்தம் என விதி.

180 வக்கீல்:—தற்பதத்திலுந் தொம்பதத்திலும் ஒரு பிரத்தியக்ஷப் பிரஹ்மத்தைத்தானே ஏகதேசமாகச் சொன்னால் இரண்டு பதங்களும் அர்த்தபேதகமுண்டாமோ?

அக்கி:—ஆரோபமான சரீரத்தையும் ஜகத்தையும் முன்னிட்டபேதமாம். அதிஷ்டான சைதன்னிய மொன்றே யொழிய அவிரண்டில்லை சைதன்னியம் போல பேகலக்ஷணமாய் நிர்ண்ணய மாகாமையினு லும் சித்தாவுஞ்சடமாகவும் நித்தியமாகவும் அநித்தியமாகவும் பின்னிமிருந்தாலும் பிராந்தி யென்பதில் பிழையில்லை.

181 வக்கீல்:—பிரபஞ்சத்தில் ஒரு தன்மையாய்த் தோற்றமென்ற பிராந்தனுக்கும் விவேகிக்கும் தாரதம்மியம் யாது?

அக்கி:—புத்தியாவது யாது? தேகபாசனுமிறவன் யார்? ஆத்மாவது யார்? ஜகத்தாவது எப்படி தோற்றமென்றுங் கலக்கமுடையவனே பிராந்தன், இவனுக்கே சம்சாரம். இவற்றை அவ்வவற்றுடன் பகுத்தறிந்துத், தன்னைச் சச்சிதானந்தனென்று நிச்சயிப்பவனே முத்தனென்று வேதாந்தஞ் சொல்லுகின்றது.

182 வக்கீல்:—தான் சச்சிதானந்தன் ஆயிருப்பதற்கு அடையாளம் யாது?

அக்கி:—ஆகமாயாவிருத்திகள் மனோவிருத்திகள் தோன்றி நின்றழிவதற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும் ஆத்மா அசத்தென்பது கூடும்; எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனைச் சித்தனென்பதுங்கூடும்; பஞ்சகோசங்களைக் கைவிட்டாலுங் கைவிடப்படாத வஸ்து ஆதலால் ஆனந்தமென்பதுங் கூடும்? ஆதலால் இவனே பரமசிவனென்னும் புராண வசனமே பிரமாணம் சகலவிதப் பாண்டங்களும் மண்ணில் பிறந்தாலுங் கண்ணுடிப் பாண்டங்கள் நிர்மலமாயிருப்பதுபோல் மாயா கற்பிதங்களுள் ஜீவேசுவரர்கள் சொச்சந் திரவியர்கள் ஆகும், அன்னத்திற் பிறந்த சில இந்திரியாதிகளுக்குள்ளே மனமானது போத சொரூபமாயிருப்பதுபோல, மாயா கற்பிதங்களுக்குள்ளே ஜீவேசுவரர்களும் போத சொரூபமானவர்கள்.

183 வக்கீல்:—மாயை ஜடத்தைக் கற்பிக்குமே யல்லாமல் சைதன்னியத்தையுங் கற்பிக்குமோ?

அக்கி:—ஒரு ஜீவனிடத்திலிருக்கும் நித்திராதி மோகம் அநேகஞ் சேதனாசேதனங்களைக் கற்பிக்கக் கண்டதுபோலவே ஜீவேசுவரர்களை மகாமாயை கற்பிக்குமென்பதில் ஆச்சரியம் யாது? பிள்ளையைப் பெற்றவன் அதற்குப் பேரிடுவதுபோல, ஈசுவரனைக் கற்பித்த மாயைக்கு, அவரவர்களுக்கேற்ற தொழில் கற்பது யாது பாரம் இல்லை.

184 வக்கீல்:—இத்தனை வல்லமையாயிருக்கும் மாயைக்கு ஒரு கூடஸ்தரைக் கற்பிக்கச் சக்தியில்லையோ?

அக்கி:—ஜீவேசுவரர்களைக் கற்பிதரென்பதற்கு வேதப்பிரமாணமிருப்பதுபோல கூடஸ்தர் மாயா கற்பிதரென்பதற்கு ஒரு வேதப்பிரமாணமும் இல்லை. இவரே உண்மைப்பொருள் ஆதிவஸ்துவென்று சகல வேதங்களுங் கொண்டாடுகின்றது. ஆகையால் உன்னுடைய சங்கைக்கிடமில்லை. மாயையை விரியப் பார்க்கும் பார்வைமுதல் சிருஷ்டிப் பிரவேசாந்தப் பிரியந்தப் ஈசுவர கிருத்தியம் சாக்கிரச் சொப்பன சுழுத்தி முத்தி பரியந்தமான சம்சாரம் யாவும் ஜீவகிருத்தியமேயாம், அவர்கள் தாமசங்கர், அவர்களிடத்தில் யாதொரு கிருத்தியங்களும் இல்லையென்று சொல்லலாம்.

185 வக்கீல்:—இப்படி பகுத்தறிந்தவ னெப்படியிருப்பன்?

அக்நி:—பத்தன், முத்தன், பந்தம், மோக்ஷம், உற்பத்தி, நாசம், சகலமும் மாயாகற்பிதம் தனக்குச் சுபாவமாக வொன்றுமில்லையென்று கலக்கமறத் தெளிந்திருப்பன். அதி சூக்ஷமமாயிருக்கும் ஆத்மாவைக் காட்டும்பொருட்டு அருந்ததி நியாயமாகச் சொல்லுகிறது.

186 வக்கீல்:—இப்படியறிந்த விவேகி பிரபஞ்சத் தோற்றத்தை யெப்படிக் காண்பன்?

அக்நி:—சாஸ்திர மதியுள்ளவன் கலங்குவதுபோல கலங்காமல் மாயையாகிய மேகம் பிரபஞ்சமாகிய மழையை வேண்டியபடி பெய்தாலுஞ் சிதாகாசமாகிய நமக்கு ஹானியேது, லாபமேதென்று கவலைக் கட்டியிருப்பன்.

178 அக்கினியாகிய நிமித்தையென்றறிந்தபின் செய்காரியம் யாது?

அக்நி:—அக்கினியாகிய வென்னில் பத்திலொன்று கற்பிதம் (அப்பு) அப்புவில் ரஸத்துடன் ஆறுகுணமுண்டு, அந்த அப்புவிற் பத்திலொன்று கற்பிதம் (பிருதுவி) பிருதுவிக்கு கெந்தகத்துடன் ஏழு குணங்களுண்டு பிருதுவியிற் பத்திலொன்று கற்பிதம், (பிரஹ்மாண்டம்) பிரஹ்மாண்டத்தில் கற்பிதம் (புவனங்கள்) புவனங்களிற் கற்பிதம் (சரீரம்) இவ்வாறு அறிந்து சத்தைவிட்டுப் பார்த்தால் இவ்வெல்லாவற்றிற்கும் சொரூபமில்லாமையினால் நின் மாத்திரமென்னும் காண்பதே செய் காரியம்.

188 வக்கீல்:—இப்படி [illegible] பதில் [illegible] மாத்திர [illegible] நிலைச் சம்பந்தித்த [illegible]?

அக்நி:—பிரதிகளுடைய [illegible] வும் அறியவும் முடியாதென்று [illegible] னே அதைக் கவனித்தால் [illegible] கேட்கமாட்டீர் ஆகையால் அக்கினியின் [illegible] வாய் மொழிகளை இதோடு முடிக்கிறேன் இப்படி கேட்கிறதானால் யதார்த்தம் ஒன்றையும் மறந்தவர்களும் முடியாதென்று சொல்லியபின்னும் [illegible]வருமென்று இன்றைக்கு முடிவு செய்து [illegible] அக்கினி கையெப்பு காலம் அமையமாகி விட்டது. வருகிற கெடுவுக்கு 4-ம் சாக்ஷி வாயுவை விசாரிப்பதினால் காலைக் கெடுவுக்காக நிறுத்தி வைக்கிறேன் மஜிஸ்திரேட்டும் சாக்ஷிகளும் வக்கீல்மாரும் எல்லோருங் கலைந்து விட்டார்கள் கோர்ட்டிருந்த இடவுங் கூடிக்காணும்படி போயினார்கள்.

நாலாம் சாக்ஷி வாயு

ஒன்றும் புரிந்த ஆத்மாவின் வக்கீல் 4-ம் சாக்ஷி (வாயுவினை கேட்கிறார்)

189 வக்கீல்:—சாக்ஷி! உம்முடைய பேரென்ன?

வாயு:—என்னுடைய பேர் "வாயு" வென்றழைக்கிறார்கள்.

190 வக்கீல்:—இந்தக் கேஸில் பிரதிகளாகிய ஆத்மா சரீரம் இவர்களைத் தெரியுமா?

வாயு:—அவர்களைத் தெரியும்.

191 வக்கீல்:—ஸாக்ஷியுடைய வேலை யென்ன?

வாயு:—என்னுடைய வேலை ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், முதலானவைகளென்றும் மற்றுந்தான்.

192 வக்கீல்:—ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரு பவம், அநுக்கிரகம் இவைகள் மூன்றும்ஸாக்ஷியுடையதென்று அந்த ஸாக்ஷி ஸத்தியவாக்கியம் போல போதிப்பித்து வந்திருக்க ஸாக்ஷியும் என்னுடைய வேலையென்று சொல்லக்காரணம் யாது?

வாயு:—என்னுடைய சகாயமில்லையானால் மூன்றுஞ் சாக்ஷி அக்கினியைக் கொண்டு ஒன்றுமே முடியாதென்று நான் சொல்லவேண்டாம். என்னையும் என்னுடைய உண்மையை அறிந்த எல்லோருஞ் சொல்லுவார்கள். என்னுடைய சகாயமில்லையென்றால் மூன்றுஞ் சாக்ஷி அக்கினியைக்கொண்டொன்றுமே முடியாது. ஸகல ஸமயங்களிலும் நான் அக்கினிக்கு பந்துவாயிருக்கிறேன். ஸாக்ஷிகளெல்லோரையுங் காணப் பெரியவன் நானே எனக்கிணை யாருமில்லை திரிபுவனம் முழுவதும் நான் இடைவிடாமல் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறேன். எந்தச்சாக்ஷியுண்டப்படி? என்னைப்போலெங்குமுலாவக்கூடிய சாக்ஷியார்? லோகவாஸிகளுடைய மேலுள்ள மூடுபடம் கணக்கே நான் ஸர்வ ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையெல்லாம் என்னால் பொதிந்துகொண்டேயிருக்கிறேன். பூமியில் நின்று (59) நாழிகைக்குமேல் உயர்ந்து நிற்கிறேன். அவ்வுயரத்திற்குமேல் நின்று

கொண்டு ஸமயத்திற்கும், இடத்திற்குங் காலத்திற்கும் தக்கவாறு நாமங்களையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு சுற்றியுலாவுகிறேன். இப்படியிருந்துகொண்டு பஞ்சமகிருத்தியாதிகளையுஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறேன், என்னுடைய இந்தக் கிருத்தியங்களையும் என்னைக் கொண்டல்லாமல் மற்றெவராலும் முடியாது, அவர்களால் அதைத் தாங்கவும் முடியாது. அவராலெடுத்து நடக்கவும் முடியாது. என்னுடைய வல்லபத்தை யென்னவென்று சொல்லுவேன். என்னைவிடப் பெரியவரெவருளர்.

193 வக்கீல்:—இந்தக்கேஸினைச் சம்பந்தித்து என்ன தெரியும்?

வாயு:—யாதொன்றுந் தெரியாது.

(ஸர்க்கார் வக்கீலின் கிருஸ்)

194 ஸ-வக்கீல்:-ஸாக்ஷி! பஞ்சமகா கிருத்தியங்களுஞ் சாக்ஷியுடைய கர்மமென்று போதிப்பித்தீர்கள் அல்லவா? அதில் பிரதம கர்மமாகிய சிருஷ்டி எப்படி யெப்படி நடத்துகிறீர்கள்.

வாயு:—பிரதமகர்மம்:—சிருஷ்டி நாளொன்றுக்கு நான் (75000) எழுபத்தைப்பாயிரந் தடவை ஸர்வ ஜீவிகளுடைய அந்தர்பாகத்து பிரவேசித்து உள்ளில் குடிகொண்டிருக்கும் கெடுவாடைகளை எல்லாம் வெளிக்கிழுத்துப் போட்டு, வெளியில் நின்று நல்ல வாடையை உள்கடத்திக் காப்பாற்றுகிறேன். இப்படி வெளிவந்துகொண்டிருக்கிற நான் பிராணவாயுவைக் கவனிக்கின்ற விடத்து மற்றுள்ள வாயுக்

களுக்கெல்லாம் பிரதானமான வாயு ஸர்வதேக
பூதமே வாயுப்பிரதானியென்று எல்லோரும் அழை
க்கிறார்கள், இடகலை, வலகலை ஸுஷும்னை யென்ற
மூன்று நாடிகளின் வழியாவக் கெட்டவாயுக்களை
வெளிக்கு நிசவலிப்பிக்கவும், சுத்த வாயுக்களை உள்
செலவிப்பிக்கவும்; சரீரத்திற்கு யாதொரு வியாதியும்
வராமல்க்காப்பாற்றுகிறது நானே அபான வாயுவி
லுள்ள மூலாக்கினியைப் பிராணவாயுவினுடைய
ஸகாயத்தால் தட செய்து நாடிமார்க்கமாய் இரு
தயத்தில் பிரவேசித்து அங்கே தேஜஸ் யுண்டாக்கி
இருதயமார்க்கமாக வியானவாயுவில் கடந்து அதைக்
கொண்டு சரீரம்முழுவதும் பாவச் செய்து, தேகேந்
திரியங்களையும் அந்தமில்லாதே கூட்டிச்சேர்த்து
தேதல் கலைலயத்தில், நான் சித்தப் பிராணவாயு
வாய் அதிலுள்ளிலிருந்து போகி சுக்கில ரத்தமும்
பக்குவமுண்டாகி கெர்ப்ப பாத்திரத்திலுள்ளில் ஸ்திதி
செய்து: பிண்டமாய்ச் சொரூபனாய் ஸத்தர்கை
முண்டாகையால் மாது ஜடாரத்திலுள்ள உதானன்,
அபானன், வென்ற வாயுக்களை ஆதாரமாக்கி கெர்ப்ப
பாத்திரத்தில் நின்றும் வெளிப்பட்டு வெளியில் புறப்
படுகின்றது, இப்படித்தான் பிரதம சிருஷ்டித்
தொழில் வென்றும் அறியலாம்.

195 வக்கீல்:—வாயு பின்னிட்டு அந்தச் சிசுக்களை எப்
படி இரக்ஷிக்கின்றது?

வாயு:—இப்பிரகாரம் ஜனனமாகிறது: சிசுவை தின
மொன்றிற்கு (21600) (இருபத்தோராயிரத்து அறு
நூறு) சுவாசத்தைச் சலவலிப்பிக்கத்தக்க விதம்

இடைகொடுத்து நவத்துவாரங்கள் வழியாய் வெளி
போகிறது இதிலும் உள்ளிலுள்ள மல ஜல துர்க்கந்த
மெல்லாம் புறத்திறக்கி நவத்துவாரத்தைச் சுத்தி
பண்ணும் பின்னிட்டு உண்ணுகிறதும், எல்லாம் நானே
துவாகத்தான் செய்யப்பட்டு வருகிறது நான் என்
னுடைய சகாயஞ்செய்தேனும் கொடுக்காமலிருந்தாலே
யானால் அந்தச் சிசுவின் வேலைமுடிந்ததென்றே
சொல்லவேண்டும். ஓ! கோ!! மனிதர்களே அந்தரி
யாமியாகிய மனதும், புத்தியும், சித்தமும், ஸர்வதும்
என்னாலன்றி ஒருவராலும் முடியாது. பின்னைகளு
க்கும் ஸ்திதிசெய்கிறதும் நானேதான். மனதுவென்
னும் ஒன்றும், நானேதான் ஸ்வாசம்வென்றே சொல்ல
வேண்டும். மனம் என்றது சுவாசமென்றே நன்று
கச் சொல்லலாம். எது பிரகாரத்திலுஞ் சுவா
சம் உள்ளுக்கும் வெளிக்கும் போகிறதுபோலவே
அநேக அரிய பெரிய விஷயங்களை அடிக்கடி விசா
ரித்து நிஜிக்கிறதும் மனதென்ற பெயர் சொல்லக்
கூடியதும், உள்ளுக்குச் சொக்கிற சுவாசத்தை
அடைகிறதும், மனதில் ஓர் காரியத்தை விசாரிக்கிற
தும், ஓரொரு விஷயங்களைப்பற்றிப் புனர் விசாரணை
செய்கிறதும், ஸ்திரப்படுத்துகின்ற ஓர் புத்தியும்
குணங்கள் வென்றதும், வெல்லாம் என்னாலேதான்.
மேல்ப்பிரகாரமுள்ள ஸர்வவிசாரங்களையும், உச்சு
வாசமென்றும், நிச்சுவாசமென்றும் இரண்டுக்கும்
நடுவில் ஸுஷும்னா வாயுவை நிறுத்துகின்ற அவசரத்
தில் அறிவைச் சித்தமென்றுஞ் சொல்லக்கூடும். இப்

படிப்பட்ட திருவித வாயுக்களால் பிரபஞ்சத்து நடைபெற்று வருகிற வெல்லாக் காரியங்களையும், நடத்திச் சில ஜாலங்களையெல்லாம் இரக்ஷித்து வருகிறதும் நானேதான். இந்தப்பிரகாரமான வெல்லாக் காரியங்களும் என்னால்தானே நடைபெற்று வருவதற்குத்தான் சிருஷ்டியும் என்னுடையதென்று சொல்லுகிறது. அப்படிக்கு நானில்லையென்றால் மற்றவரெவராலும் முடியாது, செய்யவும் மாட்டார்கள். இவ்வகைக் காரணத்தால் நானே சிருஷ்டி முழுதும் நானில்லையானால் சிருஷ்டியே இல்லை என்றுறுதியாகச் சொல்லுகிறேன்.

196 வக்கீல்:—ரொம்பவுஞ் சரி ஆனால் சம்ஹாரம் எப்படி?

வாயு:—(40) நாற்பதுவித வாதரோகங்களாலும் சுழல்காற்று, கொடுங்காற்று முதலானவைகளாலும் நெஞ்சடைப்பு காசக்ஷயாசம், முதலிய அநேக ரோகங்களாலும் பலவிதமாக என்னால் சம்ஹரிக்கப்படுகிறது.

197 வக்கீல்:—மாயையுடைய தொழிலை அனுவர்த்திக்கிறது யார்?

வாயு:— மாயையுடைய தொழிலும் என்னால்தானே நடத்தப்படுகின்றது.

198 வக்கீல்:—வாயு! திருபவத்தொழில் நடத்துவதெப்படி?

வாயு:—பூலோக சக்கிரத்தின்மேல் நிமிஷநேரங்கூடி நான் ஓரிடத்தில் நிற்காமல் எப்பிரகாரஞ் சுற்றிச் சஞ்சரிக்கிறதில்லையோ அப்பிரகாரமே சகல ஜீவ

ஜாலங்களையும் ஓரிடத்து மாத்திரம் இருப்பதற்கிடையாகாமல் (உச்சாஜ, நீச்சாஜ) ரூபேண மாற்றி மாற்றி ஸதா ஸஞ்சரிக்கின்றது. என்னுடைய ஒரு பலத்தால் சம்சார சாராத்திர மாலையில் புத்தி, சித்தம் முதலிய இந்திரியங்களைச் சுருக்கி ஞானம் மோக்ஷநிலைகளுக்குள்ள, மார்க்கத்தை ஆமிப்பதை விட்டு நீக்கி வீணில் சாகிறதற்கும், மீண்டும் ஸம்சார சாகரத்திரமாலையில் புண்டுழலுவதற்கு இடையாக்கி வைக்கிறேன் என்னுடைய பெரிதாகிய மாயா சேஷ்டையால் இறந்துபோகிற பின்னைகளினுள்ள ஜீவனை அப்பு மார்க்கத்துக்கனுப்பி வைக்கிறேன். பின்னிடு வருஷத்தோடொன்றாக பூதலத்தில் பதிக்கும்பொழுது வவியாதிகளாயிற்றும் மற்றுஞ் சிலவஸ்துக்களாகவும் ஜாதமாகின்றது ஆனால் இப்படி பிரிவாகிய ஜீவா விஷயுடைய பலத்தால் விசேஷித்துண்டாகிற நெல்லு முதலியவற்றில் அதிக புஷ்டியைக் கொடுத்து பெருப்பிக்கின்றது. அந்த மாதிரியான த்ரவியாதிகளில் உள்பிரவேசித்து அவைகளுக்குள் விசத்தை பலப்படுத்துகிறது. *

199 வக்கீல்:—அனுகிரகத் தொழில் செய்து வருகிறது யார்?

வாயு:—அதுக்கிரகவும் என்னாலே செய்யப்படுகின்றது.

200 வக்கீல்:—அதெப்படி நடத்தப்படுகின்றது?

வாயு:—பத்துவிதமான பிராதிகளுடைய பேதங்களோடு கூடி ஜீவாத்மாக்களை அவைகளின் அந்தப்

பாகத்தில் ஒரே ஸ்தானங்களிலாக வசிக்கின்றது. நான் மூலாதாரத்தில் நின்று உயர்ந்து ஸுஷுமா நாடிவழி சென்று அந்தச் ஸுஷுமா நாடிக்குக் கிழாயி நின்று பார்ப்பதற்குக் கண்மூலமாகவும், கேட்கக் காது வழியாகவும், வாசம் மூக்கினூடேயும், சம்பாஷணஞ்செய்ய வாயின்மார்க்கமாகவும், அதுந்த விரக்கொட்டாவி, தும்மல், இரச்சல் முதலியவைகள் மூலமாக நான் பஹிர்ப்பாகத்துக்கு கெம்பிக்கின்றதினால் மோக்ஷத்துவாரக பாடமாயிட்டுள்ள ஸுஷுமா நாடியைத் திறந்து கபால வழியாக மேலோகஞ் சென்று கண்டுக்கொள்ள ஸாதகமாகிறது. மூலாதாரத்திலுள்ள அபான வாயுவோடு பிராணனையு மொன்று சேர்த்துயர்த்து, கண்ணு: மூக்கு: முதலான வழியாகி வெளிக்கி போகாதே முன் சொல்லப்பட்ட மோக்ஷதுவார கவாடத்தைத் திறந்து கபாலத்துள்க் கடக்கிறது. அந்தச் சிவாக்கியின் பிரவேசனம் உண்டானால் அது சஜீவியாகி விடும். அவைகள் ஸஜீவ வஸ்துக்களாக போஷிக்கப்படுகின்றது. பின்னிடு அவை புருஷன்மார் போசன வழியாகச் சேர்ந்து, இரத்தமாகவும், எலும்பாகவும், சதையாகவுஞ் சுருங்கிச் சொல்லுகிறதாயிருந்தால் ஸப்ததாதுக்களும் அந்த ஜீவாவிலேக் கொண்டுதான் உண்டாகிறது. மேல்ப்பிரகாரம் மாற்றப்பட்டவையில் நின்றான்ன ரேதஸ் யோநி இரத்த ஸம்யுக்தத்தோடு சம்யுக்தமாகக் கலர்ந்து அவரவருடைய தற்கால கர்மத்துக் கேற்ற சிசுக்கள் அதில் நின்று வெளியாகிறது. அ

தாரித்திரியருக்கோ ஆட்டியருக்கோ பூஜாதஞ்செய்கின்றது. தாரித்திரியனும், தனவானும், வித்வானும், மூடனும், சீசனும், தீதனும், எல்லாம் இந்த ஜீவாவிலேப்பிரவேசனஞ் செய்கிற ஜனத்தின் சம்யோகித கர்மத்துக்கேற்றவிதம் மேற்படி பூஜாதமுண்டாகிறது. பதார்த்த ரூபலக்ஷணங் கட்டாயம் படிக்க வேண்டியது. அல்லாவிடில் சமதாரில் பிளக்ஷயதி கசிக்கும். ஐக்கியக்குறையும். இப்படித்தான் புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம் என்றவாறே மாயைக்கு தெய்வமாய் நான்தான் ஸகல கர்மங்களையும் செய்து வருகின்றது. இதுதான் எனக்குள்ள ஈசுவர சித்தமென்றறி அதற்கு விபரீதமாய் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில், செருகின்ற கிரியகளெல்லாம் அநுஷ்டிக்கிறதினால் விஷயானந்தியில் இறந்து போகிறதினால், பிராணனையும் மற்றும், தர்வைபஞ் செய்து ஆத்மாக்களுக்கு அத:ப்பதனத்தினுகாரணமாக்கி அவைகளை ஈப்பிக்கின்றது. இந்தப்படி அத:ப்பதனம் ஸம்பவிக்கும், ஆத்மாக்களை உத்தாரணஞ் செய்கிறதற்காக வேண்டி என்னுடைய மஹத்துவத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய் அறிந்தவர்கள் மஹான் ஞானிகள் அநேகம் யோக சாஸ்திரங்களை வெளிப்படுத்திருக்கின்றது.

201 வக்கீல்:—யோக சாஸ்திரங்களில் ஏதெல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றது? அந்தப்படியான யோகசாஸ்திரங்களை படிக்கிறதினால் ஒரு அத:ப்பதனம் ஸம்பவித்த ஆத்மாவிற்கு எப்பிரகாரம் புனருத்தாரணம் ஸம்பவிக்கின்றது?

வாயு:—யோக சாஸ்திரத்தில் அடங்கியுள்ள தத்துவங்களை, பிரத்தியக்ஷத்தில் முழுதுஞ் சொல்லுகிறதானால் வையம் அதிகம் ஆகிவிடும் ஆகையால் அவையில் அடங்கியிருக்கிற சாரமேறிய அநேக தத்துவங்களையாம் விசிஷ்டயோக சாஸ்திர சித்தி, பூர்வ, புண்ய, பரிபாகம் கொண்டல்லாது வைக்கிறதுமில்லை, யோக சாஸ்திரஞ்ஞப ஒருவன் தன்னுடைய இந்திரியங்களை முழுதும் எல்லாம் கிஷமிலையாசம் வசதிப்பித்துக்கொள்பவன். அப்படிப்பட்டவன் தாரித்திரியத்தையோ, வியாதியோ, சருக்கிச் சொல்லுகிறதானால் இந்தப் பிரபஞ்சலோகத்துள்ள யாதொரு கஷ்டங்களையும் அவன் பயப்படாதவனுக்கு ஒன்றுமே கிடையாது. இக, பர, லோக வாஸனைகள் கொண்டு, அவனை யோகி என்று அழைக்கிறோம். ஆனால் இப்படி மறைத்துவமேறியதான யோகசாஸ்திரத்தின் மார்க்கத்தைப்பற்றிச் சிறிது சொல்லுகிறேன்.

சுவாஸத்தை உள்ளில் சுவித்ததின் பின்பு மூலாதாரத்தில் நின்று உயர்ந்து வருகிற மூச்சை மனதினாலேயே கபாலத்தில் தட்டி, அங்கே நின்று இடகலை பிங்கலை சுழிமுனையென்று மூன்று வகைக் கலைகளாகப் பிரிந்து (12) அங்குலம் வெளிக்குப் போய் மீண்டுஞ் சுவிக்கும்போது (8) அங்குலம் சுவாஸம் மாத்திரமே உள்ளுக்குப் பிரவேசிப்பதன்றி, இந்தப்படி நாள்தோறுஞ் சுவாஸ வலிக்கப்படுகின்ற (21600) (இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு) சுவாஸங்க

ளிலுங் கடைசியில் மேல்விகாரம் சுளுக்குதான் மனிதருடைய பலங்குறைந்து, சீரங் குன்மூர்ந்து, நாடிகள் முதலானவை சுளித்துத் தளர்ந்து, (80, 90, 100,) வயதிலுள்ளிலேயே இறந்துபோகிறார்கள். வெளியில் விடுஞ் சுவாசம் எவ்வளவோ அவ்வளவு சுவாசத்தை உள்ளுக்கேற்றுகிறதானால் குறைபட்ட வயதில் மரணம் ஏற்படமற்று வெகுக் காலத்தாலல்லால் மற்றபடி சிறு பிராயத்திலிறந்து போகான். (நித்திய) தினஞ் சரி வைற்றுக்குவேண்டிய வேலை பல்லகஷ்டப்பட்டுவேலைகளைச் செய்துகொள்வதாலும், உறக்கத்தினாலும், அதிக துக்காமையினும், ஸம்போகங்களாலும், மேற்சொல்லப்பட்ட (21600) (இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு) சுவாஸத்திற்குமேல் கஷ்டமாகின்றது. கூடாமல் முன்சொன்ன இடகலை, பிங்கலை, சுழிமுனை, இம்மூன்று நாடிகளுக்கும், அதிகம் அவைகளுக்கு சூரியனென்றுஞ் சந்திரனென்றும் அக்கினியென்றும் கித்தியாலங்கள் ஆகிய பேருகள் வைக்கப்பட்டதற்குதான் நாஸா துவாரத்தில் கூடி சுவிக்கப்படுகின்ற சுவாசத்தையும் சூரியனென்று சொல்லுகிறது தக்ஷிணபாகம் நாஸிகா துவாரத்தில் கூடி சுவிக்கப்படுகின்ற சுவாஸத்தையும் அக்கினி யென்று சொல்லப்படுகிற இந்த ரண்டு நாசா துவாரங்களையும் மைத்துச் சுவிக்கப்படுகின்ற சுவாசமென்று முன்னமே சொன்னோமே தெரியவேண்டியதாம். இந்த மூன்றுவித நாம பேதங்களுக்கும் பிரத்தியேகம் பேருகள் சொல்லப்படுகின்றது. அவை

சந்திரசக்தியென்றும், சூரிய சக்தியென்றும், அக்கி
க்கு பரமென்றும், சூரியகலையை யெக்சரன். சந்திர
கலைக்கு கூடுதல் சக்தியுள்ளதினாலும், சூரிய கலையை
யும்விட்டு ஒருகையாலும் ஆதியாய் சந்திரனை சூரிய
னில் கலர்த்தவேண்டும் பின்னிடு சூரியனை சந்திரனில்
கலர்த்தவேண்டும், இந்தப்படி இரண்டு கலைகளையும்,
அந்நியோந்நியம், கலர்த்தி அதை இரண்டையும்,
சுஷுமனையில் நிர்த்தவேண்டும், அப்போது சுவாச
வேகம் குறைந்து பத்து வாயுக்களும், ஒன்றும் சேர்
ந்து முறையிறதிகோடிகூடி சுவாச நடையும் லெபித்து
சுவாச யோகத்திற்கு தடுக்காய்த் தீரும், அதன்
பின் யேதுவித கஷ்டங்களும் ஒரு குறைவு கூடாதே
சாதிப்பதற்கு எளுப்பமாய்க் காணப்படுகிறது இந்
தப்படி யோகஞ் செய்கிறதினால் அக்கினி வாயுக்க
ளால் தேகம் முழுவதும் நிறைந்து சிரவிதுள்ளில்
விளங்கின்ற ஆத்மாவைக்காணும் அப்போது அந்த
ஆத்மா ஆகாசத்தில் சூரியனோடு சேர்ந்து மூன்று
லோகங்களிலும், வாய்ப்பிய மில்லாத்த ராஜயோகி
யாய், ஞானப்பிரகாசனால், சுவாடியுள்ள பிராணயா
மம்" யோகசித்தியைக்கொடுத்து சம்சார பெந்தத்
தைக் கண்ணித்து என்னால் செய்யப்படுகின்ற அநு
க்கிரகத் தொழிலினை நிறைவேற்றுகின்ற எவம் விதற்
தாம் நான் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் இப்படியே
செய்துவருகிறது.

202 வக்கீல்:—பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடத்தத்தக்க
சாமர்த்தியத்தையும் வகித்திருக்கிற சாக்ஷிக்கு இந்

தக் தேக சம்பந்தமா யாதொன்றுந் தெரியாதென்று
சொல்லுகிறதுண்மையா?

வாயு:—இந்த ஆத்மத் திறவுகோலின் உபதேசப்
படி பிரஹ்மத்தைத் தியானம் பண்ணுவதே யென
க்கு வேலையன்றி அனுபோகமாச்சி என்னில் இல்
லாமையினால்தான் அவ்வுகைக் காரியந் தெரியவில்லை
யே தவிர வேறே யொன்றுமில்லை யென்பதுண்மை.

203 வக்கீல்:—தானுயிருக்கும் வஸ்துவை அந்நியமா
யிருக்கும் வஸ்துவைப்போல் உபாசிக்கலாமா?

வாயு:—சம்வாதிப் பிரமைபோல கண்டேன் காணு
மதுயிருந்தமையால் உபாசிக்கலாகும்.

204 வக்கீல்:—சம்வாதிப்பிரமையாது? விசம்வாதிப்
பிரமையாது?

வாயு:—மணிகாந்தத்தைக்கேட்டு மணியென்று
அறிவது சம்வாதிப் பிரமையாகும், தீபப் பிரபை
யைக் கண்டு மணியென்று நாடுதல் விசம் வாதிப்
பிரமையெனச் சொல்லுகிறது.

205 வக்கீல்:—பிராந்தியாப் நாடினவனுக்குப் பலன்
கொடுக்கமாட்டாதா?

வாயு:—விசம் வாதிப் பிரமைக்குப் பலன் கொ
டாது, சம்வாதிப் பிரமை நாடின பொருளைக் கொடு
க்கும்.

206 வக்கீல்:—இந்தப் பிரஹ்மத்துவ உபாசனைக்கு
அதிகாரியாவன்?

வாயு:—பரோக்ஷ ஞானியே அதிகாரி. அதிகா
ரித்துவம் வர உபாசனை; அகண்டாகாசம் தானென்

பதே அதின் வழி. அந்த உபாசனையைக் காணுவிட்டானுஞ் சாஸ்திரவிதிப்படி தன்னையே அந்த மூர்த்தியாகவும் விசாரிக்கும் விசாரணைத் தியானம் திருஷ்டாந்தமாவன். பிரம்மமின்னதென்றறியாமல் பிரம்மமொன்றுண்டென்று நிச்சித்து வருகிற பரோக்ஷனுக்கு ஞானமூர்த்தியான மூர்த்தியுபாசனையைப் போலப் பரோக்ஷஞானிக்கு ஒருவகைச் சந்தேகமுமில்லை என்பதே ஆகையால் ஸம்வாதிப் பிரமையைப் போல பலன் கொடுக்கவுங் கூடும். ஆனால் தேகத்தையே பிரம்மமென்று தோற்றத்தினால்தான் பிரம்மமென்றதாகாதுபோல அதின் பிரம்மத்தைத் தானுபவிதேயல்லாமல் தோற்றப்படாது. பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கும், சிலர் புத்திபரோக்ஷமாயிருக்கும் ஏவக புத்தியைத் தன்னாததுபோல பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கும் அவைத புத்தியும். பரோக்ஷமாயிருக்கும் அதுவைத புத்தியைக் கெடுக்கமாட்டாது

207 வக்கீல்:—சித்தசுத்தியில்லாதவனுக்குச் ஜீவன் தாய் ஈசுவர புத்தியைக் காணுமோ?

வாயு:—சித்தசுத்தியுள்ளவனே அதிகாரி. சித்தசுத்தியில்லாதவனைச் சாஸ்திரம் பெடுத்தச் சொல்லுகிறதேயில்லை தன்னையென்ற மூர்த்தி புபதேசத்தைப் போல பிரம்மத்தின் உபதேசம் பெற்று அதிக கொள்ளலாம், கர்ம சூத்திரத்தைப் படிப்பது போல கர்மானுஷ்டான விதிப்பதுபோலவும், ஆகம புராணங்களைப் படிக்காமல் உபாசனையை அநுஷ்டிப்பதுபோலவும், சாஸ்திர விசாரம்பண்ணச்

சக்தியில்லாதவன் மனனாத்மாக்களிடத்தில் பிரம்மம எத்தன்மையதென்று கேட்டு உபாசிக்கலாகும். கேட்டறியவேண்டுமென்றெண்ணமில்லாத மிலேச்சர்க்கு ஸாக்ஷாத்காரம் வாராது. ஆனால் ஆராமிலும் விசாரம் வருந்தக் கூடுமேயானால் வரவுங்கூடும். விபரீத பாவனையிற் படித்தால் அந்த அந்த சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு யாதொரு பலனுமில்லை. விசார பலமான ஸாக்ஷாத்காரம் வருமளவுஞ் சாஸ்திரத்தைத் திரும்பத் திரும்ப படிக்கவேண்டும். பயர் இடுவது கைப்பினால் செர்ப்ப காலில் பரி பக்குவமாவதுபோல ஞானமும் தீர்க்க கால விசாரத்தினால் வந்தாலும் வரவுங்கூடும் ஆனால் பிரதி பந்தத்தினால் வரவேமாட்டாது பேரின்பமான எதுமே வாராது. பிரதி பந்தம் போகுமென்றால் உன்னுடைய பரம குருவிபதேசமென்றவரால் என்னுடன் யுத்தஞ்செய்து செய்ப்பவனே பென்னைச் ஜெயிப்பன், அவனுக்கு ஸரவஞானவும் விஷ்பிரயாசஞ் சீக்கிரம் கிடைக்கும்.

208 வக்கீல்:—பிரதி பந்தம் யாது அஃதெத்தனை விதமாயிருக்கும்?

வாயு:—பூதப் பிரதிபந்தம், பௌதிகப் பிரதிபந்தம், வர்த்தமானப் பிரதிபந்தம் என மூன்று விதமாயிருக்கும்; இதிற் பூதப் பிரதிபந்தம் கைவிட்ட ஏருமையிற் பற்றுச் சந்நியாசியிடத்திற் கண்ட கதை, பௌஷியத்ப் பிரதிபந்தமாவது ஸங்கற்பத்துடன் கூடியிருந்து வேதாந்த விசாரம் பண்ணின (வாமதேவருக்) கொருதரமும் ஜனனம்; (சடபரதருக்) கு மூன்று ஜனனமும், எனக்கடவது. வர்த்தமானப்

பிரதிபந்தமானது விஷயாசக்தி, பிரஞ்ஞாமாந்தியம், குதர்க்கம், விபரீததாத்தின் துராக்கிரகம் புத்தியை பதுலைத்து வாயு பிரஞ்ஞையைப் போதிக்கத் தீரும். பௌஷிபப் பிரதிபந்தம் வாயு கெதா கெத ஊகா மெடுக்கத்தீரும்; வர்த்தமானப் பிரதிபந்தம் விஷயாசக்தி ஸாதன சதுஷ்டயம் வாயு விவேகித்திருந்தத் தீரும்: பிரஞ்ஞார்த்தம், பகலாலுஞ் சிரவணப் பிர...யாம் பண்ணத்தீரும். குதர்க்கம் மனனத்தினுல் தீரும், விபரீத பாவனை நிதித்தியாசனத்தினுற் தீரும், துராக்கிரகத்தை சமாதியினுற் தீரும். வேதாந்த விசாரத்தை வாயுவைக்கொண்டு உபாசிக்கும் உபாசனுபலன் முழுவன் மூச்சின்க் கெட்டுப்பட்டதானை பால் அம்மூச்சைக் காப்பாற்றுவது பாக்கியவான். அவன் திருலோகத்தையும் ஆளுவன் ஜீவா ஜீவ ஜீவேசுவரனவனே யென்றறிக.

209 வக்கீல்:—பிரதிபந்தர் நீரும்படிக்கு உபாசிக்கச் சொன்னது சகுணமோ? நிர்குணமோ?

வாயு:—நிர்க்குணமானது கேட்ட உபதேசத்தின்படி தியானம் பண்ணுவது இரண்டிற்குஞ் சரியானு வார்த்தைக்கும், மனதுக்கும், எட்டும்படியானதைக் கேட்டுச் சாக்ஷாத் காரத்தைப் பண்ணுவதுபோல இதனையுங் கேட்டுச் சிந்திக்கலாமென்று, அறியப் பட்டதற்கும், அறியப் படாததும் அந்நியமாயிருக்கும் பிரஹ்மத்தை அறிந்தவன் பிரஹ்மமென்றும் ஒரு வேதத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டதாய்க் காணும்; உனக்கு இத்தனை சந்தேகந்தான் என்னை? தாய்

பம், சைப்பியம், காடகம், மாண்டூக்கியம், இந்நான்கு உபனிஷத்துக்களும் பிரமாணம் பஞ்சீகரண மஹா வாக்கியமே அநுஷ்டான விதி.

210 வக்கீல்:—பஞ்சீகரணம் ஞானஸாதனமல்லவா? அதனை எல்லோரும் ஏன் அநுஷ்டிக்கவில்லை?

வாயு:—அதனை ஞான ஸாதனமென்பது நமக்குஞ் சம்மதம் அதனை அநுஷ்டியாதவன்தானே கெட்டார், அதனுல் பிரஹ்மமோ பாசனைக்குத் தூஷணம் இல்லை என்ற ஒருவன் மூடன் இதனிலும் அதிகமென்று வசிய மந்திரத்தைச் சபிக்கக் கடவன்; இதனிலும் அதிக மூடன் ‡(கிருஷியாதிகளைப்) பண்ணக்கடவன்: அந்த மூடரைக் குறித்துச் சொல்லவில்லை. முமுக்ஷுக்களின்பொருட்டு நிர்க்குண உபாசனையைச் சொன்னேனும் சுருதி முடிவு சம்மதமாக இந்த லக்ஷண சூத்திரம் சொன்ன வியாசரை ‡(வியவசாயாதிகளைப்) ஏன் கேட்கவில்லை.

211 வக்கீல்:—சச்சிதானந்தமே நானென்பது உபாசனையானுல் ஞானத்திற்கும் பேதம் யாது?

வாயு:—வஸ்து தந்திரம் ஞானமும், கருத்துரு தந்திரம் உபாசனையுமாக அக்கினியை அக்கினி என்பது போலச் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவது வஸ்து தந்திரஞானம், அது விசாரத்தினுல் வரும் யென்று மறந்தாலுஞ் சம்சாரத்தைக் கொடுக்காது. அவன் ஜீவன் முக்தனுய்த் திருப்தியடைந்து பிராரப்தக்ஷயத்தைப் பார்த்திருப்பன். உதாரணமாக ஸ்திரீ

யைய் அக்கினி யென்பதுபோலக் குருத்துரு தந்திர மாயிருக்கும் உபாசனை குரு உபதேசத்தினால் வரும். தியானித்தபோது நாம் பிரம்மமானோ மென்னும் புத்தியைக் கொடுத்து விக்ஷேபத்தின் கையில் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். நித்திரை வருமளவும், மரணம் வருமளவும், தியானம் விடாமற்பண்ணிக் கொண்டிருக்கவேண்டும். எப்படியென்றால் பிக்ஷை எடுப்பவன் சொப்பனத்திலும் பிக்ஷை எடுப்பவனாய்ப் போலவும், வேதமோதுவோன் சொப்பனத்திலும் வேதமோதக்காண்பது போலவும், இந்த உபாசகன் தினந்தோறுஞ் சொப்பனத்திலுந் தியானம் பண்ணக் கண்டால் உபாசனை முடிவுபெறும். கூடஸ்த சைதன்னியத்தை வேதஞ் சொன்னபடியிருக்கிறதா, இல்லையா வென்று லக்ஷண விருத்தியினால் விருத்தி ஒருவாறு சோதித்துப் பார்த்துகொள்வதே யல்லாமல் தான் வேண்டியபடி சிந்திக்கப்படாமையினால் என்பதே யுக்தி, வாயுவின்பத்தியை பேத்து.

212 வக்கீல்:—தியானம் குருத்துரு தந்திரமென்பதி யுத்தி யாது?

வாயு:—தான் வேண்டியபடி தியானிக்கவும், தியானிக்காமலிருக்கவும், மாறுபாடாய்த் தியானிக்கவும் கூடியதாயிருப்பதே யுக்தி. பரபுருஷனைத் தழுவிய பெண் எந்நேரமும் அவ்விடத்திலேயே ஆரூட மனதாயிருந்தாலும் மேலெழுந்தபடியாகச் சே காரியஞ் செய்தொப்புவிப்பது போல செய்வன். கூத்தாடி

குதிப்பது போல சௌமுத்தனுஞ் செய்காரியம் ஒன்றுந் தப்பாமற் செய்வன். மனதில் தியானமும் தேகேந்திரியாதிகளில் செய்தொழிலுமாக விருத்தலால் விவகாரம் விரோதமாம். ஆத்ம மாத்திரஞ் சின்மாத்திரம் மற்றன்னபாவும் மாயாமய மென்னும் ஞானத்திற்கு விவகாரசாதனமான இருவிதகாரணத்தில் ஒன்றும் வேண்டாமையினால் விவகாரம் விரோதமில்லை. கடத்தைப் பார்த்தவன் புத்தியைத் தண்டியாதது போல தத்துவத்தையுள்ளபடி கண்டு களித்துக் கவலையைக் கெடுவிப்பன்: பிரபஞ்சத்தை நினைக் கற்றிரானங்கலந்து கெட்டுப்போ மென்னும் விவேகத்துடன் புத்தியை மறுத்துத் தண்டித்துக்கொண்டிருப்பன். அப்பிரகாரமாயிருக்கும் கடமே ஒருகாற் கண்டது உடனே இப்படி தெரியுமாயின் சுயம்பிரகாச சைதன்னியம் பிரகாசித்ததற்கு கேட்கவேண்டுமோ வாயுவே சிவன், சிவனே ரேசி, சிவனே சிவன், சிவனைப்பூசி, இதுவே சித்தி, சித்தி சித்தி.

213 வக்கீல்:—இவ்வாயு வாகர்ஷணத்துக்கொரு சிந்தனையும் இல்லாவிட்டால் எந்நேரமும் மனது ஸ்திரவான் ஆகுமா?

வாயு:—கற்பித வஸ்துவில் பிரவர்த்தித்ததினால் பரதொரு ஹானியும் இராது. விதி நிஷேத சாஸ்திரம் அறியாமல் வாயு வாகர்ஷணம் தத்துவஞ் ஞானியின் பொருட்டு சொன்னதல்லாமல்; வர்ணாச்சிரமம், வயது, அவஸ்தை, யென்னும் அபிமானி யானென்றி; வர்ணாச்சிரமாதிகள் முதலியவற்றை

மாயாகற்பித உபாதிமாத்திரத்தில் காணப்படுமே யல்லாமல் ஆத்மாவினிடத்தில் இல்லை யென்று கர்மிகளுடைய பால்யாவஸ்தையில் அநுசரித்த விதிகளை மற்றோரவஸ்தைத்தில் கைவிட்டால் தோஷமில்லை என்ற சிந்தை அவனைக் கெடுக்கும். விட்டாது, விட்டவரவொட்டாது, முட்டிபது பாயும்மென்றறி.

214 வக்கீல்:—அஞ்ஞானவஸ்தையி லநுசரித்த விதிகளை மற்றோரவஸ்தையிற் கைவிட்டாற் தோஷமிருக்கிறதா?

வாயு:—அஞ்ஞானவஸ்தையிற் காணப்படாது. ஒன்றும் அறியாதவனுக்கும் எல்லாம் அறிந்த ஸர்வேசுரனுயிருக்கும் விதி நிஷேதம் பேதம் வேண்டியதில்லை; சொற்பமறிந்தும் அறியாமனுமாகவிருக்கும் நடுநாளுக்குண்டாயிருக்கலாம்.

215 வக்கீல்:—ஞானியாயிருப்பவன் ஜகதீசுவரனுற் சாபாநுக்கிரகங்கள் பண்ணவேண்டுமோ?

வாயு:—சாபாநுக்கிரக சாமர்த்தியம் தபோபலமே யல்லாமல் ஞானபலன் யென்று வேறே ஞானகாரணமான தபஸ், சாபாநுக்கிரகம், அதற்குக் காரணமாமென்றும் உணராமல்; மந்திரவாத சித்தியும் ஞானமும் ஒருவரிடத்தில் இருக்கக்கண்டதுபோலவும் சோதிஷமும் ஞானமும் ஒருவரிடத்தில் இருக்கக்கண்டதுபோலவும் ரஸ வாதமும் ஞானமும் காணப்பட்டன இந்தச் சாபாநுக்கிரக சாமார்த்தியமல்லாம் ஞானமல்ல ஞானமாத்திரம் அப்பிய சித்

தவனிடத்தில் சிவன் முத்தியநுபவமாத்திரம் இருக்கும். ஆகையால் விதி நிஷேத சாஸ்திரத்தைக் கைவிட்ட சந்நியாசிகளை யெல்லோரும் பூசிப்பதே யல்லாமல் நிந்திக் கலாகாதே. ஆதலால் இந்தக் காரியம் வர்ணாசிரம முடையவர் தேகாபிமானிகள் ஞானிகளை நிந்திக்கப்பட்டும் மாடுகள் புலிகள் ஞானியைப் பாயட்டும் அதனாலே ஞானிக்கு நஷ்டமேயேது? ஆதலால் இவ்வாறு வேண்டியவனா யிருக்கலாமென்பதனால் ஞானிக்கு இராச்சி பாரம் பண்ணலாம். திரிலோக இராச்சியம் பண்ணக்கூடும்.

216 வக்கீல்:—மாயாகற்பிதமா யிருக்கும் ஜகத்துமித்தை யென்னும் புத்தி வந்தபின் இராச்சிய பாரம் பண்ண இச்சை வந்தால் ஞானம் அப்பிரயோசனமாகுமா?

வாயு:—மித்தியா புத்தியினால் ஆசையற்றுப்போனால், கர்மம், உபாசனை, தியானம், இராச்சியம் முதலியவற்றைப் பிராரத்தத்தின்படி பண்ணிவரக்கூடும், மூர்த்தித் தியானம்போல் தியானத்தினால் நான் பிரமமென்னும் நிஷ தியானம் விட்டால் இல்லாமற் போதலால் நிரந்தர சாவதானமாய்த் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேண்டும் ஆனால் ஞானி வேண்டியது சித்திக்கும் வண்ணமைப்போல, பிராமணனுக்கு நான் பிராமணனென்பது நினையாவிட்டாலுஞ் சுபாவ சித்தமா யிருக்கக்கூடாதே. லக்ஷணவிருத்தியினால் ஆத்மாவிருப்பதுபோல,

வைச் சோதித்திருக்கும் நான் பிரமமென்பது மறந்திருந்தாலுஞ் சுபாவ சித்தமேயல்லாமல் தியானம் பண்ணுபவனைப்போல மறந்து கெட்டு கெட்டோமென்னும் பீதியில்லை. ஆகையால் இந்த உபாசகனுக்கு மாத்திரம் அன்றி பாமரர் மிருகங்கள் முதலியவற்றிற்கெல்லாம் பிரஹ்மத்துவஞ் சுபாவ சித்தந்தானேயென்று பூரணமாகத் தெரிந்துகொள்ளுபவன்.

217 வக்கீல்:—பாமரர் மிருகங்கள் முதலானவைகளுக்கும் நான் பிரஹ்மமென்னும் அறிவில்லாமையினால் சுபாவ சித்தமாயிருக்கும் பிரஹ்மத்துவத்தினால் பிரயோசனம் யாது?

வாயு:—அப்படி அறிவில்லாமை இவ்வுபாசகனுக்குஞ் சமானமாகவின் சுபாவசித்தப் பிரஹ்மத்துவத்தினால் பிரயோசனம் இன்மை இவனுக்குஞ் சரியாகையால் பட்டினியே கிடப்பவன் பிச்சையெடுத்தாவது புசிப்பது தாழ்வில்லை யென்றாற்போல வீண் வியாபாரங்களில் கடந்து விசேஷப்படுவதினும் பிரஹ்மத்தியானம் அதிகம் என்றும் பாமர வியாபாரத்தைப் பார்க்கிலும் கர்மானுஷ்டானம் அதிகமென்றும், அதைப்பார்க்கிலுஞ் சகுணோபாசனை யதிகமென்றும், அதைப்பார்க்கிலும் நிர்குணத் தியானம் அதிகமென்றும், இராஜாவைக் கிட்டக்கிட்ட பெறுவது அதிகமும் உண்டாம் பிரயாசை கொஞ்சமும் ஆவதுபோல பிரஹ்மத்தைக் கிட்டக்கிட்ட, ஆதிக்கம் அதிகமாக சம்வாதிப்பிராந்தி முடிந்த விடத்தில்,

ரத்தினத்தைக் கொடுப்பதுபோல நிர்குணத்தியானம் முடிந்த விடத்தில், முக்கியம் பிரஹ்மஞான சமாதியாவதே யல்லாமல் வேறு சாதனமில்லை. அறிந்தவர்கள் அறியாதவர்கள் எல்லோருக்கும் குறுக்கு வழியாக மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தால் நிர்க்குணத் தியானத்தைச் சொல்ல வந்தோம். சித்த நிரோதமே சமாதியென்று அதுவே சாத்தியமென்றும் அமிர்த பிந்துவென்றும் (அமிருத பிந்தோபநிஷத்தில்) சொல்லப்பட்டுள்ளது.

218 வக்கீல்:—இது ஒன்றும் அறியாதவனுக்குத் தியானத்தில் எப்படி ஆத்ம சித்தி கிடைக்கும்?

வாயு:—தியான மாத்திரத்தினால் நான் பிரஹ்மமென்றுந் திட்டதிட்டம் வந்தவுடன் நிர்விகாரத்தின் லக்ஷணமும் புத்தியிலெளிதாயேறும் இது காரியத்தினாற் சமாதி யென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆதலால் சகல ஸ்தானங்களிலும் பிரஹ்மத்திலானம் அதி விசிஷ்டம். பிரஹ்மத் தியானத்தை யுபேக்ஷித்து மூர்த்தித் தியானத்தீர்த்தாடன ஜபங்களைச் செய்வது உள்ளங்கையில் இருக்கு பால் திரளையை வெறுத்துவிட்டு எட்டாத முழங்கையை நக்குவதற்றுபமானமாதலால் பிரஹ்மத்தியானத்திற்குச் சரியான சாதனமெவ்விடத்துமில்லை யென்றேயே சொல்லுகிறதற்கென்ன குறை? ஆனால் அந்தத் தியானத்தை ஓர் குரு முகமாய் அறியாமற் கூடுவது அஸாத்தியமாம். அது தன் படிப்புபோலிராது என்று நன்றாய்க் கவனிப்பவன் தீரன். பிரஹ்மஞானியவனேதான்.

219 வக்கீல்:—இந்தப்படி மூர்த்தித் தியான நிரந்தா தாடனம் ஜபங்கள் முதலியகதைகள் மோக்ஷத்திற் கானாகாதோ? இந்தக் கிரமம் ஸாக்ஷாத்காரத்தை யும் விட்டுத் தியானம் பண்ணுபவருக் காகாதோ?

வாயு:—நீர் சொன்ன துண்மைதான் இந்த யோக மானது சாக்ஷாத்கார விசாராநுஸந்தானம் பண்ண மாட்டாதவனுக்கு விதிக்கப்பட்டது, யோகத்தினுல் விக்ஷேபம் முழுவதும் அடைப்பட்டு சித்த நிரோ தம், வரும் அந்தச் சித்தத்தினுல ஸாக்ஷாத்கார விசாரம் எளிதாக ஏறும் ஆதலால் யோகம் அதி முக்கியமென்றறிவாயாக, சிதாபாசனையும் ஆத் மாவையும் பகுத்துக் காண்பதும் ஒருமையாய்க் காண்பதுமே விரோதம்: சாங்கியர்களால் எப் பதம் அடையப்படுகிறதோ அப்பதமே யோகிகளா லும் அடையப்படுகிறது இப்படி யெந்த புருஷன் சாங்கியம் யோகங்கள் இரண்டிற்கும் பலன் ஒன் றென்று பார்க்கிறுனே அவன் சாஸ்திரத்தை நன் ருகப் பார்த்தவனுவனென்று (கீதா வாக்கியம்) சாங்கியமும் யோகமும் தத்துவஞ் ஞானத்திற்குக் காரணமென்றுங் கினத மூலமான சுருதியும் பிர மாண மாக்கலாம் (ஸர்வகீதா கீதாத்மானுத்மா பஸியா) ஜீவா ஐக்கிய விவேகம் ஸர்ஜீவஸ்ஙேகம்.

220 வக்கீல்:—தியானத்திடப்பட்டன்ரோ? சரீரபதன காலத்தில் உதவவேண்டும்? மத்தியில் விழுந்தால் கதி யாது?

வாயு:—பிரஹ்மலோகத்திற்குப்போய் பிரஹ்மாவி ஞல் தத்துவஞானத்தைப் பெற்று மோக்ஷத்தை அடையவனென்று (தாபனீயோ உபனிஷத்து) சொல் லுகிறது இதைத்தவிர மோக்ஷத்துக்கு வழியில்லை என்று (எஜுர்வேதத்திற் சொல்லுகிறது) நசிகேத விற்கும் இயமன் இதுவே வழியாகச் சொல்லுகிறது (சத்தியகாமருக்கும்) (பிப்பலாதர்) இப்படியே சொ ன்னர் கிருஷ்ணனும் ஆத்மகீதையிலே பூமிக்குள்ளே இருக்கும் புதையலை யெடுப்பதற்கு வெட்டியெடுத் தாலன்றி வேறு வழியில்லாததுபோல பிரஹ்மத் தை யடைகிறதற்கு தியானஞ் செய்தாலேயன்றி வேறு வழியில்லையென்றும் தேகமாகின்ற கல்லை பத் தியாகிய குந்தாலியாலே பெயர்த்துத் தள்ளி நாம் பிரஹ்மமென்னும் தியானத்தினுலே பிரம்மமாகிய புதயலை யடையலாமென்றுஞ் சொன்னர் ஆகையால் பிரஹ்மத்தியானத்திற்குச் சமமான சாதனமொன்று மில்லை. அநுபவமில்லாவிட்டாலும் அஸத்தாயிருக் கும் வஸ்துவையுந் தியானத்தினுலடைவதாயிருக்க விசாரித்தால் தானும் உண்மைப்பொருளாயிருக்கும் பிரஹ்மத்தை நாம்பிரஹ்மமென்றுத் தியானத்தினுல் அடையலாமோவென்றெருவரையுங் கேட்க வேண் டியதில்லை.

221 வக்கீல்:—பிரஹ்மத்தியானத்தினுல் ஸாக்ஷாத்கார விசாரமல்லாமல் மோக்ஷமுண்டென்பதற்கு யுக்தி யாது? பிரமாணம் யாது?

வாயு:—குளவியை நினைத்த புழுவானது போல

வென்பது யுக்தி, மரணகாலத்தில் எதை நினைத்தா
ளோ அவன் அதுவே யாவன் என்று கீதாவாக்கியத்
தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிரமாணம் பிரஹம
லோகத்தில் போய் பிரஹமாவினால் தத்துவஞானத்
தைப் பெற்று மோக்ஷத்தையடைவனென்று (தாப
நீயோபநிஷத்) சொல்லுகிறது; இதைத்தவிர மோ
க்ஷத்துக்கு வழியில்லையென்று (எஜுர்வேதம்) சொல்
லுகிறது. நாசிகேதுவிற்கும் இயமன் இதுவே வழி
யாகச் சொன்னார். காமதேவருக்கும் (பிப்பலாதர்)
இப்படியே சொன்னார். அநுபவமில்லாவிட்டாலும்
அசத்தாயிருக்கும் வஸ்துவையுந் தியானத்தினால
டையாதிருக்க விசாரித்தால் உண்மைப்பொருளாயி
ருக்கும் பிரஹமத்தை நாம் பிரஹமமென்னும் தியா
னத்தினால் அடையலாமென்று ஒருவரையுங் கேட்க
வேண்டியதில்லை. பூதமாயிருக்கிற காசியையுபாசிப்
பதினால் தாரகப்பிரஹமத்தை சித்திப்பது போலவும்,
ஸம்வாதிப் பிரமையினால் பிரவர்த்திக்க ரத்தினம்
அகப்படுவது போலவும், தேகாபிமானத்தை விட்டுத்
தியானத்தினால் அத்வைதமாயிருக்கும், ஆத்மாவே
நானென்று தியானிப்பவன் இவடத்திலேயே மோ
க்ஷத்தை அடையவனென்று வேதாதிமுதல் ஸர்வ
வேதாந்தரியாமி ஸூக்ஷ்ம வேதபரியந்தம் ஆமோ
திக்கப்படுகின்றது. அநுபோகஸ்தர்களும் அப்ப
டியே சொல்லுகிறார்கள்.

222 வக்கீல்:—அப்படியிருக்க ஆத்மாவை பின்னதெ
ன்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?

வாயு:—ஆத்மாவை வர்ணிக்கின்றதானால் இவ்
வுலாகசர்தம் போதாது, சொன்னாலும் அநுபவமன்றி
அதை விளங்குவதும் அஸாத்தியம். ஆனாலுஞ்சுரு
க்கிச் சொல்லுகிறேன் மாயாசக்திக்காதாரமாயிருக்
கின்ற அத்வைதாநந்த சைதன்யமே ஆத்மாவென்றறி.

224 வக்கீல்:—ஆகையால் இதில் ஜீவன் யாவன்?

வாயு:—உபாதிகளில் பிரதிவிம்பித்துச் சரீரங்க
ளுள் பிரவேசித்து அண்டாண்ட பகிரண்டமதற்கப்
பாலும் பாவிக் கவிந்து நீக்கமற நிறைந்துகொண்டி
ருக்கும் பராபர சிதாபாஸன் யானே ஜீவன்.
அவரவர்களுடைய க்ரமத்துக்கேற்றவாறே நானும்
நின்று கெடுப்பன், நானொன்றுஞ் செய்கிறதில்லை.
இந்தச் சம்ஸாரபந்தத்தில் என்னைக் காணார்கள்.

225 வக்கீல்:—இப்படிப்பட்ட இவ்விடத்து ஸம்ஸார
பந்தம் யாது?

வாயு:—சிதாபாஸத் தோற்றமான த்வைதமே
ஸம்ஸாரபந்தமென்றறிக.

226 வக்கீல்:–ஸம்சாரபந்தநிர or நீக்க முத்தி யாது?

வாயு:...ஞானத்தியானப் பிராணாயாமத் தியான
மாகிய விசாரத்தினால் மாயை நஷ்டமானபின் சித்திக்
கும் அத்வைதமே முத்தியென்றறி.

227 வக்கீல்:—முத்திக்குச் சாதனம் யாது?

வாயு:—பிராணாயமமாகிய விசாரத்தினால் பிறந்த
ஞானமே முத்திக்கு சாதனமென்றறி.

228 வக்கீல்:-இந்த விசாரந்தானெதினால் வருத்தலாம்?

வாயு:—எண்பத்து நான்கு லக்ஷ (8,400,00) பிறவிகளிலும் ஈசுவரனை உபாசித்தவர்களுக்கு வேதாந்த விசாரத்தினால் வருத்தலாம்.

229 வக்கீல்:—இவ்வகை விசாரக்கருத்துருத்துவமுள்ளவர் யாவர்கள்?

வாயு:—குருவைப் பூரண வழிப்பாடுடன் விசாரம் பண்ணுபவன் யாவனோ அவனே குரு முன்னிலையாய் ஞானங் கொள்பவன் யென்றறி.

230 வக்கீல்:—அந்தக்குரு ஈசுவரனை யெது செய்தால் அவ்வழி துறந்து ஞானங் கொடுப்பார்?

வாயு:—நிஷ்காம அநுஷ்டான பத்தியினால் ஞானங் கொடுப்பார்.

231 வக்கீல்:—ஈசுவரன் யாவர்?

வாயு:—ஸாத்விக உபாதியில் பிரதிபிம்பத்துத் திருமூர்த்தி பெரும்ராய்த் தோற்றிய சைதந்யமே, குரு ஈசுவரன் யெனப்படும். மாயை அவித்தை என்ற உபாதியினால் வந்ததாகத் தெரிந்து, ஸாத்விக உபாதியினால் ஈசுவரனையும், இராஜஸ உபாதியினால் ஜீவர்களையும், தாமஸ உபாதியினால் மனம் முதலான பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சத்தையும் மாயையினால் சிருஷ்டி பண்ணும் ஈசுவர குருவென்றறி.

232 வக்கீல்:—இந்தச் சிருஷ்டிக்குச் சாதன பரம்பரை யாதென்று சொல்லும்?

வாயு:—வாக்வாதம், நான், என்று, என்றும். விருத்தியே சாதன பரம்பரை; யென்றறி. நானென்னும் விருத்தியிலும், இதுவென்னும் விருத்தியிலும், இதுவென்னும் விருத்தியிலும், கர்த்தாவும் விஷயமுமாயுள்ள சிருஷ்டி யடங்கியிருக்கின்றது. இந்தத் தோற்றத்திற்செய்லாம் கர்த்தாவு ஆத்மாவோ? ஆகையால் நானென்ற விருத்தி ஏகாகாரமானபடியால் கர்த்தாவொருவனைக் கற்பித்தது; இதுவென்னும் விருத்தி இந்திரிய பேதங்களினால் ஐந்தாகாரமாகப் பிரிந்தபடியால் பஞ்ச விஷயங்களையுங் கற்பித்தது. இந்த விருத்திகளையெல்லாம், என்னைச் சேவிப்பவர்களுக் கெளிதாகவேயிருக்கும்.

233 வக்கீல்:—கர்த்தா வொருவரென்பதற்கும், விருத்தி இரண்டென்பதற்கும், விருத்தி கற்பிதமாமென்பதற்கும், பிரமாணம் உண்டா?

வாயு:—நாடக சாலையின் விளக்கானது இராஜா பரிபாலகர்கள் ஆடுகின்றவன் தாள மத்தளக்காரர்கள் என்பவர்களைத் தார தம்மியமறத் தோற்றுவித்து, அவர்கள் இல்லாத வேளையிலும், தானாக விளங்குவதுபோல, கர்த்தா முதலியவையுள்ள காலத்து அவற்றையும், அவையில்லாத காலத்து அவற்றின் இன்மையையும்: காணுகின்ற ஸாக்ஷியே தானென அநுபவமுமே அவற்றிற்குப் பிரமாணமென்றறியவும். நாடகாநலம் யாதென்றால் அகங்காரமே. பிரபு, விஷயங்களே, பரிசாகர், புத்தியே, கூத்தாடி, இந்திரியாதிகளே, தாள மத்தளக்

காரர் இவ்வெல்லாவற்றையுந்தோற்று விக்குஞ் தீபமேம், ஸாக்ஷியாகையால் அசையாமல் காட்டிவைத்த பகல்வர்த்தி இருந்த இருப்பிலேயே நாற்புறமும் தோற்றுவிப்பதுபோல அகண்ட பரிபூரணமாய் அசைவற்றிருக்கும் ஆத்மாவே உள்ளும் புறம்புந் தோற்றுவிப்பரென்றறி.

234 வக்கீல்:—உள்ளென்பது யெதைக்குறித்துச் சொல்லுகின்றது? வெளியென்பது யெதைக் குறித்துச் சொல்லுகின்றது?

வாயு:—அகண்டா கண்டமிரண்டையுமெல்லா வற்றையும் ஒன்றுபட அடக்கி ஆளுகின்ற *சரீரத்துவாந்தரியாமிக்கு உள்ளென்றும், அவைகளின் கருமமா கருமங்களை யெல்லாங் காட்டியுங் காட்டாமலும் பிரவிர்த்தனஞ் செய்கின்ற விஷயாலையவங்களெல்லாற்றையும் வெளியென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் இவற்றையெல்லாம் அடக்கி சமயோசிதம் பிரவிருத்திக்கின்ற உள்ளே யிருப்பவன் காவென்னும் (அகங்காரி) ஸமயத்துக்கேற்றபடி செய்கின்ற வெளியிருப்பவன் (விஷயன்) இதனால் உள்ளும் புறமுமென்றுபோல தமிருதி படாமே பாடியாகிய (புத்தி) யைக்கூத்தாடியென்றறி. யெப்படியெனில்:—பலகணி வழியுள்ளே விழுந்த வெய்யிலின் கை யசைவதை வெய்யில் அசைவதென்பது போல உள்ளேயிருக்கும் புத்தியும் இந்திரியத்துவாரத்தின் வழியே வெளியில் புறப்பட்டவிந்த தன்னுடைய அசைச்சலைத் தன்னைத் தோற்றுவித்த

ஸாக்ஷியின்பேரில் ஆரோபித்ததாகையால் ஆத்மாவு ஆத்மாவுக்கு அசைச்சலில்லை ஆனால் ஸாக்ஷியினுடைய அவஸ்தையைக் குறித்த புத்தி முதலியவை யொழிந்த அவஸ்தையில் ஸாக்ஷியிருக்குமிடத்தைக் காண்க. அப்போது எனக்கொரு தேசமுங் காணப்படவில்லை ஸாக்ஷியிருக்கும் இடம் யாது? நிலத்தில் இருக்கின்றார், நீரில் இருக்கின்றார், என்பதுபோல புத்தி முதலானவை யொழிந்து நிற்கிற காலத்தில் காணப்படாததனால் ஒரு தேசத்தையும் பற்றியிருப்பவரல்லர் ஸகல ஜக கற்பனைக்கும் அதிஷ்டானமாயிருத்தலால் ஸர்வ பரிபூர்ணராவர் அவர் சொப்பனத்தில் உட்பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தில் வெளிப் பிரபஞ்சத்தையும், கற்பித்துக்கொண்டு இவ்விரண்டையும் அறிவாயிருந்து அறிகின்றார் அவர் உன்னால் அறியப்பட்டவரல்லர் நீ தானாகவே மிஞ்சும் வஸ்துவாவர் இப்படிப்பட்ட இவரை அறியவுங் காணவுங் குரு முகமாய் வேதாந்த விசாரணை பண்ணுவதே இதன் உபாயமல்லாமல் தேகாதிகளே நாம். பிரபஞ்சமே சத்தியமென்னும் பிரதி பந்தத்தினால் இந்தப் புத்தியைத் தன்னும், யுக்தியையும் புத்தி கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தையுங் காணும்: அறிவாயிருப்பது தன்னுடைப்படுமென்றறி.

235 வக்கீல்:—இந்தப் பிரதிகளைக் குறித்து ஸாக்ஷி யென்ன சொல்லுகிறீர்?

வாயு:—எனக்கு ஜீவனோடு மாத்திரம் யாதோ கொஞ்சம் ஸம்பந்த முள்ளதல்லாமல் எனக்கு சரீர

மெல்லாம் ஓடுதற்கோ உறங்குதற்கோ ஸம்பாஷிப்ப தற்கோ நான் ஆதாரமாயிருக்கிறேன். ஆனாலும் என்னிடமாகிய மஹேச பாதமாகின்ற இருதயந் தொட்டு புரியும்வரை ஸொந்தம் இப்பிரகாரமுள்ள யென்னை யெழுப்பி யிந்தக் கிருத்தியங்களெல்லாம் யாரால் நடத்தப்படுகின்றதென்றுங் கூடி யெனக்கு தெரியாது. ஆகையால் அநேகவித லக்ஷண விஸ்தா ரத்துடன் கூடியிரா நின்ற மஹா மாயாமோகத்தை யெங்ஙோமும் யெடுத்து விழுங்கசக்தியாயி நிற்கின்ற சத்திய சத்தாகிய பரமகுருமூர்த்தியின் பாதாரவிந்த சேவையினால் நிர்மலமானவர்கள் அவர்களே உடைய வர்களுக்குப் பரமாத்மாவை யெளிதாய் கண்டறியு மாறு (ஆத்மத்திறவுகோல்) யென்ற யிந்தக் கிரந்த த்தை லோகாநுக்கிரகார்த்தமாக வெளியிடுகின்ற தற்கு பரமகுரோரோஹாம் ஸகாய பாதாரவிந்தாப்பி யாம் நம். நம: ஓம் நம! ஸ்ரீசர்வலோக வசங்கராய குரு குரோ நமோ நம: சுபம்.

ஐந்தாம் சாக்ஷி ஆகாசம்.

ஒன்றும் பிரதி ஆத்மாவின் வகீல் ஐந்தாம் சாக்ஷியோடு கேட்வி விசாரணை செய்கிறார்.

236 வகீல்:—ஸாக்ஷி! உன்முடைய பேரென்ன?

ஆகாசம்:—என்னுடைய பெயர் ஆகாசமென்ற ழைக்கிறார்கள்.

237 வகீல்:—இந்தக்கேஸில் ஆத்மா சரீரம் ஆகிய பிர திகளைத் தெரியுமா?

ஆகாசம்:—இரண்டு பேரையுந் தெரியும்.

238 வகீல்:—இந்தக்கேஸில் முன் விஸ்தாரஞ் செய் யப்பட்ட ஸாக்ஷிகளாகிய பிருதி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகிய (1ம், 2ம், 3ம், 4ம்,) ஸாக்ஷிகளைத் தெரி யுமா?

ஆகாசம்:—அவர்களைத் தெரிவதோடவர்களின் மேதாவும் நானே.

239 வகீல்:—ஸிருஷ்டி ஸ்திதி, ஸம்காரம் முதலா யுள்ள பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நடத்தி வந்த முன் ஸாக்ஷிகளுடைய மேலாக நானென்று ஸாக்ஷி சொன் ன காரணமென்ன?

ஆகாசம்:—அண்டம் என்று சொல்லப்பட்டுள்ள எவ்வளவும் உன்னிதமான வார்த்தைக்கு மனிதரு டைய உத்தமாங்கத்துக்கும் முட்டைக்குஞ் சொல லப்படலாம். மனிதருடைய எல்லா அவயவங்களை கான எவ்வளவோ மேலானயிடத்து சிரஸ் நிலை அதன்மேலும் ஸ்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயு முள்ள மகாவிருக்ஷம் குன்று பர்வதம், மேரு, மஹா மேரு இவைக்கும் உன்னிதமான யிடம் என்னுடை யது. அப்படிப்பட்ட பிரமாண்ட கோடிகளான எல்லா வஸ்துக்களும் என்னில் குடிகொண்டிருக் கிறது. மகாசக்கிர கோளங்களாகிய யெல்லா வஸ்துக்களுக்கும் என்னுடைய உதவி கட்டாயம் வேண்டியதாகவே யிருக்கும். சக்தி சக்கிரமாகிய

இந்த லோகம் என்னில் குடிகொண்டிருக்கிறதினு
லும்; ஒரு முட்டையின்னிடத்து நின்று துவக்கி யின்
னிடத்து சென்று முடிகிறதென்றும், அது இன்னி
டத்து நின்று இன்னிடம் வரை செல்லுகிறதென்று
சொல்லி தீர்ச்சப்படுத்த எவராலும் ஸாதிக்குமோ
அப்பிரகாரம் என்னுடைய உற்பவம் இன்னிடத்து
நின்று யின்னயிடம்வரை யென்றுசொல்ல எவராலும்
முடியாதென்று திண்ணமாகச் சொல்லுவேன் அப்
படிப் பிராப்தியுள்ள ஒருவரையுங்காணுததினுலும்,
நான் எல்லாவற்றையும் விடப்பெரியதென்று யேன்
சொல்லக்கூடாது? என்னுடைய வாஸ்தவ விஸ்தா
ரத்தைக் கண்டவர் யாருமே யிந்தவைபகத்திலென்று
மாத்திரமா இருலோகத்திலுமில்லையென்றே நன்குக
சொல்லலாம். நாமிந்த க்காண்கின்ற பூமியுடைய அக
மும் புறமும் எல்லாங்கூடி அளவு (8,382,528,000)
எண்ணூற்றிமுப்பத்தெட்டு கோடியே இருபத்தைந்
து லக்ஷத்து இருபத்தெண்ணுயிரம் காதந்தூரமிருக்
கிறது. ஆனுல் என்னுடைய கோள விலாஸத்தில்
நின்று பிரகாசிக்கின்ற சூரிய மஹாகோளம் மேல்ச்
சொன்னபிரகாரம் அளவுள்ள பூமியைப்போல ஓர்
மதிப்பு பன்னிரண்டு லக்ஷம் மடங்கு அளவுடைய
தென்று சொல்லலாம் இப்பேர்க்கொத்த பெருப்ப
முடைய சூரிய மஹாகோளம் பூமிக்கு (95,60,800)
(தொண்ணூற்றைந்து லக்ஷத்தறுபதனுயிரத் தெண்
ணூறு) காதம் வழி தூரத்தில் ஸ்திதி செய்கின்றது.
அதுவுமல்லாமல் சூரியனைச்சுற்றியதாக அநேக கோ
ளங்கள் சந்திரன், புதன், நெப்தியூன், யுரேனஸ், அத்

தாரீஸ், [illegible], மார்ஸ் போன்ற அநேகமான
மகாகோளங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், மொத்தஞ்
சுருக்கிச் சொல்லுமென்றதானுல் பூமியைப்போல 100
நூறு மடங்கு பூமியைச்சேர்ந்து கொண்டதும், அதற்கு
மேலுமான வெள்ளம் எடுத்துச் சொல்லுகிறதானுல்
வேதவழியான சாஸ்திரிகளாகிய தீர்க்கதெரிசிகள்
நக்ஷத்திரங்களை விட்டு சூரியனைச்சுற்றி கட்டக் கூடிய
பதினெண்ணுயிரம் கோளங்கள் (18,000) கோளங்க
ளுண்டும். இவைகளும் நக்ஷத்திரங்களும் வெள்ளம்
யென்னில் ஸ்திதி செய்கின்றது. இந்தக் கோளங்
களில் நின்றுஞ் சில கோளத்துக்குமுள்ள தூரத்தைக்
கேளுங்கள் சந்திரனில் நின்றும் அதிவாஸ ஸ்தலங்
கள் என்னிலுண்டு. இவை யிந்த பூமிக்கு [illegible]
தூரமாய்த் தான் ஸ்திதி செய்கின்றது. மற்றும்
புதன் பூமிக்கும் புதன் கிரகத்துக்கும் (13,693,680)
ஒருகோடியே முப்பத்தாறுலக்ஷத்தித் தொண்
ணூற்று மூன்றுயிரத்து அறுநூற்றி யெண்பது காதந்
தூரம் உண்டு இவ்வளவு காதம் வழி தூரமுள்ள
(Mercury) (மர்க்குரி) புதக்கிரகம் (Venus) (வீன
ஸ்) என்ற வெள்ளிக்கிரகத்துக்கும் பூமிக்கும், ஒரு
கோடியே அறுபத்திரண்டு லக்ஷத் [illegible]
யிரத்து எழுநூற்றி [illegible] காதவழி தூரமும்.
(Mars) (மார்ஸ்) என்ற செவ்வாய்க் கிரகத்துக்கும்
பூமிக்கும் (2,2,406,300) இரண்டுகோடியே இரு
பத்துநாலுலக்ஷத் தறுபத்தாறுயிரத்தி முந்நூறு
காதவழி தூரமும். (Ceres) (ஸீரஸ்) என்ற கிர
கத்துக்கும் சூரியனுக்கும் (160) நூற்றறுபது மை

யில் தூரத்திலும், (பாலாஸ் (Pallas) என்ற கிரகத்துக்கும் சூரியனுக்கும், (226) இருநூற்றிருபத்தாறு மையில் தூரத்திலும் (Juno ஜூனோ) என்ற கிரகத்துக்கும், ஸூரியனுக்கும் (300) முன்னூறு மையில் தூரத்திலும் (வெஸ்தா Vesta) என்ற கிரகத்துக்கும் ஸூரியனுக்கும், (225) இருநூற்றிருபத்தைந்து மையில் தூரத்திலும், (Jupitur ஜூபிற்றர்) என்ற வியாழன் கிரகத்துக்கும் பூமிக்கும் (5991552) ஐந்துகோடியே, தொண்ணூற்றொன்பது லக்ஷத்திப், பதினையாயிரத் தைநூற்றிருபது காதம் வழி தூரத்திலும் ஸ்திதி செய்கின்றது, (Sasturn ஸாற்றம்) என்ற சனி கிரகத்துக்கும் பூமிக்கும், (113,515,30) பதின்மூன்றுகோடியே, முப்பத்தைந்து லக்ஷத்திப் பதினையாயிரத்தி முன்னூறு காதம் வழி தூரத்திலும், ஸ்திதி செய்கிறது. சூரியனின்று (900) தொள்ளாயிரம் மையில் தூரத்திலும் ஸ்திதி செய்கின்றது. (Uranus) (யூரேனஸ்) என்ற கிரகத்துக்கும் சூரியனுக்கும் (1800) ஆயிரத்தெண்ணூறு மையில் தூரத்திலும் ஸ்திதி செய்கின்றது. சந்திரனுக்கும் பூமிக்கும், (83160) எண்பத்து மூவாயிரத் தொருநூற்று அறுபது காதம் வழி தூரத்திலும் ஸ்திதி செய்கின்றது. நக்ஷத்திர மண்டலத்துக்கும் பூமிக்கும் (252000000) இருபத்தைந்துகோடியே இருபதுலக்ஷம் காதம் வழி தூரத்திலும் ஸ்திதி செய்கிறது. ஆனால் இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று தூரம் (7000, 8000, 70000 80000)

ஏழாயிரம், எண்ணாயிரம், எழுபதினாயிரம், எண்பதினாயிரமும் மையில் தூரமிருக்கின்றது. இப்படி பிரஹமாண்ட மாமாமாகிய ஜோதிஸ்சக்கரங்களெல்லாம் சாஸ்திர கல்பனையை நிராகரிக்காதே அவரவருடைய அயனத்தில் நின்றுக்கொண்டு உத்தராயணம் தெக்ஷிணாயனம், சூரியக்கிரணம், சந்திரக்கிரகணம், சரதருது, ஹேமந்தருது, சிசிருது, வஸந்தருது, க்ரீஷ்மருது, வர்ஷருது, வருஷம் மாஸம், பக்ஷம், வாரம், நாள், ராத்திரி, பகல், யாமம், நாழிகை, விநாழிகை, இவைகளையுண்டாக்கின்றது. ராசி சக்கிரத்திலுள்ள, மேடம், இடபம் ஆதி முதலான (12) ராசிகளையும் அசுவதி முதலான (27) இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் அவை பாகஞ் சேர்ந்து ஆரோகணாவரோகணஞ் செய்து தன் மூலம் அதாவது நக்ஷத்திரங்களில் ஜாதமாகின்றவர்களுக்குள்ள ஸுகா சுகங்களை அறிவிக்கும் விதமான கணக்குடையது. புஷ்கலாவர்த்த மாதியாய ஸப்தமேகங்களைக் கொண்டு நீரும், கல், முதலான ஏழுவித மழைகளை வர்ஷிக்கிறதற்கிடையாக்கியும் இடி, மின்னல் முதலாயவைகளையுண்டாக்கியும். அயனவேகத்தால் சமுத்திர ஜலத்தைச் சலிப்பித்துக் காற்றடிப்பித்தும், கிரகங்களுடைய அழிவிச்சும்; வருகின்றது. ஓசையிலுள்ள வேகத்தில் நின்று ஜாதமாகின்ற சத்தம் பூலோகத்திலுள்ள ரூப லாரலாஹித்திய சாஸ்திரங்களுக்கு மூலாதாரமாயிருக்கின்ற (ஸ-ரி-க-ம-ப-த-நி) ஸ்வரங்களை மேளம்பி சகாதயென்ற ஸப்தஸ்வரங்களை ...

கொடுக்கின்றது. முன் சொன்ன சத்தங்கள் தேவ
கணங்களுக்கு பெருத்த ஆனந்தம் கொடுக்கின்றது
ஸப்தச் சொரங்களால் பரிபூரணமான வாத்திய
விசேஷங்களால் ஜன ஸங்கங்களுக்கு இடக்கிடை
ஆனந்தத்தையும் பிரதானஞ் செய்வதற்கு
என்னுடைய அங்கத்தில் நான் இடங் கொடுக்
கப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பிரகாரம் அளவுயில்
லாதவனும் உள்ளவனும் அகில கிருத்தியங்க
ளுக்கும் காரண பூதனும் இருப்பதினால் முன்
னுள்ள நாலு ஸாக்ஷிகளிலும் பெரியவனென்றுஞ்
சொல்லப்பட்டுள்ளதென்றறியலாம். இதனால் நான்
பெரியவனென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? என்னைச்
சரியாய் அறிந்தவர்கள் ஒன்றுமே கேட்கார்கள்.

240 **வக்கீல்:**—ஸாக்ஷீ! உங்களுடைய வேலையென்ன?

ஆகாசம்:—என்னுடைய தொழில் பஞ்ச கிருத்தி
யங்களாகிய ஸிருஸ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோ
பவம், அநுக்கிரகம், இவைகளாம்.

241 **வக்கீல்:**—ஸாக்ஷீ நீ ரெப்பிரகாரம் இவைகளைச்
செய்து முடிக்கிறதெப்படி?

ஆகாசம்:—பூமியிலுள்ள ஸர்வ ஜங்கம ஸ்தாவரங்
ங்களும், வளர்ச்சைக்கு சூரியன் ஒரு ஹேது பூதம்
அல்லாமல் அப்பிரகாரமுள்ள சூரியன் சொற்ப் பிர
காசத்தாலும், உஷ்ணத்தாலும் பூமியிலுள்ள; ஸா
ஸாகரம், நதம், நதி, முதலான வயில் நின்றும் ஜலத்
தையர் வியாக்கியென்னில் சேர்த்துமழையாயும், பனி
யாயும், ஓடில் பூமிக்குத்தானே கொடுக்கப்படுகின்

றது. இப்பிரகாரஞ் செய்யுகின்றதனால், வைவியாதி
களுடையும், ஜீவஜாலங்களுடையும், இரணமாக
இரக்ஷிக்கப்பட்டுகின்றது. பின்னையும் பூமி, சூரி
யப் பிரகாசத்தால், பூமியிலுள்ள மலைத்திரைகள்
பிரகாசமடைந்து காலாதிக்கிரமனைத்தால் அவை
சாச்வதமானங்களால் இரத்தினங்களாகப் பாவிக்
கிறது. பின்னீடும் உஷ்ணதியக்கத்தைக் காமோத்
தீபனம் உண்டாக்கி (தம்பதி† மாருடைய) ஸங்க
மத்தால்* கவோடயே கெற்பிணியாகச் செய்கின்றது.
பின்னீடு பிரசவித்துண்டாகிற சிசுவை சூரியப் பிர
காசத்தாலும் என்னுடைய ஓர் அநுக்கிரகத்தாலும்
வளர்த்துவருகின்றது. இப்பிரகாரம் அநேக ஜோதி
களை நான் சூரியனைக்கொண்டு நடப்பித்து வருகி
றேன். மேல் சொல்லப்பட்ட சூடும், பிரகாசமும்
சூரியனில்தானே ஸ்திதிசெய்திருந்தபோதிலும் அந்த
சூரியன் சொந்தமான சூடோ, பிரகாசமோ யாதொன்
றுந்தானே இல்லாதுள்ள ஒரு இருண்ட உருண்டை
டான ஓர் கோளமென்று சொல்லலாம். ஆனால் சூரி
யன் தானே சூழவுள்ள ஜோதிஸ்ஸுகளில் நின்று
சூடினையும் பிரகாசத்தையும் கிரஹிக்கின்றது. ஆக்
கிரகாசபாசங்களுக்கும் ஆதியாய் மேல் சொல்லப்
பட்ட குணங்கள் உண்டாகிறதில்லை. அவனும் மற்
றொன்றில் நின்று தான் அந்தக்குணங்களை கிரஹிக்
கின்றதுபோலவே இந்த ஜோஸ்ஸுகளெல்லாம்

† தம்பதிமார் சம்போகத்துக்குத் தகுந்த பெண்களுடைய
* கவோடயே=புதுகெற்ப பாத்திரம்.

குடிலையும் பிரகாசத்தையும் கிரஹிப்பதற்கு ஆதாரமாய் நின்று ஒன்றில் நின்று மற்றொன்றில் ஆகர்ஷித்தனுப்பக் காரணகர்த்தாவும் நானே. கிரஹங்களுடைய கவர்ச்சையை ஒன்றோடொன்று சேர்த்து வைத்து அதில் நின்று எல்லா சிருஷ்டித் தொழில்களையும் நான் நிறைவேற்றி வருகிறேன்.

242 **வக்கீல்:**—ஸாக்ஷீ! ஸ்திதி அல்லது இரக்ஷையை நீ எப்படி செய்கிறது?

ஆகாசம்:—ஒரு சிசு ஜநநியுட உதரத்தில் நின்று வெளிக்கு வந்த மாத்திரத்தில் அந்த நிமிஷமே நான் அதனுடைய இரக்ஷிப்புக்காக வந்து சேர்ந்துகொள்ளுகிறேன். நான் கொடுக்கிற ஒரு சமாதானத்தால் மாத்திரந்தான் அந்தச் சிசு தன் தாயாருடைய கர்ப்பத்திலுண்டான கஷ்டத்தையெல்லாம் மறந்து சுவாசம் தரித்து வாய்விட்டு அழுகிறது. அது எதுபிரகாரமென்றால் அந்தக் காற்று என்னுடைய அம்சமாயிருப்பதினால் அதை நான் தானஞ்செய்கிறேன். என்னுடைய அம்சமான காற்றில்லையானால், ஓர் ஜீவிகளுமில்லை. சகல ஜங்கமஸ்தாவரங்களும் அதனுடைய துவக்கத்தில் என்னுடைய நிறமான வெள்ளை மஞ்சள் நிறமிருக்கிறதுபோலவேதான் காணப்படுகிறது. ஆனால் அப்பிரகாரம் தோன்றுகிற அல்ப சமயத்தினிடையில் என்னுடைய அம்சமான வாயுவைக்கொண்டு அவையை இரக்ஷிக்குகின்ற நியோகத்தினால், வாயு அவையை மேலே வியாபித்து நிறைபேதம் வருத்துகிறது. தானியங்களோ, மற்றே

தென்கிலும் வித்தால் ஆதிமுதலுண்டாகின்ற முளையுடையு வெளிர்த்த மஞ்சள் நிறத்துடையதாயிருக்கும். ஆனால் வாயுவினுடைய பிரவேசத்தோடுகூடி அவை முக்கியமாயும், பச்சை நிறமாய்த் திருகின்றது. இப்பிரகாரம் ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் நான் என்னுடைய அம்சமாகிய வாயுவைக்கொண்டு வளர்ச்சையை (நன்கிருக்கிறது) கொடுத்திருக்கிறோம்.

248 **வக்கீல்:**—ஸாக்ஷீ! அவையையெல்லாம் ஸம்ஹரிரிக்கிறதெப்படி?

ஆகாசம்:—கொடுங்காற்றினாலும், அதிக உஷ்ணத்தினாலும், இடியாலும், மின்னல்களினாலும், பெரி நக்ஷத்திரத்தாலும், அகவர்ஷம், அவைகளைக்கொண்டும், கிரஹ தோஷத்தினாலும், இவை யெல்லாவற்றுலும் நான் சம்ஹாரஞ் செய்துவருகிறேன்.

244 **வக்கீல்:**—ஸாக்ஷீ! நீர் திருபவம் நடத்தப்படுகின்றது யெப்படியென்று சொல்லும்?

ஆகாசம்:—என்னில் நின்றுள்பூதங்களாகிய பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு இவைகளைக்கொண்டு நான் அநேககிருத்தியங்களை நடப்பித்து வருகிறேன். அதனால் இன்று ரூபமாயிருக்கின்றவை நாளைக்கு இல்லாமல் போகிறது. நேற்று சரீரமாயிருந்தது இன்றைக்கு புகையாகப்போகிறது. சில காலங்களுக்கு முன் மைதானியாய்க்கிடந்த யிடம் சிலகாலங்களுக்குப்பின் கொட்டாரம், கொத்தளம், கோபுரம், க்ஷேத்திரம், இவைகளாயி மாறுகின்றது. சில காலங்களுக்குமுன் அதிக விசித்திரமாயிருந்த இடங்களும்

அலங்கிருதங்கள் யெல்லாம்மறைந்து இருந்த அடையாளங்கூடி காணுத்தவிதத்தில் மாய்ந்து போகின்றது. இப்படி தெர்சியமானதை அதர்சியமாக காணுகிறது மாயையுடைய சைதன்னியமென்றறியவேண்டும். அம்மாயை என்னுடைய திருபவாயுதமென்றறியவேண்டும்.

245 வக்கீல்:—அநுக்கிரஹத் தொழிலெப்படி செய்கிறது?

ஆகாசம்:—எல்லா மனிதராலும் ஒடுவில் ஆசிக்கப்படயிடை வருகின்றது அதிக சிரேஷ்ட பதத்தையல்லவா. உங்களுடைய கண்ணுக்கதிகவிசாலமாய் தோற்றுகிற இந்தப் பூமியைத் தண்ணீரில் லயிப்பித்து, தண்ணீரை அக்கினியில் ஒடுக்கி, அக்கினியை வாயுவில் அடக்கி, வாயுவை யென்னிலேயே கூட்டிச் சேர்த்து அநுக்கிரஹத் தொழில் நிறைவேற்றுகின்றது. இந்த பஞ்ச கிருத்தியங்களும் என்று வேண்டாம் இவ்வுலகத்துடை பற்றுவருகின்ற யெல்லா தொழிலுகளும் நானிருக்கிற தென்றே நிலையைக் கொஞ்சம் இலக்ஷண விபரீதம் காட்டுமேயானல் என்னில் ஸ்திதி செய்துகொண்டிருக்கிற யெல்லாக் கோளங்களும் அரைநிமிஷத்துள் ஒன்றோடொன்று தட்டி முட்டி நாசமாயிவிடும். கடைசியில் சூன்னியம் யென்றறி.

246 வக்கீல்:—ஸாக்ஷீ! உன் முப் பூதங்களாகிய அவைகளின் குணங்களை ஸாக்ஷீயுடைய குணங்களோடுகூடச் சொல்லும்?

ஆகாசம்:—என்னுடைய குணம் ஒன்றாம் (1) வாயுவின் குணம் இரண்டும் (2) அக்கினியின் குணம் (3) அப்புவின் குணம் நான்கும் (4) பிருதுவின் குணம் ஐந்தும் (5) ஆகை யிந்தப் பதினைந்து (15) குணங்களையும், இடம் வலம் யென்று மனமும், புத்தியும், கூடி (2) இரண்டும் மொத்தம் (15+2=17) சூக்ஷ்ம தத்துவ அவயவமென்று சொல்லப்படும்.

247 வக்கீல்:—இதைத் தெரிவதெப்படி? அதைப் பகுத்துச் சொல்லும்?

ஆகாசம்:—ஆகாசமாகிய என்னுடைய குணம் பிரதிதொனியொன்றேயாகும் (1) வாயுவின் குணம் சீதோஷ்ண கடினங்கட்கு விலக்ஷணமான ஸ்பரிஷமும் வாயுவின் குணம் (2) புகுபுகென்றொலிக்குஞ் சத்தமும் உஷ்ண சுபாவமும் பிரகாச ரூபமும் அக்கினியின் குணம் (3) குளுகுளுவென்னும் சத்தமும், சைத்திய பரிஷமும், சுக்கில ரூபமும், மதுர ரஸமும் அப்புவின் குணம் (4) கடகடவென்னுஞ் சத்தமும், கடின பரிஷமும், பஞ்சவர்ண ரூபமும், அறுசுவை ரஸமும், நற்கெந்த துற்கெந்தமும், பிருதுவின் குணம் (5) ஆகை யெல்லாஞ் சேர்த்து (15) இந்தப் பதினைந்தையும் பிரவிருத்திக்கிற விஷயார்த்தரியாமியாகிய, மனம், புத்தி, அதனுல்ச் செய்யப்படுவதனுல் அந்த இரண்டுஞ் சேர்த்து பதினைந்துடன் கூட்ட (15+2)=(17) மும் சூக்ஷ்ம சரீரம், இந்தப் பதினேழு உன்னுறுப்புக்களை அதன் பாசத்தில் நின்று வெளியாக்கி அறிகிறவன் ஸந்தோஷ புரவானந்த

தெரியன் எனப்பெயர் வைக்கப்பட்டுள்ளவன் அவனே அறிவுடையோன் என்றறி.

248 வககீல்:—இவற்றை உணருவதெப்படி?

ஆகாசம்:—அறிவெத்தனைவிதமுண்டென்றுணர்ந்து கிரஹித்துக்கொள்ளும் அறிவினால் அதை உணருக.

249 வக்கீல்:—அறிவை பகுத்தறிவ தெப்படி?

ஆகாசம்:—அறிவாயிருப்பது இன்னது என்றும் காண்பதே பகுத்தறிவென்று தெரிந்துகொண்டிருப்பதே, பகுத்தறிவு.

250 வக்கீல்:—அந்த அறிவெத்தனை விதமாயிருக்கும்?

ஆகாசம்:—அறிவாயிருக்கும் ஆத்மாவொன்றேயாம்.

251 வக்கீல்:—அறியப்படுவது எத்தனை விதமாயிருக்கும்?

ஆகாசம்:—அறியப்படுவது ஸ்திரமென்றும், அஸ்திரமென்றும், மூலஞ்ஞான இருளென்றும், திருவிதமாயிருக்கின்றது.

252 வக்கீல்:—அறிவொன்று என்பதையும், அறியப்படுவது மூன்றென்பதையும், தெரிந்து கொள்வதெப்படி?

ஆகாசம்:—அறிவினுதிக்கும் விஷயம் ஜாக்கிரத்தில் ஸ்திரமாகவும், சொப்பனத்தில் அஸ்திரமாகவும், சுழுத்தியில் அந்தகாரமாகவும், இப்படி மூன்று விதமாயிருப்பதால் அறியப்படுவது மூன்றே என்றறி. இவைகளைத் தினந்தோறும், வாரந்தோறும், மாதந்தோறும், வருஷந்தோறும், கற்பந்தோறும், அறிந்து கொண்டிருப்பதுபோல ஒரு காலத்தும் அழியாமையினால் அந்தறிவாகிய, ஆத்மாவொன்றே என்றறி.

253 வக்கீல்:—இவற்றில் ஆனந்தமாய் நாடவேண்டிய பொருள் எவை? தள்ள வேண்டிய பொருள் எவை?

ஆகாசம்:—மூன்றவஸ்தையிலும் காணப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாவற்றையுந் தள்ளவேண்டும், அறிவாயிருக்கிற தன்னுடைய பொருளைக் கைவிடப் படாததாகையால் ஆனந்தமாக நாடவேண்டியது அந்த அறிவையே என்றறியலாம்.

254 வக்கீல்:—இப்படி அறிவாயிருக்கும் பொருள் எல்லாக்காலத்திலுந் தானாகவேயிருக்குமானால் அஞ்ஞான காலத்தில காணப்படாதது எதினால்? அவை நீங்குவதெப்படி?

ஆகாசம்:—சகபாடிகளுடன் கூடி ஓதும்போது தன் பிள்ளையின் குரல் தெரியாமலிருந்ததுபோலவே அநாதி சித்தம் அஞ்ஞானத்துடன் கூடிக் கலந்து கொண்டிருந்தபடியினால் அது தோற்றாமற்போயிற்றென்று ஏன் அறிகிறதில்லை? ஆராய்ந்தறி.

255 வக்கீல்:—ஆனால் அந்த அநாதிசித்த அஞ்ஞானம் யாது?

ஆகாசம்:—அக்கினியில் சூடுபோலவும், சவுந்திறத்தை தன்னியம்போலவும், பிரம்மத்தில் சீவன் ஜகதநாவரனை உண்டாக்கும் மூலப் பிரகிருதியே அநாதி சித்த அஞ்ஞானமென்றறி. அதெப்படி உண்டாயிற்

றென்ருல், ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம்போல் எப்படி தோன்றிற்ருே, அப்படியே அந்தப் பிரஹ்மத்தில் உண்டாயிற்று என்றறி.

256 வக்கீல்:—இந்த விஷயத்தைத் தெளிவிக்க லக்ஷணம் ஏதாவதுண்டா?

ஆகாசம்:—உண்டு. எப்படியென்ருல்: ஸத்துமன்று அஸத்துமன்று, ஒன்றுமன்று பலவுமன்று, சாவயவமுமன்று நிரவயவமுமன்று, சாவயவ நிரவயவமுமன்று பிரமாணமாயிருக்கும். அப்பிரமாணமாகியுமிருக்குமிடத்து விசாரித்துப்பார்க்க லக்ஷணம் சூன்யமாய்ப் போமென்று வேதஞ் சொல்லுவதே லக்ஷணம் என்றறியலாம்.

257 வக்கீல்:—இப்படிப்பட்ட சித்தப்பிரகிருதி என்ன செய்யும்?

ஆகாசம்:—தன்னுடைய முக்குணத்தினுல் ஜீவன் ஜகத்து ஈசுவரனையுண்டாக்கச் செய்யுமென்றறி. அது போகவேணுமென்ருல், பிரஹ்மம் நாமென்னும் அத்வைதத்தைப் படிக்கவேண்டும். அதனுல் அது போகலாகும்.

258 வக்கீல்:—ரொம்பவும் சரி. இந்த மூலப்பிரகிருதி முக்குணத்தினுல், ஜீவன் ஜகத்து ஈசுவரனையுண்டாக்கினவிதம் எப்படி?

ஆகாசம்:—ஓ! கோ!! அது சிறிதல்ல. அதவர சுருக்கிச்சொன்னுலும் விளங்கக் கஷ்டம், ஆனுலும் லோகோபகாரத்தின் அநுக்கிரஹத்துக்காகச் சொல்லுகிறேன் கருத்தில் பிசகாமலிருக்கவேண்டும், ஏனெ

ன்ருல் லோகாந்தகாரப் பிரளயம் அப்படியிருப்ப
தால்: கருத்துறக் கற்கவேண்டும் மூலப்பிரகிருதியின்
சாத்விக குணமான சுத்த மாயையினிடத்தில் பிரதி
பிம்பித்தவன் ஈசுவரன், பஞ்சீகிருத்திய யாராயிருக்
கும் இந்த அந்தரியாமியை உண்டாக்கும் மாயையே
அவருக்குக் காரண சரீரம், இராஜ தகுணமென்னும்
சுத்த மறைப்பான அவித்தையின் பிரதிபிம்பித்த
சைதந்யம் ஜீவன், இந்தப் பிராஞனுக்குக் காரண
சரீரமான அவித்தை தாரதம்மியமாய் வெகு விதமா
யிருத்தலின் ஜீவர்களும் அனந்தம். தாமத
குணப் பிரகிருதியிலிருந்தும் இந்தச் ஜீவர்களுக்கு
போக்கிய போக வஸ்துக்களையுண்டாக்க ஈசுவராக்ஞை
யினுல் ஆகாசம். வாயு, அக்கி, அப்பு, பிருதுவி, முக்
குணத்துடன் கூடிச் சூக்ஷும பூதம் ஐந்தும் உண்டா
யின. இந்தப் பூதங்களின் சாத்விகாம்சத்தில் பூதத்
திற்கோரோரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்ருகக் கூட்டி
வைத்தது அந்தக்கரணம். இதைச் சஞ்சல வியாபா
ரத்தினுல் மனமென்றும், நிச்சய வியாபாரத்தினுல்
புத்தியென்றும், இரண்டு வகைப்படும் மற்று சாத்
விகாம்சத்தில், ஓரோரு மாத்திரை யெடுத்துத் தனித்
தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியம்.
பூதங்களின் இராஜஸாம்சத்தில் பூதத்திற்கு ஓரோரு
மாத்திரை ஒன்ருகக் கூட்டி வைத்தது வியாணுதிபஞ்
வாயுக்கள். மற்றும் இராஜஸாம்சத்தில் பூதங்களுக்
கோரோரு மாத்திரை தனித்தனியே வைத்தது வாக்
காதி கர்மேந்திரியம் ஆகையிந்தப்ப திஞேழும் சேர்ந

தற்கு லிங்க சரீரமென்றும், போகசாதன சரீரமென்றும், சொல்லப்படும். இந்த சூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் கூடின அவித்தையாப் பிரதிபிம்பருக்குப் பிராஞ்ஞரென்னும் பெயர் மாறித் தைஜசர் யென்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. சகல ஜீவர்களுடைய சூக்ஷ்ம சரீரமும் சூக்ஷ்ம பூதமுங்கூடின ஸமஷ்டி புத்தியினால் இரண்ய கர்ப்பமென்றும் ஈசுவர சூக்ஷ்ம சரீரமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் கூடின மாயாப்பிரதி பிம்பருக்கு அந்தரியாமியென்னும் பெயர் மாறிச் சூத்திராத்மாவென்னும் பெயர் வந்தது. எங்குந் தாதாத்மியமாயிருந்த படியினால் இவரைச் சமஷ்டியென்பர். அவனவன் சரீரத்தில் மாத்திரந் தாதாத்மியமாக விருந்தபடியினால் சீவர்களை வெஷ்டியென்பர். ஜீவர்களுக்குப் போகமும் போகத்துக்கு இடமான ஸ்தூல சரீரமும் இண்டாக்கும் பொருட்டு தாமத குணமாயிருக்கும் ஆகாசாதிகளைப் பஞ்சீகரணம் பண்ணினார். அதெப்படியென்றால் பஞ்சபூதம் ஒவ்வொன்றையும் இரண்டிரண்டாக்கி முதற்பாதி ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றையும் நன்னான்காக்கிப் பின் பூதங்களின் இரண்டாம் பாதி ஐந்தில் தன்னம்சத்துடன் சேர்க்காமல் மற்ற நாலு பூதங்களுடனும் சேர்ப்பது பஞ்சீகரணம். இப்படி பஞ்சீகரணம் பண்ணின ஸ்தூல பஞ்ச பூதங்களின் அண்டங்களும், புவனங்களும், நால்வகை ஸ்தூல சரீரங்களும், போகமுதலான வஸ்துக்களும் உண்டாயின. இந்த ஸ்தூலபூத பௌதிகங்களெல்லாம் ஒருமைப்பாடாய் ஈசுவர ஸ்தூல சரீரமென்

றும் விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடன் கூடின ஈசுவரனுக்குச் சூத்திராத்மா வென்னும் பெயர் மாறி வைசுவாநரனென்னும் பெயர் வந்தது. தைஜஸர்கள் யெல்லாம் ஸ்தூல சரீரத்துடன் கூடி விசுவர்களாய்த் தேவதைகளென்றும், பேரயுடையவர்களானார்கள். ஈசுவர வாக்கியமான கர்மம், பக்தி, ஞானம், என்னும் காண்டத்திரயாநுஷ்டானம் பண்ணி அந்தர்முகம் ஆகாமல் பகிர்முகம் ஆனார்கள், எல்லாரும் இப்படி. இராஜஸதாமஸராய்ப் பண்ணின கர்மத்தின் வசத்தினால் ஜன்ம பந்தங்களின் ஆற்றிற் சுழிவழியே சுற்றும் புழுவைப்போல சுழலுகிறார்கள். தயாளுவாய் இருப்பவன் அந்தப் புழுக்களைக் கரையேற்ற அவை மரத்தினிழலில் இருந்து சுகமடைவது போல, ஸத்கர்ம பரிபாகத்தினால் குரு ரூபமாக வந்த ஈசுவரனுடைய ஞானோபதேசத்தினால் அபூர்வமாக ஒருவன் பஞ்சகோச விவேகத்தைப் பண்ணி முத்தியும் அடைவான்.

259 வக்கீல்:—இதற்குப் பிரமாணம் யாது?

ஆகாசம்:—ஸ்ரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களால் அநுபவிப்பதே பிரமாணம்.

260 வக்கீல்:—இந்திரியங்களிப்படி வெளிகாட்டமாத்திரமோ? உள் காட்டங்கள் கூடி உண்டா?

ஆகாசம்:—செவியை அங்குலியினால் மூடின பின் உள்ளிரைச்சல் கேட்பதினாலும், குடிக்கையிற் புசிக்கையில் சீதோஷ்ண பரிசம் அறிவதினாலும், கண்ணை மூடினவிடத்து உள்ளிருளாகிய ரூபந் தோற்றுவதி

ஞலும், வாந்தாசனத்து ரஸங்களை அறிவதினாலும், உள்நாட்ட முண்டென்பது திண்ணமே. வாக்காதி சகாய விந்திரியம், வசனாதி தொழில் பத்து இந்திரியங்களுக்கும் இராஜாவாய் இந்திரியத்தின் வழியே குணதோஷம் விசாரிப்பதாய் இருதய கமலத்தின் வழியே நடுவில் மனது, வைராக்கியம், சமை, முதலான சாத்வீகப் பிரவிருத்தியும் காமக்குரோத முதலான இராஜதப்பிரவிருத்தியும், சோம்பல், நித்திரை முதலான தாமதப் பிரவிருத்தியும், இதன் தொழில்கள் ளென்றறியலாம்.

261 வக்கீல்:—இந்த மூன்றுவகைப் பிரவிருத்தியினால் வரும் பலன் யாவை?

ஆகாசம்:—ஸாத்வீகப்பிரவிருத்தியில் நின்று உண்டாவதெல்லாம் புண்ணியம், இராஜதப்பிரவிருத்தியில் நின்றுள்ளது பாவம், தாமதப் பிரவிருத்தியில் நின்றுள்ளது இருவகைபு மற்று வீண்காலம் போம். ஆனால் இதில் நின்று விஜாதீயம், ஸஜாதீயம், சுவகதம் என்ற மூன்று பேதங்களும் அற்றது சத்தென்றழைக்கிறார்கள். அதெப்படியென்றால் மரத்திற்கு கல் விஜாதீயம் யென்றதைப்போலவும், மரத்துக்கு வேறுமரம் ஸஜாதீயம் போலவும், இலை, பூ, காய் ஸ்வகதம். இப்படிச் சத்திற்குச் சத்துவிஜாதீயமென்னலாகாது. அசத்தில்லாமையினால் சத்திற்குச் சத்து ஸஜாதீயமென்றதும் ஆகாது. நிரவயவமாயிருத்தலால் இவையெல்லாம் சத்தென்றே சொல்லலாம். எவ்வித மென்றோ! சூரியன் அந்தகாரத்துடனே கூடியும் இரான். அந்தகாரமும் அல்லனென்

பதுபோல ஜெகத்து முன் அசத்தா யிருந்ததனாற் சத்துடன் கூடியும் இரான். சத்தாகவும்மாட்டாது வென்றுணர்ந் தறியவேண்டும்.

262 வக்கீல்:—சத்தைத் தவிர வொன்று மில்லாவிட்டாற் சிருஷ்டிக்கு முன்னெல்லாஞ் சத்தாயிருந்த தென்று வேதவாக்கியஞ் சொன்னதென்ன?

ஆகாசம்:—ஆராய்ச்சி யில்லை யென்ப திதனால். ஏனென்றால், காலவானவையுடன் கூடியிருந்த வெகு பவனைக் குறித்துச் சொன்னதே யல்லாது உண்மையல்ல. ஆகையினாற் சங்கையும், உத்தரமும், அவை தத்திலன்றி அத்வைதத்தில் இல்லையென்றே அறிய வேண்டும். ஏனென்றால் அசையாமல் காம்பீரியமான பிரபையும் அல்லாமல் அந்தகாரமுமல்லாமல், அவாங்மனா கோசரமாயிருக்கும். பிரம்மமே சத்தென்று சொன்னோமே, அத்தியந்தம் நிர்ச்சகத்தாயிருக்கிற ஆகாசம் உன் புத்தியில் பட்டதுபோல நிராகாசமாயிருக்கும் சத்து எங்கள் புத்தியில் படும். நிர்விகற்பமா யிருக்கும்போது, அநுபவித்து நமக்கது சம்மதந்தான். நிர்ப்புத்தியாயிருக்கிற அவஸ்தைக்குச் சாக்ஷி மாத்திரமே யிருந்தோமென்னும் அநுபவம் நமக்கும் போதும். ஆகையினால் மனோ விகாரமற்ற வேளையில் சாக்ஷிமாத்திரமாக விருப்பதுபோல மாயாவிருத்திக்கு முன்னும் சத்திருக்குமென்றறிக. சத்து மல்லாமல் அசத்து மல்லாமல் பார்க்கிற விடத்து இல்லாமற் போவதே லக்ஷணம் என்றறிக.

263 வக்கீல்:—சத்தைவிட மாயா சத்தியில்லாவிடின் அசத்தென்னும் இலக்ஷணமிருக்கலாமோ?

ஆகாசம்:—அசத்தென்பதே மாயா காரியமல்லாமல் சொரூபமல்ல ஆகையால் கடசக்தி மண்ணிலிருக்கினும் ஏகதேசமாக விருக்கும் சுவரைப் பற்றியுள்ள வர்ண்ணனம் சுவரினிடத்து பலவித சித்திரங்கள் அமைந்திருப்பதுபோல பிரஹ்மத்தைப்பற்றியுள்ள மாயையும் நிர்விகாரத்தில் விகாரத்தைக் கற்பிக்கும், அதில் முந்திய விகாரம் ஆகாசம் அதற்கு லக்ஷணம் அவகாசம் உண்டென்பது மாத்திரமே சத்தின் சுபாவம் உண்டென்பதுவும், சத்தமும், ஆகாசத்தின் சுபாவம். சத்திலே சத்தமில்லை, சத்துஞ் சத்தமும் ஆகாசத்தின் சுபாவம், பிரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆகாசத்தைக் கற்பித்த மாயை குணகுறிகளையுந் தானுமாருகத் திருப்பிவைத்தது அப்படிப் பிரமிப்பது மாயைக்குச் சுபாவம். ஆனால் அதைத் தெரியவேண்டுமானால், வேதாந்த விசாரம் பண்ணினால் சத்தினிடத்தில் ஆகாசங் கற்பிதமாதலால் சத்துப் பிரதானமாகவும் ஆகாசம் அப்பிரதானமாகவும் அறியப்படலாகும். ஆகாசமுண்டென்னும் இடத்து உண்டென்னுஞ் சொல்லினாலும் விவேகித்துப் பார்த்தால் காட்டப்பட்ட பொருளைத்தவிர ஆகாசம் இல்லாமையினால் ஆகாசம் அசத்தே யென்றறிக. ஆகாசமுண்டென்னுமிடத்தில் உண்டென்னுஞ் சொல்லினாலும், வாயுவாதிகளில் சத்தானது கலந்திருக்கிறது ஆகாசம் அப்படி கலந்திருக்கவில்லை. ஆகையால்

ஆகாசம் மித்தையென்பதே விசாரம் எவை சத்துக்கு வேறாக அசத்தாகவிருந்து தோன்றுகின்றனவோ அவை யாவுஞ் சொப்பன ஜக முதலியவற்றைப்போல மித்தையாமென்றறிக. கற்பிதமான மாயா காரியமாகையால் காரணம் மித்தையாக வரும் பற்றது. யெப்படி என்றால் ஜாதி வியக்திகள்போலவும். குணத்திரவியங்கள் போலவும், உடலும் உயிரும் போலவும், சத்தும், ஆகாசமும் வென்றறிக. பூர்வம், புத்தி, யோகக்ஷேம மானவையுமென்றாலும், சத்தே கத்தினாலும், ஏறவில்லை. [illegible] மூலமூரம் விசாரித்தால் ஏறவுங்கூடும். சத்தாகிருக்கும் வஸ்து அகண்டமென்றும், ஆகாசம் பரிச்சின்னமாகையால் மித்தையென்றும் புத்தியில் திடப்பட்டிருக்குமே.

264 வக்கீல்:—இப்படி அறிந்தவன் உலகத்தாருடன் யெப்படி பேசுவான்?

ஆகாசம்:—சத்தையே ஆகாசமென்று பேசுகிறவனையும், ஆகாசம் இன்மாத்திரமென்று பேசாதவனையும் கண்டவுடன் ஆச்சரியப்படுவன் ஆனால் இவற்றைப் பிரித்தறிந்தபின் செய் காரியமெப்படியென்றால், இந்த ஞானத்தின்படி வாயுவு முதலான பூதங்களினும், சத்து பரிபூரணமாதலால் எங்குங் காணப்படுமென்றும், ஆகாசாதிகள் பரிச்சின்னமாகையால் எங்குங் காணப்படவில்லையென்றும், பூதங்களெல்லாம் மித்தையென்றே திடப்படுத்தவேண்டும், யெப்படியெனில்:—சத்தில் ஏகதேச கற்பிதம் மாயை,

மாயையில் ஏகதேச கற்பிதம் ஆகாசம், ஆகாசத்தி னிடத்தில் ஏகதேச கற்பிதம் வாயு, வாயு உண்டென் பது சத்தின் அம்சம், சத்தை விட்டுப் பார்த்தால் வாயு காணுமற்போவது மாயையின் அம்சம், சத்தம் ஆகாசத்தின் அம்சம், ஆக இம்மூன்றும் வாயுவிற்குக் காரண குணம், சுபாவ குணம் பரிசம், இத்தனையுஞ் சத்தை பகுத்தாற் காணுமற் போவதனால் வாயுவும் மித்தை யென்றறிக. இதுமனித சடேற்றத்தின் பாதை அம்மனிதனின் குரு ஈசுவரன்.

265 வக்கீல்:—இந்தப்படி வாயு மித்தையென்றறிந்த பின் செய்காரியம் யாது?

ஆகாசம்:—வாயுமாத்திரமா? வாயுவில் பத்தில் ஒன்றாய்க் கற்பிக்கப்பட்ட அக்கினியும் மித்தை யென்றே காணவேண்டும். அக்கினியுண்டென்பது சத்தின் அம்சம், சத்தை விட்டுப் பார்த்தால் இல் லாமற் போவது மாயையின் அம்சம், சத்தம் ஆகா சத்தின் அம்சம், பரிசம் வாயுவின் அம்சம், ஆகக் காரண குணம் நான்கு; சுபாவ குணம் ரூபம், இத் தனையுஞ் சத்தைத் தவிர வேறல்லவென்று காணும் வாசனை பண்ணவேண்டும், அக்கினியில் பத்தில் ஒன்று அப்பு, அப்புவில் ரசத்துடன் ஆறு குண முண்டு. அப்புவிற் பத்திலொன்று கற்பிதம் பிரு துவி, பிருதிவிக்குக் கெந்தத்துடன் ஏழு குண முண்டு. பிருதுவியில் பத்திலொன்று கற்பிதம் பிரஹ்மாண்டம். பிரஹ்மாண்டத்தில் கற்பிதம் புவ னங்கள், புவனங்களிற் கற்பிதஞ் சரீரங்கள், இவ்

விதம் அறிந்து சத்தை விட்டுப் பார்த்தால், இவ் வெல்லாற்றிற்கும் சொருபமில்லாமையினால் சின் மாத்திரமாமென்று காண்பதே செய்காரியம். எந்த மனிதன் இப்படி தன்னே ஜகத்பேதத்தை நிச்சய மென்று சத்ப்புத்திபண்ணி, அத்வைதத்தை அநு தாவு பண்ணின சாங்கியன், பௌத்தன் முதலாயி னோருக்குப் பிரத்தியாவயமில்லையெனில், மகாபாது பிதமாயிருக்கும் அவைத்தை பனுதாவு பண்ணி யிருக்கும் நமக்குப் பிரத்தியாவயம் வேணயில்லை. அவைதத்தை அநுதாவு பண்ணினால் அத்வைதத் தில் பத்தி இடப்பட்டுச் சென் முத்தனாகலாம். இனங் இடப்பட அறிந்தவன் தானே முத்தியாவன். தோறும் கற்ற போதும் சொப்பன சுழுத்தி அவன் தையில் மறந்திருந்தாலும் சாக்கிரத்தில் தானாக முன் கிற்பதுபோல பிராணன் போகும் மூர்ச்சையில் மறந் திருக்கலாகாது மறந்திருந்தாலும் ஞானம் போகாது வேதாந்தத்திற்கு மேற்பட்ட பிரமாணமொன்றுங் டாலும் தன்னுற்போகுமேயல்லாற் சுழுத்தி மூர்ச் சைகளில் போகாது. ஆதலாலத்வைத ஞானத்திற் கெதிராலும் லாதையில்லை. இப்படி தன்னே எவன் அறிகிறானே அவனுக்கு அல்லாது மற்றவற்கு மோக்ஷமில்லையே இல்லை. தன்னே தேகத்தை தேகத் துட்பட்டது, பிராணன் பிராணனுக்குள்பட்டது, மனம் மனதுக்குட்பட்டது, விஞ்ஞானம் விஞ்ஞா னத்துக்குள்பட்டது ஆனந்தம் இவ்வைந்தும் குகை இவற்றிற் கன்னியமாயிருப்பதே ஆத்மாவென்றறி.

266 வக்கீல்:—இவ்வைந்தையுமே யாத்மாவென்று

ஸ்கலவாதிகளும் இலௌகிகர்களுஞ் சொல்லுதலால், இவற்றைத் தள்ளுவதெப்படி? ஆரிவர்கள்?

ஆகாசம்:—பிதா புசித்த அன்ன வீரியத்திலுண்டாகும் சுக்கில முதலான வற்றாலும், அன்னத்தினால் விருத்தியாகுதலாலும், அன்னமயமான சரீரந் தானெனலாகாது. தேகத்திற்குள்ளிருக்கும் இந்திரியங்களை யேவுகின்றவனாய்ப், பஞ்சதார தம்பியத்தினால் ரிசியமாயிருக்கும் பிராணனையுந் தானெனலாகாது. தேகத்தில் நானென்னும் புத்தியையும் வீடு மாடுகளில் எனதென்னும், அபிமானியையும் காமக் குரோத முதலான வலைகளிலும் உழலுகின்ற மனதையும் தானலாகாது. எனது என்னுடையது வென்று அபிமானிக்கிற புத்தியையுந் தானலாகாது. காய்ச்சின இரும்புண்டையைப்போல சாக்கிரத்தில் சகலமும் பரியந்தங் கலந்துநின்று சுழுத்தியிலவைந்து போகின்ற விஞ்ஞான மயமியையுந் தானெனலாகாது. புண்ணிய போகத்திலுஞ் சுழுத்தியிலும் அந்தர்முகமாய் பாலைப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடிக் களைப்பேறில் நஷ்டமாய்ப் போகின்ற வானந்த மயமியையுந் தானெனலாகாது.

267 வக்கீல்:—இந்தக் கேஸினைப்பற்றி என்ன தெரியும்?

ஆகாசம்:—இந்தக் கேஸில் யாதொன்றுந் தெரியாது.

"ஸ்பெஷல் வக்கீல் கிருஷ்"

268 பஞ்ச இந்திரியங்களையும் அநேக வற்புறுத்தலுஞ் செய்து வருவதுமல்லாமல் எல்லாற்குமே நாயகிய

இப்படிப்பட்ட சாக்ஷிக்கு கேஸ சம்பந்தமொன்றுந் தெரியாதென்றதென்ன?

ஆகாசம்:—நான் பெரு சாமர்த்தியமுடையனல்லாக் கிருத்தியங்களையும் நடத்திவருகிறேன். எனக்குக் கண்ணு, கால், கை, வாய் இவையெல்லாம் போன்ற வொன்றுமே யில்லை. ஆகையால் கேஸைத் தெரியாம லிருந்ததையே யல்லாது வேறில்லை.

269 ஸ-வ:—சாக்ஷியுடைய வாசமெங்கே?

ஆகாசம்:—இவ்விடத்தி லென்னுடைய இருப்பிடம் [illegible] இருக்கிறேன். அனைத்து மனிதருடைய சிரசாண்டத்திலிருக்கிறேன் ஆகாசம் வென்றான் மனிதர் சரீரத்திலுள்ள ஆகாசம் நானென்னவெல்லாந் தழைத்து வருகின்றார்கள். என்னையும் செய்கிறதென்று வெனக்கே தெரியாது. சந்தேகப்பட்டு [illegible] தெரிகிறது. [illegible] தெரிந்தவர்களுக்கு நியாய வொன்றுமே [illegible] வப்புவதேகல மிந்தக் கேஸில் [illegible] யில்லையென்று [illegible] சாஷித்துக் கேட்டுவிட்டது. கேஸிக்கு. சாக்ஷி [illegible]

ஐந்தாஞ் சாக்ஷி கையொப்பம்

"6ம் சாக்ஷி தொக்கு"

1ம்: பிரதி ஆத்மாவின் வக்கீல் சாக்ஷியினிடங் கேள்வி.

270 வக்கீல்:—சாக்ஷி! உங்களுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி தொக்கு:—என்னுடைய பேர் தொக்கென்றழைக்கிறார்கள்.

271 வக்கீல்:—ஸாக்ஷியுடைய வயதென்ன?

தோக்கு:—என்னுடைய வயது எனக்கு திட்டமில்லை.

272 வக்கீல்:—ஆத்மா, சரீரம், இவர்களைத் தெரியுமா?

தோக்கு:—அவர்களைத் தெரியும்.

273 வக்கீல்:—2-ம் பிரதி சரீரத்தோடு ஸாக்ஷிக்கு ஏதாவது சம்பந்தமுண்டா?

தோக்கு:—உண்டு. பெரிதாய் சம்பந்தமுண்டு

273 வக்கீல்:—சம்பந்தமுள்ள தெப்படியாயிருக்கும்?

தோக்கு:—சந்திரனுஞ் சந்திரகையும் போலவும், அக்கினியும் புகையும்போலவும் உள்ள சம்பந்தம் உண்டு.

274 வக்கீல்:—உங்களில் பிராயம் அதிகம் ஆருக்கு ஆயிருக்கும் சொல்லும்?

தோக்கு:—அது சொல்ல சாதிக்காகாது.

275 வக்கீல்:—சாதிக்காகாத காரணமென்ன

தோக்கு:—ஆகாசத்தையும் பூமியையும் ஒன்றாய்க் காணக்கூடிய ஒருவித கண்ணாடிபோலாகையால் இப்படிப்பட்ட என்னுடைய நிலையானபடியாலும், அது எதுபோலவென்றால் அகண்டத்திலுள்ள பிண்டத்தில் என்பதுபோலவும், அகண்டமான என்னுடைய சிரசினிடையிலுள்ள மூளையுடைய சலனம் ஆகாசத்தினுடைய அழிபோலாயிருக்கின்றது. நக்ஷத்திரம், சூரிய சந்திரன்மாரும்; சத்தற்பத்தில் முகத்துல்ப

வித்துப் பிரகாசிக்கின்றன. சவேத பிந்துக்கள், நக்ஷத்திர பங்க்திகள், சிரோத்திரத்தில் உள்ள சத் தம், அப்பிறத்தொனி சுவாசிக்கின்ற சுவாசம், கோர மாருதம், மந்தமாருதம், குரோதநேத்திராக்கினி வர்ஷம், பாஷ்பகெணங்கள் என்றவைகளாயிருக் கிறது. பின்னீடு சிரநகேழ்ாகிப சரீரத்தினேடு ஆகா சத்திலும் கீழ்ி இுள்ளவையும் சேர்த்து பார்க்கின்ற தானுல்; ஹிர்தயம் சூரியனுகவும், ரத்தத்தாரைகள் நதிகளாகவும், வேர்வை பனியாகவும், நடுக்கம் பூகம்பமாகவும்; கால், கை முதலானவை விருக்ஷங் களாகவும், விரல் அங்குலிகளெல்லாம் செடிகளாக வும், உரோமங்களெல்லாம் புல்லுகளாகவும், இப் பிரகாரமெல்லாம் கணிக்கவும் கூடும் இப்படிப் பட்ட மென்னில் (சரீரத்தில்) பிரதான அங்கம் சிரசாகயிருக்கும். உடலுக்கு மேல் சிழ் அவயவங் களுக்கும் பரிசம் மாத்திரமேயுண்டு. எப்படியென் றால்: கண்டறிவும், கேட்டறிவும், மணத்தறிவும், தொட்டறிவும், ருசித்தறிவுமென்ற ஐந்தறிவும் சிர சில் ஒன்றாயிருக்கின்ற பஞ்சேந்திரியங்களால் நடத் தப்படுகின்றது. நவத்துவாரமுள்ள சரீரத்தினு டைய வாசற்படியாகிய வாய், தலைவாசற்படியாகிய கொத்தளசியும், ஜன்னல்போலுள்ள இரண்டு கண்க ளும், வளர்ஜாலகத்துல்கொப்பான இரண்டு காதுக ளும், இந்தப்படி சப்தத்துவாரங்கள் உள்ளது கூடா மல் தலையோட்டின் மூளை அடங்கியிருக்கிறது. அந் தச் சிரசையே இரண்டு பங்காகப் பிரித்துப்பார்த் தால் முகத்தின் சிரேஷ்டேந்திரியங்களையும், தலை

மூளையின் முன் மூளையும், அடக்கிக்கொள்ளுகின்ற தலையோட்டினுடைய மேல் தலையென்றும், வாய் கூடியுள்ள பாகத்துக்குக் கீழ்த்தலையென்றுஞ் சொல்லப்படலாம். அப்படியே அழைத்தும் வருகின்றார்கள். ஆகையாலும் இன்னும் தலையோட்டுக்கு (8) செவிடுகளுக்கு (6) முகத்திற்கு (15) ஆகையால்; (8+6+15=29) கவரக்கூடிய மண்டையில் ஒன்றோடொன்று பசைக்கப்பட்ட நிலையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தலை மூளை வளருகிறதானால், தலையோடும் வளருகின்றது. எவ்விதமான காந்தங் கவர்ச்சையை கொடுக்கக்கூடிய இந்த எலும்புகளை படதிற்கோ, வலதிற்கோ, அல்லது முன்பாகவோ, பின்பாகவோ ஒரே நடத்திக்கும் விலகக்கூடா நிலையில் ஏப்புகளறச் சமைபித்திருக்கின்றது. முகத்தின் மேலுள்ள அரைவு எலும்புகள் (2) கன்னிரெலும்பு (2) மூக்கெலும்பு (2) சல்லையெலும்பு (2) கொழுவெலும்பு (1) நாக்கெலும்பு (1) தாடியெலும்பு (1) இப்படிக்கொத்த (15) எலும்புகள். இவைகள் முகத்துக்கு வடிவத்தைக் கொடுக்கின்ற அழகான வடிவெலும்பென்றிதற்குப் பேர். இதுவுமல்லாமல் கீழ்ச்சங்கில் தாடியெலும்பென்றும், நாக்கெலும்பென்றும் இப்பிரகாரம் (2) எலும்பும் மேலுங்கீழுமாய் (8) எலும்பும், பின்னாப் பல்லுகள் (4) கூச்சபல்லுகள் (8) கலப்பல்லுகள் (12) இப்படிக்கு அணிப்பல்லுகள் (32) அடங்கியிருக்கின்றது. ஆனால் சுருக்கிச் சொல்லுகிறதாயிருந்தால், ஒரு யௌவன புருஷனுடைய சரீரத்தில் இரண்டு வள்ளம் இரண்டு

இடங்கழி ரெத்தமும், $(2\frac{1}{2})$ இரண்டரை வள்ளம் அல்லது இரண்டு $\frac{1}{2}$ இடங்கழி ஜலமும், ஒன்றே கால் $(1\frac{1}{4})$ பித்தமும், ஒன்றரை $(1\frac{1}{2})$ சிலேஷ்மமும், மேதசு $(\frac{1}{2}$ அரை கபவும், காலே அரைக்கால் வீசம் மலமும், $(\frac{1}{4}+\frac{1}{8}+\frac{1}{6})$ மூத்திரம் ஒருவள்ளமும், (1) மூன்று மூத்தல் தலைமூளையும், முன்னூற்றறுபது (360) எலும்புகளும், சந்துக்களில் இருநூற்றுப் பத்து (210) எலும்புகளும், மூன்றரைக் கோடி ரோமங்களும், (3,50,00,000) எழுபத்தீராயிரம் (72,000) நரம்புகளும், ஒன்பது துவாரம் (9) பதினாலு (14) வாயு, கழுத்தில் (12), தலையில் (25) கையிலுங் காலிலுங் கூடி (44), வயற்றில் (3), நாபியில் (9), முதுகில் (14), இப்பிரகாரம் (107) மர்மம், (9) தத்துவம் இவைகளடங்கியிருக்கின்றது. அவரவருடைய கைக்கு (96) அங்குலம் நீளமும், எல்லா ஒவ்வொரு தேகத்துக்கும் இந்த அளவுண்டு. இப்படிப்பட்ட சரீரத்தின் நடுமையம் மூலாதாரம், அதில் நின்று மேல்பாகத்துக்கு ஓடியிருக்கின்ற சூக்ஷுமநாடி, கபால பத்மம்வரை சென்று முட்டியிருக்கின்றது. இவைக்குள்தான் ஆறுதாரங்களுடைய நிலை. மூலாதாரந் தொட்டு கபால பத்மம் வரை (12) பன்னிரண்டு நிலையுண்டு.

276 **வக்கீல்:**—ஆறுதாரங்களிலும் ஸ்திதி செய்கிறவர்கள் யார்?

தோக்கு:—மூர்த்தி பேதங்களோடு கூடிப் பிரஹ்மம் ஸ்திதி செய்கின்றது.

277 **வக்கீல்**:—ஏதென்றிருக்கிறது? விவரமாய்ச் சொல்லும் மூர்த்தி பேதங்களைவை?

தோக்கு:—"வ-ஶ-ஷ-ஸ" தளத்தால சோபிதமாகிய மூலாதாரத்தில் உள்ள சாரலைத்தில் ஜோதிர்மய மான கேந்திரத்தோடும், வாரண முகத்தோடும், சதுர்பாஹுகளில் வரதாவய பத்ம பிரம்ம சக்தியா யுதங்களோடும், திரிநேத்திரத்தோடும், விக்ந ராஜன் யென்ற காமதேயத்தோடும் கூடி ஸ்திதிசெய் கின்றது ஒன்றும்பேதம். சுவாதிஷ்டானமென்ற ஆதாரத்தில் (ப்-ப-ம-ய-ர-ல) ஒரு பத்ம முன்னத்தில் அநல திப்தையோடுங் குண்டிகை மணமலை ஆயுதாப் யங்களால் பிரசோபிதமான நாலு பாஹுக்களோடு ங்கூடி கமலாஸனம ஸ்திதி செய்கின்றது இப்படி ரண்டாம்பேதம். மணிபூரக ஆதாரத்தில் (டீ-ட-ண த-தி-த-த்-ந-ப-ப்) தளத்தால் ஒரு பத்ம முன்னத்தில் பீதவ வதனத்தோடும், மார்த்தாண்டப் பிரபையோ டும், சங்கு சக்கிர கதபத்மதேதியாயுதங்களோடும், சதுர் பாஹுக்களோடும் ஸ்ரீவல் ஸம்ஹாரம், கவுஸ் துப்ரத்னம, இத்தியாதியோடுங்கூடி ஆதி புருஷனாய ஸ்ரீவிராட் ஸ்திதிசெய்கின்றது மூன்றும் பேதமென் றது. (க-க-க்-ங-ச்-ச்ச்-ஜ-ஜ்ஜ-ஞ-ட்-ட்ட்) தளத் தால் சோபிதமான ஹிர்தைய கமலத்திலுள்ள சார ஸத்தில் ஸகல்தற சந்திர தியூதியோடும், மூன்று கண்ணுகளோடும் ஆடையிங்கல் சந்திரனோடும் கங்க தேவியோடும், சூலம், டம்கம், மிர்கம், பாச, இத்தி யாத்தியாயுதங்களோடு ஜோடிக்கப்பட்டுள்ள நாலு கரங்களுள்ள ஸர்ப்பமாலை முத்துமாலை ருத்திராக்ஷ

மாலை இவைகளால் சோபிக்கின்ற நீலகளத்தோடுங் கூடி பிரணவமயமாயவேத சாரவுமாயி ஹரியும் குரு சிவ யோகமுமொன்றாய்ச் சேர்ந்து சர்வமும் தரித் துக்கொண்டு ஸ்ரீபார்வதி காந்தனாகிய ஸ்ரீகண்டேசன் ஸ்திதிசெய்கின்றது நான்காம் பேதமென்றறி. விசுத் தியில் ஷோடச வர்ணத்தினுள்ள மஹல் பத் மத்தில் தீபமும், பிரதிபமும், கணக்கிலாயி ஜீவனும் பானுமொன்றாய் வர்த்திக்கின்றது ஐந்தாம் பேதம். ஆஞ்ஞையாமாதாரத்தில் உள்ள துவர்ணத்தால் சோபிதமான பத்மத்தில் சிவன் குருரூபியாய் ஸ்திதி செய்கின்றது இப்படி ஆறு பேதங்கள். இந்தப்படி சரீரத்திலுள்ள ஷடாதாரங்களிலாய் பரப்பிரஹமம் மூர்த்தி பேதங்களோடுகூடி ஸ்திதி செய்கின்றதனால் எங்களில் ஆர்க்கு வயது அதிகமென்று கேட்டால் சொல்லமுடியாது.

278 **வக்கீல்**:—ஜீவிகள் சாப்பிடுகின்ற ஆகாரம் எப்பிர காரம் பகுக்கின்றது? சொல்லுவாயாக?

தோக்கு:—முதலாவது சாப்பிடக் கொடுக்கிற பதார்த்தத்தை பல்லுகள் சிறிதாக நறுக்குகின்ற சம யம் உமிநீர் அதில் நனைத்து விடுகின்றது, பின்னீடு உமிநீரினால் குழைக்கின்ற உருளை ஆமாசையத்தில் சென்று, கீழ்மேலாக மறிந்து வருவதினாலும், ஆமா சைசரஸம் அதோடு சேர்ந்து ஸாரங்களை வேர் பிரிக் கின்றதனாலும் சோஷ மணிகள் அதையெல்லாம் உறிஞ்சி இழுக்கின்றது. ஆமாசைத்தில் கிடந்து கீழ் மேலாய் பிரளுகின்ற உருளை சிறுது ஸமயம் கழியும்

போது முன் பிரகிருதிகள் யெல்லாம், மாறி பக்வாசைத்தில் பிரவேசிக்கின்றது. அங்கே பித்தகனை யென்ற நீரு அதனோடு சேர்ந்து கலர்ந்து உருளையுடைய உப்பினையும் தண்ணீரையும் மற்றும் வேர்திரித்து ஒரு மாதிரி வெளுத்த கஞ்சிபோலாக்கித் தீர்க்கின்றது. இப்படி விடாதையுள்ள எந்திரங்களுடைய சாரனத்தால் குடலிலுள்ள ரோமப்பிராயமான யெவ்வளவும் சிறிய ஸாஸாக்ஷிகள் ஸத்தினை ஆதம்வரை யிடைவிடாதை யீம்பிக்கொண்டு இரத்தத்தோடு சேர்க்கின்றது. வாய் முதல் குதம்வரை (28) முழம் நீளமுள்ள மெல்லிய தோலுகளுடைய ஓர் குழல் வயற்றில் வளைந்து புனைந்து கிடக்கின்றது. அந்தக்குடல் வழியாகவே ஆகாரம் உள்ளே சென்று இப்பிரகாரம் பிரிந்து ஒடுவில் அதன் திப்பிகள் வெளிவருகின்றது.

279 **வக்கீல்**:—அந்தக்குடல் சுற்றிக் கெட்டிக்கிடக்கின்ற தெதுவைக் கொண்டு? மல்லியங்களுடைய வற்றில் காணும்போல் நேரேயிருக்கின்றதோ?

தோக்கு:—நேரேயாயிருந்தால் வாயில் பக்ஷண சாதனம் இட்டு தீருதற்கு முன்னில் குதத்தில் எத்திவிடும் அப்பிரகாரமாயால் குக்ஷி பூரணம் நிறம ஸாத்தியமாகத் தீருகிறதும் அதன் விழித்தும் பெரிய ஸர்க்கெந்தங்களும் மற்றுமுண்டாகிறதற்கிடையாக்கையா லிப்படியாயிற்று.

280 **வக்கீல்**:—பக்ஷண ஸாதனங்களால் ஆமாசைத்திலுள்ள சக்திகள் வேர்திரிக்கப் படுகின்றவை ஒடுவில் யெப்படிப்போய்த் தீருகின்றது?

தோக்கு:—குடலுக்குள்ளே அரைத்து சேர்ந்த போஷணத்தினை அதிலுள்ள ரஸயாணிகள் ஈம்பியெடுத்ததில் பிறகு அந்த விசேஷ ஸத்து எவ்வளவும் மெல்லிய குடல்கள் வழியிலூடே (ஸம்யுக்த தாதுபவாஹினி) யென்ற குழலில் சென்று ஹிருதையத்தினடுத்துள்ள ரத்த நாடியில் கடந்து இரத்மாக மாறியபிறகு ஒருவகத்தோல்க் குழலுகள் மார்கமாக தேகத்தில் எல்லாவிடத்துஞ் சுற்றிச் சஞ்சரிக்கின்றது.

281 **வக்கீல்**:—இந்த ரத்ததின் ஆதார ஸ்தானம் யெந்தவிடத்திலிருக்கின்றது?

தோக்கு:—அதின் ஆதார ஸ்தானம் இருதைய கமல பத்மமாயிருக்கிறதென்றறி.

282 **வக்கீல்**:—இரத்த சஞ்சாரத்தால் சரீரத்திற்குள்ள உபகாரமென்னை?

தோக்கு:—அதனால் முக்கியமாக மூன்றுவித வுபகாரமுண்டு முதலாவது ஹிர்தையத்தில் நின்று ஸர்வாங்கங்களிலும் சுத்த ரத்தம் பாய்கிறது. இரண்டாவது அசுத்த ரத்தத்தை சுத்தி செய்வதற்காக ஹிர்தையத்துக் கழைத்துக்கொண்டு போகிறது. மூன்றுவது இரத்தத்தில் கிறமமாகவேண்டதுபோல சூடடங்கி யிருக்கின்றபடியால் சரீரத்துக்கொரு போல சூடுண்டாகிறது.

மஜிஸ்திரேட்டு:—நேரம் அஸமய மாகையால் கோர்டு கலைகிறதற்கும் கேஸை அடுத்த மாஸம் 5-ம் தேதிக்கு இந்த ஸாக்ஷியுடைய மொழி வாங்க உத்தரவாகிறது.

283 வக்கீல்:—ஸாக்ஷி யெங்கே இன்றைக்கு 5-ம் தேதி யென்பதை ஸாக்ஷிக்குத் தெரியாதா?

ஸாக்ஷி:—நான் ஹாஜராயிருக்கிறேன்.

284 வக்கீல்:—ஸதாஸமயமும் சரீரத்தில் இரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதாகச் சாக்ஷி சொல்லியிருக்கிறாயல்லவா அதற்கென்ன திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லு?

தோக்கு:—சரீரத்தில் எந்த விடத்திலெங்கிலும் ஒரு ஊசிகொண்டு குத்திப் பார்த்தவுடனே அதன் திருஷ்டாந்தம் தானே வெளியாகும். ஒரு கொடி நேரமெங்கிலும் ரத்தம் ஓடாமலிருக்குமேயானால் அவன் உடனே மரணத்துக் காளாகிறான்.

285 வக்கீல்:—இந்த ரத்த ஓட்டம் மனிதற்கு மாத்திரந்தானா?

தோக்கு:—அல்ல மனிதற்கு மாத்திர மல்ல மிருகங்களுக்கும் எல்லா ஜீவஜாலங்களுக்கு உண்டு அதுவுங்கூடல் தஸ்வலியாதிகளுக்கும் அந்த உபாதிக் கடுத்த ஓர்வித ரத்தமுண்டு. இதனால் மனிதற்கு மாத்திரமல்ல எல்லா ஜீவ சராசரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உண்டு. ஸர்வரும் அதைக்கொண்டே ஜீவிக்கிறார்கள்.

286 வக்கீல்:—இப்படிப்பட்ட ஹிருதயம் சரீரத்திலெந்த விடத்திலிருக்கிறது?

தோக்கு:—நடுநெஞ்சில் கொஞ்சம் இடதோட்டும் மஹா நாடிகளைக்கொண்டு தூக்கிய பிரகாரமாக

ஹிருதா[illegible] வென்றொரு மெல்லிய பையிலிருக்கின்றது.

287 வக்கீல்:—அசுத்த ரத்தத்தை சுத்தீகரிப்பதற்காக ஹிருதயத்துக்கு மீட்டிக்கொண்டு போகிறதெப்படியாயிருக்கும்?

தோக்கு:—ஹிருதயத்திற்கு இரண்டு பங்காக நாலறைகளுண்டு தேஹத்தில் ஓடி மாற்றாக மடங்கி வருகின்றன கெட்ட ரத்தம் இருதயத்தின் வல பக்கத்துள்ள மேலறையில் பிரவேசிக்கின்றது. இடபக்கத்திலே கீழறையில் நின்று சரீரத்தில் செல்லவேண்டி இளம் ரத்தம் நிர்கெமிக்கின்றது. ஆனால் கரிம் ரத்தம் சுத்தியானபின் புதிதாய்ச் சரீரத்தில் ஓடவேண்டிய ரத்தம் அது வல பக்கத்து மேலறையை விட்டு கீழறையில் சென்று விடத்து நின்று சுவாசகோசத்துள் கடந்து போகின்றது. அதிலுள்ள நாடிகள் அமைந்த மெல்லிய தந்திகளாகப் பாய்கின்றது. அதில் ஸரீரத்தச் சுவாஸத்தோட்டு வரும்போது அந்த ரத்தத்திலுள்ள அழுக்கு உச்சுவஸிக்கிற உச்சுவாஸத்தோடுகூட நீங்கிப் போகுகையும் சுவஸிக்கிற சுவாஸத்தில் நின்று புதிய வீரியங்களை ச்வீகரிக்கையுஞ் செய்கின்றது.

288 வக்கீல்:—சரீரத்துள்ள கறுப்பு நிறமான ரோமங்கள் வெளுளை நிறம் ஆகக் காரணம் யென்னை?

(கேள்வி) [illegible] இந்தக் கேஸில் உபயுக்தமான அல்லாத்ததினால் நிஷேதித்திருக்கிறது.

289 **வக்கீல்:**—இந்தக் கேசை சம்பந்தித்து என்ன தெரியும்?

தோக்கு:—யாதொன்றுந் தெரியாது.

பிரதி வக்கீல் கிருஸ்.

290 **பிரதி வக்கீல்:**—இந்தக் கேசைப்பற்றி யாதொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லக் காரணமென்ன?

தோக்கு:—எனக்கு ஏதெங்கிலும் ஆகாரங் கிட்டிக்கொண்டிருப்பதானால் நான் நல்லுணர்வுள்ளவனாகயிருப்பேன். ஒரு நேரத்தை ஆகாரம் தவறினால் என்னுடைய காரியம் ஒன்றுமேயில்லை. சக்தி குறையும், காது மந்திக்கும், கண்ணடைந்துபோகும். நாவு தாணுபோகையும் மற்றுஞ் செய்யும். சரியாயிட்டு ஆகாரம் முறைக்குண்டாயிருந்தால் என்னுடைய கால் நடக்கும் கை வேலைசெய்யும் சதை தடிக்கும் நாடிகள் அயவுண்டாகும் காது வர்த்தனையில் ஆகும். இப்பிரகாரமுள்ள கொழுப்பினால் பிரஜோல் பாதனத்திலும், வழியாக விருக்கும், வேலை செய்கிறேன். ஸம்பாதிக்கிறேன் இரக்ஷிக்கிறேன். என்றல்லாமல் இதெல்லாம் ஆரால் செய்யப்படுகின்றதென்று கூடி யெனக்குத் தெரியாது அதினால்தான் கேசு ஸம்பந்தமாக யாதொன்று மெனக்குத் தெரியாதென்று சொன்னது.

ஸாக்ஷி:—யாதிய எனக்கு பந்தமுண்டெங்கிலும் அது ஏது பிரகார மென்றெனக்குத் தெரியாது.

மொழி வாசித்து கேட்டேன்.

6-ம் ஸாக்ஷி தோக்கு கையொப்பு.

7-ம் சாக்ஷி ஜிஹ்வா.

1-ம் பிரதி ஆத்மாவின் வக்கில் 7-ம் சாக்ஷியோடு கேள்வி.

292 **வக்கீல்:**—ஸாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

ஸாக்ஷி:—என்னுடையபேர் ஜிஹ்வா யென்றழைக்கிறார்கள்.

293 **வக்கீல்:**—ஸாக்ஷியுடைய தொழிலென்ன?

ஜிஹ்வா:—என்னுடைய தொழில் ருசி அறியுதல் பேசுதல் முதலியவைகளாக விருக்கிறது.

94 **வக்கீல்:**—ஸாக்ஷியுடைய ஜோலிகளையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லும்?

ஜிஹ்வா:—லோகத்திலுள்ள ஸகல கர்மங்களையும் நடத்தி வருகிறது நானேதான். அக்ஷரமார்க்கமாக சத்தத்தை வியக்தமாக வாயில் நின்று வெளிக்கு புறப்படுவிக்கிறது நான். நான் இல்லையென்றால் ஒருவருடைய மனோகெதங்களை மற்றொருவனுக்கு திரிய முடியவே முடியாது.

சாஸ்திரங்கள், கீதங்கள், வேதங்கள், வேதாந்த ரஹஸியங்கள், இவைகளையெல்லாம் என் மூலமாகவே ஸர்வத்ர வியாப்பிக்கின்றது. ஒரு நியாதிபதி ஒரு குற்றக்காரன்மேல் குற்றம் விதிக்கிறதும் என் மூலமாகத்தான். ஒரு ராஜாவு சேவகன் மாரோடு ஓரோ பிரவிருத்திகள் கற்பிக்கிறதும்; ஒரு வக்கீல் கேசு விவஹரிக்கிறதும், ஒரு பிக்ஷக்காரன் யாசிக்கிறதும், ஓரோ உபந்யாசர்கள் பிரஸங்கிக்கிறதும், தம்பதிமார் சோரைலல்லாபஞ் செய்கிறதும், இவர்களெல்லாரும் என்னுடைய சக்திகொண்டே

இவையெல்லாஞ் செய்து முடிக்கிறார்கள். நானில்லையானால் இவர்களைக்கொண்டு ஒன்று முடியாது. ஒரு ஸங்கீத வித்துவான் ஸாஹித்தியாலங்காரஞ் செய்கிறது, ஒரு பிணியாளன் அவுஷதம் ஸேவிக்கிறதும். ஒரு சுவபசன் மாமிசஞ் சாப்பிடுகிறதும், ஒரு குழந்தை ஸ்தந்ய பானஞ் செய்கிறதும், இந்த பூமியிலுள்ள அம்ல, லவணாதி, முதலிய ஆறுவகை ருசிகளையும், என்னுடைய விசேஷ குணமே பொருளைக் குலை பாதகனாக்கிறதும், ஒரு குலை பாதகியை விட்டனுப்பிக்கிறதும், ஒருவரை ஆசிர்வதிக்கிறதும், இன்னொருவனை சபிக்கின்றதும், இரண்டு பேரை சிநேகிப்பிக்கிறதும், பகைப்பிக்கிறதும், ஸத்தியத்தையும், அஸத்தியத்தையும், சுருக்கிச் சொல்லுகிறதாயிருந்தால் இவ்வுலகத்தின்கண் ஸகல குணதோஷங்களையும், வியாபரிப்பிக்கின்றது நானே. "நாக்கு நல்லவனுக்கு நாடும் வணங்கும்" யென்ற பழமொழி ஆவ்பதந்தானே "நாக்கினைக்காரான் நாசமடைய்வன்" ஆனால் என்னைக் காப்பதற்காய் (32) முப்பத்திரண்டு தந்தாளர்கள் என்னைச் சுற்றிக் காவல் நிற்கிறார்கள். ஆனால் நான் ஸமய பக்வப்படி வளையவும், நீளவும், சுருங்கவும், மடக்கவும், நீட்டவும், ஸமயோசிதம்போல யெல்லாம் பிரவிருத்திக்கத்தக்க வல்லமையோடு கூடியிருக்கிறேன். (என்னைப் பார்த்தவன் கர்த்தாவாவான்).

295 **வக்கீல்:**—ஆத்மா, சரீரம், ஆகிய 1-ம் 2-ம் ஒன்றும் இரண்டும் பிரதிகளைத் தெரியுமா?

ஜிஹ்வா:—இரண்டு பேரையுந் தெரியும்.

296 **வக்கீல்:**—இந்தக் கேஸை ஸம்பந்தித்து யென்ன தெரியும்?

ஜிஹ்வா:—யாதொன்றுந் தெரியாது.

297 **வக்கீல்:**—ஸகல கிருத்தியங்களையுஞ் செய்துவருகிற ஸாக்ஷிக்கு கேசைப்பற்றி யாதொன்றுந் தெரியாதிருக்கக் காரணமென்ன?

ஜிஹ்வா:—ஸகல கர்மங்களும் நடத்திவந்தாலும் அவையெல்லாம் எப்படி ஆரால் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆரோ ஓராளால்தான் நடத்தப்படுகிறதேயல்லாது வேறெந்த விதமென்று சொல்லக்கூடுமேயானால் கேஸினைச் சம்பந்தித்து யெல்லாஞ் சொல்லுவேன். இதனாலே யொன்றுந் தெரியாதென்று சொன்னேன்.

298 **வக்கீல்:**—உயிர் ஆரில் நின்றுண்டாகிறது?

ஜிஹ்வா:—உயிர் என்னி நின்றுண்டாகிறது.

299 **வக்கீல்:**—இந்தக் கேஸினைப்பற்றி யேனொன்றுந் தெரியாது?

ஜிஹ்வா:—நான் செறுதான ஓர் மாமிஸத்துண்டு மாத்திரமேயல்லாது என்னையே எனக்கு காப்பாற்றுதற்கோ ஒன்றுமே முடியாது. என்னுடைய இரிப்பிடம் எப்பொழுதும் வக்த்ரோவஸ்தி யென்றுள்ள ஓர் இடத்திலாகையால் மற்றவர் யாரென்ன செய்தாலுந் தெரியாது. அவைகளைக் காணுகிறதற்கும்கூடி ஸமயமில்லை, நேரங் கிட்டுகிறதேயில்லை.

300 **வக்கீல்** :—ஜீவிகளுக்கு ஸாக்ஷியாய் வேறே யெந்த குணங்களாவ துண்டோ? ஸாக்ஷி—உண்டு. என்னென்ன குணங்கள் வஸித்திக்கிறது?

ஜிஹ்வா :—சில மிருகங்கள் அதனதின் நாவினால் தன்னுடைய சரீரத்தை நக்கி ஸதா சுத்தப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. சில பசுக்கள் தங்களுடைய குட்டிகளை நாவினால் நக்கி சுத்தமாக்கின்றது. சில ஜந்துக்கள் தங்களுடைய குட்டிகளை சிநேகாதிக்கியத்தைப் பிரதர்சிப்பிக்கின்றது.

8-ம் சாக்ஷி நேத்திரம்.

1-ம் பிரதி ஆத்துமாவின் வக்கில் 8-ம் சாக்ஷியிடம் கேள்வி.

301 **வக்கீல்** :—ஸாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

ஸாக்ஷி :—எங்களுடைய பேயர் நேத்திர மெனறு அழைக்கிறார்கள்.

302 **வக்கீல்** :—ஸாக்ஷி! நீங்களெத்தினை பேருண்டு?

நேத்திரம் :—நாஙகள் இரட்டைப் பிள்ளைகள். இரண்டுபேர் மாத்திரமுண்டு.

303 **வக்கீல்** :—ஸாக்ஷியுடைய தொழிலைச் சொல்லும்?

நேத்திரம் :—பூவுலகின்கண் சரமாயும், அசரமாயுமுள்ள வெல்லா வஸ்துக்களையும் நாங்கள் இரண்டுபேருங்கூடி ப்ரதி பிம்பாநு சரணம் கிரஹித்து நம்முடைய மனிதரின் இருதையத்தில் ப்ரதி ரூபிக்கின்றது.

304 **வக்கீல்** :—இவ்வளவுதானா? மனிதருக்கு உங்களைக்கொண்டு வேறொரு குணங்களும் உண்டாகின்றதில்லையா? உண்டானால் அதை விவரமாகச்சொல்ல வேண்டும்?

நேத்திரம் :—அஸங்கியமான குணங்கள் எங்களால் மனிதருக் குண்டாகிறதுண்டு. உலகத்துக்கு நாங்கள் அரிய பெரிய ப்றயோசனத்தை யுண்டுபண்ணுகிறோம். விவரமாகச் சொல்லுகிறதானால் இந்தப் பிரபஞ்சாவஸானம்வரை சொன்னாலுந் தீராதகுணங்கள் வெங்களைக்கொண்டு மனிதற்குண்டாகின்றது. நாங்கள் எவ்வளவுஞ் சிறேஷ்டதை யுள்ளவர்களாவென்று அறியவேண்டுமானால் யெங்களுடைய நிவாஸஸ்தாநம் பார்த்தால்போத்தியப்படுவதற் காக்ஷேபமில்லை.

ஸர்வாவயவங்களைப் பார்க்கிலும் பிரதானம் உத்தமாங்கம், அதிலுள்ள பிரதானாங்கம் நேத்திரம், அதனால் அதை (நேத்திரத்தை) உயர்ந்த பதவியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனுடைய ரக்ஷைக்காகப் பல பிரகாரத்தில் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முதலாவதாக அதனைக் குழியில் கொண்டுபோய் ஸ்தாபித்திருக்கின்றது. அதன் மேனியில் மண்ணுகளோ, தூசிகளோ, வேறே யெந்த அபகடங்களைக் காக்கும்பொருட்டு அந்தக் குழிக்குமேல் இமைகள் யென்ற கண் றப்பையையும், அதன்மேல் புருவத்தையும், வளைத்து கட்டிக் காவலாகக் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளது. இப்பேற்கொத்த கண்களுக்கு ஏதோ

உஷ்ணம் வந்துவிட வேண்டாமென்றதற்காக அங்கே குழியில் ஸதாநேரமுந் தண்ணீரை தடாகங்கட்டியிருக்கிறது.

அந்தத் தண்ணீரின் ஈற்பத்தால் கண்ணுகள் இடைவிடாமல் குளிர்ந்த சுகத்தை யடைந்துகொண்டேயிருக்கிறது. ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவைச் சூக்ஷிக்கப் பார்க்குகையோ, அதி சந்தோஷிக்கையோ, சந்தாபிக்கையோ, விசாரிக்கையோ, துக்கிக்கையோ செய்தால் உடனே அந்தக் குழியில் நின்றும் நீர் வெளிப்பட்டு வருகின்றது.

மனிதருடைய விசார புத்திக்கு ஏதேனும் பிரவேசனஞ் செய்தால், கண்ணின் மேல் இமை றப்பை மூடிக்கொள்ள மேல் ரோமம் வந்து கீழ் ரோமத்தோடு வந்து சேருகின்றது.

இந்தப்படி அந்தப்படி அந்த இமைகள் அவை சரியாய் இப்பிரகாரஞ் செய்கிறதினால் கண்ணுகளுக்கு பெரிய ஒரு இரக்ஷையாக முடிகிறது. முதலாவது அவை கண்ணுகளுக்குக் கேடு பற்றாதிருக்க அது சூக்ஷிக்கின்றது. அதுவு மல்லாமல் அப்பப்போது கண்ணில் விழுகின்ற பொடிகளை ஒதுக்கி ஒரு மூலையில்ச்சேர்த்து ஒதுக்கி வைக்கிறது. இந்த இமைகள் இப்படி அதிவேகத்தில் மூடித் துறக்காமலிருக்குமேயானால், கொஞ்சநேரத்துள்ளில் ஒருவித எரிச்சல் உண்டாகி அந்தக் குழியில் நின்று உடனே தண்ணீர் பெழும்பி வெளிவருகிறது. அப்படி வராவிட்டால் அந்தச் சூடாகிய எரிச்சல் அதிலுள்ள

தண்ணியைச் சூடாக்கிவிடும். அதனால் கண்ணுக்கு நீர்மாலை உண்டாகக்கூடும். அதனால் அந்தவிதமான இமைகளுடைய வேலையால் கண்ணு அதிகமான குணத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. அது கண்ணுக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கும்.

அதனால் கண்ணிடையிலுள்ள தண்ணீர்க்கு தனு விளைப் பிரதானஞ் செய்கின்றது. இப்படிப்பட்ட யெங்களை மனிதர்கள் யெவ்வளவும் பிரதானமாகவே மதித்து வருகிறார்கள். லோகத்து ஏதெங்கிலும் ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவோ டுபமைப் படுத்துகிறதானால், அந்தப்பொருளைவிட உபமேயப் பொருள் சிரேஷ்டதை யுள்ளது என்று சொல்ல வேண்டுமோ? இல்லையே, ஆகையால் ஒரு உபமைக் கதையைச் சின்ன வொரு சாய விருத்தம்போல சொல்லட்டுமா? சொல்லும்

அற்கானலாதி வெளிவெல்லாங் கிரஹிக்குமொரு
கண்ணிலுங் கண்ணான கண்ணுயிரு
அப்பொருள் தானென்றுரைக்குமள வானந்தமாய்வரு
உண்டென்றுரைப்பவர்களெவருண்டற்கவிஷ்களாதி
சிவரூபா திவாய்கரா னந்தமனமே

சிருஷ்டி கர்த்தாவையுங் கூடி கண்ணென்று சொல்லுவதுண்டு. அவ்வளவு சிரேஷ்டதை யுடையதா கண்ணு. திராவிடர்கள் தங்களின் மனவிமாரையும் பிரிய முள்ள குழந்தைகளையும் என் கண்மணிக் கண்ணேயென் றழைப்பதுண்டு.

இப்பிரகாரம் ஓரோ பாஷைக்காரும் அதாது

பாஷையில் பிரியமுள்ள ஸாதனங்களைக் கண்ணி
னுல்லியமாகப் பாவித்து வருகிறார்கள். அதுவுமல்
லாமல் மதிக்கப்படாநின்ற ஸாதனங்களியெல்லாம்
வைத்து மதிப்புடையது மனிதருடைய ஆத்ம
யீடேற்றத்துக்கு உபமேயமான அக்ஷர வித்தியாப்
பியாஸத்தினால் அவருடைய அந்தகாரத்தை நீக்கக்
கூடிய அந்தப் படியின்னுங் கண்ணுமிரத்தியேக
உறுப்பாயிருக்கின்றது. ஆகையால் கண்ணினைக்
காணச் சிரேஷ்டதையுள்ள வஸ்துவெதுண்டு. அக்ஷர
வித்தையில்லாதவர்க்கு கண்ணில்லாத குருடரெ
ன்று அவர்களை அவர்களை நிர்ண்ணயிக்கிறார்கள்.
அந்தப்படிப் புடையவர்களுக்குக் கூடி கண்ணிலுங்
கண்ணு நல்லகண்ணுடையவரென்றுங்கூடி அழைக்
கிறார்கள்; ஆகையால் கண்ணினு ஸமத்துவமுள்ள
வைவையைக் காணோம். மனுஷத்துக்கெல்லாருங்
கண்ணை அதிக சிரேஷ்டத்துவமுள்ளதாகவே மதித்
து வருகிறார்கள். அதுவுமல்லாமல் மற்றொருவரா
லும் முடியாதுள்ள அநேக காரியங்களையும் கண்ணி
னால் செய்துவருகின்றது. ஒருவனுடைய மனதுள்
அடங்கியிருக்கிற விஷயத்தையும் நெங்களுடைய
சூக்ஷ்மத்தினால் அதை அறிய எங்களுடைய சூக்ஷ்
மத்தினால் ஒரு மனதிலுள்ள விஷயங்களை மற்றொரு
வனுடைய மனதில் கடக்கவைக்கிறோம். ஒருவனு
டைய தர்சன மாத்திரத்தில் மற்றொருவனுடைய
கோபம், ஸந்தோஷம், பகை, அசூயை அதுபோன்ற
வெல்லாவற்றையும் திருஷ்டியின் வழியாய் பிறருக்குத்

தெரியவைக்கிறோம். அதனால் க்ரூர திருஷ்டி யெ
ன்றுஞ் சொல்லவதுண்டு. நேரே பார்க்கின்றதானால்
நயனின் அடையாளத்தைக் காணிக்கையில்லாதை
யுள்ள கிருஷ்ணமணிக் கண்ணினுடைய ஓரம்சம்
ஒதுங்கி நின்றால் இறக்கத்தின் அடையாளத்தைக்
காணிக்கின்றதென்று நிச்சயம் பண்ணுவார்கள்.
அதற்கு அந்தச் சமயம் கடாக்ஷமென் றழைக்கிறார்
கள். கடினமான துவேஷமுண்டாகும்போது நாங்க
ளதினை பகு தீர்க்கமாக அதினை மனதிலிருத்துகி
றோம். அந்தச்சமயம் கண்ணுகள் தீப்பொறி தெறிக்
கத்தக்கவிதத்தில் உட் ஜொலியுண்டாகும். இந்தப்
படியுண்டாகிற ஸுகுண துர்குண சர்வ விசாரங்களை
யும் அடக்கப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. மற்றுமல்ல
ஸகாயங்களும் அகப்படுமென் றுத்தேசித்தோ பார்
வையிடும்போது ஆதியமாகப்பார்க்கிறது கண்ணைப்பெ
எந்துகொண்டென்றால் அப்பொழுதைப் பார்வை
யால் அவனுடை உத்திஷ்டகாரியம் வெளியாகும்.
ஏனென்றால் ஸாத்தியா ஸாத்தியத்தை நிர்ண்ணயப்
பானும், சோதிப்பானும் வேண்டுமாத்திரமான தஞ்சு
பாவத்தோடும், ஸந்தோஷத்தோடும் கூடியிருக்கின்ற
ஸமயமேங்கில் அதனையும், கெட்ட ஸ்வபாவத்தோ
டும், கோபத்தோடுங் கூடியிருக்கின்ற ஸமயமாகு
மானால் அதனையும், திருஷ்டியாகிற கண்ணு பரிபூரண
மாகத் தோற்றுவிப்பிக்கும். இதனாலுங் கண்ணு
அதிக சிரேஷ்டதையுள்ளதே யென்றெல்லார்க்கும்
விளங்கத் தெரியவைக்கு ஆகையால் கண்ணே ப்ற

தானமென்றறிவாது நோட்டமான தப்பொழுதுண்டானதென்கில் அவன் ஆகமனேத்தேசஞ்சொல்லியும் காரியமாகக் கைகூடியும் போவான். துஷ்டநோட்டமானலோ ஒரு வேளை ஆகமனேத்தேசத்தைச் சொல்லாதிருக்கையோ, சொன்னலுஞ் சாதிக்காதிருக்குகையோ செய்யும். இந்தப்படி பதார்த்த விசேஷத்தை உள்ளிலும், உள்ளதுள்ள விசேஷத்தை வெளிக்கதிக்கின்ற ஒரு சிரேஷ்ட ஜோதிவலியையும் ஜோவியையும் நிர்வகிக்கின்றவர்கள் கண்ணுகளாகிய நாங்களென்றறியுங்கள். கண்ணுகளாகிய நாங்களில்லையென்ருல் இவ்வுலகத்துள்ள ரூபங்களுடைய வர்ணுழதுபருமனென்றும் மூன்றுவித பேதங்களையும் அறிய முடியாது.

305 வக்கீல்:—இந்தக்கேசில் பிரதிகளாகிய ஆத்மா [illegible] இவைகளைத் தெரியுமா?

நேத்திரம்:—இரண்டுபேரையுந் தெரியும்.

306 வக்கீல்:—இந்தக்கேசினை சம்பந்தித்து வென்னென்னவெல்லாந் தெரியும்?

நேத்திரம்:—இந்தக் கேசினைச் சம்பந்தித்து எனக்கொன்றுமே தெரியாது.

2-ம் பிரதி வக்கீல் கிராஸ்.

307 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—எவ்வளவு க்றித்தியங்களெல்லாஞ் செய்கிறதுடன், சரீரத்தினுடைய எல்லா வேலைக்கும் வழிகாட்டியாயிருக்கிற சாக்ஷிக்கு கேசு சம்பந்தம் யாதொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லக் காரணம் யாது?

நேத்திரம்:—சரீரத்துக்கு நாங்கள் சகாயராயிருக்கிறோம். ஆனால் எங்களில் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களும் பிரதிபலிக்கும்போது, இருதயத்துக்கு உடனே எட்டுகிறது. எல்லாவிஷயத்திலும் நாங்கள் சரீரத்துக்கு வழிகாட்டியல்ல சில விஷயங்களுக்கு மாத்திரம் நாங்கள் சகாயிகளாயிருக்கிறோம். ஆகையால் அவர்களுடைய விஷயத்தைச் சம்பந்தித்து எங்களோடு வினவவேண்டாம்.

308 வக்கீல்:—பின்னையும் மிந்திக் கேசினைப்பற்றி யாதொன்றுந் தெரியாதா?

நேத்திரம்:—நாங்களே ஓர் சின்ன அளவுள்ள அங்கமேயென்று யாருக்குந் தெரியக்கூடிய ஒரிடத்தில் எங்களைத்தானே இரக்ஷித்துக்கொள்ளச் சக்தியில்லாதவர்கள், எங்களை யாரோ ஓராள் இப்பிரகாரமெல்லாம் ஏன்? இப்படி ப்றேரிப்பிக்கின்றது ஆரென்றுங் கூடியெங்களுக்குத் தெரியாது. அதனுல் இந்தக்கேசு சம்பந்தமாக எங்களுக்கொன்றுந் தெரியாதென்று சொன்னது சத்தியமேயென்று இந்தக் கேசில் நின்றுயெங்களை விட்டனுப்ப அபேக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

சாக்ஷி வாய்மொழி வாசித்துக் கேட்டுவிட்டது.

8-ம் சாக்ஷி: நேத்திரம்,
(கையொப்பம்.)

அடுத்த சாக்ஷியை விசாரிக்க இந்தக்கேசை அடுத்த மாதம் 15-ம் தேதிக்கு நிறுத்திவைத்திருக்கிறேன் என்று மாஜிஸ்ட்ரேட் அவர்களின் ஒப்பம்.

அதனுள்ளிருந்துகொண்டு சுவாஸோச்சுவாஸவுங் கொடுக்காமலிருக்குமேயானால் ஒரு மாத்திரை நேரமாகிலுஞ் சீவிக்கவே மாட்டாது. இதனால் மனிதரெல்லார்க்கும் என் பேரில் பெருத்ததாகிய பகுமதியுண்டு. ஒவ்வொருத்தர்க்கு மரணம் பிறுபிக்கும்போது என்னுடைய ஸமீபங்கையைக் கொண்டுவந்து வைத்துப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் என்னுடன் சிநேகம்பிடித்த மஹாத்மாக்கள் என் வழியாகவே அந்த மரணத்தை அறிந்து சுவாசத்தை வெளிவிடாமல் அகஜீவிகளாகப் பரமானந்தாமிருதத்தைப் புசித்து ஸந்தோஷபர வசன்மாராகிறார்கள். ஸந்தோஷ பாத்துக்கு அவர்கள் செய்யும் வழி யெப்படியென்றால், என்னில் நின்று வெளி வருகிற மூச்சை 12 அங்குலம் வெளி சுவாஸத்தையும் 4 அங்குலங் குறையாமல் அந்தக் காது காலையுஞ் சேர்த்து இருக்கி அட்டாளதேசமெல்லாம் ஆளுகின்ற அனந்த ஸந்தோஷத்துக்காக அதை சித்திமுத்து அடி மூலாதாரத்துக்குக் கொண்டுபோய் அங்கே நின்று குரு அருள் யென்ற தெய்வ மருந்தை வைராக்கிய நியமாகப் பிடித்து மனமென்கிற கையில் கொடுத்து சுழற்றி மேலே நிறுத்திப் பார்க்கும்போது (முந்தநுக்கத்திருனாம் அகாரமதாகவரும் அது முத்தொடு பச்சை பவளமதாக மூர்த்தி மைல் வடிவாக கல்பக விருக்ஷம் போலாகிய முழுமணி மஹாமேருவென்ற ஸாக்ஷாத் ஸற்குருவாம் விராட்டைக் காணும் அபார ஸந்தோஷ வரிசையைக் காட்டுவோம ஒரு சிறு கண்ணிப் பாட்டாகக் கொச்சை தமிழ் அதாவது:

பல்லவி.

கந்தங்காதம் கமழ் வீசும் பரிபூரண காசிமே
கா—ஹா—பா—ஜன—சுவாதெனும் கேபியே
கருணை புரிந்தருள் ஹாபீமே—கந்தங்காதம் கமழ்வீசும்

அநுபல்லவி.

1. முச்சுடர் வட்டமே பிரகாச மாகியே
   மூலக்கோல் சிங்கா ஸனத்தில்
   அச்சுடர் வட்டத் திருந்தவனைத் தொழ
   யாரறிவா ரிந்தப் பாருலகில்
   உச்சியின் கீழே உலாவரு மொரு
   ஆசிமுனைத் திருவா ஸலிலே
   வச்சிரப் பொருள்வகை தெரிந்தோ ஒட
   வருவீர் குணங்குடிய ருனா
2. வட்டவடிவினில் வளர்ந்ததும் வெள்ளை
   வடிவு துலங்கும் விரிவாக
   மட்டிலடங்கவொளிக் காமன்
   மகமூதாகிய கண்ணாடி
   விட்டநிறஞ் சுருமாவது நீலம்
   விளங்கிய வேதப் பொருளாதி
   திட்டமிருந்த அரூப சொரூப
   தியானமதைத் தினமறவாதே—கந்தங்காதம்
3. உருவுடலாகி உயிருடலாகி
   உடலுயி ரொன்றாய்ப் புறைநாதம்
   கருவுருவாகிக் கலந்துயிராகி
   கமலபதத்தைக் கண்டொளிவத்தை

மருவுருவாகி மலருருவாகி
மகிழுருவாகி மண்ணைதமுருவும்
அருவுருவானோன் அளகொளிபொங்கி
அகமதுகோலம் முகம்மதுருவாச்ச—கந்தன்

4. அன்னைவைற்றினில் கர்ப்பக் குகைதனில்
அன்றுருகொண்ட தளமதாய் வளர்த்தோன்
உன்னை மறக்காதிருக்க வெனக்கருள்
வுதவிசெய் கிருபைசெய் றகுமானே
கன்னல் வருக்கை கதளிவனங்கள்
காய்த்துப்பூத்துயிர் மதிளுவாம் மன்னரே
யென்துயர் தீர்த்தருள்வீர் •
மாதவமான முகம்மதுவே—கந்தங்காதம்

5. சூத்துறக்கத்தொடு குருவருள் நூம்
குமரியின் வட்டம் குரு வடிவைச்
சித்தத்தினிலெற்றித் தனையே நித்தம்
சேவித்தாலு முப்பாரு ளறியான்
கற்றிக்கற்றிக் கமலபீ திடைநடுக்
கண்டேன் குருவின் சொரூப மன்றே
முத்திப்பொருளறி யார்கனவிலுமவர்

முமுக்ஷுக்க ளாகம்லா சொன்னேற்—கந்த ஆயிரம்மைல் தூரம் வரை பரிமளம் வீசும் பேரின்ப வடிவமெடுத்து (கா—வென்ற மண்ணின் ரகசியத்தையும்) (ஹாவென்ற காற்றின் ரகசியத்தையும்) (யாவென்ற ஆகாசத்தின் இரகஸியத்தையும்) (ஜுன்யென்ற தண்ணீரின் இரகஸியத்தையும்) (சாதென்ற நெருப்பின் இரகஸியத்தையும்) இரக்ஷிக்கும்படி

இவைகளின் குறைவைத் தீர்த்து அவைகள் வொன்றாய்ச் சேர்ந்த ஸ்தூலத்தை மகிமைப் படுத்தவந்த கருணாகடாக்ஷ கர்த்தாவே உன்னுடைய மகத்வத்தையறியும் காரணோபாதான ஹேதுவாகிய நாஸக்கிர வாயுவை ஜீவஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு ஆனந்திக்க ஆசீர்வாதஞ் செய்வாராக: அப்படியே ஆகும்! திடனாக அப்படியே ஆகும்!! அக்ஷராந்த பிரணவத்தின் சாக்ஷியாகிய சிற்சத்துக்கு அறபு பாஷையில் நுக்தத்து என்று பெயர். அதிலிருந்து ஸர்வாக்ஷராந்திரியாமியாகிய அகாரகாரணமாச்சு. அந்தஅகாரம் முத்தோடு பச்சை பவழமென்ற சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரமென்ற வெள்ளை, பச்சை, சிகப்பாச்சு. பிறகு அது அழகிற் சிறந்த கோமள ரூபமாகிய வேதமென்ற புருஷனாகிய மாமாச்சு. சர்வலோகம் பிரகாசித்துவிளங்கி லெங்கி நிற்கின்ற அந்தப் பேரின்ப அறிவினை அறபியில் முழும்மணி மகமூதென்றழைக்கின்றது.

எல்லா மனிதப் படைப்பின் (முச்சுடர்வட்டமதாகிய மூலக்கோல் சிங்காசனமென்று சொல்லுகிற) நெற்றிக்கு மேல்வட்டமாகிற முன் மூளையென்ற அரியத்தின் சிம்மாசனத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்ற சாக்ஷாத் குருவதுவே. (அச்சுடர்வட்டத்திருந்தவனைத் தொழ யாரறிவாரிந்தப் பாருலகில்) அந்த மஹா குருவை வணங்கும் விதம் இந்த உலகத்தின்கண் யார்ஞானறிவார்களோ, அவர்கள் நித்தியானந்த சந்தோஷமடைவார்கள்.

அதைத் தேடுகிறவர்களுக்கு (உச்சியின் மேலே உலாவிவருமொருவனாகி முனைத்திருவாசலிலே). உச்சியின் மேலாகிய சுழிமுனையென்கிற நாசிகா யெந்திரத்தின் வாசற்படியில் வந்து விளையாடுகிற (வச்சிரப்பொருளை வகைதெரிந்தோரிட வருவீர்கள் குணங்குடிநாதா—மோக்ஷராஜா வரவேண்டுமெந்தனருகே) கண்டு சந்தோஷிப்பிக்க வேணுமென்று பரவசானந்தமுடையவர்கள் தேடுவார்கள். இவையெல்லாம் என்னுடனுள்ள சகோதரங்களாகிய மகாத்மாக்களின் அடையாளம்.

என்னுடைய கெதிக்கனுசரித்து கொஞ்சம் தைரியமும், சந்தேகமும் சிலர் அடைகிறார்கள். இப்படி நான் எப்பொழுதும் சுவாசத்தை உள்ளுக்குவிட்டும் மீண்டும் உள்ளிருந்து வெளிக்கிழுத்தும் பின்னையும் உள்ளேயுள்ள கெட்ட சுவாசத்தை வெளிக்குவிட்டும் மீண்டும் வெளியிலிருந்து சுத்தமான சுவாசத்தை உள்ளுக்கனுப்பியுங்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லும்படிக்கு நான் பிரவிருத்துக்கொண்டேயிருக்கிறேன். இதனால் ஜீவன் உண்டென்று தோன்றும்படிக்கு மனிதருடைய மனதுக்கிடம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

317 **வக்கீல்:**—இந்தத் தொழில் கூடாமல் வேறே தொழிலொன்றுமில்லையா?

நாசி:—அதுமாத்திரமல்ல, இதோடுகூடி ஜீவனை ரக்ஷிக்கிற தொழிலும் என்னால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. என்னுடைய இரக்ஷிப்பில்லாமல் ஒரு ஜீவ

னும் ஜீவிக்கிறதில்லை. என்னுடைய சகாயமின்றி தானே இரக்ஷிக்கப்படமாட்டார்.

318 **வக்கீல்:**—எப்படி இரக்ஷிக்கிறது.

நாசி:—மனிதர் விடாமல் வெளிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிற கெட்ட வாயுவை வெளிக்கனுப்பாமல் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறதாயிருந்தால் உடனே செத்துப்போகவேண்டும். ஆதலால் அசுத்த வாயுவை உடனுக்குடன் வெளிக்கு கொண்டுபோய்த் தள்ளி சுத்தவாயுவை சுவாசிப்பிக்கின்றது. இதுதான் அவர்களை இரக்ஷிக்கிற வழியாயிருக்கிறது.

319 **வக்கீல்:**—அசுத்தமான வாயுவை இந்தப்பிரகாரம் தாராளமாய் வெளிக்கு விடுவதினால் ஒவ்வொருவரும், அல்லது ஒரேகாலத்தில் உலக ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்றாக மரிப்பதற்கு முடியாதா?

நாசி:—அப்படி உண்டாகிறதில்லை. ஆனால், லோகத்தில் செடிகள், கொடிகள், லவலியாத, மரங்கள், விருக்ஷங்கள், வாழைகள், இலைகள், புல்லுகள், முதலியவைகள் இல்லாதிருக்குமேயானால் ஒருகாலத்தில் அப்படி சம்பவித்தாலும் சம்பவிக்கலாம். ஆனால் ஓரே வீடுகளிலும் மற்றும் இம்மாதிரி ஸ்தாவரங்கள் அதிகரித்துள்ளதனால் அவ்விடத்திலுள்ள அசுத்த வாயுவை உடனுடன் கவ்வி எடுத்துள்ளவையையெடுத்துக்கொண்டு சுத்த வாயுவையே கொடுத்துவிடுகிறது. இது என்னுடைய சாமர்த்திய ஜோலியைப்போலுள்ள ஒரு ஜோலியினால் மனிதருடைய

போஜனத்துக்கும் மற்றும் சுத்தவாயுவும் சகியாதிகளுக்கு அசுத்த வாயுவும் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளதனால் அவர்களும் இரக்ஷிக்கப்பட்டுவருகிறார்கள்.

ஸர்வசக்தனாகிய சிருஷ்டிகர்த்தா என்னை வாயின் மேல் நிலையில் ஸ்திதி செய்து வைத்திருக்கிறேன் என்று சொல்லாமலே தெரியும்படிக்கு அமைத்திருக்கிறார்கள்.

அஸ்திகளாலும், தோலாலும், தம்மில் இணைக்கீட்டுள்ள எலும்புகளாலும் சேர்க்கப்பட்ட நெற்றியெலும்பினோடு சேர்ந்து கிடக்கின்ற மூக்கினை [illegible] வாகிர்தியுள்ள அஸ்தியை இரண்டு அம்சங்களாக விபாகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இதனாலுண்டாயிட்டுள்ள குகங்களொழித்து ரூபத்தில் வித்தியாசமாய் அநேக சிறு சிறு குகைகளை மூக்கில் காணக்கிடையாய் இவையெல்லாம் சேர்மையாயிட்டுள்ள உள்ளரிகொண்டு மூடியிட்டிருக்கின்ற மூக்கில் கடக்கின்ற வாஸனையை நன்றாய் அறிகிறதற்குத்தக்க பிரகாரம் ஆனதுகுறே நேரம்வரே மூக்கில் தஞ்சதற்கு மேலும்சத்தில் யேறிப்போக வேண்டும்.

ருசி தோன்றுதற்கு உமிழ்நீரிலோ, தண்ணீற்றிலோ கரைந்துபோகிறது போலவே வாஸம் வருகிறதற்குள்ள பதார்த்தத்தை வாயுவினால் கரைந்த பன்னீடு அவற்றில் கெந்தத்தை வெளிப்படும். கிரணத்தால் சவுக்கிய முள்ள புஷ்பங்களுடையவும், மற்றும் வாஸங்களை அறியக்கூடிய நான் மனிதருக்குச் சக்

தோஷகாங்களாய தானத்தைக் கொடுக்கின்றோரானென்று யெல்லோருமே ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் என்னுடைய முக்கியமான வேலை ஜீர்ணகோசத்திற்கும், சுவாஸ கோசத்திற்கும் ஆதாரமாகின்ற சுவாஸ கோசங்களுடைய ஓரோ அபகடங்களில் நின்று காத்துக்கொள்ளுகின்றது.

அதுவுமல்லாமல், நாற்றவும் சரீரத்திலும் கெடுதல் வருகிற பதார்த்தங்களையும் நிம்ஷாதிக்கவும் ஆகாரத்துக்குத் தக்க ஸாதனங்களை தெரிந்தெடுப்பதற்கும் என்னை உதவுகின்றது. என்னில் கிடக்கின்ற ஓரோ வாஸங்களைப் பரிக்ஷித்துப் பார்க்கின்றதனால் தேகத்திற்கு ஆபத்து வருகிற விடத்தே வர்ஜ்ஜிக்கேணமென்று நாளுடனே தலை மூளைக் கறிவு கொடுக்கின்றது. அந்த காரத்தால் பதார்த்தங்களையும், ஆறுகளையும், மற்றுந்தித்தறிய முடியாத அவசரங்களில் வழமையுள்ளவர்கள் தாங்களுடைய இஷ்ட பதார்த்தங்களையும், கிரண மூலமாக கிரகித்தறிவிக்கின்றது.

சில பெண்கள் அந்தகாரத்தில் தாங்களுடைய சொந்த புருஷர்களை யென் வழியாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அந்தப்படி அறிந்தும் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய வஸ்திரத்திலுள்ள கெந்தத்தைக் கொண்டும் பெண்களிலும் நானறிந்த ஸௌரப்பிய முள்ளவர்களுண்டு. அதாவது சிலரில் செந்தாமரையுடைய கெந்தமும், சிலரில் மீனின் கெந்தமும், சிலரில் மிருக கெந்தமும், சிலரில் சவ கெந்தமும் ஆகவிருக்கும்.

இந்த ஒவ்வொரு கெந்தத்தில் பரிசயப்பட்ட ஆண் பெண் எப்பேற்பட்ட அந்தகாரவஸ்தியிலும் தன் சொந்த ஜநங்களை கெந்தத்தால் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இந்தச் சங்கதி அநுபவத்தால் அறிந்தவர்கள் ஒருபோதுங்கவென்று நினைக்கமாட்டார்கள். நாய்கள் தங்கள் எஜமானன்மாரையும், பக்ஷண பதார்த்தங்களையும் எப்படிப்பட்ட இருட்டிலும் கண்டுபிடிக்கின்றது.

அதனுடைய அநுபவமாக விருக்கின்றது. குள்ளநரி, மொசல், கோழி முதலியவற்றை ஓடும்போதும், நாய்கள் அவைகள் தூரத்தாயாலும், காலடி, மணம் முதலியவற்றால் கண்டுபிடிக்கின்றது. இப்படி என்னைக்கொண்டு அநேக ஆச்சரிய காரங்களாகிய அற்புத வேலையைச் செய்துவருகிறேன். இதனால் மனிதர்கள் யென்னை சிரேஷ்டதரமாய் மதித்துக் கொள்ளுகின்றனர்.

320 **வக்கீல்:**—இவைகளல்லாமல் வேறே யேதெங்கிலும் பிரயோசனஞ் செய்கிறதுண்டா?

நாஸி:—சரம் பார்த்தல் உண்டு. இப்படிப்பட்ட திவ்விய பிரவிருத்தியால் மனிதர்களுக்கு வரப்போகின்ற சுக துக்காதி முதலியதும், இன்னும் அநேக தாது லக்ஷணங்கள் தெரியவைக்கும். மரணக் குறிகளை முன்னறியுதல் ஆகிய விவித குணங்களைத் தெரிந்துகொள்ளத் தகைபெற்றது. நாஸிகா ரந்திர மார்க்கமாக இடகலை, வலகலை, சுழிமுனை யென்றுள்ள அக்கினி, சந்திர, சூரிய, சரங்களைக்கொண்டு

ஏதேது ஸமயங்களில் யெவளவு யெவளம் தூரம் பாயுகின்றதென்று மூக்கில் சமீபமாக கை விரல் வைத்துப் பார்க்கின்றதில் சம்பவிக்கப் போகின்ற ஆபத்து, துக்கம், ஸந்தோஷம், வியாதி, நஷ்டம், மரணம், முதலானவைகளை அவரவரெவரும் அறியும்படி அந்தச் சரம் தெய்வதத்வமாகிய விசிஷ்ட கர்மங்களையும் நாஸிகையாகிய என்னினூடே நடத்தப்பட்டு வருகின்றதென்று அறியுங்கள்.

321 **வக்கீல்:**—நேரம் அதிகமாகிறது, ஸாக்ஷி! இந்தக் கேஸில் யென்னத்தைத் தெரியும்?

நாசி:—இந்தக் கேஸினைக் குறித்து ஒன்றுமே தெரியாதென்று எற்கனவே சொல்லியுமிருக்கிறேன், ஆகையால் ஒன்றுந் தெரியாது.

322 **வக்கீல்:**—பாவியாகிய சங்கதிகளையும் சரம் பார்த்தால் இனிமேலும் உள்ள சங்கதிகளெல்லாம் ஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்கக் கூடிய சாட்சிக்கு இந்தக் கேஸினைச் சம்பந்தித்து யாதொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லக் காரணமென்ன?

நாசி:—முன் சொல்லப்பட்டுள்ள யெல்லாச் சங்கதிகளும் நானே செய்துவெங்கிலும், அவைகளைச் சுயமே நடத்தக்கூடிய யாதொரு சக்தியுமெனக்கில்லை. இவைகளெல்லாம் ஆரோ ஒராளால் நடத்தப்படுகின்றல்லாமல் இதின் சூக்ஷ்ம தத்வம் யெனக்குத் தெரியாது. இதனால் இந்தக் கேசு சம்பந்தமாக எனக்கு யாதொன்றுந் தெரியாதென்று சொன்

னதேயல்லாது உண்மையைத் தெரியாதாகையினால் என்னை யிந்தக் கேசில் நின்று விடுதல் செய்ய அபேக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மொழி வாசித்துக் கேட்கப்பட்டது.

9-ம் சாக்ஷி காசிகா,
(கையொப்பம்)

அடுத்த சாக்ஷியைப் இந்த மாசம் 25-ம் தேதிக்கு நிறுத்தல் செய்திருக்கிறேன் மஜிசிரேட்டு அவர்களின் ஒப்பம்.

10-ம் சாக்ஷி ச்ரோத்திரம்

1-ம் பிரதி, ஆத்மாவின் வக்கீல் 10-ம் சாக்ஷியோடு கேள்வி.

323 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி:—எங்களுடைய பேர் ச்ரோத்திரமென்றழைக்கிறார்கள்.

324 வக்கீல்:—நீங்களெத்தனை பேருண்டு?

ச்ரோத்திரம்:—நாங்கள் இரண்டு பேருண்டு இரட்டைப் பிள்ளைகள்.

325 வக்கீல:—இந்தக் கேசில் பிரதிகளாகிய ஆத்மா, சரீரம், இவர்களைத் தெரியுமா?

ச்ரோத்திரம்:—அவர்களையுந் தெரியும்.

326 வக்கீல்:—இந்தக் கேஸினைப்பற்றி யெத்தெனினுந் தெரியுமா?

ச்ரோத்திரம்:—கேசென்றால் யென்னவென்றுங் கூடி யெங்களுக்குத் தெரியாது.

327 வக்கீல்:—உங்களை இங்கே வரவழைத்தது என்னத்துக்கென்று தெரியுமா?

ச்ரோத்திரம்:—தெரியும்.

328 என்னத்துக்கு?

ச்ரோத்திரம்:—சாக்ஷிப்பட்டிகை யெழுதத்தானே.

329 வக்கீல்:—கேஸினைச் சமபந்தித்து யாதொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லியிருக்கச் சாக்ஷிப் பட்டிகையேன் எழுதவேண்டும்?

ச்ரோத்திரம்:—நியாயமான கேள்விகள் கேட்டால் நியாயமான விடையைக்கொண்டு எங்களுக்குத் தெரிந்துள்ள சத்தியத்தைச் சொல்லலாமென்று தான் வந்தோம்.

330 வக்கீல்:—நீங்கள் இதற்குமுன் எந்தக்கேசில் அகப்பட்டிருக்கிறீர்கள்?

ச்ரோத்திரம்:—கேசே தெரியாதென்றால் அகப்படுவதெப்படி? அதிசயந்தான்!

331 வக்கீல்:—அதிருக்கட்டும், நீங்களெந்தக் கோர்ட்டிலாவது வாய்மொழி கொடுத்ததுண்டா?

ச்ரோத்திரம்:—கோர்ட்டுடைய சங்கதிகளே எங்களுக்குத் தெரியாது.

332 வக்கீல்:—உங்களுடைய வயதென்ன?

ச்ரோத்திரம்:—எங்கள் வயது நிச்சயமில்லை.

333 வக்கீல்:—உங்களுடைய குடியிருப்பெங்கே?

ச்ரோத்திரம்:—எங்களுடைய இருப்பிடம் இரண்டாம்பிரதியோடுகூடத்தான்.

334 வக்கீல்:—நீங்கள் சாக்ஷி யெழுதுவதைப்பற்றி முதலாம் பிரதி யென்னசொன்னார்?

ச்ரோத்திரம்:—எங்களிடத்தில் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை.

335 வக்கீல்:—முன் இங்கே மொழிவாங்கின சாக்ஷிகளைத் தெரியுமா?

ச்ரோத்திரம்:—ஒருமாதிரி தெரியும்.

336 வக்கீல்:—எட்டாம் சாக்ஷியோடு அடுத்த சம்பந்தமில்லையா?

ச்ரோத்திரம்:—இல்லை ஒருபோலவே.

337 வக்கீல்:—உங்களுடைய வேலையென்ன?

ச்ரோத்திரம்:—எங்களுக்கு அநேக வேலை உண்டென்கிலும் முக்கியமாகப் பேசும் சத்தத்தை நாங்கள் வாங்கி இருதயத்துக்குக் கொடுப்பது எங்கள் வேலை.

338 வக்கீல்:—உங்கள் வேலையை யெல்லாம் விபரமாகச் சொல்லுவீர்களா?

ச்ரோத்திரம்:—எங்களைப் பார்த்தால் சிறியவர்களாயிருந்தாலும், நாங்கள் பிரமாண்டம் நிறைந்தவர்களாயிருக்கிறோம். விராள் புருஷவரண்மனையில் நாங்களிக்கிறோம். கன்னங்களென்று சொல்லப்

பட்ட அஷ்டதிசையையும் நாங்கள் முட்டி நிறைந்திருக்கிறோம். ஒரு மனிதனுடைய கண்கள் எவ்வளவு தூரம் பார்க்குமோ, அவ்வளவு தூரந்தான் திக்கு திசைகளைக் காணக்கூடும். ஆனால் ஒருவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படும் சத்தம் காற்றில்கூடி அதி வேகத்தில் வெகு தூரத்தில் போகக்கூடும். ஓர் கல்லை கிணற்றிலோ, குளத்திலோ, அல்லது அசைவற்ற வெந்தத் தண்ணீரிலாவது போட்டால் அவ்விடத்திலிருந்து விருத்தாகாரமான (ஓளங்கள்) அலைகள் ஒன்றின்பின்னொன்றாக அகன்று வியாபிக்கிறது. அப்பிரகாரமே இளகிக் குலுங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஓசை வஸ்துக்களுடைய சத்தமும், விருத்தாகாரமாக வாயுவில் பரந்து காதில்சென்று உள்ச்செவியை அசைக்கின்றதனால் அந்தச் சத்தைக் கேட்டு மனதுக்கு அறிவினை யுண்டாக்கிறது. கெட்டியான பதார்த்தங்கள் நீராவி, வெள்ளம், என்றவைகளைக்காண அதி வேகத்தில் நடத்துகின்றது. அதெப்படி யென்றால் வாயுவினைக்காணத் தண்ணீர் நாலுமடங்கும், இரும்பு பதினேழு மடங்கும் சத்தத்தைக் கொடுக்கும், சக்தியுள்ள உறப்பு பதார்த்தமென்றறியவும். அதிக தூரமாயோடுகின்ற குதிரைக் கூட்டத்தின் சத்தம், பீரங்கி வெடியின் சத்தம் இவைகளைத் தெளிவாகக்கேட்கிறது காதினைத் தரையோடு சேர்த்து வைக்கிறதினாலாகையாலென்றுள்ளதும் உண்மையாகவிருக்கலாம். இந்தச் சத்தம் ஓர் வினாழிகைக் கிடையில் வாயுவில்க்கூடி (1100) ஆயி

ரத்தொருநூறு அடி தூரத்திலும். ஐந்து விநாழிகையில் ஒரு நாழிகை தூரத்து செல்லுகின்றது. அகாதமுள்ள குழிகளிலோ உயரமான திசைகளால் நாலு பக்கமும், மூன்று பக்கமும், கெட்டிக் கட்டடங் கெட்டப்பட்டிட்டுள்ள இடங்களிலோ, நின்றுக் கொண்டு சத்தம் புறப்படுவிக்கின்றதானால், உடன் அதே சத்தம் திரும்பப் பிரதித்தொனியாக யெங்களிடத்துக்கே வருகிறது.

அப்போது நேற்குநேரே ஓடுகின்ற சத்தத்திற்கு மார்க்க மத்தியே தடை ஸம்பவிக்காதிருக்குமேயானால், அவிடத்து நின்று தள்ளி மறிந்து வருகிற தொனிக்குத்தான் பிரதித்தொனி யென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆத்தியத்தே சத்தம் புறப்பட்ட மாத்திரத்தில் மாற்றொலி சத்தமும் கேட்குறதினால்தானே அந்தச் சத்தத்தின் வேகத்தைப்பற்றி நிர்ணயிக்கின்றது. ஸாதாரணமாய்க் கேட்கின்ற தொனிகள் ஒரு விநாழிகையில் (ஆறு தோட்டு) அதாவது முன்னூறு அசைவுகள் அசையிகின்றது என்றபோதிலும் அந்த ஸமயத்திலும் (60000) அறுபதினாயிரம் தோட்டுவரை அசையக்கூடிய அந்த ஆட்டமுடைய வெவளவோ சூத்திரமான ஸூக்ஷ்மமுள்ள அந்த தொகைகளையுங்கூடிக் கேட்க யெங்களால் முடியும். "கேள்வி மயம் லோகம்" என்ற முதுமொழியால் கேள்வியே லோகம், கேள்வியே பிரதானமாயிட்டுள்ளதென்று தெளிகின்றது. கேள்வியுடைய புருஷன் நாங்களே. நாங்களில்லாமற் போனால் ஸங்

கீத ஸாஹித்ய காம்பீரியார்ணவங்களை யெப்படி கேட்கக் கூடும்? ஸங்கீத ஸாஹித்தியாதிகள் கேட்கல், நிற்கும்போது அந்த ஜனங்களுக்கு மனஃஸந்தோஷம் ஜனிக்கின்றது. ஸந்தோஷ நாசத்தினால் சரீரத்தில் வியாதிகளுண்டாகின்றது. ஓடுவில் ரகசியமோ பாரியமோ ஒன்றுமில்லாமல் துக்கப்பதியில் மூழ்கயிடைவருகின்றது.

ஆனால் இந்த மாதிரி ஜேஷ்டகள் ஒன்றிற்கும் தான் இடங்கொடாமல் யெல்லோரையும் நல்ல வார்த்தைகளாலும், பிரலங்கங்களாலும். மற்றும் ஏகோபிப்பித்து நடத்திப்பதற்கு ச்ரூவண சக்தியை நாங்கள் கொடுத்துக் கொண்டே வருகிறோம். இப்படிப்பட்டவைகளெல்லாம் எங்களுடைய பிரதானமான வேலைகளாயிருக்கின்றது.

339 **வக்கீல்:**—ஆத்மா, சரீரம், இவர்கள் குற்றக்காரரோ இல்லையோ தெரியுமா?

ச்ரோத்திரம்:—அந்த விஷயங்களில் எங்களுக்குத் தேட்டமில்லை.

"2-ம் பிரதி வக்கீலின் கிராஸ்"

340 **வக்கீல்:**—ஏதேனும் ஒரு கிருத்தியம் ஓராள் மற்றொராளைக் கொண்டு பிரவிருத்திப்பிக்கிறதற்கு உத்தேசிக்கின்றது ஸாக்ஷியோடு சேர்ந்தல்லவா?

ச்ரோத்திரம்:—அது சரி யெங்களோடு சேர்ந்து தான் உத்தேசிக்கின்றது.

341 **வக்கீல்:**—இந்தச் சரீரத்தோடுவல்ல துஷ்டகிருத்

தியங்களுஞ் செய்வதற்கு யாராகிலும் ஏதேனும் உத்தேசம் பண்ணினதுண்டா?

ச்ரோத்திரம்:—ஒன்றும் யாருஞ் செய்ததில்லை.

342 வக்கீல்:—நீங்களறியாதுள்ள யாதொரு பிரவிருத்தியும் செய்ய இந்தச் சரீரத்திற்கு கழியாதிருக்க இந்தச் சரீரம் நடத்திட்டுள்ள செய்கை யாதொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது வாஸ்தவமா?

ச்ரோத்திரம்:—எங்களுக்கு ஏதெல்லாஞ் சக்திகளுண்டெனறு சூக்ஷ்மாவஸ்தையைப் பூரணமாகக் கண்டு பிடிக்கத் தக்க ஸாமர்த்தியமோ அவ்விடகு வாசமோ, ஒன்றுமே யில்லாததினால் இந்தக் கேஸை பற்றி எங்களுக்கொன்றுந் தெரியாதது உண்மையே.

343 வக்கீல்:—ஸாக்ஷி! உங்களுக்கு தூஷணங் கேழ்க்கின்ற சம்பிரதாயமுண்டோ?

மஜிசிரேட்டு:—அது அனாவசியமான கேழ்வி ஆகையால் தடுத்திருக்கிறது!

மொழி வாசித்துக் கேட்டாயிற்று.

10-ம் சாக்ஷி ச்ரோத்திரம்,
(கையொப்பம்.)

அடுத்த ஸாக்ஷியை வருகிற மாசம் 10—1—0த்துக்கு நிறுத்தியிருக்கின்றது.

மஜிஸ்ட்ரேட்டவர்கள் ஒப்பு.

11-ம் சாக்ஷி சத்தம்.

1-ம் பிரதி ஆத்மாவின் வக்கீல் 11-ம் சாக்ஷியிடம் கேள்வி.

344 வக்கீல்:—ஸாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி:—என்னுடைய பெயர் சத்தமென்றழைக்கிறார்கள்.

345 வக்கீல்:—உம்முடைய இருப்பிடமெங்கே?

சத்தம்:—என்னுடைய இருப்பிடம் தொண்டைக் குழிக்கும் பின் பக்கம்.

346 வக்கீல்:—ஸாக்ஷியுடைய கைத்தொழிலென்ன?

சத்தம்:—என்னுடைய முக்கியமான தொழில் சப்திக்கல் சத்தத்தை வாங்கி காதுக்[...]வும், அதை க்ரஹிக்க செய்கிறது[...] என்னுடைய [...]யாக விருக்கின்றது.

347 இந்தக்கேஸ சம்பந்தம[...] யெனக்கென்ன சொல்லப் போகிறாய்?

சத்தம்:—நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன் ச்ரோத்திரஞ் சொன்னதெல்லாம் என்னுடைய சகாயத்தாலாகையால் எனக்குப் பிரத்[...]யம் [...] தெரியாது இந்தக் கேஸை சம்ப[...]த்து ஒன்றுமே தெரியாது. கேசென்று சொல்லுவது தான் என்னவென்றுகூட நான் தேடுகிறதேயில்லை.

348 வக்கீல்:—யாதொன்றுந் தெரியாத காரணமென்னவென்று சொல்லும்?

சத்தம்:—என்னையும் ஏதோ ஒரு சக்தி நின்று சப்திப்பிக்கிறதாகத் தான் யிருக்கும், வஸ்துக்கள் யெப்

படி உண்டாகிறதென்றும் எனக்குத் தெரியாது.
இந்தக் காரணத்தாலேயே ஒன்றுந் தெரியாது.

349 வக்கீல் :—சாக்ஷி உம்முடைய அறிவில் அகப்பட்
டவை யெதுண்டோ சொல்லும்?

சத்தம் :—என்னுடைய அறிவின்படி யுள்ளதெல்
லாவற்றையும் ச்ரோத்திரஞ் சரிக்கு சொல்லியிருக்க
நானதையேதான் சொல்லுவதாகையால் என்னை
விசாரிக்காதிருக்கிறது நலமென்று என்னை விட்டு
அனுப்ப அபேக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

மஜிஸ்ரேட்டு :—இந்த சாக்ஷியை விசாரிப்பதில் பல
னொன்றுமில்லை. ஆகையால் இந்த சாக்ஷியை விட்டு
அடுத்த சாக்ஷியைக் கூப்பிடுவாயாக.

சிப்பாய் :—அய்யே! தயாரு.

12-ம் சாக்ஷி ஸ்பர்ஷம்.

350 வக்கீல் :—ஸாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி :—என் பெயர் ஸ்பரிஷமென்றழைக்கிறார்
கள்.

351 வக்கீல் :—ஸாக்ஷியுடைய தொழிலையெல்லாம் விஸ்தா
ரமாக மறைக்காமலும், கூசாமலுஞ் சத்தமாகச்
சொல்லுவாயாக?

ஸ்பர்ஷம் :—ஸர்வாவயங்களையும் உணர் வென்னும்
சக்தியையுண்டாக்கல் என்னுடைய வேலையென்று
அறிவிக்கிறேன். அவ்வுணர்ச்சியை நான் கொடுக்க
யில்லையென்றால் தாங்கள் தீயில் வேகிறதும், அதில்
கருகி பஸ்மமாகிப் போகிறதையுங் கூட அறிய மாட்

டீர்கள். ஜலந்தணுப்பென்ற உணர் வில்லையானால்
அதில் அநேக நேரங்கிடந்து சன்னியேறிச் செத்து
போகவும் கூடும். வாயுவினுடைய குளு குணங்க
ளறியாதையதின் பிரசாரத்தால் தவிக்கவுங் கூடும்.
ஆகையால் இவையெல்லாவற்றுக்கும், என்னுடைய
சகாயம் இல்லையானால், எல்லோரும் கஷ்டமடைவீர்
கள் என்பதில் சந்தேகம் கூடவா? பெண்டுகளும்
குழந்தைகளும் இவர்களுக்கதிகமான மனிதர்களுக்
கும், மரணத்துக் காரணமுண்டாகும் சரீரத்தின்
மேலேயுள்ள ரோம கூபங்களையெல்லாம் பரிசோதனை
செய்து அந்த ரோம கூபத்திலுள்ள மேதல்களைக்
களை தினந்தோறுஞ் சுத்திசெய்ய மனம் வரமாட்
டாது. அதன் மூலம் அநேகவிதமான ரோகங்களை
உற்பத்தியாக்கி மரணத்தின்னிடையாக்கும். இப்பிர
காரமுள்ள கோர அபாயத்தில் நின்று உத்தரிக்கின்ற
ஜீவனை அதில் நின்று காப்பாற்றுவதே என்னுடைய
வேலையென்று அறிவீர்கள்.

352 வக்கீல் :—தொக்குமாய் வல்ல ஸம்பந்தமுண்டோ?

ஸ்பர்ஷம் :—தொக்கு வென்றவனுக்கு என்னு
டைய ஸகாயம் இல்லையென்றால் அவனைக்கொண்டு
ஒன்றும் முடியாது. தொக்கு சொன்னதெல்லாம்
என்னுடைய பின் பலத்தைக்கொண்டு பேசினனே
யல்லாது வேறல்லாததாகையால் தொக்கினும்
எனக்கும் வெகு பந்தமுண்டு.

353 வக்கீல் :—இந்தக்கேஸில் பிரதிகளாகிய ஆத்மா

வையும் சரீரத்தையும் தெரியுமல்லவா இந்தக்கேசில் குற்றஞ்செய்தவர் யாரென்று சொல்லும்?

ஸ்பர்ஷம்:—அது தெரியாது யாரோ.

354 வக்கீல்:—அதைத் தெரியாத காரணமென்ன?

ஸ்பர்ஷம்:—முன் சொல்லப்பட்ட சங்கதிகளெல்லாம் செய்ததாகச்சொன்னது ஒன்றும் என்னுடைய சுய சக்தியால் செய்ததேயில்லை; யாரோ ஒருவருடைய சகாயத்தால் செய்ததாக நன்றாய்ச் சொல்லுவேன். செய்தவனுஞ் செய்யப்பட்டவனுங் கூடிப் பார்த்தால் குற்றக்காரன் யாரோவென்று யோசித்து சொல்லு? ஆகையால் எனக்கு யாதொன்றுந் தெரியாதொன்றுந் நிச்சயமாச் சொல்லுவேன். அதினால் இந்தக்கேசில் யென்னை விசாரிக்கவே கூடாதென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

355 வக்கீல்:—பின் யாராயிருக்கலாம் அதை செய்பவன்?

ஸ்பர்ஷம்:—அது யெனக்குத் தெரியாது.

மஜிஸ்திரேட்டு:—இந்த ஸாக்ஷியை அனுப்பிவிடு இவனைக் கொண்டு யாதொரு பிரயோசனமில்லை.

ஆரங்கே! பியோன் 13-ம் ஸாக்ஷியைக் கூப்பிடு.

13-ம் சாக்ஷி ரூபம்.

356 முதலாம் பிரதி ஆத்மாவினுடைய வக்கீல் ரூபத்தோடு:— ஸாக்ஷி உன் பேரென்ன?

ஸாக்ஷி:—என்னுடைய பெயர் ரூபமென்றழைக்கிறார்கள்.

357 வக்கீல்:—ஆத்மாவு, சரீரம், இந்த இரண்டுபேரில் குற்றக்காரர் யாரென்று தெரியுமா?

இவர்களில் குற்றக்காரர் யாரென்று தெரியாது.

358 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வேலையென்ன?

ரூபம்:—என்னுடைய வேலை வஸ்துக்களை ரூபப்படுத்தி மனதினை அறியவைக்கல் என்னுடைய வேலையாகவிருக்கிறது. நானில்லாதிருக்குமேயானால் லோகத்தை அறியவே முடியாது. எல்லா வஸ்துவும் சாயைபெடுப்பது போல ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் ரூபப்படுத்தி மனதினைக் கிரகிப்பிக்கின்ற வேலை என்னுடையது. ஸர்வலோக சிருஷ்டிகளில் சிரேஷ்டத்துவமான சிருஷ்டி மனிதர் அவர்களுக்கு இந்த வலிப்பம் ரூபமென்ற என்னுடைய ஓர் மஹத்துவமேயாகிறது. ஜீவராசிகளெல்லாம் மனிதனைப் பயப்படுகின்றது எதினால் யென்றால் அவையின் ரூபத்தை மனிதருடைய கண்ணில் பிரதி பிம்பித்து காட்டுகிற ஒரு சக்தி என்னுடைய வல்லபமே அந்த நேத்திரத்தைக் கிரஹிக்கிறதினால் மாத்திரமாகையால் அதுகள் பயந்து அவர்களுக்கு அடிமைப்படுகிறது. (பிரதி பிம்பத்தில் சக்தியுடைய ஓர் மஹத்துவம் சூக்ஷ்மமாயிருக்கிறதினால் அதையறிந்தவர்கள் மாத்திரம் அறிவார்கள்) இதினால் தான் அநேக தத்துவத்திலும், "கண்ணு தானே லோகம்" யென்றழைத்தார்கள். அதுவுமல்லாமல் மனிதருடைய கண்ணிலுள்ள பிரகாசம் மஹா ரகஸிய லோகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கிறது ஒருவன் அதிக மனோகரமான வஸ்திரம்

ஆடையை யுடுக்குகயோ; விசித்திரமான ஆபரண நகையை அணிகயோ, அதிக அலங்காரத்துடன் பி(ர)ஸங்கிக்குகயோ, அல்லது சங்கீதாலங்காரம் பாடுகையோ, செய்தாலிப்படி சிரேஷ்டமான விதத்தைக் காணிகளில்ச் சிலருடைய கண்ணில்ப் பட்டால் திருஷ்டி தோஷம் ஸம்பவிக்கின்றது, நாம் காண்கிறோம். ஸ்திரி புருஷன்மார் தம்மில் அநுராகமுண்டாகிறதும் கண்ணின் பார்வையாகிய ரூபத்தைக் கொண்டே இந்தப்படி நேத்திரபிரகாசம் அதிக மகிமையுடையதாகையால் தான் தியானிக்கும் போதோ, ஜபிக்கும் போதோ விருஷ்டி கர்த்தாவின் நிஷ்டையிலிருக்கும் போதோ கண்ணை மூடியிருப்பது வழமைக்கு வந்திருக்கிறது. சிலருக்கு அதிக யுக்தி பூர்வமான ஆலோசனையைக் கொண்டுவர வேணுமென்றால் கண்ணை மூடி கொஞ்சநேரம் அந்தப் பிரகாசத்தை (சுழிமுனையல்லதுல்லாடத்துக்குக்) கொண்டுபோக வேண்டும். மஹான்மார் தெய்வப்பிரதிநிதிகளுங் கூடி அப்படியே கண்ணை மூடி பிரகாசத்தைச் சுழிமுனைக்குக் கொண்டு போய் அந்தவிடத்தில் வாயுவை ஆக்ர்ஷணஞ் செய்து நிறுத்திப் பார்க்கும்போது அன்னிய ஒரு மனிதனுடைய உள்ளில் நினைத்த நினைவு சூக்ஷ்ம ரூபமாக அவர்களின் லலாடமைதானியில் ரூபிக்கக் காட்டுவதும் என்னுடைய ஒரு சக்தியாகவேயிருக்கும். விஸ்மிருதி ஸம்பவித்துள்ள வார்த்தைகளை முன் சொன்ன கிருத்தியத்தால் சிலருக்கு திரும்ப ஓர்மைக்குக் கொண்டு வருகிறது. அதுமல்லாமல் நேத்திரம் போதிப்பித்த மொழிகளெல்லாம் என்னு

டைய ஒரு சக்தியாகவேயிருக்கிறது.

359 **வக்கீல்:**—அதிரிக்கட்டும் இந்தக்கேசு ஸம்பந்தமாக உனக்கு என்ன தெரியும்?

ரூபம்:—எனக்கு அது சம்பந்தமொன்றுந் தெரியாது.

360 **வக்கீல்:**—தெரியாத காரணமென்ன?

ரூபம்:—முன் நேத்திரம் என்னத்தை சொன்னார்களோ அதைத்தான் எனக்குத் தெரியும். மேலும் இவைகளெல்லாம் நான் செய்து வந்தபோதிலும் எதெப்படி என்னில் நடக்கிறதென்றும், யாரால் நடத்தப்படுகின்றதென்றும், எனக்கே தெரியாது. இவ்வகை காரணத்தால் கேசு சம்பந்தமாயொன்றுந் தெரியாததினால் என்னையிதில் நின்றுவிட்டனுப்புவது நலமென்றபேக்ஷிக்கிறேன்.

மொழி வாசித்துக்கேட்டது.

13-ம் சாக்ஷியை நீக்கி, 14-ம் சாக்ஷியைக் கூப்பிடு.

14-ம் சாக்ஷி ரஸம்.

மஜிஸ்ட்ரேட்:—ஆரங்கே!

சாக்ஷி:—ஹாஜருண்டு.

361 **வக்கீல்:**—சாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி:—என்னுடைய பேர் (ரஸம்) என்றழைக்கிறார்கள்.

362 **வக்கீல்:**—சாக்ஷியுடைய வேலையென்ன?

ரஸம்:—என்னுடைய வேலை இந்த லோக பதார்த்தங்களால் நிறையத்திருக்கிற லோக ஜீவ ராசத்தி

னுள்ளவை யின்னதென்றும், ஜீவராசைக்குள்ளவை
யின்னதென்றும், உள்ள வித்தியாசத்தை ஜீவிகளுக்
களிக்கிற வேலையைத்தான் முக்கியமாக நான் செய்
கிறது. (உப்பு, புளிப்பு, எரிப்பு, இனிப்பு கசப்பு,
உவர்ப்பு;) என்ற ஆறுவகை ரஸங்களையும், கிரமா
னுஸரணம் புசிக்கத்தெரிவித்து வருகிறேன்.

“அளவுக்கு மிஞ்சினல் அமிர்தவும் நஞ்சு” என்ற
பழமொழிக்கு சிதமாக ஆகார ஸாதனங்களை, அதிக
மானாலுஞ் சரி, மற்றும் ருசி பாதார்த்தங்களையானா
லுஞ் சரி தேவையுள்ள தெவ்வளவோ அவ்வளவே உப
யோகிக்க நான் இடங் கொடுக்கிறதன்றி அதிகரிக்
கிற மிக்க விடுகிறதேயில்லை இப்படி ஒவ்வொரு
ஜீவிகளையும் புஜிப்பிக்கின்றது. அதிலதிகம் அவன்
புஜிக்க இச்சிக்கின்றதானல் அவ்விஷயமாக மாறு
கின்றது. அப்போதவையை தெகிகத்தோ, வெறுப்
புண்டாக்கியோ, எதுவிதமெங்கிலும், போதுமென்
று நினைக்கக்கூடிய ஓர் வழியை நான் அநுஷ்டிக்கின்
றது. அதனால் பதிவாக ஓரளவு போஜனத்திறவனா
கிலே நிறுத்துகின்றது. எப்படியும் ஆகாரிக்கின்ற
வஸ்துவில் யென்னுடைய ருசி ரூபத்தைக் காட்டுகி
றதில்லை. இப்படிப்பட்ட வேலைகள்தான் என்னு
டைய கிருத்தியங்கள் யென்றறிவிக்கிறேன்.

363 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய வாசஸ்தலமெங்கே

ரஸம்:—நாவின் மேல் என்னுடைய வாஸம்.

364 வக்கீல்:—இந்தப் பிரதிகளுடைய கிருத்தி
யில் சாட்சி கூடி சேர்ப்புண்டா?

ரஸம்:—நான் கூடவில்லை.

365 வக்கீல்:—இந்தக்கேசு சம்பந்தமாகத் தெரிகிற
தென்ன?

ரஸம்:—நாக்கு சொன்னதெல்லாம் என்னுடைய
பின் பலத்தாலாகையால் அதற்கு மேலொன்றுஞ்
சொல்லமுடியாது ஆகையால் கேசு சம்பந்தமொன்
றுந் தெரியாததாகக் கொண்டு என்னை இதில் நின்று
கேட்காதனுப்பிவிட அபேக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மஜிஸ்ரேட்டு:—சாட்சிகளிடத்திலிருந்து வீண்
துறைதனைப் பேச வைக்கிறதினாலொன்றும் பலனில்
லாமையினால் அடுத்த சாட்சியை அழைத்துப் பார்.

15-ம் சாக்ஷி கெந்தம்

366 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி:—என்னுடைய பெயர்தான் கெந்தம்

367 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வாசஸ்தலமெங்கே?

கெந்தம்:—மூக்கினுள் ளென்னுடைய வாஸமா
யிருக்கின்றது.

368 வக்கீல்:—ஸாக்ஷியின் வேலை யென்னை?

கெந்தம்:—என்னுடைய தொழில் கெந்தம் அறிக்
கிறதுவே என்னுடைய தொழிலினைப்பற்றி விஸ்தா
ரஞ்செய்வதற் கொன்றுமில்லை நல்லமணம் கெட்ட
மணம் இத்தியாதிகளையும், வாத பித்த சிலேஷ்பணம்
இவைகளுடைய ஏறல் கூடல் மாரணம் லயீபிக்கும்
போது அவரவருடைய சரீர கெந்தத்தையும் வித்தி
யாஸப்படுத்தி ஜீவிகளை அறிவிக்கிறதும், கூடாமல்

நாவிக சொன்னதெல்லாம் என்னுடைய ஸஹாயத்தாலாகையால் கேசு ஸம்பந்தமாக என்னுடன் யாதொன்றுங் கேட்காதிருக்கல் நலமாகையால் என்னையிந்தக் கேஸை விட்டு அநுப்புவது நன்றென்று அபேக்ஷிக்கிறேன்.

369 வக்கீல்:—கேஸினை ஸம்பந்தித்து கேட்க தெரிந்தது சொல்லு?

கெந்தம்:—ஒன்றுமே தெரியாது.

15-ம் சாக்ஷி கெந்தம்,
(கையொப்பம்.)

மஜிஸ்ட்ரேட்டு அடுத்த ஸாக்ஷி விசாரணை வருகிறமாசம் 10-ம் தேதிக்கு நிறுத்தி வைத்திருக்கிறேன்.

மஜிஸ்ட்ரேட்டு கையொப்பு.

16-ம் ஸாக்ஷி வாக்கு.

370 வக்கீல்:—ஸாக்ஷீ! உம்முடைய பேரென்ன?

ஸாக்ஷி:—என்னுடைய பேர் வாக்கென்றழைக்கிறார்கள்.

371 வக்கீல்:—ஸாக்ஷியுடைய வாசஸ்தலமெங்கே?

வாக்கு:—என்னுடைய வாஸம் ஜீஹ்வா என்ற நாக்கில்.

372 வக்கீல்:—ஸாக்ஷியுடைய ஜோலி யென்ன?

வாக்கு:—என்னுடைய ஜோலிகள் ஸம்பாஷணம் செய்குதல். ஒருவன் மனதிலுண்டாகிற விசாரங்

களை மற்றொருவனோடு சொல்லுகிறதும், ஓரோ ஸபைகளில் பிரஸங்கிகள்மார் சதுரதயோடு கூடி பிரஸங்கிக்கிறதும், வக்கீலன்மார் கேஸை ஸம்பந்தம் விஸ்தாரஞ்செய்கிறதும் எல்லாம் என்னுடைய பிரவர்த்தி விசேஷமல்லாமல் ஸாதிக்கையில்லை; திரி கரண சுத்தி, வாக்குசுத்தி, சுருக்கிச் சொல்லுகிறதானால் நாக்கு சொன்னதெல்லாம் என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தால் வாக்கின் மஹத்துவம் என்ற இவைகள் நான் தானே. இன்னும் என்னில் நின்றுள்ள அக்ஷராரம்பவும் நானேதான் அகாரம், உகாரம், மகாரம், ஓம்காரமான பிரணவசப்தம். அகாரம்-பிரஹ்மமும்; உகாரம்-விஷ்ணுவும்; மகாரம்-சிவனும்; ஆகிய "ஓம்" மென்ற பிரணவாக்ஷரம் ஆதியில் உண்டாச்சு. பின்னிடு அதில் நின்று பிரபஞ்சமாச்சு. இதனால் "வசனம் முன்பின்னுமுண்டு" என்றது ஒரு சிசு ஜனித்தவுடன் (ம-உ-அ) "மா" என்று பேச்சு ஆரம்பிக்கின்றது. ஆதியில் உள்ளதும், ஸர்வ காரியங்களும் நிர்விக்னம் நடத்திவருகின்றதும் நானே.

373 வக்கீல்:—இந்தக் கேஸினைப்பற்றி என்னதெரியும்?

சாக்ஷி:—எனக்கொன்றுந் தெரியாது.

374 வக்கீல்:—ஸர்வகாரியங்களையும் நிர்விக்னம் பிரபஞ்சலோகத்துக்கு முன்பாலே யிருந்திக்கவும், ஆனஸாக்ஷிக்கு இந்தக்கேஸின் விவரம் கொஞ்சமும் தெரியாதிருக்கக் காரணம் என்ன?

சாக்ஷி:—நான் செய்துள்ள கிருத்தியங்களெல்லாம் ஆரோ என்றால் சொயமாய் அல்லாத்ததாலும்,

ஒராளால் நடப்பிக்கிறதினாலும், இந்தக்கேசு ஸம்பந்தமாய் இதுவரையெனக்கொன்றுந் தெரியாததினாலும், யாதொரு விவரமும் எனக்கறிய முடியவில்லை. ஆகையாலிந்தக் கேசு ஸம்பந்தம் ஒன்றுந் தெரியாது கூடாமல் நாக்கு சொன்னதெல்லாம் என் சொல்லாகையாலும் எனக்குப் பிரத்தியேகம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லாததாகையாலும், என்னை இந்தக் கேஸில் ஒன்றுமே கேள்வியில்லையென்று விட்டப்பக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மொழி வாசித்துக் கேட்டது சரி

16-ம் சாக்ஷி வாக்கு.

ஒப்பு.

17-ம் சாக்ஷி பாதம்.

375 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பெயர் என்ன?

சாக்ஷி:—எங்களுடைய பேர் காலுகளென்றழைக்கிறார்கள்.

376 வக்கீல்:—நீங்களெத்தனை பேருண்டு?

பாதம்:—நாங்கள் இரண்டு பேருண்டும்.

377 வக்கீல்:—உங்களுடைய தொழில் என்ன?

பாதம்:—என்னுடைய தொழில் எவ்வளவும் தாணதரத்தில் ஆயிருந்தபோதிலும எங்களுடைய தொழில் எவ்வளவும் சிரேஷ்டதையுடையதென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? முக்கியமாக இரண்டு தொழில்களைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன் முதலாவது மனிதர் சுவாஸோச்சுவாஸம் செய்கின்றது எங்

களுடைய ஒரு மகத்துவத்தாலேயே எப்படியென்றால் பாதத்தின் பெருவிரலில் நின்றுற்பவித்து முதுகின் முள்ளெலும்பெனும் தண்டு வழியாய் சென்று; அந்தவிடத்தில் கத்திரிக்கோலாக மாறி இடநாசிகா வழியாக் வெளிவந்தால் வலநாசிகா வழியாக உள்ச் சென்று பாய்கின்ற இந்த வித்தியாசத்தின் சாவி நாங்கள்தான்.

378 வக்கீல்:—அதெப்படி அறியலாகும்?

பாதம்:—அதெப்படியென்றால் ஒருவன் கொஞ்ச நேரம் பெருவிரலினை மாத்திரம் ஊன்றி நடக்குமேயானால் சுவாஸக்கிரமத்துக்கு வித்யாஸம் நேரிடும். அல்லது சுவாஸம் தடைப்படும். திருஷ்டாந்தமாகத் தலைநோயுள்ள ஒருவனைப் பெருவிரல் ஊன்றி நடக்கச் செய்தால் அந்தத்திடத்துக்குத் தலைநோவைச் சாந்தப்படுத்தும். யோகிகள் ஸமாதிஸ்தராகும் போது தங்களுடைய முகத்துள்ள நேத்திரத்தை பெரிதாக எண்ணாமல் பெருவிரலினையே நேத்திரமாகக் கணித்து வருகிறார்கள். அதன் பேரில் தங்களின் நாட்டத்தை வைக்கிறார்கள். இன்னும் தேகம் வளையவும், நிமிரவும், இஷ்டம்போலே தேகத்தை பழக்கின்றதற்கும், இடையாக்கின்றது எங்களுடைய கையமில்லையானால் முடியவே முடியாது.

379 வக்கீல்:—இந்தக் கேசைப்பற்றி என்ன தெரியும்?

பாதம்:—எங்களுக்கு யாதொன்றுந் தெரியாது அது உங்களுக்கே ஆலோசித்தால் தெரியவருமே.

மொழி கேட்டாயிற்று சரி தப்பு.
மஜிஸ்ரேட்டு:—அடுத்த சாக்ஷி எங்கே?
சாக்ஷி:— இதோ நான் ஐயர்

18-ம் சாக்ஷி பாணி.

380 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பெயரென்ன?
பாணி:—எங்களுடைய பேர் கைகளென்றழைக்
கலாம்

381 வக்கீல்:—நீங்களெத்தனை பேருண்டு?
பாணி:—நாங்கள் இரண்டும் இரட்டைப்பிள்ளை
களுண்டு

382 வக்கீல்:—உங்களுடைய தொழிலென்ன?
பாணி:—எங்களைப்போல் முன்மொழி கொடுத்
திட்டுள்ள ஒரு சாக்ஷிகளுக்குமில்லை, எங்களுடைய
ஒரு வேலையின் மஹத்துவைப் பார்த்தால் இனி
மேல் மொழி கொடுக்கப்போகிற சாக்ஷிகளுக்கும்
உண்டாக நியாயமில்லையென்றே சொல்லலாம்.

383 வக்கீல்:—கோர்டு அதிகச் சமயம் கற்பிக்கவில்லை
அதனால் உங்களுக்குள்ள வேலைகளை நீளஞ் சுருக்கிச்
சொல்லுவதுதான் நல்லதுயென்று அறிவித்தேன்.
பாணி:—"எண்சாணுடம்பிற்குச் சிரசே பிரதா
னம்" என்ற பழய மொழியையும் த்ராவிட பண்
டிதர்கள் நியமித்தது வெகு ஆலோசனைக்குறைவெ
ன்றே நினைக்கவரும் எங்களுடைய மகத்துவத்தைச்
சொல்லுகிறவிடத்து, அது மூடத்துவமென்றே
விளங்கும். "எண்சாணுடம்பிற்குக் கரமே பிரதான

மென்று" தைரியம் சொல்லுவோம் சிரஸினு
பிரதானத்துவம் கற்பித்திட்டுள்ளது, கண்ணும், மூக்
கும், காதும், வாயும், முதலாகிய சிரேஷ்டேந்திரியங்
கள் அதில் வாசஞ் செய்கிறதினால் தானே. சூக்ஷ்ம
மாய் அவை ஒவ்வொன்றினையும் உபகேணித்துப்
பார்க்கிறதானால் அவையும் நிஸ்ஸார அங்கங்களெ
ன்று விளங்க வரும். பிரதானமான கண்ணினைக்
குறித்தே நாம் ஆலோசிப்போம். இந்தக் கண்ணு
கள் மனிதருடைய நெற்றிக்குங் கீழிலுள்ள ரண்டு
குழிகளில் ஸ்திதி செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸ்த
வத்தை விட்டு ஓரங்கலம் போலும் நீங்கி மாறிப்பிர
விருத்திக்க அதினுமுடியவே முடியாது. அதின்
தொழில் அந்தக்குழியில் நின்று நிறவேற்றி வருகின்
றது. மூக்கின் மேல் முறிவோ, விருணமோ ஏதே
னும் ஸம்பவித்துப் பார்க்கவுங் கூடி கண்ணினால்
ஸாதிக்காது. அந்த சமயத்தை அவையுடைய வேலை
யைப் பூர்ண்ணமாக நடத்தச்சக்தியில்லாமல் அந்நிய
ருடைய சகாயத்தையோ எங்களுடைய சகாயத்
தையோ அபேக்ஷிக்கநேருகின்றது.

நாஸிக:—அதனுடைய சமீபத்துள்ள ஓரங்கம்
அதும் தன்னுடைய ஸ்தானம் விட்டு கடுகளவும் நீங்க
முடியாது. அதனுடைய ஸமீபம் வாயுவினால் போ
ஷிப்பித்து வருகிற ஸுகந்தத்தையும், துர்க்கெந்தத்
தையும், ஆவாகனஞ்செய்து இருதயத்துக்குள்
கொடுக்கின்ற இரேவொரு வேலையைத்தான் சொல்
லவும், செய்யவுங் கூடும், ஒருஜலதோஷம் பிடித்துக்

கொண்டால்; அதும் அப்போது எங்களுடைய ஸகாயத்தை அபேக்ஷிக்கத்தான் வேண்டும். பின்னீடு ச்ரோத்திரம். அவையுந்தனுடைய ஸப்பத்துள்ள சத்தத்தை மாத்திரம் ஆவாகித்து இருதயத்துக்குக் கொடுக்கக்கூடும். எப்படிப்பட்ட சத்தங்கள் கேட்டு அவை பயப்படுகிற சமயம் ஒன்றுங்கருதியாமல் எங்களுடைய சகாயத்தை அபேக்ஷிக்கின்றது அதனால் நாங்கள் சென்று காதை அடைத்துப் பிடித்து பயத்தில் நின்று ரக்ஷைப்படுத்தி விடுகிறோம். இன்னும் முகத்திலுள்ள அங்கங்களில் பிரதானமானது வாய் அவையைப் பார்க்கிறதாயிருந்தாலும் இவை எல்லாற்றிலும் விசேஷமாகவேயிருக்கின்றது. கபாளபோசனத்தை ஒரேடத்திருந்து நாங்கள் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால் வயறு ரொம்பிவிட்டுதான் பெரிய கெட்டிக்காரனென்ற கணக்கே பேசும் ஆனால் நம்மில் நின்று வெளிப்படுகிற சத்தம் அடுத்து நின்று கேட்கிற மனிதன் மூக்கில் நாறுநிருக்க விதம் தன்னுடைய தந்தசுத்தி செய்துக்கொள்ளவும் அதனு சாதிக்காதே எங்களுடைய சகாயத்தை அபேக்ஷிக்கின்றது. என் சம்பாஷிப்பானேன் ஒரு முள்ளுகொண்டிருந்தாலும் என்றில்லை எப்பேற்கொத்த சங்கதிக்கும், வாய்க்கு நாங்கள் அநுகூலியாகவே யிருக்கிறோம். ஆனால் நாங்கள் இவர்களைப்போலுள்ள பிரவிருத்திகளைச் செய்கிறவரில்லை. எங்களுடைய கிருத்தியங்கள் எவ்வளவோ உல்கஷ்டங்களாகியவை. எங்களுடைய சகாயமில்லையென்று வருகில் இவர்க்கு ஒரு காரியமும் முடியாதே போகும். ஆனால் இவர்

கள் செய்கிற வேலையைக்கூடி நாங்கள் செய்துவருகிறதுண்டு.

384 வக்கீல்:—கண்ணினுடைய பிரவிருத்தி நீங்களெப்படி செய்கிறீர்கள்?

பாணி:—குருடர் என்றவர்க்கு கண்ணுண்டோ? நாங்கள் அவர்களுக்கு கோல் பிடித்தோ, தப்பியோ, தடவியோ, எப்படியும், பிரயாணஞ்செய்ய வைக்கிறோம். அதுபோலவேபேசமுடியாத ஒருவனுடைய அந்தர்கெதத்தை மற்றொருவன் மனதில் எட்ட வைக்கிறதும், எங்களுடைய வேலையே. பொட்டன் மாற்கு கைங்கிரியங்களால் சங்கதிகளைத்தெரியவைக்கிறதும் நாங்கள். ஒரோருத்தரும் தாங்களுக்கறிவுண்டாகிறது முதல் ஈசுவரனை ஸ்துதிக்கின்றதுங் கைகூப்பிட்டுக்கொண்டே, அல்லது தலைகொண்டோ, அந்தமாதிரி செய்துவருகிறதுமில்லை. இராஜகிரீடஞ் சிரஸிலேந்தி, உடைவாள் கைய்தரித்து, துஷ்டநிக்கிரஹ சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்து வருகின்ற சக்கிரவர்த்தியும், பிக்ஷையெடுத்து கிட்டுகிற அரிசியைப் பாகஞ்செய்து புஜிக்கின்ற பிக்ஷக்காரனும், சுருக்கியே சொல்லுகிறேன் எல்லோருக்கும் சகாயங் கைய்யே. குற்றஞ்செய்தவரைச் சிக்ஷிக்கின்றதும். நிஷ்டூர கட்கங்கள் தரித்து கோரஸமரங்களிலேர்ப்பட்டு அநேகாயிரம் ஜனத்தை நிக்கிரகஞ்செய்த, புஜபாகிரமசாலியென்ற நாமதாரனுக்கு இடையாகின்றதுங் கைய்யே. கரிம்பாறைகளைப் பிளக்கின்றதும், அகாத சுரங்கங்களைத் துளைக்கின்

றதும் நிர்மிக்கின்றதும், நசிப்பிக்கின்றதும், கொட்டாரம், க்ஷேத்திரம், அரமனைகள், கொத்தளங்கள், கேள்கின்றதெல்லாம் நாங்களேயாம். புகைவண்டி, புகைக்கப்பல், கம்பித்தப்பால், போட்டோகிருப், போனோக்கிருப், லிதிமெற்ரோக்கிருப், ஆதியான வசிஷ்ட வித்தியகளை தடவில்லாமல் நடத்துகின்றதும் நாங்களே. கோரபர்வதங்களுடைய கெர்ப்பஸ்தானத்து நின்று ரத்தினங்களேயும் பூமியில் வனிகளிலுள்ள ரத்தினங்களேயும், சமுத்திரத்தினடியில் கிடக்கிற ரத்தினங்களேயும், மற்றலோகங்களையும் எடுத்து ஜனங்களுடைய உபயோகத்துக்கு தக்கதாகக் கொடுக்கிறதும் நாங்களே. அனவதி லக்ஷம் யோசனை தூரத்தில் ஸ்திதி செய்கிற சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்களேயும் இன்னும் நவக்கிரகங்களேயும், வெளியாய்காண்பதற்கு இடைவருத்துகிற தூரதெரிசி யெந்திரத்தையும், ஆகாசப்பிரயாணத்துக்காக உண்டாக்கப்பட்டவெயாமயானவும், இவையெல்லா எங்களுடைய சாமார்த்தியத்தை வெளியிடுகின்றது. சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன் லோகஸர்வம் எங்களுடைய வேலையே யல்லாது மற்றாருடையது?

சமயம் அதிக்கிறமமாயிற்று அதனல் சாக்ஷியைத் தானே அடுத்த 15-ம் தேதிக்கு நிறுத்தியிருக்கிறேன்

மஜிஸ்ரேட்டு ஒப்பு

யெங்கே நிறுத்திவைத்திருந்த சாக்ஷி?

பாணி:—நாங்கள் இதோ ஆஜருண்டு.

385 வக்கீல்:—கன்னிறு உங்களால் இனியேதெங்கிலும் விசேஷால் உண்டோ?

பாணி:—தேகத்துக்கு சுகமாயிருக்கத்தக்க தனத்தைச் சம்பாதிக்கத்தக்கமார்க்கம் நாங்கள் வழியுண்டாகவேண்டும். அதனல் மஹான்மாரை வந்திருக்க அது உபகாரப்படுகின்றது. ஸ்திரீ புருஷன்மார் பிரேம ஜந்தங்களாகிய ஆலிங்கனத்தை யுண்டாக்கின்றது. கர்ண்ணனந்தமாகிய பிற்றில் வாசிப்பதற்கும், என்று மாத்திரமல்ல இந்தப் பிரவஞ்சத்தில் எந்தப்பிரவிருத்திக்கும் எங்களுடைய சகாயமில்லை என்றால் ஒன்றுமே முடியாது.

386 வக்கீல்:—இவைகளில்லாமல் அதிசயமான வேறே எந்தப் பிரவிருத்திகளாவதுண்டோ?

பாணி:—உண்டு பிரமார்த்தமான ஒரு விஷயம் எங்களில் விசேஷவிதியாய் அடக்கியிருக்கின்றது. தன்முத்திரிகை சாஸ்திரம் அதாவது உள்ளங்கை ரேகைகளை நோக்கியாமல் பூத; பௌதிக, வர்த்தமானங்களில் உள்ள ஓரேவிஷயங்களேயும் நன்றாக எடுத்துச்சொல்லும், சுகம், துக்கம், ஸம்பத்து, திரிதிரி தரித்திரம், புத்திரபாக்கியம் ஸ்திரீ பாக்கியம், ரோகம், ஆபத்து, வளிப்பம், ஞானம், திட்டமான ஜீவிதாவல்லதை, மரணம் என்றவைகளெல்லாந் தெரியும், சாஸ்திர நிச்சயம்வருத்தி, ரேகை நோக்கி அவரவர்தானே அறிந்துக்கொள்ளத்தக்க தெளிவாகிய மஹத்தான வித்தையையும் அடக்கிவைத்திருக்கின்றது இந்தக் கைளாகைபால் கைவித்தை யென்ன

வென்று ஆருக்குத்தெரியும். இவ்விதலக்ஷணங்களை நீங்கள் உற்றுப்பாரும் பிரதானமான தலையில் இந்த விதம் சாஸ்திரம் யெங்கே எழுதியிருக்கிறது? ஆகையால் எல்லாற்றையும்விட முக்கிய அவயமென்று லோகப்பிரசித்தமாகவே அறியலாம்.

387 வக்கீல்:—இந்தக்கேசினைச் சம்பந்தமாக என்ன தெரியும்?

பாணி:—யாதொன்றுந் தெரியாது.

388 வக்கீல்:—கோற்டு முன்னில் நின்று அசத்தியம் பேசலாமா?

பாணி:—இப்படிச் சொல்லுகிறதென்னத்துக்கு நாங்கள் அஸதியம் பேசுகிறதேயில்லை.

மஜிசிரேட்டு:—நீங்கள் சத்தியஞ் சொல்லுகிறதென்ன?

பாணி:—நாங்கள் சொன்னதெலலாஞ் சத்தியமேயல்லாமல் அஸ்த்தியஞ் சொன்னதே இல்லை. அதுவே எங்க சத்தியம். ஆனால், நாங்கள் கொஞ்சம் எலும்புகளாலும், கொஞ்சம் நரம்புகளாலும், கொஞ்சம் சதைகளாலும், ரசிக்கப்பட்டுள்ள அவர்களானகையால் பொஞ்ஞையை யென்றுள்ளதே எங்களுக்கில்லை. எங்களைக்கொண்டு ஆரோ ஓராள் இவைகளை எல்லாஞ்செய்யவைக்கிறதே யல்லாமல் இவையெல்லாம் எப்படி யாகிறதென்றுங்கூடி எங்களுக்குத் தெரியாது. அதனால் இந்தக்கேசைப்பற்றி யெங்களை விசாரிக்காதிருப்பது உத்தமமென்று அனுப்பிவிட அபேக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

மொழி வாசித்துக்கேட்டது.

18-ம் சாக்ஷி பாணி.
(கையொப்பம்).

19-ம் சாக்ஷி பாயூ.

1-ம் பிரதி ஆத்மாவின் வக்கீல் 19-ம் சாக்ஷியிடம் கேள்வி.

மாஜிசிரேட்டு:—சாக்ஷியைக் கூப்பிடு?

சாக்ஷி:—தையபாறுண்டு.

389 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பெயரென்ன?

சாக்ஷி:—என்னுடைய பெயர் பாயூ வென்றழைக்கிறார்கள்.

390 வக்கீல்:—உமக்கு வேறேவல்ல பேருகளுண்டோ?

பாயூ:—வேறே பேருண்டு அது மலத்துவாரமென்றழைக்கிறார்கள்.

391 வக்கில்:—உம்முடைய வாசஸ்தலமெங்கே?

பாயூ:—ஷடாதாரங்களில் மூலாதாரத்தில் குடியிருக்கிறேன்.

392 வக்கீல்:—இந்தக்கேசில் பிரதிகளாகிய ஆத்மாவும், சரீரம், இவர்கள் இரண்டுபேரையுந் தெரியுமா?

பாயு:—இரண்டு பேரையுந் தெரியும்.

393 வக்கீல்:—இந்தப் பிரதிகளுடைய பாகம் 19-தாம் ஸாக்ஷியை இந்த ஸ்தலத்தில் விஸ்தரிக்க அழைத்ததென்று தெரியுமல்லவா?

பாயு:—அதுந்தெரியும்.

398 வக்கீல்:—அப்படியானால் இதில் குற்றஞ் செய்திட்

டுள்ளவர் யாரென்றும், நிர்தோஷி யாரென்றுந் தெரியுமே அல்லவா?

பாயு:—அதென்னமோ எனக்குத்தெரியாது.

394 வக்கீல்:—தெரியாத காரணமென்ன?

பாயு:—இவர்களுடைய யாதொரு கிருத்தியங்களிலும் நான் பிரவேசித்ததேயில்லை. நான் என்னுடைய வேலைகளைச் சரியாய்ப்பார்த்து வருகிறதேயல்லாமல் எனக்கு வேறேயாதோரறிவுமில்லை.

395 வக்கீல்:—அப்படியானால் ஸாக்ஷியுடைய கிருத்தியங்களெவை?

பாயு:—ஜீவிகள் தேகபோஷணார்த்தம், உள்ளிலாக்கப்படுகின்ற பக்ஷண பதார்த்தங்களையுடைய, அது உள்ளில் தங்காமல் கிட்டத்தை அதாவது கிடணாகிய திப்பியை ஸமயம் தவறாமல் வெளிக்கு தள்ளிவிடுகிறதும் மகத்தேறிய இந்த ஒருகிருத்தியம் லோகத்தில் நான் செய்யாதிருந்தால் எல்லோருங்கெடுதியை அடையுவார்கள். அதனால் மனிதரெல்லோரும் என்னை பெரு மானித்தே வருகிறார்கள். இராஜாக்கள், பிரஜைகள், குபேரர்கள், குடிகள், உத்தியோகஸ்தர்கள், கிரகஸ்தர்கள், வாணிபர்கள், சிப்பாயிகள், பரிசாரகன்மாரர்கள், பிக்ஷாந்திகள், ஸந்நியாசிகள், அல்லை ஸகல ஜீவிகளும் தைநந்தனம் யென்னை ஆசிறைக்காமல் இருக்கிறதில்லை. என்னுடைய ஓரச்றையமில்லை யென்றால், வவ்வாலைப்போலவே புசிப்பதெல்லாம், வாயில்க் கூடியே வெளி வருவதல்லாமல் மற்றுயாதொரு நிவிர்த்தியுமில்லை. என்னை ஒருவித

நிஷ்கிருஷ்டநிலையிலே நினைத்து வருகிறார்கள். ஆனால் என்னுடைய மகிமையை அறிந்தவர்கள் அப்படி விசாரிக்கமாட்டார்களென்றே யென்னுடைய நம்பிக்கை. இப்படியெல்லாஞ் செய்து வெங்கிலும் எனக்குப்பிரஞ்ஞையில்லை. ஸமயாஸமயம் யென்னைக்கொண்டு இப்பிரகார மெல்லாம் பிர விருத்திப்பிக்கின்றது ஓர் மஹல்ச்சக்தி யென்ற போலவே யிருக்கிறதென்றல்லாமல் இது வின்னதென்றும் கேசில் குற்றம் செய்தவர்கள் ஆரென்றுந் தெரியவும், என்னைக்கொண்டு ஸாதிக்கவே மாட்டாதாகையால், என்னை யிந்தக்கேசில் ஸாக்ஷியாகயினிமேலாவது ரக்ஷித்து, இப்போது விடுதலை செய்யக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மொழி வாசித்துக் கேட்டாயிற்று.

19-ம் ஸாக்ஷி பாயு.
(கையொப்பம்).

20-ம் சாக்ஷி உபஸ்தம்.

மாஜிசிரேட்டு:—சாக்ஷியை அழைத்துக்கொண்டு வரட்டும்.

சாக்ஷி:—ஆஜர்.

உபஸ்தம்:—பிரபோ; மஹானுபாவா!! என்னைச் சாக்ஷியாக விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறதும், என்னோடு வக்கீலுகள் ஓரே கேள்விகள் கேள்க்கின்றதும், எனக்கு ஸங்கிடத்தையுண்டாக்கின்றது.

என்னுடைய ரகசிய விருந்தாள் தங்களையெல்லாம் சர்வாந்தரியாமியாகிய பிரபுவினுடைய சந்நிதானத்தில் பாவியமாகச் சொல்லுவதில் நியாயவிரோதமில்லையென்றாலும், பகுஜனக்கூட்டமான கோர்டில் வைத்துச்சொல்லுகிறதானால் அது சிக்ஷார்ஹமகமேஹதுவாகத் தீருகிறதானபடியால், நான் மவுனமவலம்பித்துக் கொள்ளுகின்றேன். லோகம் பெருகின்றதும். நிலைநிற்கின்றதும், வழக்குகள், சண்டையுண்டாகின்றதும், மோஹாக்கிநிகள் சூழுகின்றதும். சுருக்கம் விவரிக்கிறேன் எல்லாம் என்னுடைய ஒரு பிரபாவத்தாலென்று வருகிலும், என்னுடைய கிருதயங்களையெல்லாம் சரியாய் அநுஷ்டானஞ் செய்துவருகிறது ஒரு திவ்விய சக்தியென்றல்லாது அந்தச் சக்தியைத் தான் தெரிந்துக்கொள்வதற்கும், இந்தக் கேஸைச் சம்பந்தித்து அறிவதற்கும், பிரதிகளில் குற்றக்காரர் யாரென்பதற்கும், யாதொன்றுமே எனக்குத் தெரியாது மஹாநுபாவனாகிய பிரபோ! என்னைவிட்டனுப்ப அபேக்ஷிக்கிறேன்.

மஜிசிரேட்டு:—சரி கையொப்பு போட்டுவிட்டு போகலாம்.

மொழி வாசித்துக்கேட்டது.

20-ம் சாக்ஷி உபஸ்தம்.

(கையொப்பம்).

21-ம் சாக்ஷி வசனம்.

396 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பேரெந்து?

வசனம்:—என் பேர் வசனம்.

397 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய வாஸமெங்கே?

வசனம்:—என் வாசம் ஜிஹ்வா விடமே.

398 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய வேலை என்ன?

வசனம்:—16-ம் சாக்ஷி வாக்கு கொடுத்திட்டுள்ள மொழியெல்லாம் என்னுடைய சகாயத்தாலேயே யாகையால் அதெல்லாம் என்னுடைய வேலையே யாகையால் என்னுடைய ஸஹாயமில்லையானால் 16-ம் சாக்ஷியைக் கொண்டு ஓரக்ஷரம் புறப்படுத்தமுடியவே முடியாது. ஆகையால் என்னுடைய மகிமையே ஜனங்களெல்லோரும் சம்பாஷணம் பேசுகின்றது.

399 வக்கீல்:—இந்தக்கேஸைச் சம்பந்தித்து யென்ன தெரியும்?.

வசனம்:—என்னைக்கொண்டு ஏதோ ஒரு சக்தி மேற் சொன்ன கிருத்தியங்களை நடத்திக்கின்றது வென்றல்லாமல் எனக்கு சொந்தமாக சாதொருசக்தியுமில்லாததாகையால் இந்தக்கேஸினைப்பற்றியுள்ள யாதொருவிவரமும் அறிய எனக்கிடையாயிட்டில்லை.

மொழி வாசித்துக்கேட்டது சரி 21-ம் சாக்ஷியின் கையொப்பு வாங்கி யனுப்பிவிட்டு அடுத்த சாக்ஷியைக் கொண்டுவா?

22-ம் சாக்ஷி தைய்யாறு.

400 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி:—என்பேர் கெமனம் யென்று சொல்லுகின்றது.

401 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய தொழிலென்ன?

கேமனம்:—பாதம் என்னத்தை மொழி கொடுத்ததோ அதெல்லாம் என்னால் உள்ளவைகளே அவையெல்லாம் என்னுடைய சகாயத்தால் பாதம் பேசினதேயன்றி வேறொருவரு மில்லை (யெல்லாம் என்னால் நிறைவேற்றப்பட்டது) அதனால் இந்தக் கேஸில் என்னை விஸ்தரித்து ஒரு பலனுமில்லை.

402 வக்கீல்:—இந்தக் கேஸினைப் பற்றியே யொன்றுந் தெரியாது?

கேமனம்:—ஒரு திவ்விய சக்தியுடைய பிரபவத்தால் இந்த கிருத்தியங்களையெல்லாம் நடத்தப்படுகிறதன்றி சொசக்தியில்லை. ஆதலக் காரணத்தால் ப்ரஸ்துத கேஸினைப்பற்றி ஒன்றுந் திரமாகவில்லை, மொழி வாசித்து கைய்யொப்பு வாங்கி அனுப்பி யடுத்த சாக்ஷியைக் கொண்டுவரட்டும். (கையொப்பு.)

“23-ம் சாக்ஷி தானம்”

403 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

தானம்:—என்னுடைய பேர் தானமென்றழைக்கிறார்கள்.

404 வக்கீல்:—உம்முடைய வாஸமெங்கே?

தானம்:—உதாரன்மாருடைய ஹஸ்த ஸ்தலங்களில் நாங்கள் இருக்கிறோம்.

405 வக்கீல்:—உங்களுடைய வேலை யென்ன?

தானம்:—ஹஸ்தம் சொன்னதெல்லாம் என்னுடைய வேலையின் ஓரம்சம் ஆகையால் நான் பிரத்தியேகம் ஒன்றுஞ் சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

406 வக்கீல்:—இந்தக் கேஸினைப்பற்றி யென்ன தெரியும்?

தானம்:—யாதொன்றுமோ தெரியாது.

407 வக்கீல்:—ஒன்றுந் தெரியாமலிருக்கக் காரணமென்ன?

தானம்:—என் அநுவசியம் கேட்டு என்னுடைய
கண்ட நோக விடுகிறீர் 3:ம் விஞவைக்கொண்டு லமா
தானமாயிருக்குமே. ஆனால் இப்போது வக்கீல்
கேட்டதுக்குங் கூடி விடை சொல்லுவேன். கார
ணம் நான் செய்யப்படுகின்றவனே யன்றி செய்கிற
கிறவனில்லை. அதாரோ? ஓரானால் இப்படி ஆட்
டிக்கூட்டிக் காட்டுகின்றதே அல்லாது ஆகையால்
தான் தெரியாதென்று சொல்ல தைரியம பேசிக்
கேஸில் நின்று விடுதலை செய்ய அபேக்ஷிக்கிறேன்.
சரி! சரி! மொழி வாசிப்பித்தனுப்பிவிட்டு அடுத்த
சாக்ஷியை அழைக்கலாம் 23-ம் சாக்ஷி ஒப்பு.

“24-ம் சாக்ஷி விலர்க்கம்”

408 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி:—என் விளர்க்கமென்றழைக்கிறது.

409 வக்கீல்:—உன் வாஸமெங்கே? சாக்ஷி பாயுவின்
மேலேதான் வக்கீல் உன் வேலை யென்ன?

விலர்க்கம்:—19-ம் சாக்ஷி கொடுத்த மொழிகளெல்லாம் என்னுடையதுங் கூடியாகையால் பிரத்தியேகித்து எனக்கு சொந்தமொன்றுமில்லை.

410 வக்கீல்:—கேஸினைச் சம்பந்தம் என்ன தெரியும்?

விஸர்க்கம் :—எனக்கொன்றுந் தெரியாது.

(மஜிஸ்ரேட்டு) அந்த சாக்ஷியை யனுப்பிவிட்டு அடுத்த சாக்ஷியை வரவழைக்கட்டும்.

"25-ம் சாக்ஷி ஆநந்தம்"

411 வக்கீல் :—சாக்ஷியின் பேரென்ன?

சாக்ஷி:—என் பேரா ஆனந்தமென்று சொல்லும்.

412 வக்கீல் :—உன் வேலைகளென்ன?

ஆனந்தம் :—என் வேலையே வேலை ரஹஸ்ய ஸல்லாபங்களில் ஸ்திரீ புருஷன்மார்களுடைய அதிவாய ஆனந்தத்தை ஜாதமாக்கிற தென்வேலையென்றறியும்.

413 வக்கீல் :—வேறேவல்ல தொழிலுகளுண்டோ?

ஆனந்தம் :—20-ம் சாக்ஷி உபஸ்தம் சொன்னது இனிமேல் சொல்லவுள்ளதும் எல்லாம் என்னுடைய ஸம்பந்தமாகையால் என்னேடொன்றுங் கேள்கவே வேண்டாம்.

414 வக்கீல் :—கேசைச் சம்பந்தித்து என்னதெரியும்?

ஆனந்தம் :—யாதொன்றுந் தெரியாது.

415 வக்கீல் :—என் காரண மென்ன?

ஆனந்தம் :—எனக்கு சொந்தமாக யாதொரு போதவுமில்லை. எதொவொரு திவ்விய வஸதுவா லிப்பிடி செய்யப் படுவதுவே காரணம். ஆகையால் கேசில் என்னையொன்றுங் கேளக்கக்கூடாது.

மஜிஸ்ரேட்டு சரி கோர்ட்டு மரியாதையுங்கூடித் தெரியாத சாக்ஷி யென்னவிது சீக்கிரம் அனுப்பி விட்டடுத்த சாக்ஷிக்கூப்பிடும்.

"26-ம் சாக்ஷி மனது"

416 வக்கீல் :—சாக்ஷி! உம்முடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி :—என்னுடைய பேர்தான் லோகபதாசித்தியான (மனது).

417 வக்கீல் :—சாக்ஷி! உம்முடைய ஜோலி யென்ன?

வக்கீல் :—சாக்ஷி! உம்முடைய வேலையின் விவரத்தைக் குறித்தானாலுஞ் சரி, காரின்னவிதமென்றானாலுஞ்

மனது :—என்னுடைய வேலையின் விவரத்தைக் குறித்தானாலுஞ் சரி, காரின்னவிதமென்றானாலுஞ் சரி, இவளவு பரிமாண முள்ளவனென்றாலுஞ்சரி, இன்ன ரூப முடையவனென்றாலுஞ் சரி, சொல்லுதற்கு ஏன்றால்தானே முடியாது. இவைகளுக்கு சேருகிற வார்த்தையுங்கூடி யெனக்குக் கிட்டுகிற இல்லை. ஆனால் பண்டிர்கள், வித்வாங்கள் முதலியவர்கள் என்னை "மற்கட துல்லியமென்றும், அஜபோத ஜமானமென்றும், கருதி அவையுடைய நாமத்தோடு சேர்த்து என்னை ஸம்போதனை செய்து வருகிறார்கள். என்னுடைய மகிமையைத் தெரிந்தவர்கள் இவ்வுலகத்திலெரும்பவுஞ் சிறுதாகவே யிருக்கும். மனதுபண்டிதன்மாரில் சிலர் என்னை மஹாமேருவுக்கு துல்லியம் ஆச்றைக்கிறதுண்டு.

418 வக்கீல் :—பண்டிதன்மார் சாக்ஷியை அப்படி அழைக்கிறதென்ற உத்தேசம் என்னவென்று தெரியுமா?

மனது :—முதலாவது குரங்குகளை கவனிக்கா நின்ற விடத்து அது தன்னுடைய கை காலுகளை நிமிஷநேரமும் சொஸ்தமதயில் வைத்துக்கொண்டு

இருக்கிறதில்லை. எந்நேர ஜேஷ்டகளை விட்டுவிடாததினாலே என்னையும், அதற்கு ஒப்பிட்டுச்சொல்லுகிறார்கள். இரண்டாவது அஜபோதசமானமென்றார்கள். அதாவது ஆட்டுக்குழந்தையில் சில வெள்ளாட்டுக்குட்டிகள் பால்குடித்துக்கொண்டு நிற்கச்சே திடுக்கென்று தன் தாயைவிட்டுக் குதித்து ஓடி தாயைக்காணாத தூரத்திற்சென்று வழிதவறி தன் தாயைக்காணாமல் திகலடைகின்றது. அப்படியே மனதும் நினைத்தநினைவுகளைத் தவறி நினைத்தகாரியம் தெரியாமல் திகலடைகின்றது. மூன்றாவது மஹாமேருவென்ற பர்வதம் அசைகிறதில்லை. அப்படியே மஹான்மாரில்சிலர் அவர்களுக்குமஹத்துக்கள் தேகதெண்டனஞ்செய்து, சுவாஸத்தைக் கைவசப்படுத்தி ஞானத்தியானம் முதலானவைகளைக்கொண்டு தாங்களை ஸ்திரசித்தத்துக்குக் கொண்டுவந்த பெரியோரின் இஷ்டத்துக்கு அசையாமல் நான் நின்றுகொடுப்பேன். அதனால் மேருவென்றுஞ் சொன்னார்கள்.

419 **வக்கீல்:**—மேல்சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்களைவிட வேறேவல்ல உபமேயங்களுஞ் சொல்லுவார்கள், என்றுமக்குத் தெரியாதா? உண்டானால் அவர்களை விவரமாகச் சொல்லும்?

மனது:—பிரபோ என்னை ஆரோகவிகள் மேல் சொல்லப்பட்ட மிருகங்களுக்கு உதாகரித்தார்களே அல்லாமல் நான் அதைப்போலவுமல்ல அந்த மிருகமுமல்ல. இன்னும் அந்த மிருகங்களுடைய குணத்தோடு சேருகிறதும் இல்லை, அப்படி சேருகிறதென்று நினைக்கப்படலுமாகாது. என்னுடைய வேலையுந் தொழிலும் எவ்வளவோ ச்ரேஷ்டதரமுடையதாகவிருக்கிறது. வாயுவேகத்தை உபமேயஞ்சேர்ப்பார்கள் ஆனாலும் "மனோவேகம்" இதற்குத் துணையான, அல்லது இணையான, அதாவது சரியொத்த ஒன்றுமே இல்லை. இப்பிரகாரமுள்ள என்னுடைய மஹாலம்பியத்தைக்கொண்டே இவ்வுலகம் நிலைநிற்கின்றது. வாயுவை நாம் ஒப்பிடுகிறதானால், அதனுடைய வேகம் ஒருமணி நேரத்திலுள்ளில் அதிவேகம் ஓடுகிறதானால் (90) தொண்ணூறு நாழிகை அதற்கப்புறம் போகமுடியாது. (5) ஐந்து நிமிஷம் "மனது" ஆகிய எனக்கு அநுமதி, உத்தரவளித்தால் இதற்கிடையில் ஐந்து கண்டங்களுஞ் சுற்றி அதுகளிலுள்ள அற்புதாதிசயங்களையுங் கண்டு பாதாளலோகத்திலும் மேல்லோகத்திலும்சென்று அங்குள்ள சர்வ ரகஸியங்களையுங்கண்டு வருவேன். இந்த வேகம் இவ்வுலகின்கண்ணெதற் குண்டு? ஒரு நிமிஷத்திலுள்ளில் (யூரோப்பு, ஆப்ரிக்கா, அமெரிக்கா, சொர்க்கலோகம், பாதாளலோகமெல்லாம்) போய்வரக்கூடிய திருதகெதியுடைய எனக்கெதிரை நீங்கள் உபமிப்பீர்கள். எப்படிப்பட்டவர்களும் எனக்குக் கீழ்ப்பட்டார்களே அல்லாது நிஸ்தாரமாக்கவேயில்லை.

420 **வக்கீல்:**—மனதுக்கு மேற்சொன்ன மனோகெதிகளல்லாமல் வேறொன்றும் இம்மனதுக்கு இல்லையா?

மனது:—என்னுடைய கெதங்களைச் சொல்லுகி

றேன் (1) ஒன்றாவது; மனோராஜ்ஜியம் (2) இரண்டாவது; மனோபாவம் (3) மூன்றாவது; மனோவியாபாரம் (4) நான்காவது மனோஐக்கியம் (5) ஐந்தாவது மனோகேதம் (6) ஆறாவது மனோலனம் (7) ஏழாவது மனோபவம் (8) எட்டாவது மனோஜன் (9) ஒன்பதாவது மனோல்லாசம் (10) பத்தாவது மனோதீரம் (11) பதினொன்றாவது மனோசைத்தியம் (12) பன்னிரண்டாவது மனோபீஷ்டம் (13) பதின்மூன்றாவது மனோரதம் (14) பதினான்காவது மனோவிகாரம் (15) பதினைந்தாவது மனக்கணக்கு (16) பதினாறாவது மனோநிர்ணயம் (17) பதினேழாவது மனோதியம் (18) பதினெட்டாவது மனோராஜி (19) பத்தொன்பதாவது மனோலயம் (20) இருபதாவது மனோவெளியம். இப்பிரகாரமுள்ள அம்சங்களையெல்லாம் நான் என்னில் அடக்கி வைத்திருக்கின்றனன். அதில் மனோராஜியம், என்றது எப்படியென்றல்லோ. ஒரு மனிதனுடைய மனதில் நவநவமாகிய புதுமைபோன்ற ஆசைக்கிரிய காரியாதிகளை நிர்மமித்து அப்போதே இல்லாமற் செய்து போதுமானவரை முடித்து விடுகின்றது. அதனிடை உன்னில் அரைமனைகள் கட்டுகிறதும், இராஜ குடும்பத்தில் விவாகஞ் செய்கிறதும், கொட்டாரங்கள் கட்டுகிறதும் இடிக்கிறதும், க்ஷேத்திரங்கள் கட்டுகிறதும் இடிக்கிறதும், மேடைகள் கட்டுகிறதும் இடிக்கிறதும், தனவானாகிறதும், தானங்கொடுக்கிறதும், தரித்திரியனாகிறதும், பிச்சையெடுப்பதும், இப்படிப்பட்ட காரியாதிகளை மனதினால் நினைப்பதற்கு மனோராச்சியமென்றழைக்கிறது.

மனதுக்கும் மனோபாவம் மனோபாவம் அதாவது ஒரு ஊரில் உள்ளதும் தான் காணாததும் ஆகிய ஒரே வஸ்துக்களை மனது கொண்டு நிர்மமிக்கிறதும், கடைசியில் அது இல்லாமல் போவதும், லோகத்தில் இல்லாததுமான அல்லது ஆராமாய் அந்நிய நாட்டுகளில் உள்ளதாகக் காட்டும்—மாத்திரம் அறிந்துள்ளதும், தன்னுடைய கண்ணில் கண்டில்லாததும்; ஆகிய ஒரோரோ நூதன வஸ்துக்களையும், இப்போதவைகள் தன்னுடைய முன்பாகயிருக்கிறது போலவே தன் மனதுக்கு இன்னின்ன மாதிரியாயிருக்கிறதுவென்று தன்னுடைய உள்ளில் பாவனையைச் செய்து கொள்வது மனோபாவமென்று சொல்லுகின்றது. இத்தகை காரியத்துக்கு "மனோவியாபாரம்" என்னவென்றால், ஒரு பாரத்தைப்பத்தாக்கிப் பத்தினைப் பதினாயிரம் பதினாயிரத்தைப் பத்து கோடியாக்கிறதும், அதினை ஒன்றோடொன்று ஆகக் கலர்த்திப் பிரித்து கூட்டிக் கழிக்கின்றதும், பின்னிடு அவையைப் பாகிக்கின்றதும், காசியில் நடக்கின்ற காரியத்தை ராமேசுவரத்தோடு கூட்டிச் சேர்க்கின்றதும், ருஷியாவில் நடக்கின்ற காரியங்களை ரூமினோடும் ரூம் தேசத்தில் நடக்கின்ற காரியங்களை ஐப்பானோடுஞ் சேர்த்து மதிரைவிலைக்காரியங்களை மலையாள காரியங்களுடன் கொஞ்சநேரத்துள் செய்து முடிக்கின்றது மனோவியாபாரம்.

மனோ ஐக்கியம் என்னவென்றால்: கண்கொண்டு கண்டில்லாத காரியங்களையும், அநேக விசித்திர

மாகக்கண்டு எல்லாவற்றையும் தன் மனதினால் கண்டு கொள்ளுகின்றதும், அதிக அழகுள்ள ஓர் பெண் பிள்ளையைக் குறித்து கேள்விப்பட்டமாத்திரத்தில் தன் மனதிலே ஓர் ரூபமாக்கி அதை அனுபவிப்பதும், இன்னும் இவைகளைப்போன்ற காரியங்களைச் சிறிதுநேரத்தில் காட்டி கூட்டிச் செய்து முடித்தாயிற்று. இப்பேர்க்கொத்ததுதான் மனோஜக்கியம் என்றறிக.

மனோரதம் எப்படியென்றால் தேவாமிர்தத்துக்கும் மேலான ருசியைத்தான் ருசிக்கின்றதும், கேள்க ஆசையுள்ள ஓர் கீதத்தைப் படித்துக்கொள்ளுகிறதும் இல்லவேயில்லை. அப்பேர்க்கொத்த வஸ்துவை உண்டென்று மனதில் நிடப்படுத்துவதும், பின்னீடு அதுகளையெல்லாம் தான் ருசித்து அனுபவித்தது போல கொஞ்சநேரத்தில் எல்லாவற்றையும் முடித்துச் சும்மாவிருக்கிறதற்குத்தான் மனோரதமென்று பெயர் வழங்குகிறது.

மனோஜலனம் என்னவென்றால்: தண்ணீரின்மீது காற்றினால் அலையுண்டாகிறதுபோலவே, நானாவித விசாரங்களையுடைய இளக்க அசைவினால் மனது சதா அலைந்துகொண்டிருக்கின்ற ஓர் சுபாவத்துக்கு மனோஜலனம் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மனோஜன் என்றால்: காதினால் கேட்டதும் கண்ணினால் கண்டதும், புஸ்தகங்கள் மூலமாய்ப் படித்ததுமாகிய அநேகாயிரம் சவுந்திரவதிகளை அப்போதைக்கப்போது அனுபவித்ததுபோலவும், அதினால்

திருப்திபட்டதுபோலேயும் ஒவ்வொருவரோடும் சம்பாஷித்து சுகமடைந்த ஓர் சுகஜீவியாயே தான் ஒரு மன்மதனென்று தன்னுடைய மனதுக்கு தன்னையே நிமிஷநேரத்தினிடையில் இப்படியெல்லாஞ் செய்து முடித்ததென்று நினைப்பதற்கு மனோஜன் என்று சொல்லப்பட்டதென்றறிக.

மனோல்லாசம் என்னவென்றால்: துக்கத்தை மனதில் கொண்டுவராததுபோல தன்னுடைய சரீரம் எப்பேர்க்கொத்த கஷ்ட ஸ்திதியிலிருந்தாலும் உபஜீவனத்துக்குக் கூடி எவ்வளவுதான் நெருக்கமிருந்த போதிலுஞ் சரி, தன் மனைவி மக்கள் தன்னை உபேக்ஷித்துப்போகுகின்ற சமயத்திலும், அதில்லாமலும் எப்பேர்க்கொத்த ஆபத்துகளிலும் தன் மனதில் விசனமுண்டாகக்கூடிய இடத்தை ககழ்த்திவிட்டு அதற்கு அந்த மனதுக்கு விமரிசையென்ற திருடனைக் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமைக்கு மனோல்லாசமென்றழைக்கின்றது.

மாஜிஸ்ட்ரேட்:—சமயம் அதிகமாய்விட்டது அதனால் இந்த சாக்ஷியை அடுத்த தினம் விஸ்தாரஞ் செய்யலாம் கோர்ட்டு பிரிகின்றது.

(மாஜிஸ்ட்ரேட்டவர்கள் ஒப்பம்.)

மஜிசிரேட்டு:—சாக்ஷி எங்கே?

மனது:—ஆஜர்.

மனோராஜ்ஜி குணத்திற்கோ, தோஷத்திற்கோ, சுகத்திற்கோ, துக்கத்திற்கோ, குலபாதகத்திற்கோ,

ஜீவரக்ஷைக்கோ, கலகத்திற்கோ, சமாதானத்திற்கோ, அசுத்தத்திற்கோ, சுத்தத்திற்கோ, கனவுக்கோ, காமத்துக்கோ, இப்படிப்பட்ட செய்கைகளனைத்தையும் ஒருக்ஷண நேரத்திடைக்குள் தன் மனது செய்து முடிக்கிற பிரவிருத்திகளுக்கு மனோராஜி யென்று பெயர் சொல்லுகிறது.

மனோதீரம் அதாவது: அனேகவிதமாகிய கஷ்டநஷ்டங்கள் நேரிட்டிருந்தாலும், விரோதிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவனாயிருந்தாலும், பயங்கரமான பிணிகளால் கஷ்டமடைகிறதாயிருந்தாலும், எப்பேற்கொத்த ஆபத்துடைய அவஸ்தையிலும், தன்னுடைய மனதினை சஞ்சலக்குழிக்கு நகழ்த்தவிடாமல் தைரியமாயிருக்கிற ஓரவஸ்தைக்கு மனோதீரம் என்று சொல்லுகிறது.

மனோகேதம் என்றால்: சக்கிரவிருத்தியாயிருந்து உலகை ஆளலாமென்றும், பிரபுக்களுடைய கும்பல்களில் நின்று பந்தத்துவம் சம்பாதிக்கலாமென்றும், ரதத்தில் ஏறி சவாரி செய்யலாமென்றும், இப்படிப்பட்ட பெரிய பெரிய காரியாதிகளை ஓர்நிமிஷத்தினுள்ளில் தன்னுடைய மனதில் அவைகளை நடத்திப்பிக்கையும் அப்படிப்பட்ட ஆசைகளோடுகூடி ஸ்திதி செய்கின்ற ஓர் நிலைக்கு மனோகேதமென்று பெயர் சொல்லுகிறது.

மனோவாத்தியம் எப்படியென்றால்: தனக்கு கிட்டட்டில்லாததும், தன்னுடைய அநுபவத்துக்கு பிரயாசையாயிருக்கிறதும், ஆகிய ஒவ்வொரு வஸ்துக்களை காணும்போது அவை பரவசியமாயிருந்தாலும், அபூர்வ வஸ்து ஆயிருந்தாலும், ஆகாசத்தில்தான் ஸ்திதி செய்கின்றதானாலுஞ் சரி, அப்படிப்பட்ட அசாத்தியப் பொருளின் பேரில் விருஷை வைக்கிற ஓர்நிலைக்கு மனோவாத்தியமென்று சொல்லுவார்கள்.

மனோபாவம் எப்படியென்றால்: ஒருவனுடைய மனதில் பலதொரு விதங்களாகிய விசாரங்கள் ஜாதமாய்க்கொண்டிருக்கின்றதோ அவைகளை யெல்லாம் ஸ்திர விசாரங்களாகச் சிந்தித்துக்கொண்டு வீண்டும் நவ நவங்களாகிய விசாரங்களை உல்ப்பூதமாக்கிக் கொண்டிருக்கிற ஓர்நிலைக்குதான் மனோபாவம் என்று சொல்லுகின்றது.

மனோலம் என்னவென்றால்: தன்னுடைய சிநேகிதனாகிய ஒருவனை நோக்கி அவனொடு விரோத சூசகமாக அவன் மற்கடதுல்லியனென்றும், பலவிதமான கெடுதலைச் சொல்லி கேலிப்பண்ணுகிறதும். ஒரு அந்நியனுடைய மனைவி சவுந்திரியமும் சசீலியும் ஆயிருக்கக்கண்டால் அவளை ஆசிக்கம் பண்ணுகிறதும், வெறுப்போடுகூடி அவன் என்ன அழகா கெட்டசபாவி விரூபி கொள்ளாதவன் எந்த நல்விஷயத்துக்கும் உதவாதவன் யென்றிப்படி பலவிதம் தன்னுடைய மனதிலேயே எண்ணிக்கொள்ளுகிறது. அதுவுமல்லாமல் தனக்குள்ளே இவையெல்லாம் நினைத்துகொள்கிற தர்ப்புகழ் மனதுக்கு மனோலம் யென்று பெயர் சொல்லுகிறது.

மனோரதியம் எப்படியென்றால்: தேக சுத்தத்தோ

டும் சவுந்தரியத்தோடும், அவலக்ஷணத்தோடும் கூடியிருக்கின்றவரானாலும், நம்முடைய மனது அசுத்தமும், அரோகமுமான விஷயங்களிலெல்லாம் நடப்பித்தும், அதுவே நமக்கு சொர்ணபதவியைக் காண நலமென்று தோற்றுவிப்பிக்கையும் செய்கின்றது. அதாவது ஒருவனுக்கு ரதியை காணிப்பிக்கத்தக்க மனைவியிருந்தும், அவளோடு கூடியுள்ள சுகானுபோகங்களுக் கிச்சையில்லாமலே குஷ்டம், பிரமேகம் ஆகிய ரோகங்களால் கஷ்டப்படுகிறவளாகிய அல்லது ஏதோ காரணத்தால் சரீரத்திற்கு துர்நாற்றம் உள்ளவளோ, அருபியோ ஆகிய ஒரு பெண்ணோடு அநுராகமுள்ளவனாயிட்டு அவளோடு கூடி சுகானுபவம் நடத்துகின்றான்.

அவனுடைய தூர்க்கெந்தம் பிரசரிக்கின்ற சரீரம் ஆங்காங்கே ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிற ரத்தம் முதலானவை அவனுடைய கண்ணு, மூக்கு, வாய் இவைகள் அறியாதவிதத்தில் மனதுதான் முதல்வனாக நின்று மற்றுமுள்ள விசாரங்களை மறைத்து அவனி [illegible] நினைவிலுங்கூடி அனுபவிப்பிக்கின்றது. சிலர் குதிரை, கழுதை, நாய், பசு இவைகளுடன் சேருகிறதில்லையென்றில்லை. அந்த அவசரங்களில் அவர்களும் மிருகத்துக்கு சமானமென்று நினைத்து அதிலிருந்துண்டாகின்ற அற்ப சுகத்தை அநுபவிக்கின்றார்கள். அதேபிரகாரம் ஸ்திரீகளிலுஞ் சிலர் சுகந்த தேகத்தோடு கூடியவராயும், சுசைதந்ய தேகன்மாராயும், அவரை ரக்ஷித்துப்

போற்றுகின்றவராயும் உள்ள தங்களுடைய பர்த்தாக்களோடு கூடியுள்ள சுகானுபோகத்துக்கிஷ்டமில்லாதவராயும், ஏதோ கஷ்டமான ரோகியானாலும், அவனை ரகசியமாகச் சுகானுபோகத்துக்குச் சேர்த்து அதைச் சிரேஷ்டத்விதமாய் விலா சுகம் அனுபோகித்து சிநேகிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட செய்கையையுடைய மனதுக்கு மனோரதம் என்று பேர் சொல்லுகின்றது.

மனோபீஷ்டம் அதாவது: 'வலிக்க' கோபத்தை உண்டாக்கக்கூடிய பதார்த்தங்களிலிருந்து வெறுப்பும் வசீரிபதார்த்தங்களில் ஆசக்தி தோன்றுகின்ற புத்தியுடைய ஒரு சிறு சுபாவத்துக்குத்தான் மனோபீஷ்டம் என்று பெயர்.

மனோவிகாரம் எப்படியென்றால்: எவ்வளவு நல்ல பதார்த்தங்களாயிருந்தாலும், புசிக்கிற சமயத்தில் அதிருப்தி ஜனிக்கின்றதனால் அது வயிற்றுக்கு பிடிக்காமல் அதை ஜரிக்க கஷ்டங்கொடுத்து வாந்தியோ, திகட்டலோ, ஸ்தம்பிக்கையோ செய்ய இடமாகின்றது. நேரே மாற்றமாக விருத்தி ஹீனமாயுள்ள பதார்த்தத்தை மனச்சந்தோஷத்தோடுங்கூடி சாப்பிடுகிறதாயிருந்தால் யாதொரு வகை விகற்பங்களுக்கும் இடைவருத்தாமலிருக்கிற ஒரு சுபாவத்துக்குத்தான் மனோவிகாரமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மனோநிர்ணயம் என்னவென்றால்: நாம் எதன் மேல் மனம் வைத்திருக்கின்றதுவோ அதனைக் கழி

யும் வேகம் ஸாதிக்கின்ற ஓர் நிச்சயம் தான் அது வெப்படியென்றல்லவோ? ஒரு கன்னிகையோ, ஒரு ஒரு வாலிபனோ அவனுடைய பாலியத்தில் அவனுடைய மனதில் ஒரு புருஷனையோ, ஒரு பெண்ணினையோ விவாகம் செய்ய வேண்டுமென்று நிச்சயித்து றப்பித்து பின்னீடு எதுகாலத்திலெங்கிலும் என்ன தடைகள் தான் நேரிட்டாலும், நாளுகள் பொருத்தமாகவிருந்தாலும், விருத்தமாகவிருந்தாலும், குடும்பங்களிலுள்ளவருக்கு என்னதான் வெறுப்பு உண்டானாலும், எப்படிப்பட்ட துக்கங்கள் நேரிட்டாலும், ஆதி நிச்சயத்தைப் பேதப்படுத்தாமலே, அந்த புருஷனையோ, அந்த பெண்ணினையோ, பர்த்தாவாகவோ, பாரியாகவோ, திடம் பண்ணிக்கொள்ளுவார்கள் அல்லாமல் வேறே இரண்டுபேருஞ் செய்யார்கள். இப்படி நிறைவேற்றக்கூடிய ஓர் புத்தியல்லது மனதுக்கு தான் மனோநிர்ண்ணயம் என்று சொல்லப்படும்.

மனோவலியம் என்றால்: பூதப்பிரேத பேய், பிசாசுகளையும், மற்றும் பயங்கரமான ரூபங்களையும், மனதுகொண்டு கண்டு தன்னுடைய முன்பில் நிழலாடுகின்றதுபோல ஸ்திதி செய்கின்றதாக நினைக்கின்றது. இப்படி சொல்லுகிறதாகவிருந்தால் அற்றமில்லாத விதத்தில் மனோசஞ்சலம், மனோவாஸனை, முதலாய் நிமிஷ மாத்திரத்தில் செய்து முடிக்கின்ற அநேகம் வேலைகள் என்னால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதற்கு மனோவலியம் என்று சொல்லுவார்கள்.

421 வக்கீல்:—இப்பேர்க்கொத்த விருத்தி யங்களைச் செய்துபோவதற்கு ஸாக்ஷி சக்தியுண்டா? ஸாக்ஷியுடைய அளவென்ன?

மனது:—என்னுடைய ரூபத்தைச் சரியாய் நிர்ணயப் படுத்தக் கூடிய ஸாமிய வஸ்துக்கள் லயிக்கிறதில்லை. பூமியில் நின்று கிரஹ மண்டலத்துக்குப் போகிற இருபத்தைந்து கோடியே இருபது லக்ஷம் காதம், உண்டென்று கோன சாஸ்திரக்காரர்கள் கணக்கு எடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த அண்டத்தை பதினுலோகங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு லோகங்களுக்கும் சதயோஜனதாரம் விதமுண்டென்று இந்த சாஸ்திரக்காரர் ஆஜிப்பித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஆகாசம் இந்த ஸர்வங்களையெல்லாம் அதிசயத்திருக்கின்றது. இப்பிரகாரமுள்ள ...ரசம், பூமி, பாதாளம், நாலுதிசைகள், இவையெல்...ம் நிறைந்திருக்கின்றது. என்னைப் பரிகெணிக்க கூடிய என்னால் இவ்வளவு ரூபமும் நான் ஒருநிமிஷ கோத்திலுள்ளில், ஸ்வீகரிக்கக் கூடிய ரூபம் தானே. இப்படிப்பட்ட என்னை ஜயிக்க யாருந்தானேயில்லை. எல்லாம் என்னுடைய உள்ளில் அடங்குகின்றது. லோகம் முழுதும் நானே மேற்சொன்ன பின்னங்களாகிய அநேக வேலைகளும் நானே செய்து வருகிறேன். இவை யெல்லாவற்றிலும் பிரதானமாக மற்றொரு வேலைகூட என்னால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது.

422 வக்கீல்:—அதென்ன வேலையென்று சொல்லும்?

மனது:—லோகத்திலுள்ள சிருஷ்டிகளெல்லாம் அதது சாயையுடையதாகப் படம்பெடுப்பதுபோல எடுத்து சேகரித்து ஒன்றில் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்போது என்னி லோர் பெரிய பண்டகசாலையொன்றிருக்கிறதென்று கோர்ட்டில் நின்றுதா[illegible] அதை ஆலோசிக்கட்டும். ஆயிரத்துக்குமேல் வருஷங்களுக்கு முன் வான்மீகி யென்றொரு மஹரிஷியா[illegible] வர்ணிக்கப்பட்ட ராம, ராவண யுத்த ஸம்பிரதா[illegible] இப்பொழுதும், எப்பொழுதும், இந்த மன[illegible] கொடிக்குமுன் நடந்ததுபோலவே மனதில் இ[illegible]கின்றது (ஐயாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் ந[illegible] பாரதம் அப்போதெப்படியோ அப்படி இப்பொழுமுள்ளது இந்த மனதில் தானே). இந்தக் கெ[illegible]குள்பட்டதுக்கு பதில் 200 லக்ஷம் வருஷத்து[illegible] முன் நடந்த விஷ்ணுவினால் காலிம் ஹல[illegible] செய்தது அப்போதெப்படியோ அப்படியே இப்போதும் அப்படியே சித்திரமயமாய் இருக்கின்றது. இன்றைக்கு ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன் பிறந்த வதரியாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவைப் படம்போல இந்த மனதிலிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நான் எவ்வளவு பெரியவனென்று இன்னுஞ் சொல்லவேண்டுமோ?

428 வக்கீல்:—இதனிலும் பெரிதாகிய வேலைகள் ஏதாகிலும் ஸாக்ஷியினுண்டோ? யோசித்துச்சொல்.

மனது:—யமதர்ம ராஜனுக்கு சித்திரகுப்தனென்றொரு ரைட்டருண்டென்றும் அவர் பிரபஞ்சத்தா

ருடைய பாவ புண்ணியங்களை சரியாய் எழுதுகிறதென்று கேழ்விப்பட்டதில்லையா? அவர் யார்? அதும் நானாகிய மனதுதான், வேறே யாருமில்லை, எனக்குத் தானந்த பேருள்ளது. நான்தானந்தப் பிரவிருத்திகளை நாழிகைதோறும், அவரவர் மனசாக்ஷிக்கு விரோதமில்லாமல் நிவிர்த்தி செய்து போற்றுகின்றது. அவைகளைப் போட்டோவெடுக்கின்ற தன்மையே நானே சித்திரந்தீர்த்து வைத்துக்கொள்ளுகிறது. மரண சமயத்தவரவருடைய பாவ புண்ணியங்களை ரூபப்படுத்தி ஸத்தியமான கணக்கெடுத்து காட்டப்போகிறது நானே மனதே.

429 வக்கீல்:—ஸாக்ஷி எவர்க்காகிலும் வசமாகுமா?

மனது:—என்னை வசமாக்கலமென்றவற்கு அவருடைய விசார அசாத்திய கோடியில் கெணித்துப் பார்க்கக்கூடியதுதானே. நானே ஒருவருக்கும் வசப்படுகிறதில்லை. ஆனால் என்னை வசமாக்கவேண்டுமென்றுதான் வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும் பிரதானமாகக் கோஷாவேசம் பண்ணுகிறது. மகாரிஷிமார்கள், சன்னியாசிகள், யோகிகள் வரைக் காலம் தபசிருந்து கஷ்டப்படும்போது அவர்க்கு நான் வசப்படாதிருக்கிறதில்லை. இப்படியென்னை அறியலாம்.

மாஜிஸ்ட்ரேட்:—சமயம் அதிகமாகையால் இந்த சாக்ஷியை வருகிற மாதம் 5-ம் தேதி விசாரிக்க மாற்றி வைத்திருக்கிறேன்.

(மாஜிஸ்ட்ரேட் ஒப்பம்.)

மாஜிஸ்ட்ரேட்:—சாக்ஷி என்னசொல்லுகிறாய்?

மனது:—என்னை யாராகிலுமொருவன் வசப்படுத்துகிறதானால் லோகமெல்லாம் அவனுடைய வசமே யாகும், மோக்ஷம் அவன் ஆதீனமாகவேயிருக்கும். அதனால் பக்தியையும் முக்தியையும் ஆசிக்கிற அநேக ஜனங்கள் என்னிஷ்டானே விசாரமுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். என்னை வசமாக்க முடியாமல் அநேக யோகிகள் அழுகையும் விசனிப்பும் செய்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட விரதிரப் பிரகாபாதி விரதிரனாகிய வென்னை வசப்படுத்த ஒரு மார்க்கமும் இல்லையென்றில்லை; சுவாச 'யோகம்' என்ற ஒரு முக்கியவேலையேயன்றி வேறில்லை. ஒவ்வொரு தினமும் மனிதர் உபயோகப்படுத்துகிற (21600) இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு சுவாசத்தைத் தினந்தோறும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் பிடிக்கிறதானால் வரவர மனது கிரமேண அடங்கி ஸ்திதி செய்யும். அப்படிப்பட்டவருடைய சித்தை வேறொன்றிலும் பிரவேசிக்கமாட்டாது. சாசுவதையாகிய பக்தி அப்போதுதான் நிலைக்கும். ஸ்திர சித்தையோடுங் கூடி ஏதாகிலும் ஓர் விஷயத்தில் செல்ல மனது பொறுமையோடுங்கூடி அதிலிருந்து அவ்விஷயத்தை முடிக்கும் பாதவிக்கமாட்டாது அதுவே இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் என்றறியவும்.

425 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய குடியிருப்பு அநேகமாய் எங்கேயிருக்கிறது?

மனது:—மூளையுடைய முன்பாகமாயிருக்கிறது.

மாஜிஸ்ட்ரேட் வக்கீலோடு:—ஒவ்வொரு சாக்ஷிகளோடும் இம்மாதிரிக் கேள்விகள் கேட்டென்ன பிரயோசனம்? கேஸின் தெளிவுக்குத் தகுந்த கேள்விகள் மட்டுங் கேட்டால் போதுமானது.

வக்கீல் மாஜிஸ்ட்ரேட்டோடு:—தயவுசெய்து ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லக் கோர்ட்டனுமதி உத்திரவாகவேண்டும். ஒவ்வொரு சாக்ஷிகளுடைய விதவிதமான அவரவருடைய வேலைகளையும் அவரவருடைய மகத்துவத்தையும் அவர்களைக்கொண்டுதானே பிரகாந்தரமாகச் சொல்லவைத்தால் அவர்கள் மூலமாக தெரியவரும். ஆகையால் ஜாதி, மதம், வேலை, இருப்பிடம் இவையெல்லாங் கேட்கவேண்டியது அத்யாவசியமாகவேயிருக்கிறதென்று போதிப்பிக்கிறேன்.

மாஜிஸ்ட்ரேட்:—இந்த ஒரு சாக்ஷியுடைய மொழியை விஸ்தரிப்பதற்கு எவ்வளவு காலமாச்சு? ஏறக்குறைய ஒரு மாதமாகிறது. மூன்றுநாள் முழுதும் விஸ்தாரஞ் செய்தும் தீரவில்லையென்றால், இந்தக் கேஸ் என்றைக்குத்தான் முடிவாகும். இந்தப்படி (96) தொண்ணூற்றாறு சாக்ஷிகளையும் விஸ்தரிக்க வருஷம் முடிந்துபோனால், இந்தக் கேஸை எழுதுகிறது எப்போது? விவகாரத்தின் பேரினுசரித்தாயிருக்குமோ விஸ்தாரம். வேதாந்தப் பிரபோதம் பிரஹ்மப் பிரளயம்வரை விசாரிக்கவேண்டுமானால். இனிமேல் கோர்ட்டு உத்திரவு

கொடுக்கப்போகிறதில்லையென்று இன்றைக்கு இவ்விடத்திலிருந்து உத்திரவு செய்திருக்கிறேன்.

426 வக்கீல்:—சாக்ஷிகளுடைய ஏகதேச ஞானமென்னும் கோர்ட்டுக்குக் கிடைக்கவேண்டுமல்லவா? இப்படி கோர்ட்டிலிருந்து உத்திரவாகிறதானால் எங்களுடைய வக்காலத்துக்கொண்டும் யாதொரு பலமுமுண்டாகக் காரணமில்லை. இது ஒரு பெரிய கேசாகையால் இந்தக் கேசினுடைய முடிவுவரை பொறுமையோடு இருந்து சாக்ஷியின் மொழிகளைத் தெளிவாகக் கேட்டு சரியான விதி கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான் எங்களுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

மாஜிஸ்ரேட்:—சாக்ஷிகளுடைய யேகதேசஞானத்தைபோலவே கேள்விகள் கேட்டு கூடுதலையும் குறைவாயும் அவசியம் அறியவேண்டிய சங்கதிகளை மாத்திரம் மேலாக கிரூஸ் செய்தால் போதும். வக்கீல் உத்தரவு.

427 வக்கீல் சாக்ஷியோடு:—இந்தக்கேசில் பிரதிகளைத் தெரியுமா?

மனது:—தெரியும்.

428 வக்கீல்:—இவர்கள் என்ன குற்றங்கள் செய்திருக்கிறார்கள்?

மனது:—அதைக் குறித்து எனக்கு யாதொன்றுந் தெரியாது.

சர்க்கார் வக்கீல் கிருஸ்

ஆயிரம், ஐம்பதினாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ள சங்கதிகளையும், ஜீவிகள் ஆதிகாலத்தின்றேயும் விவரங்கள் நல்லபால அறிகிறதாக மொழிகொடுத்த சாக்ஷிக்கு இந்தக்கேசை சம்பந்தித்து ஒன்றுந் தெரியாத காரணமென்ன அதை தெரியச் சொல்லும்?

மனது:—என்னால் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் எல்லாம் நான் நடத்தி வந்திருந்தபோதிலும், அது என்னுடைய சக்தியால் மாத்திரமல்ல, நான் ஒரு பாவகணக்கு சும்மாவிருக்கும்போது என்னைக்கொண்டு யாரோ இப்பிரகாரமெல்லாஞ் செய்ய வைக்கிறது.

429 வக்கீல்:—அந்த ஆளைத்தெரியுமா?

மனது:—அது யாரோ எனக்குத் தெரியாது.

மாஜிஸ்திரேட்:—மொழி வாசித்து கேட்டது சரி.

26ம் சாக்ஷி மனது
(கையொப்பு).

மாஜிஸ்திரேட்:—அடுத்த சாட்சியை வரவழைக்கட்டும்?

27-ம் சாக்ஷி புத்தி.

430 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய பேரென்ன?

சாட்சி:—என்னுடைய பெயர் புத்தியென்று சொல்லும்.

431 வக்கீல்:—தாங்களாராகயிருக்கிறீர்?

புத்தி:—நான் அந்தக்கரணத்தின்றே ஓர் பங்குதாரனாகவிருக்கிறேன்.

432 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வேலைகளென்ன?

புத்தி:—என்னுடைய வேலைகளைப்பற்றி நானொன்றுஞ் சொல்ல வேண்டியதில்லை. "புத்திமான் பலவான்" என்ற ஆப்த வாக்கியததால் ஸர்வஜீவிகளும் என்னாலே நடத்தப்பட்டு வருகிறதென்று பிரத்தியக்ஷமல்லவோ? யாதொரு வேலைகளும் புத்தியுள்ளவர்களால் அஸாத்தியமாகிறதில்லை புத்தியுள்ளவன் சர்வத்தையும் வெல்லுகிறான். சூரியோதயம் துவக்கி சூரியாஸ்தமானம் வரையுள்ள தூரம் எத்தினையோ தினங்களோ மாசங்களோ உள்ளவையை புத்திகொண்டு ஸ்திர நிச்சயம் வகுத்துகின்றது. ஆவிவண்டி எப்படியுண்டாயிற்று. அது ஒரு புத்திமானுடைய அநேககாலத்தை ஆலோசனையில் யேத்தி பின்னிடு அநேக புத்திமான்மாரால் உண்டாயிற்று. புத்திமான் விசாரித்தால் இவ்வளவுதானா? அல்ல இதைக்காட்டிலும் அதிவேகத்தில் பறக்கிறதற்கு பலவித யெந்திரங்கள் உண்டாக்கி அற்புத வித்தைகள் நடக்கிறதை நாம் கண்டுங் கேட்டும் வருகிறோம். நூறாயிரம் நாழிகை தூரத்திலிருக்கிற நம்முடைய ஒரு பந்துவை அறிவிக்கவேண்டுமானால் இப்போது அரை நாழிகையுங்கூட வேண்டியதில்லை. இதனால் புத்திமான்கள் சுகஜீவத்தை அடைகிறார்கள். புத்தியை வர்த்திப்பிக்கவே முயற்சி செய்யுங்கள். முன் சாட்சியாகிய மனதை அடக்கவும் புத்திமான்கள்

நினைத்தால் உடனே முடியும். எல்லாரையும் விட அவர்களுக்கு எவ்வளவோ எளுப்பம் புத்தியே சக்தி, அயினை பலவான். மூடனாகிய பணக்காரனுடைய பணம் புத்திமானுடைய கையில் இருக்கக்கூடும். இறந்துபோன ஓர் மனிதனுடைய சத்தத்தில் சத்தமுண்டாகவும் அதே ரூபத்தில் ரூபமுண்டாகவும் ஒரு புத்திமான் சொந்தமாக யெந்திரங்கண்டு பிடித்திருக்கிறார்.

அநாதி ஜனங்கள் அநேக காலங்கொண்டு செய்துவந்த வேலையெல்லாம் சிறிது நேரங்கொண்டு கஷ்டமில்லாமல் செய்யக்கூடிய அநேக யந்திரங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள் இவையெல்லாம் புத்தியுடைய வேலையல்லவா? இப்படிப்பட்ட புத்தி சிலருக்கு மாத்திரமா அல்ல எல்லார்க்கும் ஒரு போலேயுண்டு ஆனால் அவரவர் தாங்களுடைய புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதில்லை. சரிக்கு புத்தியை உபயோகித்து வந்தால் ஆருக்கும் புத்தியைக்கொண்டு அநந்தவிதத்திலுள்ள அநேக வேலையைச் செய்யவைக்கும். ஆனால் ஐக்கியமும் ஒற்றுமைக்குணங்களும் பரோபகார சிந்தையும் ஆர்க்குண்டோ அவரோடு கூடப் பரப்பிரஹ்மமே யிருந்து வழிகாட்டும். அவன் ஒன்றுக்கும் கெருங்கான், க்ஷேமத்தை அடைவான், எல்லோரும் ஸ்துதிப்பார்கள், எல்லோரையும் நேசிப்பான் பாண்டித்தியம்பெறுவான், எக்காலமும் அவன் பெயர் நிலைநிற்கும். புத்தியாகிய என்னோடு நேசம் பிடித்தவர் யாருமே கெட்டுப்போனதேயில்லை. என்

னோடு சிநேகிதம் பிடித்தவர் மேலான பதவியை அடைகிறார்கள். தரித்திரியமுள்ளவனானாலுஞ் சரி, பலஹீனனானாலுஞ் சரி, அங்கஹீனனானாலுஞ் சரி, ரோகியானாலுஞ் சரி, குஷ்டம் பிடித்தவனானாலுஞ் சரி, புத்தியானால் அவன் ராஜசிங்காசனம்வரை செல்லுகிறான். இன்னும் அவனுடைய ஜீவகாலம்மெல்லாம் யாதொரு அபகடத்திலும் அகப்படமாட்டான். எக்காலத்திலுஞ் சுகஜீவியாய் வாழுவான். அவர்களை மஹா புண்ணியவான்களென்று லோகம் முழுமையும் கோஷாவேஷம் பூண்டாடுவார்கள். அவர்கள் சுவார்த்தம் பாராட்டுகிறவர்களல்ல. அந்நியரும் தன்னைப் போலவே சுகமடைய வேண்டுமென்று ஆவலுடையவர்கள் ஆக முயலுவார்கள்.

அநேக ஜீவாத்மாக்களை ரக்ஷிக்கவும் அதன் நிமித்தியம் யோக்கியதை சிந்தித்து அவர்களுக்கு முன்பனாகவிருக்கும் புத்தியுள்ளவனுடைய பிராயம் பார்க்க வேணுமென்றில்லை. புத்தியுள்ளவன் பதினாறு வயதுடையவனாகவிருந்தாலும், அன்பதும், அறுபதும், வயதுள்ளவர்கள் அவன் முன்னில் கைகட்டி நிற்க வேண்டும். புத்திமானிடம் விருத்தரும் பிரபுக்களும் வந்து ஆலோசனையைக் கேட்கவேண்டும். சந்தேகங்கேட்டு தெரிந்துக் கொள்ளவும் வேண்டும். சிக்காக்கோவில் ஓர் சபையில் அக்கிராசனம் வகித்த D. D. யென்ற வித்தியபட்டம் பெற்ற சபாநாதன் ஒரு சிறுவனுடைய உபந்நியாசத்தைக் கேட்டு முடிவில் சபாநாதர் எழுந்து நின்று சந்தோஷ முகமார்ந்தவராக ஓர் மஹாத்து ஸ்தானங்கொடுத்து அந்தச் சிறுவனை நோக்கி ஹோ! பென! சபாமஹாத்துக்களே! இந்தச் சிறுவன் பிராயத்தில் சின்னவனாகிலுஞ்சரி, அவருடைய கழுத்தில் குடிகொண்டிருக்கிற சிரசானது மஹா புராதனமான புத்தித் திறமுடைய விருத்தனுடைய தலையென்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார்கள். அச்சமயம் அங்கிருந்த ஆயிரக்கணக்கான சபையோர்களெல்லோருந்தங்களுடைய சிநேகானந்தத்தைக்காட்டுகின்ற (Chear Chear) சியர்-சியர் யென்ற கைத்தாளங்கொட்டினார்கள். புத்தியே பெரிது! புத்திமானே அரிது! புத்தியாய்ச் ஜீவியுங்கள். அந்தச்சிறியோனை யெல்லோரும் தனங்கொண்டும், பொருள்கொண்டும், நேசியுங்களென்று சொல்லிப்பிரபுவின்றே உபந்நியாசத்தை முடித்தார்கள். அமேரிக்காவிலுள்ளது சிக்காகோ

அழகானாலும், பணமானாலும், பெருமையானாலும், சிறுமையானாலும், வண்ணத்துவமானாலும், பொன்னத்துவமானாலும், இவையொன்றும், புத்தியுடைய நேரே நில்லாது. புத்தி மனோமேல் சொல்லப்பட்ட யெல்லோரையும் அதிசயப்படுத்திக் கொண்டு முன்னணியிலேயே நிற்கும். ஓர் காரியத்தை மனதில் நினைத்தால் புத்திமான் அதனுடைய குணதோஷத்தை வேர்திரித்தறிகிறது. இது எவ்வளவும் உயர்ந்த காரியம் இந்தப்படி தஸ்திய கிருத்தியங்களையே தான் செய்கின்றது. இப்படியுள்ள வேலையெல்லாம் புத்தியுடைய வேலையென்றறிவாராக.

433 வக்கீல்:—இந்தக்கேசைப்பற்றி யென்னத் தெரியும்?

புத்தி:—யாதொன்றுந் தெரியாது.

434 வக்கீல்:—ஏனென்றுந்தெரியாது?

புத்தி:—நான் சுயமாய் யாதொரு வேலையுஞ்செய்கிறதில்லை. மேற்சொல்லப்பட்ட சக்திகளெல்லாம் யேதோ ஒரு மஹச் சக்தியால் செய்யப்பட்டு வருகிறதேயல்லாது வேறே ஒன்றுமே எனக்குத் தெரியாது. ஆகையால் இந்தக்கேஸிலிருந்து என்னை விடுவிக்க அபேட்சிக்கிறேன்.

திருகில்லை. மொழி வாசித்துக் கேட்டது சரி.

மாஜிஸ்ட்ரேட்:—அடுத்த சாக்ஷியை அழைக்கட்டும் நேரமாகுது.

27-ம் சாக்ஷி புத்தி,
(கையொப்பம்.)

28-ம் சாக்ஷி சித்தம்.

வக்கீல்:—சாக்ஷி யெங்கே?

சாக்ஷி:—தயாராயிருக்கிறேன்.

435 வக்கீல்:—சாக்ஷிக்கு பேரில்லையா?

சாக்ஷி:—என்பேர் சித்தம்.

வக்கீல்:—உன்னுடைய வேலை யென்ன?

சித்தம்:—லோகத்திலுள்ள எல்லா வேலையும் என்னால் செய்யப்பட்டுவருகிறது.

436 வக்கீல்:—லோகத்திலுள்ள எல்லா வேலைகளையுஞ் செய்கிறதெப்படி?

சித்தம்:—தெளிய விவரித்துச் சொல்லவேணுமா? அல்லது சுருக்கமாகக் காரியத்தைச் சொல்லட்டுமா? சுருக்கம் போதும். அப்படியானால் மனது ஒவ்வொரு காரியங்களையும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும். புத்தியோ அந்த காரியங்களையெல்லாம் பரிபாலோசித்துக்கொண்டிருக்கும். ஒடுவில் அவைகளின் குணதோஷங்களைப் பார்த்து இன்னது சரி, யின்னது சரியல்லவென்று தீர்ப்பு செய்யு நான்தான் வேண்டும். கடைசியில் குணமாகவிருந்தாலுஞ் சரி, தோஷமாகவிருந்தாலுஞ்சரி தன்னில் ஏற்பட்ட சங்கதியைக் கூடிய சீக்கிரம் நிறைவேற்றிவிடுவதே யென்னுடைய வேலையில் முக்கியம்.

437 வக்கீல்:—இந்தக் கேசைப்பற்றி ஏதேனுந் தெரியுமா?

சித்தம்:—ஒன்றுந் தெரியாது.

438 வக்கீல்:—ஏனென்றுந் தெரியாது?

சித்தம்:—நான் அந்தக்கரணத்தினின்றே ஒரங்கமென்று ஏற்கனவே சொன்னேனல்லவா? ஆகையால் சுயமாக யெனக்கொன்றும் வல்லமையில்லை. அதனாலே கேசைப்பற்றி எனக்கு யாதொன்றும் தெரியாததால் என்னை விடுவிப்பதே சரியென்றபேட்சிக்கிறேன். மொழி வாசித்துக் கேட்டாயிற்று சரி.

28-ம் சாட்சி சித்தம்,
(கையொப்பம்.)

29-ம் சாக்ஷி அகங்காரம்.

வக்கீல் :—சாக்ஷி எங்கே?

சாக்ஷி :—ஆஜருண்டு.

439 வக்கீல் :—சாக்ஷியுடைய பெயர் என்ன?

சாக்ஷி :—என்னுடைய பெயர்தான் அகங்காரம்.

440 வக்கீல் :—சாக்ஷியுடையவேலை என்ன?

அகங்காரம் :—சித்தம் முடிவுதீர்த்த காரியங்களை மேலுக்குமேல் உணர்த்திக் கொடுக்கின்றது. இன்னும் ஆவசியமோ, அனாவசியமோ, ஏதானாலுஞ்சரி செய்யத்துவக்கிய காரியத்தைச் செய்தேதீர்க்கிறது. என்ற ஓர் கெர்வம்கொள்ளுதல் காரியமில்லாதுள்ள ஒரே விஷயங்களில் நடந்து அங்கே தன்னுடைய சத்திபராக்கிரமத்தைக் காட்டுகிறது.

441 வக்கீல் :—இந்தக்கேசில் என்ன தெரியும்? தெரியாத சங்கதி என்ன?

அகங்காரம் :—பிரஹமதா சாஹங்காரத்தோடுகூடியிருக்கிற நான் அகங்காரத்திரைய்தோடு கூடியிருக்கின்ற எனக்கு சொயசக்தியில்லை, ஆகையால் கேசைப்பற்றி யொன்றுந்தெரியாது.

மொழிவாசித்துக் கேட்டது போதும். அடுத்த சாக்ஷியைக் கூப்பிடும்.

அகங்காரம்.
கையொப்பம்.

30-ம் சாக்ஷி அறிவு.

வக்கில் :—உங்களுடைய பெயர் என்ன?

சாட்சி :—என் பெயர் அறிவு.

அறிவு :—நான் எதுபிரகாரம் என்பேரைச் சொல்லுவேன் என்னைப்பலரும் பலவிதம் நாமங்களைக் கொண்டு அழைக்கிறார்கள். சிலவர்கள் என்னை ஆத்மாவென்றும், சைதந்நியமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் அநேகர்கள் என்னைப்புத்தி என்றும், உணர்ச்சியேன்றும், ஞானமென்றும், ஜீவனென்றும், குருவென்றும், அவரவருடைய அறிவுக்குத்தகுந்த விதம் பேசிவருகிறார்கள். ஆனால் அவரவருடைய விசாரத்துக்குத்தகுந்தது போலவே நான் ஸ்திதி செய்துகொண்டே வருகிறேன் எப்படிசொன்னாலும் நான் அறிவே. வேலை என்ன? என்னை நானே கண்டுலயத்திருக்கல் என் வேலை.

442 வக்கில :—இந்தக் கேசைப்பற்றி எனொன்றுந்தெரியவில்லை.

அறிவு :—எனக்குப் பிரத்தியேக சக்தியில்லாததினாலிருக்கிறது.

மொழிகேட்டாயிற்று.

30-ம் அறிவு.
கையொப்பம்.

மஜிசிரேட்டு :—வக்கிலோடு விஸ்தாரங்கூடிய சீக்கிரத்தில்கேட்டு முடிக்கவேண்டும், எல்லாசாட்சிகளிதிலும் விடெங்கே? வேலை என்ன? பெயர் என்ன?

என்றால் எந்தக்காலம் விசாரணை தீரும். இப்படி நேரம் போக்குகிறதைவிட ஆஜராகிற சாட்சிகளைக், கொண்டே ஒன்றாய்த் தெரிந்த விவரங்களைப் போதிப்பிக்கச் சட்டம் கட்டி மனுக்கொடுக்கவேண்டும்.

வக்கீல்; உத்திரவு.

143 வக்கீல்:—சாட்சிகளோடு கோர்ட்டில் நின்றுத் தரவானது தெரியுமல்லவா? பட்டிகைப்பிரகார முன்ன சாட்சிகளை ஒவ்வொருவராகவந்து மொழி கொடுத்து விலகிநிற்கலாம்

அடுத்த சாட்சி ஆரங்கே?

(**31-ம் சாட்சி இடை**). தசநாடிகளில் ஒன்றாகிய என்னுடைய பெயர் (இடை) நாடியென்று சொல்லும், மனிதருடைய வயது கால்பெருவிரலில்நின்று மேல்நோக்கி முதுகில்சென்று கத்திரிக்கோல்போல் மாறி இடது நாசிகா துவாரம் வழியாகச் சுவாசத்தைக் கிரகிக்கையும் தெழிக்கையுஞ் செய்கிறது. இந்த வேலையை எப்படியோ செய்யப்படுகின்றதே பற்றி இதுவுங்கூடத் தெரியாது. கேசைப்பற்றி ஒன்றுமேதெரியாது.

(**32-ம் சாக்ஷி**) நான் மனிதருடைய வலது கால்ப் பெருவிரலில் நின்று மேலேறி முதுகிலே சென்று கத்திரிக்கோல்போல் பிரிந்து வலது நாசிக துவாரம் வழியாகச் சுவாஸத்தை கிரகிக்கையும் தெழிக்கையும் செய்கின்றது. கேசவிவரமொன்றுமென்னியில்லையென்று போதிப்பிக்கிறேன். (பெண். பெயர் பிங்கலை)

(**33-ம் சாக்ஷி சுக்ஷ்மனை**) நான் மனிதருடைய மூலாதாரத்தில் நின்று கயறி ஆறாதாரவுங்கடந்து, சகல நாடிகளுக்கும் ஆதாரமாகச்சென்று நடுநாடியாகி நின்று மனிதருடைய உச்சித்துவாரம்வரை முட்டி நிற்கிற வேலை. கேசைசம்பந்தித்து எனக்கு யாதொன்றுந் தெரியாது.

(**34-ம் சாக்ஷி சங்கனி**) நான் மனிதருடைய மூலாதாரத்தில் நின்றுயர்ந்து, உபஸ்தத்தைப்பற்றி நிற்கிற வேலையே கேசைத் தெரியாது.

(**35-ம் சாக்ஷி குருவன்**) நான் மனிதருடைய மூலாதாரத்தில் நின்றுயர்ந்து நாபியில் நின்றுக்கொண்டு நாவினோடு சேர்ந்து, குடலைப் பிரட்டி வாயில் உமிழ்நீரினையுண்டாக்கின்ற வேலையிலிருக்கிறேன். கேசின் விவரம் எனக்கிட்டவில்லை.

(**36-ம் சாக்ஷி காந்தாரி**) நான் மனிதருடைய நாபியில் நின்றுயர்ந்து எழு சொரங்கங்களுக்கும் எழு நாடியாகித் தொண்டையோடு சேர்ந்து நிற்கின்ற வேலை எனக்கு. கேசின் சங்கதியே தெரியாது.

(**37-ம் சாக்ஷி அலம்புஷ்; 38-ம் சாக்ஷி ஸிங்குவ**) நாங்கள் இரண்டு பெயரும் நிமிர்ந்து நிற்கின்ற காது நரம்புகளோடு சேர்ந்துநிற்கின்ற வேலையே. கேசைத் தெரியாது.

(**39-ம் சாக்ஷி அத்தி; 40-ம் சாக்ஷி புருஷ்**) நாங்கள் ரண்டு பெயரும் பத்து நாடிகளோடுகூடி கண்ணின் சமீபம் நிற்கிறோம். நாங்களெல்லாம் எங்களுடைய

சொந்தவேலையில்மட்டுங் கவனமுடையவராகையால் தேசைவிசாரிக்கச் சமயமில்லாமற் தோற்றுபோனேனும்.

“தேசைவாயுக்கள”

(41-ம் சாட்சி பிராணன்) நான் மனிதருடைய மூலாதாரத்தில் நின்றுயர்ந்து திர் நாடியில் சேர்ந்து, இடைகலை, பிங்கலை, இடையில்கூடி ஓடிக்கபாலத்தைச்சுற்றி நாஸிகாரந்திர மாற்மாக (12) பன்னிரண்டங்குலம் வெளிக்கு குதித்து (4) நாலங்குலங் குறைத்து, 8-ட்டங்குலம் மீண்டு உள்ளுக்கிழுத்து மூலாதாரத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்துகின்றது. இந்தப்படி சுவாசோச்சுவாச வேலையே தேசைச்சம்பந்தித்து தெரியாது.

(42-ம் சாக்ஷி அபானன்) நான் மனிதருடைய மூலாதாரத்தில் நின்றுயர்ந்து குதத்தைப்பற்றி நின்றுக்கொண்டு அதாதுலையம மலத்தை வெளிதள்ளி விடுகின்றது. என்னுடைய வேலையாகவிருக்கும் தேசினைச் சம்பந்தித்து ஒன்றுமே தெரியாது.

(43-ம் சாக்ஷி வியானன்) நான் மனிதருடைய மூலாதாரத்தில் நின்றுயர்ந்து மனிதரில் எங்கும் வியாபித்து பசியையும் தாகத்தையும் உண்டாக்கின்றது என்னுடைய வேலையாகவிருக்கிறது. தேசினைப்பற்றி ஒன்றுந்தெரியாது?

(44-ம் சாட்சி உதானன்) நான் மனிதருடைய மூலாதாரத்தில் நின்றெழும்பி நாபியோடு சேர்ந்து நின்றுக்கொண்டு உதிராக்கினியைப் பெருக்கசெய்து

நல்ச்சமனார்த்தம் மனிதருடைய சாப்பாட்டினை வாங்கி அதன் ரசத்தைக் கிரஹித்துக்கொண்டு ரத்தமாக சரீரத்தின் சகல நாடி நரம்புகளுக்குங் கொடுத்து சரீரத்தை போஷிப்பிக்கின்ற பிரவிருத்தியே யெனக்குப் பெரிய வேலையன்றி வேறொன்றுமே தெரியாது. தேச விவரம் எனக்குத்தெரியாது.

(45-ம் சாட்சி ஸமானன்) நான் மனிதருடைய மூலாதாரத்தில் நின்று உயர்ந்து சரீரத்தில் வாத, பித்த, சிலேஷ்மமென்றவைகளில் நின்று அதிகரிப்பதினிடங் கொடுக்காமலும், வாயுக்களை ஏறல் கூடுதலினிடங் கொடுக்காமலும், சமயத்துக்கு நிறுத்திக்கொண்டு வருகிறதும், அதைக்கொண்டு அந்தச் சரீரத்தை ரக்ஷித்து வருகிறதென்னுடைய வேலையே. தேசைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியாது.

(46-ம் சாட்சி நாகன்) மூலாதாரத்தில் நின்றுயர்ந்து உடம்பில் எலும்பு கண்டம் முதலான ஸ்தலங்களில் ஸ்திதி செய்து அவயவங்கள் நீட்டவும் முடக்கவும், இதியாதிகளை செய்தும், கொட்டாவி, விக்கல் காரணம் பூருஷஸ்தானம் ஏல்க்குயுஞ் செய்து வருகிறது என்னுடைய வேலையாகவிருக்கிறது. தேசைப்பற்றிய யாதொரு விவரமும் தெரியாது.

(47-ம் சாட்சி கூர்ம்மன்) நான் மூலாதாரத்தில் நின்று உயர்ந்து கண்ணில் நின்னுக்கொண்டு கண்ணின் இமைகளை மூடவும் திறக்கவும் செய்கின்றது கூடாமல் சரீரத்தில் சிலவஸரங்களில் ரோமாஞ்சங்

களையுண்டாக்கவும் செய்துகொண்டு இருக்கிறேன். கேசைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியாது.

(48-ம் சாட்சி கிருகலன்). நான் மூலாதாரத்தில் நின்றுகொண்டு மேலெழும்பி புருவத்தில் சென்று அவைகளின் சலிப்பிக்கையும், மிறுமிறுப்பையும், அழகையும் உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்னுடைய வேலையாகவிருக்கிறது. ஆதலால் கேசின் விவரமே யெனக்குத் தெரியாது.

(49-ம் சாட்சி தேவதத்தன்). நான் மூலாதாரத்தில் நின்றுயர்ந்து நாசநாளிகளில் சென்று ஓடவும் பாயவும் செய்கிறதே என் வேலை. இதுவே என்னுடைய பிரவிருத்தி. ஆகையால் இந்தக்கேசினைப் பற்றி யெனக்கொன்றுந் தெரியாது.

(50-ம் சாட்சி தனஜயன்). நான் மூலாதாரத்தில் நின்று உயர்ந்து சித்திக்கிற நாடியில் பிரவேசித்து பிராணன் சரீரத்தை விட்டு நீங்கின பிறகும் நான் உடனே விட்டு மாறாமல் அவற்குள்ளிருந்துகொண்டு சரீரத்தைப் பெருப்பிக்கையும், உப்பிவிக்கையும் விரித்தபிறகு மூன்றும் நாள் கபால மூளை வெடித்து பிளர்ந்து அதில் கூடிவிட்டோடிப்போகிறது. இதனால் கேசைப்பற்றி யாதொன்றுந் தெரியாது.

50-ம் சாட்சி தனஞ்ஜயன், (ஒப்பம்).

அடுத்த சாட்சியை விசாரிக்க அடுத்த மாதம் 10-ம் தேதிக்கு கேசை நிறுத்திவைத்திருக்கின்றது.

(மாஜிஸ்ட்ரேட் ஒப்பம்.)

(51-ம் சாட்சி ஆமாசையம்) ஜீவிகள் சாப்பிடுகிறதும், குடிக்கிறதும், ஆகிய எல்லாம் முதலில் என்னில் வந்து தங்கிநிற்கிறது. நான் அவைகளை ஒருமாதிரி அரைத்து பக்வாசைத்துக்கு அனுப்பிக் கொடுக்கிறது. இந்தமாதிரி வேலை இடைவிடாமல் செய்துகொண்டிருக்கிறதினால் வேறே யெதும் எனக்குத் தெரியாது கேசுந்தெரியாது.

(52-ம் சாட்சி பக்வாசையம்) ஜீவிகளுடைய சாப்பாட்டை நான் அவைகளை ரஸமாகவும், மலமாகவும் பிரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன், எனக்குள்ளவேலையே யிது. வேறே யாதொரு விஷயத்தையுங் கவனிக்க நேரமில்லாததினால் கேசைப்பற்றி யாதொன்றுந் தெரியாது.

(53-ம் சாட்சி மலாசையம்) மனிதருடைய ஆகாரத்தில் நின்றுண்டாகிற ரஸத்தை கிட்டத்தை வாங்கி மலமாக வெளிக்குவிட்டுக்கொண்டிருக்கிற வேலையில் நானிருப்பதால் வேறொன்றுந்தெரிய நேரமில்லை. ஆகையால்தான் கேசைப்பற்றி ஒன்றுந்தெரியாது.

(54-ம் சாட்சி ஜலாசையம்) ஜீவிகளுடைய ஆகாரங்களில் நின்றுள்ள தண்ணீரை நான் என்னில் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு சில சமயங்களில் அவையே வெளிக்கு விடுகின்றது தான் என்னுடைய வேலை அதை விட்டு மாறி நிற்கக்கூடிய என்னால் முடிகிறதில்லை. அதனாலொன்றுந் தெரியாது.

(55-ம் சாட்சி சுக்கிலாசையம்) ஜீவிகளுடைய சரீரத்தில் நின்றுள்ள ஏழுவிதமான தாதுக்களில்

நின்று உயர்ந்ததாகிய சக்கிலத்தை நான் என்னில் வைத்துக்கொண்டு சில சமயங்களில் அவைவை ஸ்கலிதஞ் செய்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் வேறொன்றுந் தெரிய சமயமில்லையாகையால் கேசை தெரியாது.

(56-ம் சாட்சி அன்னமயகோசம்) ஆறுவகை ரஸங்களால் போஷிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்தூல தேகம் நானே ஆகையாலென்னை அன்னமயமென்றழைக்கிறார்கள் கேசைத் தெரியாது அதன் விவரமும் தெரியாது.

(57-ம் சாட்சி பிராணமயகோசம்) பிராணன் கை, கால், வாய், அபானன், உபஸ்தம் என்ற கர்மேந்திரியங்களில் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறதுவே நான் பிராணமயன். கேசைப்பற்றி எனக்கொன்றுந் தெரியாது.

(58-ம் சாட்சி மனோமயகோசம்) மனது, கை, கால், வாய், அபானன், மேட்ரூபஸ்தமாதியாகிய அவயவங்கள் ஒன்று சேர்ந்ததுக்குத் தான் மனோமயன் என்று பெயர் சொல்லுகிறது இந்தப்படி மயஞ் செய்து கொண்டிருக்கிறதல்லாமல் வேறே வேலையேயில்லை கேசென்னமோ அது தெரியாது.

(59-ம் சாட்சி விஞ்ஞானமயகோசம்) புத்தி, சரீரம், வாய், கண்ணு, மூக்கு, செவிடு, இவையொன்றாய்ச் சேர்ந்தது விஞ்ஞான மயகோசமென்று பெயர். கேசைப்பற்றி யாதொன்றுந் தெரியாது.

(60-ம் சாட்சி ஆனந்தமயகோசம்) [illegible] காரண சரீரம் ஆனந்தமயகோசமானபடியால் தேகத்தோடு சம்பந்தமுண்டு [illegible] மேலா [illegible] எல்லா வேலையும் [illegible] செய்யப்பட்டு வருகிறது. [illegible] ஆனந்தமயமாகையால் [illegible] கொண்டு பிர [illegible] விருத்திக்கிறவனென்றவன் உத்தரவாதியாகையால் [illegible] கேசைப்பற்றி [illegible] முடித்தேன். [illegible] தது.

“[illegible] வக்கீல் பிரதி பாகம்”

444 சாக்ஷிகளாகிய (96) பேரை மொழி விசாரிக்க வேணுமென்று பட்டிகை இட்டிருக்கையும் அதேபிரகாரம் இன்றுவரை (60) சாக்ஷிகளை விசாரித்து முடி [illegible] கேட்டு [illegible]. இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் [illegible] படிக்காமலே யெப்படியும் ஒவ்வொரு [illegible] போலவே தோன்றதகுந்த வரும் [illegible] எல்லோரும் எனக்கொன்றுந்தெரியாதென்றே [illegible] மொழிகொடுத்திருக்கிறது பார்க்க ஓரே பிரகாரம் தோன்றுகின்றது. ஆலோசித்து பார்க்க அதிசயமே தோன்றுகின்றது. இதில் பெரிய சந்தேகம் நேரிட்டிருக்கக் கும்போது [illegible] ஆகையால் இனியுள்ள சாட்சிகள் [illegible] 36 பேரையும் பிரத்தியேகம் பிரத்தியேகம் தனித் [illegible] விசாரிக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தோடு கோர்ட்டின் ஆஜ்ஞையைத் [illegible] ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மஜிஸ்ட்ரேட்டு:—பட்டிகைப்பிரகாரமுள்ள சாட்சிகளை சரியாய் முறைக்கல்ல இங்கே விசாரித்திட்டுள்ளதென்றாலும், சர்க்கார் வக்கீலின் அபிப்பிராயம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதாகையால் நம்மால் அப்படி உத்திரவாயிருக்கின்றது.

சிப்பாய் ஆரங்கே? அடுத்த சாக்ஷியைக் கூப்பிடு.

61-ம் சாட்சி சாக்கிரத்.

445 பிரதி வக்கீல் சாட்சியோடு.

446 வக்கீல்:—உன்னுடைய பெயரென்ன?

சாட்சி:—என்பேர் ஜாக்ரத் என்றழைப்பார்கள்.

447 வக்கீல்:—இந்தப் பிரதிகளை தெரியுமா?

ஜாக்ரத்:—தெரியும்.

448 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வேலையென்ன?

ஜாக்ரத்:—ஜீவிகளுக்கு நானில்லாமற்போனால் லோகமே தெரியமாட்டாது. நான் அவர்களோடு கூடியிருந்தால் மாத்திரமே லோகத்தை தெரியவரும். எப்படியென்றால் ஒருவன் உணர்ச்சியோடு கூடியிருக்கும்போது மாத்திரம் அவனுடைய கண்கள் காணுகையும், காது கேள்க்கையும், வக்திரம் பேச்கையும், நாசிகா கிருணிக்கையுஞ் செய்யும். என்னுடைய இந்த உணர்ச்சி கொஞ்சம் குறைகிறதானால் ப்றஸ்தத அங்கங்கள் யாதொன்றுஞ் செய்கிறதில்லை இதற்காகவே எனக்கு சரீரம், வாய், கண், மூக்கு செவி, சத்தம், பரிஷம், ரூபம், ரஸம், கெர்தம் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம், வசனம்,

தானம், கெமனம், விசர்ஜனம், ஆனந்தம் தசைவாயுக்கள், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் இப்படிப்பட்ட (34) உபகாரணங்களை ராஜசேவகர்கள் போல நேமிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இந்த முப்பத்திநாலு சேகவரைக்கொண்டு நான் சரியாக வேலை நடத்தி வருகிறேன். லோகத்தில் எனக்கு சத்துருவாய்ப் போனது அஞ்ஞானம் ஒன்றுதான். ஆனால் இந்த அஞ்ஞானம் எப்போதும் ஜாக்கிராவஸ்தையில் இருக்கவேணுமென்றும் ஞானிகளெல்லாரும் என்னைப் பிரார்த்திக்கின்றார்கள். இம்மாதிரியான வேலைகளெல்லாம் என்னால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

449 வக்கீல்:—இந்தக்கேச சம்பந்தமாக உனக்கு என்னென்ன தெரியும்?

ஜாக்ரம்:—எனக்கு யாதொன்றுந் தெரியாது.

(சர்க்கார் வக்கீல் கிறாஸ்.)

450 வக்கீல்:—ஜாக்ராவாகிய உமக்கு ஜாக்ராவஸ்தையிலிருக்கும் போதுள்ள விஷயங்கள் ஏன் தெரிகிறதில்லை?

ஜாக்ரம்:—எனக்கு எப்போதும் உணர்வுள்ளது சரி, எல்லா ஜீவிகளுக்கும் உணர்ச்சியைக் கொடுக்கிறதுஞ் சரி, என்றாலும் இவையெல்லாம் என்னுடைய சுய சக்தியால் நடத்துகிறதில்லை. என்னைக் கொண்டு யாரோ ஒராள் நடத்துகிறார்.

451 வக்கீல்:—அதாரென்று சாட்சிக்கு ஏன் தெரியமாட்டாது?

ஜாக்ரம்:—அதென்னமோ எனக்கு தெரிகிற தில்லை.

452 வக்கீல்:—சாட்சிக்கு கூட்டுகோருண்டோ?

ஜாக்ரம்:—நாலு பேருண்டு.

453 வக்கீல்:—அவர்களின் பெயர் என்ன?

ஜாக்ரம்:—சொற்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம், மென்றவர்களாகிறது.

454 வக்கீல்:—அவர்கள் இங்கே ஹாஜருண்டோ? உண்டு.

மஜிஸ்ரேட்டு:—சமயமதிகம் ஆகையால் அந்த சாட்சிகளை அடுத்தமீ 15உக்கு விசாரிக்கலாம்.

வக்கீல்மார் உத்திரவுபோல,

61-ம் சாட்சி ஜாக்ரம்.
ஒப்பம்.

மொழிகளை வாசித்து கேட்டது,

மஜிஸ்ரேட்டு ஒப்பம்.
15உ மணி 11.

455 வக்கீல்:—சாட்சிகளெங்கே?

சாட்சி:—இதோ ஆஜர்.

456 வக்கீல்:—சிப்பாயோடு ஆங்கே கூப்பிடு?

ஹேட:—62-ம் சாட்சி யார்? பெங்கே வரட்டும்.

62-ம் சாக்ஷி சொப்பனம்.

457 வக்கீல்:—சாட்சியாருடைய பேரென்ன?

சாட்சி:—என்னுடைய பேர் சொப்பனம்.

458 வக்கீல்:—இந்தக் கேசில் பிரதிவாதியாகிய ஆதமசரீரம், இவர்களைத் தெரியுமா? தெரியும்.

459 வக்கீல்:—சாட்சியின் வேலை என்ன?

சொப்பனம்:—என்னுடைய வேலையும் என்னைப் பற்றியுள்ள ஜனங்களுடைய பலவித விசுவாசங்களைக்குறித்தும் விவரிக்க என்றால் அசாத்தியமாகவே யிருக்கிறது.

460 வக்கீல்:—எப்படியும் சுருக்கமாக வெங்கிலும் கோர்டில் சொல்லவேண்டுமே.

சொப்பனம்:—ஆச்சரியம்! காங்களாகிய என்னு டைய ஒரேவிதப் பிரவிருத்திகளைக்குறித்து தினந் தோறும் ஜனங்கள் கொண்டாடுகிறார்கள்.

அவைகளின் சூக்ஷ்மங்கண்டு பிடிக்க சாமர்த்திய மாராகாமல் அநேக ஜனங்கள் பாதவிக்கிறார்களா னால் வித்வான்மாரில் சிலர் என்னைப்பற்றி சிலர் என் னைப்பற்றி பலவிதமான அபிப்பிராயங்கள் புறப்படு த்துகிறார்கள். ஏதெங்கிலும் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி அநவரதம் தியானித்துக் கொண்டிருந்தால் அதை சொப்பன ரூபமாகக் காண்பதற்கிடையாகிற தென்று சிலரும், உடம்பிற்கு பலங் குறைகிறவருக்கு அடிக்கடி பலவித சொப்பனங்கண்டு இருக்குமென்று வேறே சிலரும், சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். குழந் தைகள் சாடுகையும் குதிக்குகையும்; அதிகமாகமறி கையும், முதலிய தேகாயாசங்களைப் பிரவிருத்திகள் ஏற்படுகின்றதனால் அவைகள் தூக்கத்தில் அநவதி சொப்பனங்களைக் கண்டு கெட்டுகையும் பயப்படுகை

யும் செய்யுமென்றுள்ளது முன்னமே சொன்னதற்கு திருஷ்டாந்தமாகச் சிலர் சொல்லி வருகிறார்கள். பித்தத்தால் சொப்பனம் அதிகமுண்டாகிறதென்று சிலர் சொல்லி வருகிறார்கள். தலை மூளைக்கு அசைவுதல் அதிகங்கொடுக்கிறதனால் சொப்பனம் அதிகம் உண்டாகிறதென்று சிலர் சொல்லி வருகிறார்கள். சொப்பனங்காணுகிறது ஒருவகை வியாதியென்றும், தேவதோபத்திரமென்றும், சில பேருடைய அபிப்பிராயம். இப்படி பலரும் பலவிதம் சொல்லி வந்தாலும், என்னுடைய வேலை ரொம்பவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவே யிருக்கிறது. ஆலோசிக்கிறவருடைய ஆலோசனையையும் விட்டு தூரப்பட்டது ஆகவேயிருக்கிறது என்னுடைய வேலையென்றறி.

461 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய அற்புதங்களாகிய வேலைகளென்ன?

சொப்பனம்:—அதாவது கடலிலோ, ஆழமான ஆற்றிலோ, ஆழ்ந்த எந்த தடாகங்களிலோ ஒருவன் விழுந்து முழுகியது போல கனாக்கண்டால் அடுத்த நாளில் அவன் ஜலதோஷமுடையவனாவான். ஆகாசத்தில் ஸ்திதி செய்கிறதாக ஒருவன் கனாக்கண்டால் மறுநாளில் அவன் வாதரோகங்கொண்டு பீடிதவனாவான். வீட்டில் நெருப்பு பற்றியதாகவோ, தான் நெருப்பில் விழுந்ததாகவோ, ஒருவன் சொப்பனம் கண்டால், மறுநாள் முதல் அவன் உஷ்ணத்தாலோ, பித்த ரோகத்தாலோ, அவதிப்படுவது போலாவான்.

ஒருவன் மனோவிகாரத்தால் சயனிக்கும்போது தனக்கு காமினையாகிய ஒரு ஸ்திரீ ரெத்தினத்தை சொப்பனம் கண்டால் உடனே இந்திரிய ஸ்கலிதமாகவுஞ் செய்கின்றது. தனக்கு மறுநாள் கிடைக்கவேண்டிய பணத்தை முந்தின நாள் கிடைப்பதாக சொப்பனம் கண்டால் பின்னிட்டொரு பிரகாரத்திலும் அந்தப் பணம் அவனுக்குக் கிடைக்க மாட்டாது. தூர தேசத்திலுள்ள தன்னுடைய பந்துவில் ஒராளுக்கு வியாதியுள்ளதாகக் கண்டால் கட்டாயம் மறுநாளில் அந்த ஆள் ரோகாதீனனாகிறான். ஓர் கடினமான வார்த்தையுடைய அர்த்தத்தைப்பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் படுக்கையில் அதன் அர்த்தத்தை சொப்பன ரூபமாகத் தெரிவிக்கின்றது. பா மனதுக்கு நன்றாக புலப்படுத்தி வைக்கின்றது. தன்னுடைய தாத்மா லோகப் பிராப்தி அடைந்த யாரை எங்கிலும் நினைத்து தலை மர்தாக்கன்மாரில் ஒராளுக்கு அந்தாளுடைய விசனித்து படுகின்ற ஒராளுக்கு அந்தாளுடைய தியான ரூபம் சிலநாளில் தன் முன்னிலையில் நிற்கிறதாகவும், சாந்தமான வார்த்தைகள் சொல்லுகிறதாகவும், காணப்படுகின்றது. அப்படி பல்விதமாகிய சொப்பனங்கள் மனிதரில் காணப்படுகின்றது. சூரியன், சந்திரன், ஆனை, குதிரை, சங்கு, மீன், முதலியவற்றை சொப்பனத்தில் கண்டால் உத்தமமென்று சொல்லும். ஆலமரம், புன்னைமரம், புளியமரம், அத்திமரம், வாசுகிப் பாம்பு, தேன் முதலியவற்றை சொப்பனத்தில் கண்டால் ரொம்பவும் நன்மையென்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காகத்தையும், மழை

யையும் சுப்ரவஸ்திரமுடைய பெண்ணையும், தாசியையும், ராஜாவையும், சொப்பனத்தில் கண்டால் ஐசுவரியமும், செல்வமுமுண்டாகுமென்றும் அநி. பன்றி, நாய், பாந்து, இவையைக் கண்டால் தாரித்திரியமும் நேரிடும் என்றுஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சொப்பனமாகிய என்னுடைய ஆச்சரிய வேலையை என்னவென்று சொல்லுவேன். மரம் முறிந்து வீழல், புல்லை, விறகை, ஜலப்பிரளயத்தை, சவத்தை, இவைகளை சொப்பனத்தில் கண்டால் வியாதி அதிகரிக்கல், மரணமும் உண்டாகும். இப்படி புராதனமாகவே ஜனங்களில் நடந்துவருகிறது, இப்படிதான் சொப்பனத்தால் இன்னம் அநேகம் உண்டு, எல்லாம் ஜனங்களில் இது இயற்கையைப் போலவேயிருக்கின்றது.

462 வக்கீல்:—ஜனங்களுடைய சொல்லெப்படியிருந்தாலும் இருக்கட்டும் சாட்சியில் அதிசயமென்ன?

சொப்பனம்:—அதிசயத்தில் முந்தியது ஜனங்களுடைய மரண நாளை முன்கூட்டி அவர்களுக்கு அறிவிக்கிறதும் கெர்ப்பத்திலுண்டாகிற கொழுந்தை ஆணோ பெண்ணோவென்று சொப்பனரூபமாகக் காட்டுகிறமும் முக்கியமாகிய வேலையாகவிருக்கிறது.

463 வக்கீல்:—அதெப்படி தெரிவிக்கிறது?

சொப்பனம்:—ஆறுகளிலும், குளங்களிலும், கடல்களிலும் தண்ணீர் முற்றும் பற்றி இல்லாமல் கண்டால் மஸ்தகஹீனமாகத் தன்னுடைய நிழலைக் கண்டாலும், ஆனசொப்பனத்தில் ஒரு மாசத்துக்குள்

அவன் கட்டாயம் இறந்து போவான். புஷ்பவாடைகள் சொப்பனத்தில் கண்டால் அவனுக்கு பெண்குழந்தை யுண்டாகும், தென்னம் இளநீரைச் சொப்பனத்தில் கண்டால், ஆண் கொழுந்தையும் பிறக்கும் நிச்சசமான அநுபவம். இப்படியான விநோதங்களால் சமயம் போக்கிற வென்னை சூக்ஷமாகக் கண்டுபிடிப்பதற்கு யாவராலும் முடியாது.

464 வக்கீல்:—இந்தகேசைப்பற்றி என்ன தெரியும்?

சொப்பனம்:—யாதொன்றுந் தெரியாது.

பிரதி வக்கீலின் க்கிருஸ்.

465 வக்கீல்:—எல்லா சமயத்தும் காணுகிற சொப்பனங்கள் பலவும் சபவும் தானோ?

சொப்பனம்:—அதெப்படி, அல்ல, நாசகாலத்தில் சாப்பாட்டுக்கு பிறகு தூங்கின உடனே காணுகிற சொப்பனமெல்லாம் அவாஸ்தவமாகிய அதமச் சொப்பனமென்று பேருண்டு. நடு இரவில் காணுகிற சொப்பனங்கள் நன்மையும் தின்மையும் இடைகலர்ந்துள்ள சொப்பனமென்று சொல்லப்படும். அதற்கு மத்திய சொப்பனமென்று பெயர். பிபாத காலங்களில் காணப்படுகின்ற சொப்பனம் ஸத்தியமாக ஸம்பவிக்கின் உத்தம சொப்பனமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படிதான் மிக்கஜனங்களுடைய அபிப்பிராயம். ஆனால் ஞானிகளோகாணுகிற சொப்பனமெல்லாம் விசாரமென்றே சொல்லுவார்கள். அவர்கள் தூங்காமற் றூங்கிறதினால் அவர்கள், காண்பதெல்லாஞ்சரி, அதற்குத்தான் திரிகாலஞ்

ஞானமாகிய புத்திவிசேத்துவலம் என்றறி. இன்னும் சாதாரணமான ஜனங்களில் வாதமும் பித்தமும், சிலேஷ்மமும் கூடியுங் குறைந்துமிருக்கிறதாகையால் அவர்கள் காணுகிற சொர்ப்பனஞ் சரியாகமாட்டாது. யோகிகள் அதாவது தினம் பிரதி நிமிஷமும் சுவாசத்தை நினைவுடன் கட்டி ஓர் தியான வழியாக விட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும் ஆத்ம ஆத்ம மனதோடைக்யமானவர்களுக்குங் காணுகிற சொற்பனம் சத்தியமாகவேயிருக்கலாம் என்றில்லை, சத்தியமே. இப்படிப்பட்ட சொற்பனங்களை நிச்சயமாக்கிக்கொள்ளல் யோகிகளுடைய பிரதம வேலையாகவிருக்கிறது.

466 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வாசஸ்தலமெங்கே?

சொப்பனம்:—இருபத்து நாலு தத்துவங்களோடு கூடி நான் கண்ட ஸ்தானத்தில் ஸ்திதி செய்கிறேன்.

மொழி வாசித்துக் கேட்டதும் பேர்தும்.

(62-ம் சாட்சியின் ஒப்பம்).

63-ம் சாக்ஷி சுழுத்தி.

467 வக்கீல்:—சாக்ஷி உன்னுடைய பேரென்ன?

சாட்சி:—என்னை சுழுத்தியென்றழைப்பார்கள்.

468 வக்கீல்:—தெளிவாகச் சொல். சுழுத்தியென்றால் மயக்கமாகிய நித்திரை, அதாவது தன்னை மறந்துபோவது, தூக்கமென்று சொல்லும்.

469 வக்கீல்:—ஆத்மா சரீரம் இவர்களைத் தெரியுமா?

சுழுத்தி:—தெரியும்.

470 வக்கீல்:—இந்தக் கேசினுடைய உண்மையான விவரத்தை கோர்ட்டில் மொழிகொடுப்பாயாக.

சுழுத்தி:—என்னுடைய இந்திரியங்களால் இந்தக் கேசினுடைய விவரம் எனக்கறிவதற்கிடையாகவில்லை.

471 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வேலையென்ன?

சுழுத்தி:—ஜீவிகளுடைய ஜீவனில் பகுதி நான் வாங்கிக்கொண்டு பதிலாக அவர்களுக்கு நித்திரையைக் கொடுத்து தூக்கவேசன்மாராக்கித் தீர்க்கிறேன். என்னுடைய இந்த வேலையால் ரோகிகளுக்கு ஆசுவாசமும், கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு சுகத்தையுங் கொடுக்கிறதென்று வைத்தியசாஸ்திரிகள் விதித்திருக்கிறார்கள். தினம் பிரதி மனிதர் தூங்கியெழுந்திருக்கும்போது பகல் முழுதும் அவர்களுடைய ஒவ்வொரு அவயவங்களும், ஓரோர் பிரவிருத்தியில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அவர்களுக்கு புதிய ஜீவனும் உணர்ச்சியுமுண்டாகிறது. ஆனாலிது ஜநித்தும் மறித்தும் உழலுகின்ற சம்சாரசாகராலையன் மார்க்கேதான் என்றறி.

ஆனால் ஞானிகளு இப்பிரகாரம் ஒன்று வந்தமாகிறதில்லை. அவர்கள் இராப் பகல் இல்லாத விடத்திலே அவர்கள் குடியிருக்கிறது. தூக்கமாகிய நான் அவர்களுக்கு ஓர் விரோதியாகவே நினைத்து வருகிறார்கள். அக்கண்ணமாகிய ஞான சோதியை யவர்கள் கைவசமாக்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். தூக்கமாகிய எனக்கு அவர்கள் இடங்கொடுக்கிற

இல்லை. அவர்கள் தூக்கத்தை அடைகிறதே யில்லை. ஸாதாரண ஜனங்களில் நின்று மற்றொருவனோடுள்ள தீராதயுள்ள வைராக்யத்தையும் இன்னும் பல ஸங்கதிகளையும் மற்றும் அவரில் நின்று நான் மறப்பிக்கின்றது.

தூக்கத்தை விழித்துணரும்போது அவர்கள் மீண்டும் நினைவுக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஞான சோதிகளை ஸம்பந்தித்த அவஸ்தயே ஸாதாரண மனிதரில் நின்று நான் மறப்பித்து எடுத்து விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட பல சோலிகளையும் நான் நிர்வகிக்கின்றனன்.

472 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய வாஸஸ்தலமெங்கே?

சுழுத்தி:—கண்டஸ்தானத்துக்குக் கீழ் இருதையத்தில் சித்தம் அகங்காரம் இவர்களோடு கூடியிருக்கிறேன்.

(கிருவில்லை மொழி வாசித்து கேட்டது சரி)

63-ம் சாக்ஷி சுழுத்தி
கையொப்பு.

மஜிஸ்ட்ரேட்டு:—அடுத்த சாக்ஷியைக் கூப்பிடுமே

64-ம் சாக்ஷி துரியம்.

473 வக்கீல்:—உன்னுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி:—என்னுடைய பேர் துரியமென்றழைக்கிறார்கள்.

தன்னையே மறந்த நிலையென்றும் நல்ல நிலையென்றும் பேர் வைத்து அழைக்கிறதுண்டு.

474 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய வேலையென்ன?

துரியம்:—என்னுடைய வேலை கை,—கால்,—சரீரம்,—இவைகளை அசைக்காமல் தூங்கிறதும், ஆனால் அந்தச் சமயத்து அந்தக் கரணங்களில் ஒன்றாகிய சித்தம் மாத்திரம் என்னோடுகூடிச் சேர்ந்து இருந்துகொண்டு ஞானதியானதையுள்ள காரியங்களை ஆகப்போது விசாரித்ததுபோல் செய்து முடிக்கிறது.

மஜிஸ்ட்ரேட்:—இந்தக் கேசைப்பற்றி இந்தச் சாக்ஷிக்கு ஒன்றுந் தெரியாது அடுத்த சாக்ஷியைக் கொண்டுவா.

(64-ம் சாட்சி கையொப்பம்)

65-ம் சாக்ஷி துரியாதீதம்

475 வக்கீல்:—உன் பெயர் என்ன?

சாட்சி:—என் பெயர் துரியாதீதம்.

476 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வேலை என்ன? பேரில் வேறே எதாகிலும் மாற்றமுண்டா?

துரியாதீதம்:—பிரபஞ்சவிருத்திக்கு ஒரு மஹத்வத்தை யுண்டாக்கவிக்கின்றது; பேர்மாற்றம் உயர்ந்தநிலையென்றும் நல்லநிலையென்றும் கடந்தநிலையென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

477 வக்கீல்:—இந்தக்கேசினைப்பற்றி என்ன தெரியும்?

துரியம்:—யாதொன்றுந் தெரியாது.

சரி! சரி! மஜிஸ்ரேட்டு: மொழிவாசித்து கேட்டாயிற்று சரி.

(65-ம் சாட்சியின் ஒப்பம்).

66-ம் சாட்சி ஸத்விருத்தி.

478 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய பேர் என்ன?

சாட்சி:—என் பெயர் ஸத்விருத்தி.

479 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வேலை என்ன?

ஸத்விருத்தி:—எனக்கு அநேக வேலைகளுண்டு
அவையெல்லாம் சொல்லுகிறதானால் சமயம் இது
போதாது. ஆகையால் சுருக்கிச்சொல்லுவது லோக
த்தில் நடபெற்று வருகிற (அத்ப்பிரவிருத்தி) களை
ல்லாம் என்னுடைய பங்காககொண்டு அதைமட்டும்
நான் சொல்லுகிறேன்.

480 வக்கீல்:—சரியான ஓர் வேலைக்கிரமத்தை கோர்ட்
டுக்கு போத்தியப்படுகிறதற்காகவேண்டி சிறிது சில
வேலைகளை விவரித்து கோர்டில் அறிவைபிடலாம்.
என்ன சரி?

க்ஷமி:—லோகத்திலுள்ள சகல மனிதரையும் ஒரே
சகோதரங்களாகக் கருதுக. இந்த சுபாவத்தால்
ஜனங்களுக்கு ஜீவகாருண்ணியம் என்றஓர் பிரதான
குணம் ஜாதமாகும். கஷ்டத்து, துக்கம், முதலிய
தனக்கு நேரிடுகிறதென்றால், தான் அதனை யேது
போல நினைக்கின்றனவோ, ஆயதுபோலவே அந்நிய
ர்க்குண்டாகும்போதும், விசாரிக்கவரும். அறிவுள்ள
யெந்த விஷயங்களையும், லோகோபகாரார்த்தம் பிர
காசிப்பிக்கிறது காருண்ணியதுவம். பாதுஷணஞ்
செய்யாதிருக்க சாந்துக்கொள். அந்நியருடைய
ஐசுவரியத்தைக் கண்டு பொறுமைகொள்ளாதிருக்
கப்படி, ஒருவனுக்கு அரோசகம் தோன்றும்படிக்கு

அபகீர்த்தியைச்செய்யாதிருக்கக் கற்மற்றொருவரை.
விசனிப்பிக்காதிருந்து ஜீவி தன்னால் கூடியமாதிரி
யாக வார்த்தையைக்கொண்டும், பணத்தைக்கொண்
டும், வுபகாரஞ்செய்பவன் தெய்வானுபவத்தைப்
பெற்றுக்கொள்ளுவன்.

மஹாத்மாக்களைப் பகைக்காதே அவரை வணங்கு
குருநாதன்மாரை பெருமானிக்கவேண்டும். தாயை
யும் தகப்பனையும் ஆராதிக்கவேண்டும். எப்போதும்
சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும். அகாரணமாக
வல்ல சமயத்திலும் கோபமுண்டானால், அந்தச்
சமயமெல்லாம் தன்னிறைவனைத் தியானி. ஆச்சிற
யன்மாரை இரட்சிக்கவும், அந்தக்க்ஷணமே அந்தக்
கோபம் சமிக்கும். தன்னுடைய பிள்ளைக்குட்டிக
ளுக்குத் தன் சிருஷ்டி கர்த்தனை சிநேகிக்கிற பக்தி
யைப் படித்துக்கொடுக்கவும், கூடியவரை பொறுமை
யையும் கற்றுக்கொள்.

மனதை நிர்மலமாக்கி வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.
கிராக்கிய கர்மங்களைச் சரியாக சம்ரட்சித்து கிரம
மாக வேலையை செய்யவைக்கவும் புருஷார்த்த சாத
னத்துக்கு முக்கியமான சரீரத்தைச் சுத்தியாய் நிர்
மலமாகவுஞ் சூக்ஷிக்கவேண்டும். வமதனுர்க்குந்தான்
நல்லவனாகவிருக்கவேண்டும். மற்றொருவர்களுடைய
தனங்களை அபகரிக்காமலும், அபகரிப்பிக்காமலும்
இருக்கவேண்டும். ஒருவரையும் விசுவாசவஞ்சனை
செய்யாதே. சூதுமுதலாகிய நிஷ்டூரகர்மங்கள்
செய்கின்ற பாபிஷ்டன்மார் நகாமார்க்கத்தைப்

பார்க்கிறவர்களென்று எப்போதும் நினைத்து அவ
ளைப் பார்க்கவும்போகாதே. பரஸ்திரீ ஜனங்களை
தங்களுடைய ஜனனிமாரென்று கெட்டியாய் மன
தில் நிர்ணயம்பண்ணிக்கொண்டு அவர்களோடு வணக்
கமாக பேசவும், அவரை மரியாதைக் கனுசரணம்
பார்க்கையும், பக்தியோடு கூடி அவரோடு நடமாடு
கையும் வேண்டும். இவையெல்லாம் என்னுடைய
வேலையாகவிருக்கின்றது.

481 **வக்கீல்**:—சாட்சியுடைய வேலையை அனுசரிக்
கின்றவர்கள் யாராகிலுமுண்டாகுமோ?

சத்பிரவிருத்தி:—ஞானிகள், தபசர்கள், யோகிகள்,
மஹாத்மாக்கள் முதலியவர்கள் என்னை யனுசரிக்
கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் எப்போதும் மோக்ஷ
பதியிலிருக்கிறார்கள். நல்ல ஜனங்களெல்லாரும்
என்னை அனுசரிக்க உற்சாகிக்கிறார்கள். என்னோடு
சேருகிறவர்கள் ஒருபோதும் நரகானுபத்திற்கிடை
யாகமாட்டார்கள். இஹ லோகத்திலும் பரலோகத்
திலும் அவர் என்றென்றைக்கும் சந்தோஷசாகர
னங்கொள்ளுகிறார்கள்.

482 **வக்கீல்**: இந்த கேசுசம்பந்தமாய் என்னதெரியும்?

சத்பிரவிருத்தி:—கேசுகளில் நான் யாதொன்றி
லும் பிரவேசிக்கிறதேயில்லை. இந்தக் காரணத்தால்
கேசை சம்பந்தித்து எனக்கு ஒன்றுந் தெரியாது.

மொழி வாசித்துக்கேட்டது சரி.

66-ம் சாட்சி சத்விருத்தி,
(ஒப்பம்.)

67-ம் சாக்ஷி துஷ்ப்பிரவிருத்தி.

483 **வக்கீல்**:—உன்னுடைய பேரென்ன?

சாக்ஷி:—என் பேர் துஷ்டவிருத்தி.

484 **வக்கீல்**:—உன் வேலை யென்ன?

துஷ்டவிருத்தி:—என்னுடைய வேலையை விவரித்
துச் சொல்லுகிறதானால் சமயமது போதாது. யுகாந்
தம்வரை சொன்னாலுந் தீராதவேலையுண்டு என்னில்.

485 **வக்கீல்**:—கோற்டு சம்மதத்துக்காக வேண்டிச்
சுருக்கியென்கிலுஞ் சிறிது சொல்லவேண்டும்.

துஷ்டவிருத்தி:—எனக்குமுன் விசாரித்த (ஸத்
விருத்தியு) டைய வேலைக்கு நேரே மாற்றமாகிய
வேலை யென்னுடையது. அவன் பசுவினை ரக்ஷிக்கு
மென்கில் நான் பசுவினைப் புசிக்கும், பக்ஷிக்கும்.
அவன் கோபத்தை யடக்குமென்கில் நான் கோபத்
தை யெழுப்பும். என்று மாத்திரமா யேட்டிக்குப்
போட்டிதான் என் வேலை. நல்லதெதுவோ அதற்கு
மாற்றமே யென் வேலை இப்படியுள்ள யென்னையே
லோகம் முக்காலுக்கும்மேற்பட்ட ஜனங்களெல்லா
ரும் யென்னையே அனுசரித்து வருகிறார்கள். நல்
வினையும், தீவினையும் இரண்டு பேரும் ரொம்பவும்
சிநேகிதர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். எங்களோடு
சேராதையுள்ளவர் இந்த லோகத்தில் யாருமே
யில்லையென்றே நன்றாகச் செல்லுவோம். ஆனால்
ஏறிய குறும் ஜனங்கள் என்னுடைய கற்பனைக் கனு
சரித்து என்னையே சேவை செய்து வந்தார்கள்

என்று சொன்னதல்லவா? அந்த விதமுள்ள என்னுடையவும், நல்வினையையுடையவும், மஹிமையைப் பற்றி விசாரிக்கின்றதானால், பிரபஞ்சத்தில் மனித ஜீவதிசையில் பலபிரகாரேண கஷ்டப்பட்டும் மற்றும் சேகரித்து வைக்கின்ற தனம் மனிதனைப் பட்டல் அபகரிக்கின்ற தாரங்கள் இருதயாஹ்ளாதனுகிற புமான்மார், ஆபத்தில் துணைக்கு ஸமித்திரங்கள், பிரயத்தினத்தில் லபிக்கின்ற ஸ்தானமானங்கள் ஜாதியாலுள்ள சுந்தரத்துவம், இவை ஒன்றுந் தானே பிராணவஸானமான பிரயாணத்தில் ஸஹகாமிகளாகக் கெமிக்கக்காணுமே. அதனுடைய வேலை ஜனங்களாகிய புண்ணிய பாபங்கள் மாத்திரமே. பரலோகம் பிரயாணத்திங்கல் பந்துவாகக் காண்கிறோம். மறித்தால் அறியலாம் மஹாதவனுடைய மஹத்வம் என்ற ஆரியப் பழயமொழிகள் இதனைச் சாக்ஷீகரித்துக்கொள்ளுகின்றது. இப்படிக்கு யெங்களுடைய வினையைத் தினந்தோறும் நிர்விக்னம் நடத்தி வருகிறோம்.

486 வக்கீல்:—கேஸினைச் சம்பந்தித்து யென்னைத் தெரியும்?

தீவினை:—யாதொன்றுந் தெரியாது.

"திருல்"

அதம கிருத்தியங்களை மனிதரைக்கொண்டு செய்ய வைக்கின்றது. சாக்ஷிதான் யென்றுவமாழி கொடுத்திரிக்கையில், அப்படிப்பட்ட பிரதிகளு

டைய விவரத்தைக் குறித்து யாதொன்றுந் தெரியாதென்கிற காரணம் என்னமாயிருக்கும்.

சாட்சி:—என்னால்தானே செய்யப்பட்டு வருகிறதென்று இருந்தபோதிலும், அவ்வையொன்றும் என்னுடைய சொந்தசக்தியால் செய்ததேயல்ல. ஆரோ ஒரு அரூபியிருந்துக்கொண்டு இவை எல்லாஞ்செய்கிறதென்று தோன்றுகின்றது. ஆகையால் இந்தக் கேசைச் சம்பந்தித்து உனக்கு ஒன்றுந்தெரியாது.

மொழி வாசித்துக்கேட்டாயிற்று.

67-ம் சாட்சி துஷ்டப்பிரவிருத்தி,

ஒப்பம்.

68-ம் சாட்சி காமன்.

487 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய பேரென்ன?

சாட்சி:—என்னுடைய பேர் காமன் யென்று சொல்லுகிறது.

488 வக்கீல்:—சாட்சியுடைய வேலை என்ன?

காமன்:—என்னுடையவேலை ஸ்தாவரஜனங்களில் எல்லாற்றிலும் ஆசையோடு கூடியிருக்கிறது என் வேலை. ஆரோடு நான் சொல்லுவேன் என்னுடைய சக்தியும் அவர்ண்ணனீயமாயிக்கிறது. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கதிபதியும் பிரஹஸ்பதி சிஷ்யனும் நானே. அநேகவிதமான குணவைபவங்களோடு கூடியவனுயும் உள்ளதேவேந்திரனைப் பிரமிப்பித்தம் கௌதம மஹாரிஷியுடைய மனைவிக்கு, அகல்லிகைக் காமாவேசம் ஏற்றிவைத்தும், ஆயிரந் தண்

ணனென் பேருக்காளாக்கையும், செய்கின்றது நான். சிருஷ்டிகர்தாவாகிய கமலாசனன் தன்னுடைய மகளாகிய சரஸ்வதியைக் கண்டு மோஹிதனுக்கயும் செய்துவெல்ல அவையும் என்னுடைய கெட்டிக்காரத்தன்மையே. ரஜநீயனையும் சிதகிரணங்களோடு கூடி பெருஜனங்களுக்கு தாபத்தையும், தம்பதிமாரக்கு சீதத்தையும், செய்கின்ற சந்திரனைக் குருபாரியே பிருப்பிக்கின்றதற்கு செய்ததும், என்னுடைய சாமார்த்தியமே மனிதர் யெல்லோரையும் நான் அடிமையாக்கி வைத்திருக்கிறேன். ஆனாலும் சொந்தசக்தி யெனக்கில்லை, இவையெல்லாம் யென்னைக்கொண்டு பூர்ண்ணரூபனுகிய ஆரோ ஒரான் இந்த விதமெல்லாஞ்செய்ய வைக்கின்றது. ஆகையாலிந்தக்கேசு ஸம்பந்தித்து யெனக்கொன்றுந் தெரியாது.

மொழி வாசித்துகேட்டது சரி.

காமன், ஒப்பம்.

69-ம் சாட்சி க்ரோதன்.

489 வக்கீல்:—சாக்ஷீ உன்னுடைய பெயரென்ன?

சாட்சி:—என்னுடைய பெயர் க்ரோதம்.

490 வக்கீல்:—உன்னுடைய வேலையென்ன?

க்ரோதம்:—ஜீவிகளெல்லாரையும் க்ரோதவசராக்கித்தீர்க்கிறதும், அதிக தைரியமுள்ளவனைப் பொட்டனுக்கிவிடுகிறதும் என்னுடைய வேலை. எப்படிப்பட்ட நயவார்த்தையைச் சொன்னாலும் க்ரோத

முள்ள சமயம் ஒருவன் அதனைச் சிறவிக்கிறதில்லை. ஹிதவாக்கியமும் தைரியமும் புத்தியுமுள்ள அதிக மதிமானுகிய அவனைக்கூடி, நான் அவனை மதிவிகல்பமாக்கித் தீர்க்கிறேன். கீர்த்தி, மேன்மையை அதிசீக்கிரம் வித்தை முதலியவற்றை நசிப்பிக்கிறதில் மிகவும் தேர்ந்தவர்களில் அதிசாமர்த்தியக்காரன். புத்திரமித்திர களத்திராதிகளைக் கூடி 'க்ரோத நிமித்தியம்' நசிப்பிக்கிறேன். இப்படி பலவிதமாக என்னைக்குறித்து பல சாஸ்திரங்களிலுங் கோஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சம்ஹார கர்த்தாவும், நிக்கிரஹானுக்கிரஹப்ரவுடனும், சகல தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட சிவனைக்கொண்டு நான் பிரஹ்ம சிரச்சேதனஞ் செயித்துவிட்டேன். அதிக கோமள சரிரனுகிய காமதேவனையும், திர்புரத்தையும் சிவனைக்கொண்டு நான் நிக்கிறஹிப்பித்தேன். விர்த்ருசுரனை இந்திரன் வசிச்சதும் என்னுடைய சாமர்த்தியமே. இப்பேர்க்கொத்த கிருத்தியங்களையெல்லாம் நான் செய்துவந்த போதிலும் எனக்குச் சொந்தமாக யாதொரு சக்தியுமில்லை. ஆகையினுலிந்தக்கேசினைப் பற்றி யாதொன்றுமே தெரியாது.

மொழி வாசித்தது போதும், சரி! சாட்சியுடைய கையொப்பத்தை வாக்கிக்கொண்டு அனுப்பிவிடு. அடுத்த சாட்சியைக் கொண்டுவாட்டும்.

69-ம் சாட்சி க்ரோதன்,
(ஒப்பம்.)

மாஜிஸ்ரேட் குமஸ்தாவோடு:—சாட்சிப் பட்டிகை யெல்லாஞ் சரிக்கு கொண்டுவரட்டும்—குமஸ்தன் உத்தரவு.

(மாஜிஸ்ரேட் ஒப்பம்.)

70-ம் சாக்ஷி லோபன்.

491 வக்கீல்:—சாக்ஷியுடைய வேலையைச் சொல்லும்?

லோபன்:—என்னுடைய வேலையில் முந்தியது, ஒருவர்க்குங் கொடுக்காமல் இருக்கிறதில் எனக்குள்ள ஸந்தோஷம்போலவே வேறே இவ்வளவு ஸந்தோஷமுள்ளது மற்றொன்றுமில்லை. லோபிகளெல்லாம் என்னுடைய ப்றஜைகளாகவிருக்கிறது: என்னுடைய மித்திரன்மாரும் அவர்களேயாம். எனக்கவரோடுள்ள சிநேகம் மற்றாரோடுமில்லை. தருமஞ் செய்கிறவர்கள் என்னுடைய பெத்தவையரிகளாகவிருக்கிறது என்னுடைய மல்லாட்டமெப்பொழுதும் அவர்களோடுதான்.

என் ஸகோதரன்மாரில் உள்ப்பட்ட தனம் சமுத்திரத்தின் ஜலத்தைப்போலவும், சர்ப்பத்தின் தலையில் உள்ள ரத்தினத்தைப்போலவும், இருக்கிறது. மனோராஜியத்தில் நின்று மனிதரை யாதொன்றும் நிவர்த்திக்கிறதில்லை.

என்னதான் கிடைத்தாலும் போதாது யென்றுள்ள ஓர் மனோராஜியத்தில் மனிதரை உழலிப்பிக்கச் செய்கிறேன். பத்து கைவசங் கிடைத்தால் அதை நூறாக்கவேணுமென்ற யெண்ணமே ஒழிய

அதை தானமோ, தர்மமோ, செய்கிறதைவிட யெனக்கு விரோதமுள்ளதென்று சொல்லாதிருக்கல் முடியுமா? பெருத்த வையிரியதேதான்.

71-ம் சாக்ஷி மோகம்.

ஒரு மனிதன் ஒரு வஸ்துவில் ஆசை வைத்தால் உடனே அந்த நிலையில் தன்னைத்தன்னை மறந்து நிற்க இடயுண்டாக்கிறேன். சில ஸ்திரீகளில் மோஹிதராகிய புருஷன்மாரை நான் தக்ஷணம் நிலத்துபதிக்கிறேன்.

அவர்களுடைய சதல சொரங்களையும் அந்தச் சமயமே அவரைக்கொண்டுதானே (விஸ்மரணீயமாக் கிப்பிக்கிறேன்) புதுமையாகிய அதிசயத்தை யுண்டு பண்ணுவிக்கிறேன் நியாயம் ஏதோ அதை முற்றிலுங் கவனிக்காமல். மோகாவசியமேதோ அதில் அவரை ப்றதக்ஷ்டித்து வைக்கிறேன் அதனால் பல துஷ்ட இருத்தியங்களுஞ் செய்கிறார்கள்.

இடைவிடாமல் காமிகளோடுகூட விருந்து கொண்டு அவரை அந்த மோஹாலயத்துக்கே அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன். (மோஹம் நியாயமறியாது) இதுவே வாஸ்தவம் நீதி நியாயத்தை ஆலோசித்துப் பிரவிருத்தி செய்ய நான் இடை கொடுக்கிறதில்லை. இவையெல்லாஞ் செய்தபோதிலும் யெனக்குச் சொந்தமாகிய ஓர் சைதந்நியமோ, சக்தியோவில்லை, ஆகையாலிந்தக் கேசின் விவரத்தை அறியமுடியவில்லை.

72-ம் சாக்ஷி மதம்:—என்னுடைய வேலை மனிதக் கூட்டத்தை மதஸ்தராக்கிவிடுகிறது. ஒருவன் மற்றொருவனோடு சிநேகிக்கவேண்டுமானால், அங்கே நான் சென்றுதானாகும். அவன் எவ்வளவுதான் ஸன்மார்க்க நிஷ்டனானாலுஞ் சரி மந்திரி வீரனானாலுஞ் சரி, வணிக்காயிருந்தாலுஞ் சரி, பிரபுவாயிருந்தாலுஞ் சரி, ஏழையாயிருந்தாலுஞ் சரி, யெல்லோரையும் நான் தோஷப்படுத்திக் களைப்பின்றது. ஆனால் பலவிதத்திலுள்ள ஜனங்களை நான் நானுமார்க்கமாகப் பிடிகூடி வருகிறேன்.

குபேரத்திலுள்ள வாணிக்கையையும், பிரபுக்களையும், அதிக தனவான்மாரையும் லோகாப கீர்த்திக்காளாக்கித் தீர்க்கின்றேன். மதப் பிரஸங்கள், வேதப் பிரஸங்கள், யோகிகள், பக்தர்கள் இவர்களை ஞான கெர்விஷ்டராகத் தீர்த்த வருகிறேன். எப்படியும் இவையெல்லாம் ஸொய சக்தி யல்லாதாகையால் ஒருவர்க் காதீனமாக விருக்கிறபடியால் கேஸின் விவரங்களைத் தெரியவில்லை.

மொழி வாசித்துக் கேட்டது சரி கைபொப்பு வாங்கி, அடுத்த சாக்ஷியைக் கொண்டுவரட்டும்.

72-ம் சாக்ஷி (ஒப்பு)

73-ம் சாக்ஷி மால்சரியம்:—என்னுடைய வேலையை ஆதியிலிருந்து அதிக நீசமாகையால் நல்லதென்றுஞ் சொல்ல விரும்ப மாட்டார்கள். யெங்கிலும் இந்த வேலையெல்லாம் நம்முடைய சுய சக்தியாலோ சுபோதத்தாலோ அல்லாததாகையால் இதில்

சிக்ஷாதுறரன்மாராக மாட்டோமென்ற பூர்ண்ண நம்பிக்கையுள்ளதினாலேதான், நியாயமாகவுஞ் சத்தியமாகவுங் கோற்டில் போதிப்பிக்கிறது யென்று யெவர்க்குந் தெரியும்.

உள்ளில் பகையும் வெளியில் நேசவுங் காட்டிக்கொண்டு தக்க சமயம் வரும்போது அந்நியரைக் கெடுக்கிற தொழிலே எனக்கு முக்கியமானவை. ஆனால் இப்படி மனதினுள்ளில் விரோதத்தை வைத்து வெளியில் நல்ல முகத்தைக் காட்டி வருவதினால் உள்ளிலுள்ள குரோதாக்கினி நமக்கே நாசத்தைக் கெடுக்கிற நரகமென்று எள்ளளவும் நினைக்கிறதில்லை.

எதிர்ப் புத்தியால் ஜனங்களில் தினந்தோறும் அநேக தோஷங்கள் உண்டாகிறது. ஆனாலிவையையெல்லாம் ஆரோ ஒராளால் நடத்தி வருகிறதல்லாமல் நமக்கு சொய சக்தி யில்லாததாகையாலிந்தக் கேஸின் சங்கதியே தெரியாது.

73-ம் சாக்ஷி மால்ஸரியம் (ஒப்பு)

74-ம் சாக்ஷி டம்ப்:—என்னுடைய வேலை ஒருவன் மற்றொருவனை மதிக்காமலிருக்கத்தக்க வேலையைச் செய்துவருகிறேன். அந்நியரை வஞ்சிப்பதற்கு வேண்டி மனிதரைக்கொண்டு "கபடக் குடீக்றத ரூபம்" படைத்து உண்டாக்கிறது. ஒரு தடவை கள்ளச் சந்நியாசிகளைச் சமைபித்து அவரை இரவு முழுதும் வேசியரின் வீட்டுக்கும், பகல் முழுதும்

ஸர்வாங்கத்திலுஞ் சாம்பல் பூசிப்பித்து கண்ணைச் சிறிது மூடி மடங்கள் முதலிய விடங்களில் பக்தரைப்போலிருக்கச் செய்கிறேன்.

குளிக்காமல் சாம்பலும் பழயவொரு ஓலைக்குடையும் சில ஸம்ஸ்கிருத முறிச்சுலோகவும் படிப்பித்து சாஸ்திச பண்டிதர்கள், கெணிதன்மார் இப்படியுஞ் சிலரை தங்களுடைய நாட்டியத்தில் வசப் படக் கூடிய விடங்களில் சென்று அவரை யேமாற்றச் செய்கிறேன். கண்ணைக் கெடுத்தப் படித்த வைத்திரை ஊரில் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறேன்.

இப்படி யநேகரை நம்முடைய சம்ஸர்கியங்களென்ற நிலையில் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறேன். இந்த வேலைகளெல்லாம் என்னுடைய அபோதத்தைக்கொண்டும் சொய சக்தியைக்கொண்டும் நிவர்த்திக்கிறதே யில்லை. ஆரோவொராளால் இப்படியெல்லாம் நடத்தப்பட்டு வருகிறதென்றும் ஆகையால் கேசினுடைய விவரங்களே தெரியாது.

மொழி வாசித்துக் கேட்டாயிற்று சரி,

74-ம் சாக்ஷி (பம்பு) கையொப்பு.

அடுத்த சாக்ஷியைக் கொண்டு வாரும்.

மஜிஸ்ரேட்டு ஒப்பு.

75-ம் சாக்ஷி அசூயை:—விரோதம், பகை, காரம், காய்மைக்காரம், மாற்றம், இப்படி யநேகம்பேர் வெவ்வொன்றுக்கு முண்டு. என்னுடைய தொழில் மனிதர் நல்லவராகவோ, சன்மார்க்கராகவோ, ஸத்திய

வானாகவோ, நீதிமானாகவோ, ஜீவகாருண்ணிய முடையவனாகவோ, வருவது எனக்கு பரம ஸங்கடத்திலும் ஸங்கடமென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? ஒருவன் என்னுடைய முன்பாக அழுக்குடையவனாகவும், கிழிந்த வஸ்திரம் முட்டிக்குமேல் கட்டியவனாகவும், மூடனாகவும் வருவது யெனக்கு எவ்வளவோ ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. ஓர் பெண்பிள்ளையானவள் யென்னுடைய முன்பாக வரும்போது மாறின்மேலும், தலைமேலும் மறைப்பில்லாமல் வருவது எனக்குப் பிரியம். இதற்கு நேரே மாற்றமாக் நல்ல •துணியும், கோட்டும், ஸர்ட்டும், வாச்சும், பட்டுசீலையும், முழுக்கை ஜாக்கெற்றும், அல்லது அரைக்கைச் சட்டை, ரவுக்கை, முதலியவற்றோடு கூடிக் கண்டவுடன் என்னுடைய உள்ளில், ஓர்வித அனலுண்டாகி மிகுந்த பகை யுண்டாகிறது அவர் மேல் நோக்க ஒருவித மடியும், மனதில் கத்தலுமுண்டாகிறது. ஆனால் என்னுடைய சிநேகிதற்கெல்லாம் மிப்படியே படித்துகொடுத்தேன். இப்படியுள்ள யென்னை சிலர் "கண்ணுகடி" யென்று பழமொழியில் வியாக்கியானித்து வருகிறார்கள். முன் சாக்ஷிகளெழுதிய நாங்களெட்டுபேரும் (சகோதரஜாதன்மாக) விருக்கிறோம் (மனதுக்கு பிரவிர்த்தியென்றும், நிவர்த்தியென்றும், இரண்டு மனவிமாருண்டு அதில் பிரவிருத்தியென்ற மனவிக்கு (காமன், கோறோதன், லோபன், மோகன்) யென்று நாலு பேருண்டும் நிவிருத்தியென்ற மனவிக்கு; மதம்—மால்ஸரியம்—டம்

பம்—அரூப்ய—என நாலு பேரும்; ஆக யெட்டு பேரும் மனதின் பிள்ளைகளாகவே யிருக்கிறார்கள் ஆனால் இப்படியெல்லாஞ் செய்தபோதிலும், அவை யொன்றுஞ் சொயமாகச் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. ஒராளிவற்றையெல்லாஞ் செய்ய வைக்கிறதாகவல்லோ, தெரிகிறது. ஆகையால் கேசின் விவரங்கள் யாதொன்றுந் தெரியாது.

மொழி வாசித்தாயிற்று. 75-ம் சாக்ஷி (ஒப்பு)

76-ம் சாக்ஷி ரஜோகுணம்:—என்னைச் சிநேகிக்கிறவர்க்கு நான் மநக்கருத்து, ஞானம், வீரியம், தபோமார்க்காலோசனை தர்ம்மம், வித்தியா, யசஸ்ஸ்தானம், யென்ற யிந்த அஷ்ட குணங்களைப் பிரதானஞ் செய்கின்றது. என்னை சிநேகிக்கிறவர்கள் ஒருக்காலவும் கெட்டுபோகமாட்டார்கள். தோஷமும் வராது. அநவதி மஹாத்மாக்கள் ஸேவிக்கிறார்கள். கேசு விவரம் ஒன்றுந் தெரியாது.

சாக்ஷி ரஜோகுணம் (ஒப்பு)

77-ம் சாக்ஷி தமோகுணம்:—என்னைச் சிநேகிக்கிறவர்களுக்கு நான் தீர்க்கதக்கம்; மடி; சோம்பல்; அநீதி வஞ்சனை; ஸ்மிருதி; அஸத்தியம்; கோபம்; காமம்; என்றிவர்களை சந்தோஷமாக தானஞ் செய்கின்றது. நானும் இவை குணங்களோடு கூடியவனே. என்னை அநவதி ஜீவிகள் நேசிக்கிறார்கள். (துஷ்டாத்மாக்கள் நாசமடையும்) கேசைத் தெரியாது.

தமோகுணம் (ஒப்பு)

78-ம் சாக்ஷி ஸாத்வீக குணம்:—என்னோடு சேருவர்க்கு பலவித குணங்களைச் செய்ய நினைத்திருக்கிறேன் ஆகிலும் என்னில் ஞானம், தபம், ஸாக்த்தாடித்வம், ச்ரேஷ்டதை முதலிய, ஸத்குணங்களடங்கியிருக்கிறது. என்னோடு சேருகின்றவர்களுக்கு பிரஸ்துதகுணங்கள் சித்தமாகும்.

ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குணங்களாகிய நாங்கள் மூன்றுவித குணங்களாயிருந்தபோதிலும், லோகத்திலுள்ள சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் இம்மூன்றுக்கும் காரண பூதன் மாராயிருக்கிறது நாங்களே. ஷை சிருஷ்டி, ரக்ஷிப்ப, ஸம்காரம், இவைகளாகிய பிரஹமா, விஷ்ணு, சிவன்மார்போலும் எங்களுடைய குணங்களோடுகூடிய ஜாதன்மார்தான். வேதங்கோஷிக்கினதும், அப்படியே இந்த மாதிரி அநல்பல்பம் மஹிமையோடுகூடிய எங்களில் ஆர்க்கும், பூர்ண்ண சக்தி யில்லையென்றுள்ளதும், இங்கே சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஒளிவிலிருக்கிற ஓராளுடைய சக்தியால் நாங்க நடத்தப்படுகின்றமையால் கேசின் விவரங்களெப்படி தெரியவரும் யோசித்துப் பார்த்தால் அல்லவோ விளங்கும். ஆகையால் நாங்களிதிலிருந்து பின்வாங்கிறோம். போதும்! போதும்! மொழி வாசித்தாயிட்டுக் கைய்யொப்பு வாங்கியுப்பு (ஒப்பு) அடுத்த சாக்ஷி யெங்கே வரட்டும்.

79-ம் சாட்சி அர்த்தேஷணம்:—என்னுடைய வேலை சூதுகளியோ, வாதுபேசியோ, அஸத்தியமோ,

மோஷ்டிச்சோ, ஏதுவிதேனயெங்கிலும் அர்த்தஸம்பாதனத்தில் அதிக உற்சாகத்தோடும், நிரந்தர பரிச்ரமத்தோடும், கூடியிருக்கிறது என்னுடைய பிரதான ஜோலி. உருட்டும், பிரட்டும், சில மிரட்டும் அதிக ஆசையுடையவர்கள் செய்து வருகிறார்கள். என்னோடு சேராத்த மனிதர் பணவும் புல்லும் ஸமமாக நினைக்கிறார்கள். கேசு சம்பந்தமாக யாதொரு விவரவும் எனக்கறிவில்லை. மொழி வாசித்துகேட்டு சரி.

(அர்த்தேஷணம் கையொப்பு)

80-ம் சாட்சி புத்ரேஷணம்:—நான் மனித ஜன்மாற்கு ஸந்தானங்களில் ஆசையைப் பெருக்க வைக்கிறேன். என்னோடு சேர்ந்திருக்கிற மனிதர்க்கு ஸந்தானங்கள் உண்டாயிருந்தாலும் பின்னீடும் புத்திர ஸந்ததிவேணுமென்ற ஆசை பெருகிக்கொண்டேயிருக்கும் புத்திரன்மாரை அதிக லாளனஞ் செய்து அவருடைய ஹிதானுஸரணார்த்தம் கூத்தாடுகிறதிலும், விளையாடுகிறதிலும், பிரத்தியேகம் மனதுண்டாகையும் தன்னிமித்தம் சரீரம் பரவப்பெட்டு மரணம் வந்தாலும் வரட்டுமென்ற நிலைமையை அடைகிறது. கேசின் விவரங்கள் யாதொன்றுந் தெரியாது. மொழி வாசித்துக்கேட்டாயிற்று சரி.

80-ம் சாக்ஷி (ஒப்பு)

81-ம் சாட்சி தாரேஷ்ணம்:—நான் மனிதரில் மனைவிமாரை உண்டாக்க ஆசையை உண்டாக்கிறது. அவரை ஸ்திரீ ஜிதன்மாராக்கித் தீர்க்கிறதும், ஸ்திரீகளுடைய வார்த்தைக்கு அநுஸரித்து நடக்கிறதும், அவர்கள்க் குஸ்திரீகளில் அதிக மோஹத்தை அவருடைய மரணாந்தம் வரை விட்டு மாறுகிறதில்லை. கேஸிடைய ஸங்கதிகளொன்றுமே தெரியாது.

மொழி கேட்டாயிற்று.

81-ம் சாக்ஷி தாரேஷணம் (ஒப்பு)

82, 83, 84ம் சாட்சிகள், வாத-பித்த-சிலேஷ்பனம்: நாங்கள் மூன்றுபேரும் எப்போதும் ஒருவரையொருவர் விட்டு பிரிகிறதில்லல்லை. அதனால் மனிதர் எங்களை, திரிதோஷமென்று அழைக்கிறதுண்டு மூன்று தோஷங்களை வேறுவேறாக மனிதர் கெணித்து வருகிறார்கள். நாங்கள் அவர்களுக்கு யாதொரு குணங்களுஞ் செய்து எப்போதும் எங்களில் ஆரெங்கிலும் அவரை தீங்கு செய்துகொண்டிருக்கிறதினால் ஆயிருக்கும் எங்களுக்கு தோஷமென்றுள்ளது ஸம்போதனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் ஸர்வ மனுஜன்மாருடைய சரீரமென்ற வீட்டில் சாசுவத குடியிருப்புகாரராயிருக்கிறோம். நாங்கள் மூன்றுபேரும் கெட்டிகளென்பதற்கு பிரிகிறதில்லையென்றபோதிலும் ஓரோருத்தருக்கும் மேன்மை அடையணம் என்றதனால் தக்கம்போலிருக்கிறது. நாங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் மேலேறவேண்டுமென்றது எங்களின் ஸகஜகுணமே.

இத்தப்பிரகாரமுள்ள எங்களின் அதியாக்கிரஹத்தை யென்னவிதமென்று சொல்லலாம். ஆனால் தன்

நிமித்தம் நாங்கள் ஒருவரொருவருடைய சண்டைச் சச்சரவுகளால் நாங்கள் குடியிருக்கிற வீடு நாசஹேதுகமாகத் தீருகின்றது. இதனாலேயே எங்களுக்கு ஜனவிரோதிகளென்றுபேரு ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. எல்லாச் சமயவும் ஒருவனுடைய தேகத்தில் நின்றும் நாங்கள் விட்டு பிரியாதை உயர்ந்துகொண்டும் தாழ்ந்துகொண்டும், எதிர்த்துகொண்டும் உருண்டும் பொரண்டுக்கொண்டும் யுத்தஞ் செய்துவதுபோலே தோற்றமுண்டாக்கிக்கொண்டுமிருக்கிறோம்.

நாலாயிரத்தனூற்றிநாற்பத்தெட்டுமாதிரி வியாதிகளென்ற யுத்த வீரன்மார் யெங்களுடைய சைனியங்களாக எப்பொழுதும் எங்களில் சேர்ந்து நிற்கின்றது. இதில் ஒரு வீரனுடைய ஆக்ரமணம் உண்டாகின்ற ஸமயங்களில்தானே எதிராளிகளாகி பிஷக்வரன்மாருடைய ப்ரவேசனம் அதிக அவசியமாக விருக்கின்றது.

அவருடைய மருந்துகள் நல்லபோலே பலைத்தாகிறதுவரை படன்மார்விட்டு மாறமாட்டார்கள். ஒரு வேளை அப்படியாயிருந்தாலும், தற்காலத்துக்குமாத்திரம் மாறி நிற்கும். நாங்களோ கொஞ்சமும் விட்டு மாறுகிறதில்லை. மருந்து கொடுக்கிற வைத்தியனையும் யெங்களுடைய படன்மார நேரிட்டெதிர்க்கிறார்கள். அப்போது அவர்க்கு வேறே வைத்தியருடைய ஆவசியம் நேரிடுகின்றது. நாங்கள் மூன்றுபேரும் மூன்றுவித மூர்க்கதையுடையவாரகவிருக்கிறோம்.

அதில் ஒரான் அக்கினி ஸம்பந்தமாகிய பித்தகோபத்தோடு கூடியவர். வேறொரான் வாயு ஸம்பந்தமாகிய வாதகோபத்தோடு கூடியவர். மூன்றாமன் ஜல ஸம்பந்தமாகிய சிலேஷ்மத்தோடு கூடியவர். இப்படி நாங்கள் மூன்றுபேரும் வித்தியாஸ குணங்களோடுகூடி ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறோம். நாங்கள் ப்ரதிவிதிகளாகச் செய்யவேண்டிய ஔஷதங்களைப் அஸதஸதலங்களிலாக உடயவன், சிர்ஷ்டி கர்த்தாவு உல்பாதிப்பித்திரிக்கிறதுமேல்ப் பிரகாரமுள்ள பிரவிருத்திகளால்ச் சமாதானன்மாராகிய முனிகளுக்கும், ஸங்கல்பசொரூபனும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய ஜகதீசுவரனும் எங்களுடைய ஆக்ரமணத்தை பெட்டென்றும், திடீரென்றோ வென்றில்லை தடுக்கவோ அல்லது முற்றிலும் மாற்ற முடியாதென்றே தெளிகிறது.

எங்களுடைய கோபத்தைக் காணிக்கின்ற ஓர் சலநம் மனிதருடைய கைத்தண்டுகளில் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாடி சாஸ்திர வித்வான்மார் அவையைத் தொட்டுப்பார்த்து இது பித்த நாடியென்று சொல்லுவார்கள். வாதநாடி அடிக்கின்றது, சிலேஷ்ம நாடி உயர்ந்திருக்கின்றது. இந்தப் பிரகாரமெல்லாம் சொல்லி ரோக நிலைமையைச் சொல்லுவார்கள். அந்த சமயம் எங்களுடைய கோபவும், சண்டையும் மேன்மையும் பிராபித்துவருகிறது. நாங்கள் மேன்மையைப் பிரூபிக்கிறதினால் வைத்தியர்களே நிர்பயப்பட்டு போகிறார்கள். எப்படி யெங்கிலும்

கஷ்டப்பட்டாலும் எங்களை ஸமாதானப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டால் அவர்கள் தங்களுடைய சரீரத்தை அகாலமரணத்துக் கிடயாக்கிறதில்லை. அப்படியிருக்க வளரைப் பிரயாஸவும், அப்பிரகாரம் இருக்கிறவர் வளரைச் சுருக்கமாக இருர்கிறது.

எல்லாம் நாங்கள் (ஆனால் முன் சொன்ன ஸங்கதிகளை நாங்கள்தானே செய்துவந்தபோதிலும், எங்களுக்கு சொந்தமாகிய சக்தியில்லையென்று இங்கே சொல்லாதிருக்கவும் நிவிர்த்தியில்லை. ஆகையால் இந்த கேசு சம்பந்தமாகிய விவரங்களொன்றும் எங்களுக்கு கிட்டினதில்லை. மொழி வாசித்துக் கேட்டது சரி. (82, 83, 84-ம் சாக்ஷிகளின் ஒப்பம்.)

நேரம் அமையமாயிருக்கிறதினால் கேசை அடுத்த மாஸம் 10-ம் தேதிக்கு நிறுத்திவைத்தோம்.

மஜிச்றேட்டு ஒப்பு.

85-ம் சாட்சி ஆணவம்:—ஆணவமென்று சொல்லுகிறது அகங்காரத்தினுடைய ஒரு பரியாசத்தமேயாம். நான், என்னுடையது, எனிக்கு, என்று சம்பந்தம் தன்னைத்தானே ஸம்புத்தி செய்கின்றது என்னுடைய மகிமை விசேஷத்தாலாகிறது. அப்பிரகாரம் மனிதரைக்கொண்டு சொல்ல வைக்கிறதே யென்னுடைய வேலை. இந்தக் கேஸினைச் சம்பந்தித்து எனக்கொன்றுந் தெரியாது.

மொழி வாசித்துக் கேட்டது சரி.

(85-ம் சாக்ஷி ஆணவம் ஒப்பு)

86-ம் சாட்சி காமியம்:—காமியம் ஆசையுடைய மூலஸ்தானமாகவிருக்கின்றது. "ஆசைக்களவில்லை" அப்படிப்பட்ட ஆசை எவ்வளவுதூம் பெருக்குகின்றதோ அதன்கூடவே யெல்லாம் மனிதனையும் அனுப்பி அலட்டுகின்றது. என்னுடைய வேலை ஆசையுடைய பலவிதமாயுள்ள பிரிவுகள்க்கெல்லாம் நானே மூலாதாரம். கேஸை ஸம்பந்தித்து யாதொன்றுந் தெரியாது.

மொழி வாசித்துக்கேட்டது.

(86-ம் சாக்ஷி காமியம் ஒப்பு)

87-ம் சாட்சி மாயை:—நான் பிரவேசித்தவுடன் உகலம் கிடு! கிடு! யென்றொரு நடுக்கம் உண்டாயிற்று. நீண்டு உருண்டு சுருண்ட வண்டின் வர்ண்ணஸாமியமாகிய கேசபாரங்களும் பஞ்சமிச் சந்திரன் அஞ்சிக் கொஞ்சுகின்ற பாலத்ரிதேசவும், முல்ல சரவில்லி நல்லதுதகின்ற ஸல்லிக்கொடிகளும், சதபத்மதளமொத்த நேத்திரங்களும், கண்ணாடி தோல்க்கும் கெந்த ஸ்தலங்களும், பந்துரெவலி சுந்தராதரவும், திலஸூம நாசிகையும், தந்தஸமான தந்தங்களும், சங்குகளவும், மிருதுபுஜதலையும், சொர்ண்ணகலசஸமான பயோருஹங்களும், தன்மத்திய துடங்கி கீழேயிறங்கிய ஜலாவர்த்தம்போலுள்ள நாபிஸமீபம் [illegible]ரை சென்றெடுத்த கோர்மைரும், நிற்கின்றதோ [illegible]ன்று சந்தேக முண்டாகக்கூடிய ரோமாஞ்சமும், [illegible]ஸ்தம்பங்களும், கரிக்கும்பள ஸமானமுள்ள

கெகங்களும், நாலைதளத்தின் பத்றபகல்கின்ற அப்டி பிரதேசங்களும், கொஞ்சிக் குழமிகின்ற கிலியும் சந்திரிகபோல் விதறுகின்ற பொப்புஞ்சிரிப்பும், காமுகன்மாரைக் கறைக்கின்ற கடாக்ஷ நோட்டங்களும், கிலமட்டும், பிரட்டும், மிரட்டும், உருட்டும், குயிலின் சுரங்களும் எல்லாம், கண்டும், கேட்டும், மாயாமயளுகிய மஜிச்ரேட்டு தானே மதிமறந்தவராக லப்த்து அரமணி நேரம் துதித்த கண்ணுடுகூடி போதஹீனளுக இருந்துவிட்டார். மத்தியஸ்தம் பேசக்கூடியிருந்த பஞ்சாயத்துக்காரும், வக்கிலன்மாரும் முழு கோர்ட்டும் கோர்ட்டார் சகலரும் காம கிங்கரன்மார்களாய்விட்டார்களென்று சொல்லவேண்டியதில்லையல்லவா? கோர்ட்டு சிப்பாயிமாரும் கோர்டில்னின்று தங்களுக்குண்டாகப்போகிற பயங்கர சிக்ஷையுடைய விசனுந்தகாரன்மாராக நிருகின்ற ஆத்மா சரீரம் இவரும் புஞ்சரிச் சந்திர லஹிதன்மாராக மாயையுடைய நேற்குமாருத கடக்கண்நோட்டமுடைய பார்வையில்லாதிருந்ததில்லை. ஏவம் விபிம் யாதொரு சத்தமும் உண்டாகாமல் அரைமணி நேரம் வரை முடிந்தவுடன் எல்லோர்க்கும் சுபோத முண்டாச்சு (உடன் மஜிச்ரேட்டு மாயாமயயை) நோக்கி நீ ஸ்திரியாகையால் அந்தப் பக்கம் மாறு அந்த மறவில் நிற்கலாம்.

(மாயை; உத்தரவென்று மறைவில் நிற்க [illegible] மாறி நின்றது)

(88, 89, 90-ம் சாட்சிகள்) எங்களுடை[illegible] பேர்கள்

சூரிய மண்டலமென்றும், சோம மண்டலமென்றும், வந்நிமண்டலமென்றும், அழைக்கப்படுகிறது. நாங்கள் மூவரும் கூட்டுகட்டாய்க் கிடைக்கிறதினால் எங்களை மும்மண்டலங்களென்று, தனித்தனியே ஒற்றையான பேருண்டாச்சு, மனிதருடைய சரீரத்தில் வாஸ ஸ்தலமாக நியமித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது மஹா முக்கியமான விடம். அதாவது நாபியில் வந்நி மண்டலமும், இருதய ஸ்தானத்தில் சந்திரமண்டலமும், சிரசின் மத்தியத்தில் சூரிய மண்டலமும், ஸ்திதிசெய்கின்றது. மூலாதாரத்திலிருந்துவருகின்ற பிராண வாயுவானது எங்களைச் சுற்றி ஸஞ்சரிக்கின்றதனால் மனிதர் ஜீவ ஸாதாரணஞ் செய்கின்றது.

த்ரி மண்டலங்களாகிய எங்களுடைய சலனத்தாலே மனித தேகத்தையும் சிரஸையும் ஒன்று சேர்த்து நிலை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறோம். ஆத்ம போதம் இல்லாதவர்க்கு எங்களுடைய குணாதிசயங்களை அறியமுடியாது. ஆத்ம போத முடையோர்கள் எங்களைக் கண்டறிகின்றதற்கு எங்கும் சுயமாகிய பூர்ண சக்தியில்லாமையினால் கேசின் விவரங்கள் எங்களில் எட்டவில்லை.

மொழி வாசித்துக் கேட்டாயிற்று, சரி

88-ம் சாக்ஷி † சூரியமண்டலம், 89-ம் சாக்ஷி ‡ வந்நி மண்டலம், 90-ம் சாக்ஷி § சந்திரமண்டலம். (ஒப்பு.)

---

† [illegible]மண்டலம் = சிரசின் மேலுச்சி. ‡ வன்னிமண்டலம் = நாபியின் [illegible]. § சந்திரமண்டலம் = இருதயஸ்தானம்.

(91-ம் சாக்ஷி மூலாதாரம்) இருப்பிடம் மனிதருடைய சரீரத்தில் மூலாதாரத்திலுள்ள குஹியத்திற்கும், குதத்திற்கும் நடுவிலுள்ள முக்கோண பீடத்தின்மேலிருக்கிறேன். நீல நிறத்தோடுகூடிய என்னில் மூலாதாரக் கெணபதிஸ்தி செய்கின்றது. அங்கேயுள்ள அக்ஷரம் பிரணவாக்ஷரம். "ஓம்" என்றறியவும் கேசு ஸம்பந்த மொன்றுந் தெரியாது.

மொழி வாசித்தாயிற்று.

91-ம் சாக்ஷி மூலாதாரம் ஒப்பு.

(92-ம் சாக்ஷி சுவாதிஷ்டானம்) என்னிரிப்பிடம் மூலாதாரத்துக்கு ரண்டங்குலம் மேல் அடி வயிற்றில் சதுஷ்கோண பீடத்தின்மேலிருக்கிறேன். செம்பொன் நிறமுடைய என்னில் பிரஹ்மா விருந்து ரக்ஷை செய்து வருகிறது. அக்ஷரம் "ந" என்றிருக்கிறது கேசு ஸம்பந்த மொன்றுந் தெரியாது.

மொழி வாசித்துக் கேட்டாயிற்று. சரி.

92 சாக்ஷி ஒப்பு.

(93-ம் சாக்ஷி மணிபூரகம்) இரிப்பிடம் சுவாதிஷ்டானத்துக்கு எட்டங்குலம் மேல் நாபி ஸ்தானத்திலுள்ள பிறைக்கோண பீடத்தில் இருக்கிறேன். மரதக நிறத்தோடுகூடிய என்னில் விஷ்ணுவிருந்து ஸ்திதி செய்துவருகிறது. அக்ஷரம் "ம" என்றிருக்கிறது கேசைப்பற்றி யொன்றுந் தெரியாது.

மொழி வாசித்துக் கேட்டாயிற்று.

93-ம் சாக்ஷி மணிபூரகம் ஒப்பு.

(94-ம் சாக்ஷி அனாஹதம்) இரப்பிடம் மணிபூரத்திற்குமேல் எட்டங்குல தூரமுள்ள இருதய ஸ்தானத்தில் இருக்கிறேன். ஸ்படிக நிறமாகிய என்னில் ருத்திரன் இருந்து ரக்ஷை செய்கிறது. அக்ஷரம் "சி" என்றிருக்கிறது. கேசையே தெரியாது மொழி வாசித்தாயிற்று 94-ம் சாக்ஷி அனாகதம் (ஒப்பு).

(95-ம் சாட்சி விசுத்தி) என்னிரிப்பிடம் அனாகதத்துக்கு பத்தங்குலம்மேல் ஷட்கோண பீடத்தின்மேலிருக்கிறேன். கண்டஸ்தான மென்றதற்கு பேர். மேகவர்ணத்தோடு கூடிய என்னில் மகேசனிருந்து ரக்ஷை செய்கிறது. அக்ஷரம் "வ" என்றிருக்கிறது. மொழி வாசித்துக்கேட்டது சரி 95-ம் சாக்ஷி விசுத்தி (ஒப்பு).

(96-ம் சாட்சி ஆஞ்ஞை) என்னிருப்பிடம் விசுத்திக்கு பன்னிரண்டங்குலம் மேல் விரிந்தாயிருக்கிற நெற்றித்தடத்தில் இருக்கிறேன். சுத்த வெள்ளை நிறத்தோடு கூடிய வென்னில் சதாசிவன் குடியிருக்கிறது. ரக்ஷை செய்துவந்த அக்ஷரம் "ய" என்றிருக்கிறது. நாங்கள் சரீரத்தில் நிறவேற்றி பிரவிருத்திகளை நிலைநிறுத்தியும் வந்திருக்கிறேன். எங்களை விட்டு சரீரமில்லாததினால் மனிதருமில்லை. மனிதரில்லை யானால் லோகமேயில்லை. ஆகுதாரமென்று பேர் சொல்லிவருகிற 91 முதல் 96 வரை சாக்ஷிகளாக நாங்களே லோகத்தை ரக்ஷித்துவருகிறது. எங்களுக்கு நிசாந்தமான சக்தியில்லாமையினால் கேசை

ப்பற்றி யொன்றுந் தெரியாது. மொழி வாசித்துக் கேட்டது. (ஆஞ்ஞை 96-ம் சாட்சி ஒப்பு).

1-ம் பிரதி ஆத்மாவின் வக்கீல் (மிஸ்டர் சாள நாயகன்) சாக்ஷி பட்டிகைப்பிரகாரமுள்ள 96-ம் சாட்சிகளில் ஹாஜராயிட்டுள்ள வரை விசாரிக்கையும் ஆஜரில்லாத சாட்சிகளுக்கு பதிலாக வேறே சாட்சிகளை ஆஜராக்கி அவரை விசாரிக்கையும் இப்படி (96) சாட்சிகளையும் விசாரித்து முடிந்தது. சாட்சி மொழிகளிலொன்றிலும், என்னுடைய கக்ஷியாகிய ஆத்மா பிரஸ்து கேசில் குற்றஞ் செய்ததாகவோ, குற்றஞ் செய்ய முயற்சி செய்ததென்றோ, தெளிவு வந்ததேயில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவினுடைய பரிசுத்தத்தை விசாரித்து காணுகிறதாகையால் அநியாயமாகக் கிங்கிரன்மார் கோர்டில் பிடித்துட்டுள்ள குற்றங்களாகிய சங்கதிகளில் யாதொன்றுமே செய்திட்டுள்ளதாக விசாரிப்பதற்கு கூடி காணுகிறதில்லாமையானால் அவை நம்புதற்குங்கூடி இடையில்லை. இப்படிக்கொத்த காரணங்களால் கோர்ட்டு தயவுண்டாகி வீண்டும் ஆலோசித்து 1-ம் பிரதி நிற்தோஷி யென்று கண்டு சும்மா விட்டனுப்பவேண்டு மென்று அபேக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மஜிஸ்ரேட்டு:-ஸமயமதிகரித்த நிமித்தியம் கேசை நிறுத்திவைத்திருக்கிறேன் அடுத்தமாதம் 5-ம் ஆக்கு நிச்சயித்தாயிட்டு. (மஜிஸ்ரேட்டு ஒப்பு).

488 **2-ம் பிரதி சரீரத்தின் வக்கீல் மிஸ்டர் நந்தவாதி:** பல நாள்க்களாக விஸ்தரித்து முடிந்திருக்கிற (96)

சாட்சிகளையும் மொழி கோர்டின்று கவலையாக கேட்டிருக்குமல்லவா? சாட்சி மொழிகள் யெல்லாங்கொண்டும், பிரதிகள் நிற்தோஷிகளென்றல்லாமல், குற்றக்காரரென்று ஒரு மொழியும் தெளிந்து காணுகிறதில்லையே. யெந்த வழியைத் தேடி நோக்கியாலும், பிரபஞ்ச தர்மமென்றலாப்பிரகாரம் பார்க்கிறதானாலும், சரீரம் நிர்த்தோஷியென்று காணுகின்றது. சாட்சி விசாரணையைக்கொண்டு இனியென்ன? பிரயோசனம், உண்டென்று தெளிகிறதுமில்லை. பஞ்சாயத்துகாருடைய அபிப்பிராயங்கூடி அறியவேண்டுதான். அவர்களுக்கு சாட்சி மொழி கொண்டுதானே சரீரம் நிற்தோஷியென்று தரிப்பதற்கிடை வந்திருக்கிறது. பிறகு எல்லாக்காரியங்களும் கோர்டின் தயவுண்டாகி ஆலோகித்து என்னுடைய கட்சியாகிய சரீரத்தை இந்தப் பிரதி ஸ்தானத்து நின்றனுப்பிவிட வேண்டுமென்று உத்தரவுண்டாகத் தாழ்மையாக அபேக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மஜிஸ்றேட்டு:—விஸ்தாரம் முடிந்த சாட்சிகள் (96) பேரையும் ஒரு பக்கத்துக்கு மாற்றி நிறுத்துவாயாக.

சிப்பாயிகள் அப்படி செய்கின்றான்.

இவர்களில் சிலரோடு இனியுஞ் சிலது கேட்க வேண்டியதுண்டும், அப்படி யாகட்டும் அது பின்னீடாகக்கி வைக்கிறேன். பிரதிகளுக்கு இனியும் எதாவது போதிப்பிக்க வுண்டோ உண்டானால் சீக்கிரம், பிரதிகளோ பிரதிகளுடைய பிரதி நிதிகளோ போதிப்பிக்கலாம்.

489 மிஸ்டர் சாசகாயகன் 1-ம் பிரதி ஆத்மாவின் வக்கில் சம்பாஷணை:—எனக்கு கோர்ட்டில் போதிப்பிக்க அநேகம் சங்கதிகளுண்டு. கோடதி சமயம் கொடுக்கிறதானால் எல்லாவற்றையும் நியாயானுசரணம் போதிப்பிக்கக்கூடும்.

மாஜிஸ்ட்ரேட் தன்னுடைய கட்சிக்கு வேண்டிய யுக்தானுசரணமாயுள்ளதெல்லாம் நாம் இங்கே கேட்டுக்கொள்ளப்படும்.

490 1-ம் பிரதி வக்கில் மிஸ்டர் சாசகாயகன்:—இந்தக் கேஸில் விஸ்தரித்த சாட்சிகளுடைய மொழிகளால் குற்றங்களைக் கண்டதாக ஒரு சாட்சியுடைய மொழி கொண்டும் வெளியாகவேயில்லை. ஆனால் கிருத்தியம் வாஸ்தவமாக நடந்ததென்று தூதன்மார் முகமாயும் மற்றும் பல லக்ஷணங்களாலும், காண்பதற்கிடையுண்டு.

இனி இதில் சரீரமோ, ஆத்மாவோ ஆர்தானிங்கே கர்த்தாவென்று கண்டுபிடிக்கவேண்டும். ஆதிவஸ்து இவரில் ஆரென்றுள்ள பாயின்ட் முறைப்பிரகாரம் தெரிகின்றதானால் குற்ற கர்த்தாவும் ஆதிவஸ்துவென்று சந்தேகமில்லாமல் கேஸை விதியெழுதலாம். இந்தப் பாயின்றினைப்பற்றி இரண்டாம் நாள் ஓசிரிய வாதம் நடந்தது.

பரமார்த்தத்தில் ஆதிவஸ்து சரீரமென்றதற்கு தர்க்கம் யாதொன்றுமில்லை. அநேக புராணங்கள் அநேக மதங்கள், அநேக வேதங்கள் இவையெல்லாங் கோஷிக்கின்றது ஆதிவஸ்து சரீரமென்றே

தான். ஆதிவஸ்துவாகிய பிரஸ்தூத சரீரத்துக்கு வேண்டியே இந்த ஆத்மாவும் அதனோடு சேர்ந்து சஞ்சரிக்கின்றது. ஆகையால் சரீரத்துக்கு வேண்டியே ஆத்மா உண்டானதென்றுஞ் சொல்லலாம். அது யுத்திக்கும், சத்தியத்துக்கும் சேருகின்றது. மதஸ்தர்களில் சிலர் தேவன் ஆத்மாவென்றும் ஆதிமனிதனை மண்ணினால் உண்டுபண்ணியென்றும் அதன் பின்னீடு ஜீவ சுவாசத்தை அந்தப் பிரதிமையுடைய மூக்கில் ஊதியென்றும், அப்போது அவன் ஜீவாத்மாவென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இப்படியே அநேக மதங்களுடைய அபியுக்தம் இன்னும் ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் இவைகளெல்லாம் ஒன்றுபோலவே சொல்லப்பட்டுள்ளது. வேறே பின் மதங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பார்த்தால் ஆத்மாவுக்காக சரீரம் உண்டாகவில்லையென்றும் சரீரத்துக்கு வேண்டி ஆத்மா உண்டானதென்றுங் காணலாம். அதுவுமல்லாமல் 1 முதல் 5 வரை சாட்சிகளைக்கொண்டும், பஞ்சபூதங்கள் சேர்ந்து உருவாகிய பிரஸ்தூத தேகத்துக்கு வேண்டிப் பின்னீடு ஆத்மா சேர்ந்ததினால், ஆத்மாவும் சரீரத்திற்குப் பின்னீடென்று தெரிகின்றது.

சொப்பிறவிர்த்திகளுக்காக ஆத்மாவினைத்தேடி பஞ்சபூதமாகிய பிரஸ்தூத சரீரம் ஆத்மாவினை வழிபோலே நடத்தி மோக்ஷத்துக்கோ, நரகத்துக்கோ, எந்த வழிக்கு போகிறதானாலும், எந்தப் பிரகாரத்திலும், ஆத்மாவு ஓர் ஹஸ்தாயுதமாய் நிற்கிறதல்லா

மல், மற்றுள்ளவைக்கு கர்த்தாவாகக் காணுகின்றது மில்லை. சரீரம் அதுதானே கர்த்தாவாய்த் திருகின்றது.

491 பஞ்சாயத்துகாரர்:—மனோரமையாகிய ஓர் யோஷா ரத்தினத்தை மனித தேகத்தில் முகத்துள்ள நேத்திரங்கள் காணுகிறதென்று வைப்போம், தர்சன மாத்திரத்தில் ஆத்மாவு இச்சாதீனனாகச் சமைகின்றது. உடனே சரீரத்தினுடைய தத்துவங்களாகிய பாதம், பாணி, உபஸ்தம், என்ற இம்மூன்று பேரும் ஆசாரிதத்துக்கு முயற்சி செய்கின்றது தர்சயம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்றதிந்த நாலுங்கூடி தங்களுடைய அந்தக் கரண சேஷ்டைகளால் தேகத்தை பூரிப்பித்து ஆனந்திக்கத்தக்க முயற்சி செய்கின்றது.

சரீரம் ரத்தத்தையும், ஆனந்தமயத்தையும் அதிகரித்துக்கொண்டு பசியை யடக்கி ஸம்போகஞ் செய்கிறது இதனால் சரீரத்துக்கும், மனதுக்கும், ஏககாலத்தில் திர்ப்தி அடைகின்றது. இந்தக் கிர்த்தியம் பரஸ்திரீ ஸம் ஸர்க்கமென்ற குற்றமென்று ஸம்மதிக்காதிருக்கமுடியாது. இதினுடைய கர்த்தாக்கள் ஆரென்று யெப்படி தீர்மானஞ் செய்யட்டும்? சரீர நேத்திரங்கொண்டு, ஆத்மா உற்சாகித்து, சரீரக்கிரியையை நடத்தி, ஆனந்தத்தை இருகூட்டரும் ஸமமாயனுபவிக்கிறார். ஆத்ம, சரீரம், இவர் ரண்டுபேரும் இந்த மாதிரி [illegible]தப்பட்டுகொண்டிருக்கிறதினால், இந்தக் கேஸில் இரண்டு பேரும்

குற்ற கர்த்தாக்களாயிருக்கிறார்கள். இதனால் இரண்டுபேரும் தண்டனை அநுபவிக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறோம்.

492 மஜிஸ்ரேட்டு:—தேகம் சுந்திரமாயும், ரோகஹீனமாயும், இருக்கின்ற ஒருவனுடைய ஆத்மா, பலவித விசனங்களுக்கும் நிதானமாகிக்கொண்டு அநேக கஷ்டங்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. சர்வாங்கம் விரணப்பட்டும், சொறி சிரங்குகளால் பிடிக்கப்பட்டும், தேக துர்கெந்தத்தோடு கூடியுமிருக்கின்ற, ஒருவனுடைய ஆத்மா சுகமாயும் நிர்மலமாயும், உள் சுகத்தை யநுபவித்து நிர்விகாரமாயும் இருக்கின்றது. ஆத்மா கஷ்டப்படுகிறதென்று தேகமும், தேகம் கஷ்டப்படுகிறதென்று ஆத்மாவும், அந்நியோந்யம் விசனிக்கிறதில்லை. அவரவர் அநுபவிக்கின்ற சுகாசகங்களுக்கு அவரவர் செய்வதுவே அல்லாது வேறு கூட்டுள்ளதார்? பஞ்சாயத்துக்காருடைய அபிப்பிராயப்படி ஆத்மாவ் சரீரம் இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து பலவிஷயங்களிலும் ஏற்படுகின்றது. அதனால் தேகம் வழியாகி ஆத்மாவு குற்றத்திலகப்படுகிறதில்லை என்றும், ஆத்மாவினால் சரீரம் குற்றத்திலகப்படுகிறதில்லை யென்றும் நிஸ்பக்ஷமாய் தீர்மானஞ் செய்யலாம். இப்படியிருக்க தேகத்தினுடைய துர்நடத்தையால் ஆத்மா கெட்டதென்றும் ஆத்மாவினுடைய துர்நடத்தையால் தேகங் கெட்டதென்றும், ரண்டு பேரும் சமானமாயிருந்துக்கொண்டு அந்நியோந்யம் குற்றக்காரக்கித்

தீர்க்கின்றது எவ்வளவும் ஆசியந்தான். இரண்டு பேருடையவும் ஸ்திதிகளை கவனிக்கின்ற விடத்து இருபேரும் சிக்ஷாகான்மாராகின்றதுவே. நிச்சயம் ஸ்திரீ சம்போகத்தின் யோக்யதை யில்லாமையுள்ள ஒருவனுடைய அந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா, அந்தராலோசனத்தால் ஒரு சுந்தரியை தரிசித்து, மாயையுடைய அந்தகார பலாத்காரத்தால் ஆசித்த அந்த ஆத்மாவைக் குற்றத்துக்கு ஆத்மாவை பழிக்கும்போது சரீரம் சஹாயிக்காமலிருந்துக்கொண்டால் ப்ரஸ்துத குற்றம் ஒடுவில் நியாய விசாரணைக் கொண்டுவரும்போது, சரீரம் குற்றகர்த்தாவாய்த் தீருகையில்லை. ஆத்மாவ் ஸ்திரீயை ஆசித்ததினால் ஆத்மாவே குற்றக்காரன் ஆகையுள்ளு. அதேவிதம் ஸ்திரீயை வாஸமே வேண்டாமென்று நிர்பந்தரூபம் ஆத்மாவில் உறப்பித்திருக்கின்ற அவனுடைய சுந்தரகளேபரத்தைக்கண்டு மோகார்த்தையாகிய ஓர் ஸ்திரீ சமீபம் பிரவேசித்து, அவனுடைய கோமளமாகிய தேகத்தை நிர்பந்தமாக தன்னுடைய தேகத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டு, உடனே அந்த ஆத்மவறியாததாயுள்ள ஓர்வித சலனம் அந்தகத்திலுண்டாயால் சலனவேசத்தால் ப்ரஸ்துத சரீரம் காமினியுடைய இஷ்டத்தை சாதிப்பிக்கின்றது. இந்தக் குற்றத்துக்கு ஒடுவில் நியாயவிசாரணைக் கொண்டுவரும்போது குற்றகர்த்தாவு சரீரம் மாத்திரமே யாகிறதுள்ளு? இருபாகக்காருஞ் [illegible] குற்றத்திற்கு இரண்டு பேரும் சிக்ஷார்ஹன்மாராகிறார்கள்.

சமயமதிகமாகிறது, கேஸை நாளையெடுப்போம்.
மாஜிஸ்ட்ரேட்டு.

493 2-ம் பிரதி வக்கீல் மிஸ்டர் தத்வவாதி:—ஆத்மா சரீரத்தை அடிமையாக்கி வைத்திருக்கிறதினால்......

மாஜிஸ்ட்ரேட்:—என்ன! என்ன? சரீரம் ஆத்மாவினடிமைப்பட்டிருக்கிறதென்று யெப்படி பிரசங்கிக்கிறீர்? எதையேனுஞ் சொன்னால் போதுமா? பறையடிக்கிறதுபோல பேசும் சங்கதிகளில் சந்தேகம் வருகின்ற மார்க்கத்தை உதாரண சகிதம் பிரசங்கித்து வெளிப்படுத்த வேண்டாமா?

494 2-ம் பிரதி வக்கீல் ஆத்மாவின் சரீரத்தை அடிமையாய் வைத்திருக்கிறதென்று பல காரணங்களாலும் கோர்ட்டுக்கு தெரியப்படுத்தினால் போதாதா? அனாதிவஸ்து ஆத்மாவென்று விசாரிக்கப்படுகிற அவ்வஸ்து தான்தானாய் பரத்தை தரிசிக்கின்றதற்கு முன்பில் நாலு யோனி ஏழு தோன்றல் எண்பத்து நாலு லக்ஷம் யோனிபேதங்களில் கூடி மாறிமாறி ஜனிக்கவேண்டுமென்று பரப்ரம்ஹத்தால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்படுகின்றது. எண்பத்துநாலு லக்ஷம் யோனிபேதங்களுக்கனுசாரணம் "புனரபிஜநனம் புனரபி ஜனகம் புகபிமரணம் புனரபி மரணம்" யென்றகணக்கே மாறிமாறி ஜனிக்கின்றதற்கு நியமிக்கப்பட்டபடி அனாதியஸ்துவாய் ஆத்மாவாகியவன் ஒவ்வொரு ஜன்மங்களிலும் தான் ஏதேது கர்மங்கள் செய்கின்றனவோ, அந்தந்த கர்மங்களுக்கநுசாரண

மாக பலத்தை ஏற்குகின்றதற்காக புனர்ஜன்மங்களில பலவித பேத யோனிகளாய் ஜனித்து தன்னில் பற்றியிருக்கின்ற அகங்காரம், கமியம், மாய, என்றுள்ள மும்மலங்களுடைய மலினத்தை இல்லாமல் செய்து ஒரே ஜன்மத்திலும், பூர்ண்ணமாய் வசிக்கும் விதத்திலுள்ள காரண தேகத்திலுடைய சாமிதயால் பூர்ண்ணபிராப்தி உண்டாகி தான்தானே: ஆத்மமத்யந்த குணமும் தானேதான் (ஆத்மமத்யந்த ரஹிதோத்தம குணபாராபாத்தோடுகூடும்) கலர்ந்து நித்யானந்தப்பொருளாய் வசிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறதனால், நாழிகைக்கு நாழிகை எட்டப்பட்டிருக்கின்ற சுமடுதாங்கிபோல் ஒரே ஜன்மத்திலும் மூட்டையின் பாரத்தை குறைத்துக்கொண்டுபோகவேண்டும். அதுமல்லாமல் ஆத்மாவுக்கு சரீரம் சத்றத்தை நிவர்த்தியாயிருக்கின்றதனாலும், சரீரம் ஆத்மாவினுடைய அடிமையாகிவிட்டது.

495 1-ம் பிரதி வக்கீல் ஆத்மாவுதானே தனியாய் நாலு தோற்றங்களில் நின்று வெளிப்பட்ட ஏழு ஜன்மங்களில் நின்றும், ஒரே ஜாதத்திலும் உற்பத்தியாகிய (84 லக்ஷம் யோனி அபேதங்களிலும்) தன்னுடைய மும்மலங்களுடைய ஆகர்ஷணத்தினால் அநுசரித்துச் சென்று, ஜனிக்குமென்றால் உங்களுக்கறிவுதந்தது யாயிருக்கும்? இந்த ஞானிகள் எல்லாப்பேரும் "இறந்துபோனவர்கள் மீண்டும் ஜனிக்கிறதில்லை" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எம்மதத்திலுமுள்ள ஞானவான்கள் எல்லாருடைய

அபிப்பிராயமும் அப்படியேதான். லோகத்தில் ஜனத்தொகை 198 கோடியில் உத்தேசம் 30 கோடியே 6 லக்ஷம் கிறிஸ்தவரும் சித்தாந்தமற்றவர்களாகிய முஹம்மதியரில் 28 கோடி ஜனங்களில் 116 கோடி பலரும் மதஹீன்மாராயவர்களும் இந்தப்புனர் ஜன்மத்தை நம்புகிறதில்லை. போக 22 கோடியில் சிலர் மாத்திரம் உண்டென்று சொன்னபோதிலும் ஸ்திர நம்பிக்கையில்லாதிருக்க நீங்களுண்டென்று எப்படி சொன்னீர்? விவேகமுள்ள குட்டிகள் கேட்டால் அவர்களும் கைதட்டிச் சிரிப்பார்கள் ஏழு ஜன்மமுண்டென்றாலல்லவா? சரீரத்தைக்காள் ஆத்மாவுக்கு ஒன்று கொண்டும் ஒருமேன்மைக்கு அவகாசம் இல்லையென்றும், ஆத்மாவின் ஏழு ஜன்மம் ஒருகாலம் சம்பவிக்கிறதில்லை யென்றும், நான் விசேஷமாகச் சொல்லுகிறேன். கவலையோடு கேள்க்கிறதே சரியென்றிருக்கவேண்டும்

தெய்வத்தினுடைய சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரமென்றுள்ள, முவ்விததொழிலினுங் காரணமாக, ஸத்வ, ரஜஸ், தமோகுணங்களென்ற மூன்றுவிதக் குணங்களுண்டு. இந்த மூன்று குணங்களில், ஸாத்விக குணம், ராஜசகுணம் என்றிவையுடைய விவரிப்பாக ஒரு மஹத்வமுண்டாயிற்று. அம்மஹத்வம் லிங்கமாக முறிந்திட்டது

பிரஸ்துதலிங்கத்துக்கு சத்தமுண்டாயிற்று. பின்னீடு லிங்கம் தன்னுடைய ரூபத்தை வேறுபடுத்திற்று. பஞ்ச பூதங்களிலொன்றாகிய மஞ்சை நிற

முள்ள ஆகாசமாயிற்று. அதிலின்று வழிக்குவழி யாக பச்சை நிறம் வாயுவும் கறுப்பு நிறம் தேஜஸ்சும் சிகப்பு நிறம் ஜலவும், வெள்ளை நிறம் பூமியுமாயுண்டாயிற்று இவையுடைய கூடுதல் குறைய்வுனோடு கூடிச்சேர்ந்து ஒன்றுபடும்போது ஓர் ரூபமாகின்றது அந்த ரூபத்திலின்று பஞ்சேந்திரியம், கர்மேந்திரியம், விஷயேந்திரியம், இவையுண்டாயிற்று, அதன் பின்னீடாகிறது ஆத்மாவினுடைய பிரவேச மாகையால் சரீரமே ஆதி வஸ்து, ஆத்மாவுக்கு உருண்டும் பிரண்டும் எழு ஜன்ம முண்டென்பதைவிட அபத்தம் வேறென்ன? பரமாபத்தமே.

496 2-ம் பிரதி வக்கில் என்ன சொல்லுகிறீர்? வின்டுஞ் சொல்லுங் கேள்க்கட்டும்?

497 1-ம் பிரதி வக்கில்:—ஆதி வஸ்து சரீரமாகையால் சரீரமே குற்ற கர்த்தாவு.

2-ம் பிரதி வக்கில்:—நன்றாகச் சொல்லுகின்றுய் ரொம்பவும் விசேஷம் கர்த்தாவே (ஆனைக்காரியத்தினிடையில் பூனைக்காரியமென்ற கணக்கு) குழைந்து மறைத்துள்ள வாதத்தாலென்ன பயன்? இது தங்களுடைய சொந்த யுக்தியோ வெகு நல்லது. சரீரம் ஆத்மாவினைக்காண முந்தினதென்று சொல்லுகிறீர்? அப்பிரகாரஞ் சொல்லக்கூடாத ஆத்மாவினுன் புனர்ஜநநம் மில்லையென்று கூடியிப்போது சொல்ல விரும்புகிறீரோ? சரி சரி! ஆத்மாவு தானே ஆதி வஸ்துவென்று பஞ்சமஹா பூதங்களையும் சிருஷ்

டித்து தான்தானே யெல்லாற்றையும் நடத்தி வருகின்றதென்று சொல்லக்கூடாதோ? பராபரத்தில் நின்று, பரந்தோன்றி பரத்திலிருந்து சிவன் தோன்றி, சிவத்தில் நின்று, சக்தி தோன்றி, சக்தியில் நின்று, விந்துதோன்றி, விந்துவில் நின்று நாதமுண்டாயிற்று. நாதத்தில் நின்று சதாசிவன் தோன்றி, சதாசிவனில் நின்று மஹேசன் தோன்றி, மகேசனில் நின்று ருத்திரன் தோன்றி, ருத்திரனில் நின்று விஷ்ணு தோன்றி, விஷ்ணுவில் நின்று பிரஹமம் தோன்றி, பிரஹமத்தில் நின்று, ஆத்மாதோன்றி. இப்பிரகாரம் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுண்டாயிப் பின்; ஆத்மாவில் நின்று ஆகாசம்முதலிய பூதங்களுண்டாயிற்று. பரமார்த்தவுண்மை இப்படியிருக்க, அப்படியுண்டாகிய ஆத்மா அகங்காரத்தை ஆபரணமாக்கிக்கொண்டு; அந்த அகங்கார அந்தகாரத்தால் பிரவிருத்திக்கப்படுகின்ற மனோ, வாக், கர்ய, கர்மானுபவங்களுக்காக தெய்வம் ஏழுவாகமென்று சொல்லப்படுகின்ற ஏழு ஜனனங்களிலாகத் தள்ளிப்பிடிப்பித்து வருகின்றது. ஆத்மாவுதானே காரியகாரணமாக நின்று நடத்தப்படுகின்ற கர்மங்களுக்கு எப்படி சரீரம் காரணமாகவரக்கூடும். என்ன? நியாயம். யோசித்துச்சொல்லவேண்டும் என்றறிவிக்கிறேன். பஞ்சவேதமென்றுள்ள நாமத்துக்கர்ஹமாகிய வேதவியாஸரசிதமான ஸ்ரீமஹாபாரதங்கொண்டு, புனர்ஜன்ம முண்டென்று தெரிகின்றது. அது கூடாமல் புனர்ஜன்மம் உண்டென்பதற்கு அநேக

ரிக்கார்ட்டை நான் ஹாஜராக்க வைத்திருக்கிறேன். நிமிசக்ரவர்த்தி ராஜபாரணம் நடத்திக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில், ஒரு காலத்து தனக்கு ஒரு யாகம் கழிக்கவேணுமென்றும், அதற்கு குலகுருவாகிய வஸிஷ்டமஹா ரிஷியையே உபாத்தியாயராக நியமிக்கவேணுமென்றும், சங்கல்பஞ் செய்தார். அவருக்குத் தெரிவித்தார்.

இந்திரனுடைய க்ஷணனு சாணம் அங்கேபோரு யாகம் நடத்தப்போகிறேனென்றும், அது முடிந்தவுடன் திருமேனியுடைய அபேக்ஷையை சாதிப்பிக்கிறேனென்றும், அதுவரை பொறுமையைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லி தெய்வலோகத்துக்கே மனஞ்செய்தார்.

வசிஷ்டி வாக்கியத்தைக் கணக்கு வைக்காமல் நிமிசக்கிரவர்த்தி வேறொரு மஹா நசவரானை அழைத்து யஞ்ஞகர்மம் வழிபோல நடத்தினர். வசிஷ்டர் மடக்கம் வந்து விவரம் தெரிந்தபோது கோபாந்தனாக நிமிசக்கிரவர்த்தியைச் சபிக்கையும், தற்காலம், ரோக்ஷமனுஷனாகிய நிமிசக்கிரவர்த்தி வஸிஷ்ட மஹாரிஷியைச் சபிக்கையும், செய்துவிட்டது இதன் நிமித்தியம் இரண்டு பேரும் சரீரத்தில் யாகம்செய்ய வேண்டி வந்தது, வஸிஷ்டர் மித்ரவருணன்மாருடைய புத்திரனாக ஜனித்தார். இதனால் வஸிஷ்ட மஹாரிஷிக்கு புநர் ஜன்மமுண்டென்று தெளிகின்றது. நாரதன் பிரஹமாவினுடைய த[illegible]யில்

கின்று ஜாதனும், கர்சியினுடைய புத்திரனென்றும் கண்வகுல ஜாதனென்றும் கதைகள் பலதுண்டு.

லோகத்தில் தக்ஷன் சிருஷ்டி செய்யவேண்டும் என்று உற்சாகித்ததில் சாதிக்காமையினால் அதற்கு விக்னம் நேரிட்டது. நாரதர் தெக்ஷகர் இவர்கள் சாபாவேசன்மாராகையால், பிரஹ்மாவும் மத்தியஸ்தஞ்செய்ய வந்ததைக் கைக்கொள்ளாமையினால் தக்ஷன் புத்திரியில் பிரஹ்மாவின்றே புத்திரனாக ஜனித்தான். இப்பிரகாரம் தேவ முனி நாரதாதிகளுக்கும் புனர்ஜன்மமுண்டென்றிருக்க நிஷேதிக்க காரணமென்ன? இன்னும் அநேகம் ரிக்கார்டுகளிருக்கின்றது. ஆரோ ஒரு மஹர்ஷியோ, ஞானியோ ஏதோ விஷயத்தில் என்னத்துக்காகச் சொன்னரோ அதுமட்டும் உம்முடைய கண்ணுக்குக் கிடைத்தது.

498 விஷ்ணுவினுடைய த்வாரபாலன்மாராகிய விஜயன்மார்க்கும் சாபம் நிமித்தம் மூன்று ஜன்மமும் ஹிரண்யராவணசிசு பாலன்மாராயிட்டும் மற்றும் ஜநிக்க வேண்டி வந்திரிக்கின்றது, என்று புராணப்பிரசித்தமாயிட்டுள்ளதல்லது. இதெல்லாம் உமக்கே தெரியாதோ. அப்பேர்கொத்ததை மறந்து இறந்துபோனவர் ஜநிக்கிறதில்லை. என்று ஏதோவொரு ஞானி சொன்னதுமட்டும் உம்முடைய மனதுக்கு நினவு வந்ததோ? ரொம்பவுஞ்சரி ஆனல் அதற்கும் நாம் சமாதானஞ்சொல்லுவோம். இறந்துபோன ஒருவர் அதே சரீரத்தில் வேறொரு ஜன்மத்தில் வரமாட்

டான். அப்படி பிறக்கின்றதுமில்லை. அப்படியல்லாமல் அதினுடையர்த்தம் வேறொன்றுமாகிறதில்லை, யென்றில்லை, ஆனால் இதனையே வேறொருவிதம் வியாக்கியானிக்கவுங்கூடும். தெய்வீக நீதியென்றும் மனுஷீகநீதியென்றும், முக்கியமாக இரண்டு விதமுண்டும். இவைக்கு பரலோகநீதி யென்றும், இகலோக நீதியென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

449 இவைரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று சரிப்படுகிற நீதிகளேயாகும். எப்படியென்றால் மானுஷீகமற்றது அஞ்ஞானமென்று சொல்லப்படும். தெய்வீகமும் மானுஷீகமும் இவைரண்டும் சேர்ந்ததுவே உத்தம ஞானமென்று சொல்லப்படுகின்றது. மானுஷீகத்தை அடைந்தவர் தெய்வீகத்தையும் அடைவார்கள் இவையிரண்டுங் கிடைத்தால் பிறகு ஜனன மரணமில்லை. ஆகையால் மானுஷீகத்தையடைந்தவன் ஒருவனுடைய தேகவியோகாநந்தரம் ஆயவனுக்கு ஜனன மரணமில்லாத உன்னத பதம் அடைந்து தேவசம்பந்தனாகத்திருகின்றது. இப்படியல்லாமல் மானுஷீகமற்று மரணத்துக்கிரையாகிறவன் அந்த மாதிரி நீதி அவனில் இருக்குங்காலமெல்லாம் அவன் ஜனித்தும் மரித்துமிருக்கவே வேண்டும். இதனால் ஏழுஜன்ம ஆத்மாக்குள்ளது சரியாகமாட்டாதா?

500 ஆத்மாதானே யிந்தக்கேசிலுள்ள கேஷாதனன் குற்ற கர்த்தாவென்று தெரிகிறது. சரி 1-ம் பிரதி வக்கீல்:—ஏழு ஜன்மம் ஆத்மாவினுண்டென்பது

தாங்கள் மாத்திரம் நம்பியிருக்கலாமேயல்லாது வேறே யாரும் நம்பவேண்டாமோ? எனக்கும் கோர்ட்டுக்கும், லோக ஜனங்களுக்கும் நம்பிக்கையாகவேண்டாமோ? இதற்கு பிரத்தியேகம் உதாரணம் வேண்டிவருகிறது. கண்டும் கேட்டுமிராத அப்பேர்கொத்த சங்கதியை ஓராள் சொல்லுகிறதானால் அதெப்படியிருக்கும்.

501 அதனுடைய நிஜ ஸ்திதியை சூக்ஷ்மமாக வெளிப்படுத்த ரேகாமூலமாகிய தெளிவுகள் ஆஜராக்கண்டது ஆவசியமல்லவோ? போகட்டும் அதெப்படியோயிருக்கட்டும், ஏழுஜன்மங்கள் உள்ளதென்று ஸூக்ஷ்மமாய் விசுவாசித்திருக்கிற நீங்கள் எனக்கேன் சொல்லக்கூடாது? சரி! ஆனால் நான் கேட்கும் வார்த்தைக்குமட்டும் சரியான விடைகொடுத்தால் போதும். அப்படி செப்பமுடியாதோ என்ன? 2-ம் பிரதி வக்கீல் கேட்டுக்கொள்ளலாம், சரி கேட்கட்டும் உம்முடைய வினாவை.

502 1-ம் பிரதி வக்கீல்:—ஓராத்மாவு ஏதோ ஒரு ஜநநத்தில் ஜநித்து ஜீவதகாலம் முழுவதும் முடிந்து அந்திய திசையில்தான் சம்மதித்திருக்கின்ற அந்த சரீரத்தைவிட்டு மறைந்துவிருந்தால் அது வேறொருதேகத்திலோ அல்லது பேதயோனியிலோ கூடி வேறொரு ஜன்மமல்லவோ யெடுக்கவேண்டியது யெப்படி? அல்லது ஏதோவொரு ஸ்தலத்தில் தங்கியிருக்கின்றது யென்று நம்பியிருக்கிறதற்கு கேடென்னை?

அல்லவோ? அப்பிரகாரமெங்கில் இந்தசாத்திரோக்தமாயறியப்பட்டதெல்லாம் பிதர்க்கமென்று சொல்லுகின்றவர் யார்? அவர்கள் நமது சொந்த ஜனங்களாகிய பிதிர்தேவதைகளாகிறதென்றும் அவர்களெல்லாம், ஒருஸ்தலத்தில் தங்கியிருக்கிறார்களென்றும், அந்த லோகம் தக்ஷிண திசையிலுள்ள யமலோகமென்றும், அந்த ஆத்மாக்கள் காவலாக நிற்கிறார்களென்றும், தர்ம்ம ராஜாவென்றும், அம்மஹாத்மாக்களுடைய ரக்ஷையில் இந்த ஆத்மாக்கள் சுகித்திருக்கிறதென்றும், பூமியிலிருக்கின்ற ஜனங்களோடு சந்திப்பதற்கு அவரை வருஷத்தில் சிலநாளில் பூமியில் தானே அனுப்பிக்கிறது. என்றும், அந்த நாள்களில் சிராத்தம் முதலியவை செய்து மனிதர் பிதிர்தேவதைகளைப் பிரசாதிப்பிக்கிறதென்றும், பிரத்தியக்ஷமாகத்தெளிந்து காணுகிறோமல்லவா? இப்படியிருக்க இறந்துபோன ஆத்மாவேறொரு பேதயோனியில் அகப்பட்டுபோகிறதானால் பிறகு பிதிர்தேவதைகளென்று சொல்லுவதென்ன? அந்த ஆத்மா எது? இந்த ஆத்மா யார்? நம்முடைய அநுபவத்தில்தானே இறந்துபோனவர்கள் சொப்பன ரூபமா நமக்கு தர்சனம் ஆகிறதில்லையா? இந்தப்படியெல்லாமிருக்க, இறக்கின்ற ஆத்மாக்கள் ஒரோரோ யோனிப்பேதங்களாகிப் போகுமென்றது எப்படி? அப்படிசொல்லுகிறதானால் முன் பிரஸ்தாபித்த பிதிர்தேவதைகளான அந்த ஆத்மாக்கள்தான் எது? அல்லது மீண்டும், புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கிறதோ? எப்படி?

503 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—பிரதம கேள்வியே ரொம்பவும் நன்றாயிருக்கிறது. கோர்டில் இன்றும் தயவுண்டாகி எங்களுடைய வினா விடையைக் கூடி கோட் செய்தால் ரொம்பவும் நலமென்றுநினைக்கிறோம்.

கோர்டின் மஜிஸ்ரேட்டு முதலாவது வினாவின் விடையைக்கொடுப்பதுவே சரி.

504 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—தெய்வத்தோடயிக்கியமாகிய ஸாயூஜ்யபதவி ஒரோ ஆத்மாவினும் வேண்டியிருக்கிறதினால், அந்த அவஸ்தைக்கு அர்ஹனாகேணமென்றுள்ள கிர்த்தியங்களை எல்லாம் நடத்துவதற்கு முன்பு ஏதாகிலுங் காரணத்தால் அவன் இறந்து போனால் அந்தவிதமுள்ள ஆத்மாவினை பிதிர்லோகம் முதலாகியலோகங்களில்ச்சேர்த்து ஈசுவராஜ்ஞையை பிரதீக்ஷித்திருக்கவேண்டும், அந்தக்காலங்களில் ஆத்மாக்களுடைய கஷ்டங்குறைவதற்காக பூலோகத்திலுள்ள அவனுடைய ஸந்ததிகள் சிராத்தம் முதலிய பிதிர்பூஜை நடத்திவருகின்றது. ஸாயூஜ்ய பதவி அடைகிறதுவரை மீண்டும் அந்த ஆத்மா ஜன்மசக்கிரத்தில் உழலவேண்டும். மென்றுதெளிகின்றது.

505 1-ம் பிரதி வக்கீல்:—தாங்கள் முன் பிரஸ்தாபஞ் செய்தபிரகாரம் சான்மார், நான்மார், மிருகங்கள், பட்சிகள், ஜழைஜந்துக்கள், ஜலஜந்துக்கள், ஸ்தாவரங்களென்ற இவைகளெல்லாவற்றிலுமுள்ள ஏழு ஜனனத்தில் ஏதேனுமொன்றில் ஆத்மாவும் அடைகிறதென்று நினைக்கலாம் அல்லவா? இதில் முதல்

ஜன்மமாகிய சான்மார்க்கும் மற்ற ஜன்மங்களுக்கும், இந்திர ஓட்டம் மாத்திரமே பேதமுண்டாயிருக்கலா மல்லவோ? மனிதற்கு இந்திரியத்தினுடைய வியாபரிப்பினால் ரோகம், வார்த்தக்கியம் மரணமென்றவை சம்பவிக்கின்றது. சான்மார்க்கு இந்திரிய ஓட்டம், வார்த்தக்கியம், மரணம் இவையுண்டாகிறதில்லையோ? ஆகையால், சான்மாரை நான்மாரோடு சமப்படுத்த அவசியமில்லை மனிதர் முதல் மற்றுமுள்ள ஜீவிகளெல்லாம் சப்த, ரூப, ஸ்பர்ஷ ரஸ, கெந்தமுள்ள ஐந்தனுபவங்களாலே வேர்திரிக்கேண்டதில், புல்லு முதலாகிய ஸ்தாவரங்கள் வாயுவை ஸ்பர்ஷிக்கும்படியான ஓரறிவோடுகூடியுள்ள ஜீவன் தொட்டறிவென்ற ஓரறிவுமாத்திரம் அதற்கு உண்டு.

சோனல் எறும்பு முதலியவற்றிற்கு ஸ்பரிசமும், ரசமும் உடைய இரண்டறிவும், அதோடு சிலது மூக்கினால் க்ருணிக்கையுஞ் செய்வதினால், மூன்றறிவு ஜீவனென்றும் சொல்லப்படும்.

வண்டு, தும்பி முதலிய வஸ்துக்கள் ஸ்பர்சம், ரசம், கெந்தம், இவையோடு அதில் சிலது கண்ணினால் தரிசிக்கின்றதனால் அவைகள் நாலறிவோடு கூடியதென்றுஞ் சொல்லுகிறது. சிப்பி, சங்கு, நத்தை இவைகளைபோன்ற வஸ்துக்கள் இரண்டறிவுடையது. மனிதர் மிருகங்கள் முதலியவற்றிற்கு சப்தம், ஸ்பரிசம், ரசம், கெந்தமென்ற ஐந்தறிவு ஜீவிகளென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

இன்னும் அவைகளின் பட்டிகைப்பிரகாரம் அறிவிக்கிறேன்:—

1. நீர்னுதி மஹாவிருக்ஷம் வரையும், குன்று முதல் பறவதம் வரையும் ஓரறிவு ஜீவிகள்.

2. சிப்பி, சங்கு, நத்தை முதலான வஸ்துக்கள் எல்லாம் இரண்டறிவோடு கூடிய ஜீவனங்கள்.

3. சோனல் எறும்பு முதலியவைகளெல்லாம் மூன்றறிவோடுகூடிய ஜீவனங்கள்.

4. தும்பி, வண்டு முதலியவைகள் நாலறிவோடு கூடிய ஜீவிகள்.

5. மனிதர், மிருகம் முதலியவை ஐந்தறிவோடு கூடிய ஜீவிகள்.

இந்தப்பிரகாரம் இயற்கைவேதமென்ற அறிவு சொல்லுகிறது இப்படியிருக்க ஒருவன் காமலாபத்தினால் மனித ஜன்மத்தையும் விட்டு ஸிம்ஹ ரூபத்தில் பிறந்ததென்று நினைப்போம். அந்தச் சிம்ஹம் தன்னுடைய பசிக்காகாரத்திற்காக ஓர் முசலியைபடித்துத் தின்று பசியை மாற்றினால், அந்தப் பசுவை சாசனத்தைக்கொண்டு கர்மத்தை பந்திக்கப் பட்டால் அது குறையில்லையோ? அல்லது அவன் மாடாக ஜனித்திருந்தாலும் தன் பசியைத் தணிக்க ஓரறிவு ஜீவனை மேய்ந்து தின்கிறதினால் பூர்வஜன்ம பரிகாரமாகுமா? மனிதனாகிய காளையென்ற மாடு ஸிம்ஹம் குலபாதம் செய்கிறதினால் பாபபரிகாரம் முற்றிற்று.

அந்த ஜன்மம் முடிந்து ஓர் சின்னப்பக்ஷியாக ஜனித்ததுவென்று வைப்போம். அது தன்னுடைய பசியை அடக்க சிறு சிறு மூன்றறிவுடைய ஜீவனைக் கொண்டு தன்னுடையபசியை அடக்கிக்கொண்டால் அது கொலைபாதகமல்லவோ? ஆகையால் அதும் கொலைபாதகத்தை நடத்தி பாவத்தைக் கைக்கொள்கிறது. அந்த ஜன்மம்போகட்டும் அதுமாறி ஓர் எறும்பாக ஜனித்ததுவென்று வைப்போம் அதும் தன்னுடைய பசியை அடக்க ஓரறிவோடுகூடிய தானியங்களைக் கொண்டு பாவத்தைக்கேட்கிறார்கள். அதும் கொலைபாவத்தைவிட்டு மாறுகிறதில்லை. அதுபோகட்டும் முடிவில் ஓரறிவுடைய த்ருணாதி, கொடி, செடி, மரம், முதலாயிருக்கும் தானாக ஜனித்ததுவென்றே வைப்போம் ஐயோ! அந்தப்புல்லும் தன்னுடைய ரக்ஷைக்காக சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரஸம், என்ற நாலறிவோடுகூடிய ஜலத்தை பானஞ்செய்து கொலைபாதகத்தைச்செய்து பாவத்துக்கேதுவாகிறது. ஆகையால் இத்தனை ஜன்மங்களாகிய ஆறும் பிறப்பையும் விட்டு ஏழாம் பிறப்பாகிய ஸ்தாவரமாயிட்டும் ஜனித்தது முடிவில் அதும் பாவத்தைத்தான் சம்பாதிக்கிறதென்றால் இதன்பின்னிட்டு எந்த ஜன்மத்தையெடுத்தால் பூர்வஜன்ம பரிகாரஞ்செய்துக் கொள்ளலாம். எட்டாவதாக ஏதேனுமொரு ஜன்மமுண்டோ? அல்லாமலும் மனிதர் கொலைகளவு முதலானதைச் செய்கிறதும், பாவமென்றும் அந்தப்பாவத்தின் பரிகாரத்துக்காக ஜன்மமெடுக்கிறதென்றுஞ் சொல்லு

கிறதானால் பலனென்ன? கீரை, கிழங்கு, காய், கனிகளாகிய பலமூலாதிகளெல்லாம் ஜீவனுள்ளவையாகையால் அவைகளை மனிதர் புசிப்பதும் பாவம். கொலைபாதகம். ஓரணுவையானையாகத்தோன்றுகின்ற பூதக்கண்ணாடிவைத்து பார்த்தால் இந்த ஜீவனிலும் ஜீவன் ஜலம் இலையைப் புழுக்களேயல்லாது வேறொன்றைக்காணோம் இதனால் ஓர்நாள் எண்ணிறந்த ஜீவகோடிகளைக் கொலைசெய்கிறோமல்லவா? இதுவா பாவபரிகாரம்? எப்படி? இப்படி ஒவ்வொருவரும் தாங்களுடைய ஆகாரத்துக்காக ஜீவன்களைக் கொலைசெய்கிறதினால் பரிகாரம் வருமா? இப்படி தன்னுடைய ஆகாரத்துக்காய் கொலை குற்றத்தை தினம் பிரதி ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதென்றால், வேறெதினையில் பெறுவதைப் புனர்ஜன்மத்துக்கு போகாமல் வருத்துகின்றது உத்தமபிராவிருத்தியென்று தேடிக்கொள்ளுகிறது? இப்படியாயிருக்தால் ஜன்மமென்று சொல்லுவதேது?

506 2-ம் பிரதி வக்கில் ஓரோ ஆத்மாவும் அதினுடைய ஜனன குணத்துக்கேற்றவாறு திரணம், தாங்யம், பக்ஷி, மிருகம், இவைகளில் யேதனையோ, அல்லது எல்லாத்தினையுமோ ஆகாரமாக்கிக்கொள்ளுகின்றது. இப்படி ஆகாரமாக்கிக்கொள்வதினால், ஓரோ ஜன்மத்திலும், ஆத்மாக்கள் காமமத்தையே பெருக்கின்றது. அப்படி அதிகமதிகமாக விர்த்திசெய்துக் கொண்டிருக்கிறதே யல்லாமல், குறைகிறதென்று சொல்ல வழிகாணுகிறதில்லை. ஒருஜன்மத்தில் மனி

தனுப் அவதரிக்கின்ற ஆத்மா அந்த ஜன்மத்திலே ஜாதகம் அநுசாரணம் ஜீவித்திருசகின்ற காலம்வரை 3010 மூட்டை அரிசியும், 2005 ஆடுகளும், 5000 கோழியும், 20 ஆயிரம் பாதம் தண்ணீரும். அதுமல்லாமல் மற்று ஜீவஜாலங்களை யெல்லாம் புசித்திரிக்கினும், இத்தனை ஜீவன்களும் அவையுடைய அவையுடைய ஜனனங்களில் இந்த ஆத்மாவை அவைகள் புசித்திரிக்கக்கூடும். "என்னை அடித்தான் நானும் அடித்தேன்" அதுபோல பூர்வஜன்மங்களில் இந்த ஆத்மாவை அவைகள் புசித்ததினால் இந்த ஜன்மத்தில் அவையையெல்லாம் இந்த ஆத்மாவும் புசிக்கின்றது. இந்தப்படி ஒரோ ஆத்மாவும், ஒன்றினையொன்று அந்த ஜனனங்களில் புசித்துக்கொண்டும், ஒன்றினையொன்று வதிச்சகொண்டும், ஒன்றினை ஒன்று நாடிக்கொண்டும், அபகரித்துக்கொண்டும், ஒன்றினையொன்று அடிமைப்படுத்திக்கொண்டும், இப்படியிருக்கிறது. இவையெல்லாம் நாசமடைந்து ஞானுபவிர்த்தி யர்த்திச்சு பசிதாகமில்லாமல் பரத்தை தர்சித்து பரபிரஹமத்தோடு இருக்கின்றது. இப்படிகர்மநிவாரணம் வருத்தி, புண்யபதவியைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டியதல்லாமல் மற்றெவ்விதமுமில்லை, அதல்லாமலும் ஆதமாக்கள் எப்போதும் காமத்தில் உழன்றுகொண்டிருக்கின்றது நிச்சயமே.

507 1-ம் பிரதி வக்கில்:—ஜன்மத்தினால் வரும் பாபங்கள் துலையும் அல்லது பரிகரிக்குமென்றால், வேதாந்தங்களில் சொல்லுகிற ரௌரவாதி இருபத்தெட்டு

நரகங்கொண்டுள்ள அவசியமென்ன? பிரதி மனிதனும் தன்னுடைய மனவாக்குக்காய் இவைகளால் செய்யப்படுகின்ற கர்மங்களை அனுபவித்து நசிப்பிக்கின்றதற்காக, (ரவுரவம், மகாரவுரவம், தமிச்றம், அந்ததாமிச்றம், கும்பீபாகம், காலசூத்றம், அதிபத்ருரண்யம், சூகரமுகம், அந்தகூபம், கிருமிபோசனம், சந்தசம், சப்தகூர்மி, சால்மலி, வைதரணி, புயோதம், தப்தலோஹம், பிரதோதம், விசாசனம், லாலாபக்ஷம், சாரமேயோதனம், அவீசிரபானம், க்ஷாரகதர்மம், ரக்ஷோகேண போசனம், சூலபிரோதம், தந்தசுகம், நிரோதம், பரியாவர்த்தனம், சூசிமுகம்) என்றித்தியாதிகளாயுள்ள (28) நரகங்களையும் காப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட தர்மராஜன் முதலாயதுகளைக் கொண்டு யாதொரு பிரயோசமில்லையென்றல்லவோ தன்னுடைய வாத பிரதிவாதத்தைக்கொண்டு தெளிகின்றது. இந்த நரகங்களில் பாதிரவியபதியாதாரங்களைக்கொண்டு பலாலபகரிக்கின்றவரை காலதூதன்மார் பாசத்தால் கட்டியிழுத்துக் கொண்டுபோய் பலவிதமான துன்பங்களையனுபவிப்பித்து கொஞ்சங்கூட தயவில்லாததாயுள்ள (தாமிஸ்றம்) என்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது. பயங்காமான ராட்சதன்மாருடைய தண்டுகொண்டுள்ள அடிகளாலும், தண்ணீரில்லாமல் தாகித்தும், ஆகாரமில்லாமல் பசித்தும், கஷ்டப்பட்டும், மோகித்தும் கூடக்கூட மத்தியே மத்தியே போதமுண்டாயும், அப்போது பணிப்பட்டும், காமத்தால் முன்செய்த துஷ்கருமங்

களைக் கருதிவரும்வரை "பரதாராபஹாரகான்மார்" அங்கே கஷ்டப்படவேண்டிய தவசியமாகயிருக்கிறது.

இந்தமாதிரி அகங்காரத்தோடுகூடி குடும்பத்தை மாத்திரம் ரக்ஷித்து; மற்றோர்க்கும் தானதர்மங்கள் கூடச் செய்யாமல் உபத்திரவ காரியாதிமாத்திரம் செய்தாயல்லவா?

இப்படி காலங்கழித்துவருகிற ஸ்திரீ புருஷன்மாரை ரவுரவ நகரத்தில் கொண்டுபோய் தள்ளப்படுகின்றது. அங்கே கோரஸர்ப்பங்களைக்காள் உபத்திரவமாயும், கோரங்களாயும், உள்ளுருகின்ற ஒரு கடினங்களாலுஞ் சொல்லமுடியாதன்ன துன்பங்களாலும் அவதிப்படுவதை எப்படி சகிக்கமுடியும்.? அங்கே யொருவகை மிருகங்களுண்டாயிருக்கின்றதாம், (ரூதங்கள் முன்னம் புருஷன்மாரால் கொல்லப்பட்ட ரூதங்கள் (ருரு) என்று ஒருவகை மிருகங்களைப்போல பதில் கொடுப்பதற்காகவும் சேர்க்கக் கொண்டிருக்கின்றது பிரஸ்துத நரகத்தில் ஜீவிக்கின்றதது.) அவையும் தாங்களைப்பிடிப்பித்து கொன்றதுபோலவே கொஞ்சக்காலம் அவர்களும் கடிக்கையும், வலித்துமுரிக்கையும், தின்னுவையும், நெருக்கையும், இப்படிப்பட்ட அநேக துன்பமங்கே அனுபவிக்கவேண்டும். இதைவிடவும் அதிக கோரமாயிட்டுள்ளது (ரவுரவம்) அதிலுள்ள துன்பம் ஒருநாள் ஒருவருஷம் போலவாயிருக்கும். மஹாகஷ்டம் பெருங்கஷ்டம் யார்தான் அனுபவிக்குமோ?

இப்படியிருக்க ஜனமெப்படி வரும்? ரவுரவத்தில் குருக்களுடையக் ஞாதாமுடையதாயிருக்கிறது அதினுடைய கோரமும் சவுரியமும் சொல்லமுடியாது மஹிர பயங்கரமயமாகவுள்ளது. யாவனுடைய வயறை நிரப்பி தன்னுடைய தேகத்தை ரக்ஷிக்கப் பக்ஷி மிருகஜாதிகளைக்கொன்று முடித்தானோ அவனுடைய எலும்புகளில் காலனுதன்மார் சங்கிலிகோர்த்து இழுத்துக்கொண்டு போவார்கள். (கும்பி) பாகமென்ற நகரத்தில் போடுவான். அங்கே கஷ்டங்கள் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. பெரிய செம்புகளில் எண்ணையைவிட்டு குதித்திருக்கும். புருஷோத்தமனுடைய பாதாரவிந்தத்தை அலகும் ருடைய கொடுமையை நீக்கத்தக்க ராக்ஷஸிரன்மார்கள் கண்டால் பயப்படாதவர்கள் யாவரு இந்த மண்டலத்திலும் உண்டாகமாட்டார்கள். அந்த யமபடன்மார் எடுத்து செம்பிலிட்டு பொரிக்கையும் அதில்கிடந்து பிடபெடக்கிற சமயம் குடிதுகொண்டு குத்துகையும் பின்னீடு எடுத்து அமிர்தம் தெளித்து ஜீவிப்பிக்கையும், பின்னீடும் மேலப்பிரகாரம் பிரவிர்த்திகையுஞ் செய்கின்றது. அதற்கோ பரியாகிய சூத்திரம், யாதொரு புருஷன் மரணசமயத்தில் காலபடன்மார் கெட்டிக்கொண்டுபோய் கோரகச்செய்து வருகிறதென்று (ஒருகதை) நினைப்பதற்குபோதும் பதினாயிரங்காதம் விஸ்தாரமுள்ள தாம்பிரமயமாயுளம் ———— இதென்று நினை சூரியாக்கியில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியுடை உஷ்ணமாகிய கூடும் பகி

யினால் உள்ளிலுள்ள ஆடைகளை ஆடென்று தோன்றும். இப்பேர்க்கொத்த குடிகொண்டு அந்தஸ்தானத்தில் நிற்பதற்கும், இரப்பதற்கும், நடப்பதற்கும், ஓடுவதற்கும், முடியாமற்கிடந்து படபடக்கையும், எண்ணிக்கையும், ஒன்றுமுடியாமல் உருண்டும், பிரண்டும், மோகாதுகியங்கொண்டும், மயங்கியும், பண்டிகைக்காலஞ்செய்த தன்னுடைய துஷ்டகர்மங்களை நினைத்தும், பல நேரமங்களவ்வளவு வர்ஷ வருகின்றதே என்று நினைத்து அழுகிறானேயென்ன? தாபம்.

பிரபுக்களோ, சசிவன்மாரோ, ஆரோ யெவரோ ஆரானாலுஞ் சரி அபராதம் கொடாத ஜனங்களை உபத்திரவிக்கிறதானால் அவரை "சூகரமுகம்" என்ற நரகத்தில் கொண்டுபோய் கஷ்டப்படுத்தப்படும். வர்ண தர்மம், ஆச்ரம தர்மம், மத தர்மம் அவை தெரியாவண்ணம் சாதுக்களைக் கஷ்டப்படுத்திய துஷ்டரை "அசிபத்ரவனம்" என்ற நரகத்தில் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

ஐந்துவகையைக் கஷ்டப்படுத்துகின்ற மனிதனை "அந்தகூபாக்கி" என்ற நரகத்தில் தள்ளப்படும். போஜனபதார்த்தங்களை மற்றயாவருக்கும் கொடுக்காமலும், ஆரையுங்காட்டாமலும் ஒருவரையும் பார்க்காதனையும் தான்மாத்திரம் புசிக்கின்ற புருஷனை "கிர்மிபோஜனம் யென்ற நரகத்தில் தள்ளப்பட்டு அங்குள்ள கிர்மிகளால் சாப்பிடப்படுவான். இப்படி கஷ்டமடையவேண்டியிருக்க புனர்ஜன்ம

லபம் என்ன? மறைநூல்களுடைய அர்த்தத்தை மோசஞ்செய்பவரையும், பரிஹாசிக்கின்றவரையும், "ஸந்தம்ச" யென்ற நரகத்தில் தள்ளி நெருப்பில் பழுக்கவைத்த கொடில்கொண்டு குத்துகையும் இன்னும் அநேக துன்பங்களுங்கே செய்யப்பட்டு கஷ்டப்படுகிறது, விபசரிக்கின்ற ஆணையும் பெண்ணையும் இரும்புபாவையை நெருப்புமயமாக்கி அதனோடாலிங்கனஞ் செய்பவைக்கின்றது. அப்பப்போது நல்லசுகமாயிருக்கிறதல்லவா யென்று கேள்க்கையுஞ் செய்யும் அதுடனடியுமிடியுங் கூடாதே "வஜ்ரகுண்ட சலமலி" இங்கே தள்ளப்படுகின்றது. காமபோகத்தில் சதா ஜாக்ருபமாகநடக்கின்ற மனிதனையும் அதே நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது. பூபாலன்மார் (ராஜாக்கள்) தாங்களுடைய நீதிகளையும், மறந்து க்ஷுத்ரான்மாராகி துஷ்டகர்மங்கள் செய்கிறதானால் அவரை "கோரவைதரணி" யென்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது. அதில் குரூரஜந்துக்களால் கடிப்பிக்கையும், இரத்தமும், மலமும் சலமும், மூத்திரமும், பூசிச்சொழுகியோடுகின்ற அதில் கிடந்துழன்றுத் தாகத்தால் அதுவையே குடித்தும் கெமித்தும் அதில் உழலவேண்டும். வேதாகமங்களை ஜனங்களுக்கறிவிக்காமறும் வைத்து அதைக்கொண்டு காலங்கழித்துவருகிறவனும் (கிறவுலி சேவை) முதலியதுசெய்கிற பிராஹ்மணனை, "பூயோதம்" யென்ற நரகத்தில் தள்ளப்படும்.

அதில் துர்க்கந்தமேறிய ரத்தமும், சலமும் நிறை

ந்த அந்த கடினமான பாழாழில் உழலுகையும் பசிக்கு அதையே குடிக்கவும் சாப்பிடவும் வேண்டும். அதோடு நீந்துகையும் கஷ்டப்பட்டும் அதில் பிராமண னிகம் நல்ல மாதிரி யிருக்கிறாரென்று கேள்க்கையும் அடிக்கையும் துஷ்ட கர்மங்கள் செய்கையுஞ் செய்கிறதை அநுபவித்துவிடவேண்டும். பலமில்லாதையுள்ள ராவாட்டு செய்கின்ற விப்ரேந்திரன்மாரை "ப்ருண க்ரோதம்" மென்ற நரகத்தில் தள்ளப்படும்.

அவிடத்துள்ள அதிசயம் அதிசயமே, அங்கே அங்கே எய்யுகின்றதாராரென்றும், எங்கிருந்து வருகிறதிதுவென்றும், தெரியாத விதத்தில் அம்புகள் வந்துகொண்டிருக்கும். இவ்வித கஷ்டங்கள் அங்கே அநுபவிக்கவேண்டும். மதன விவசனாய் தர்ம பத்நியைக்கொண்டு ஶுதன சாத்தைச் செய்வைக்கின்ற துஜன்மாரை "லால பக்ஷம்" மென்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது.

அங்கே சக்கில பூரிப்போடுக்கூடிய அந்த ஆற்றில் அவனுடைய ஆசபம் ஒடுக்கும்வரை அங்கேயே யிருந்தும் நடந்தும் கிடந்தும் குடித்தும் அதையே புசித்தும் கஷ்டப்பட்டநுபவிப்பதுடன் சிலகோர சிருஷ்டிகளின் நேத்திரபார்வையும், அந்தப் பிசாசின் அடியும் இடியுஞ் சில கேள்வியுங் கேட்கவே முடியாது யென்ற அனைக்கே யிருக்கும் துன்பப்பட்டு தீரவேவேண்டும்.

டம்புக்கரை மாத்திரம் பாவஞ்செய்கின்ற பிராமணனை "ஸபோஜை" மென்ற நரகத்தில் தள்ளி அங்கே கண்ணும், மூக்கும், வாயும், நன்றாக மூடிப் பூட்டி மூச்சு கெட்டும்போது அடியும் இடியுங் குத்துஞ் சில கேள்விகளுங் கேள்க்கக்கேள்க்க கஷ்டம் அதிகரித்துக்கொண்டேவரும். வைவிஷம் கொடுக்கல், வீட்டுக்கு நெருப்பு வைக்கல், தெய்வத்தைத் தூடணிக்கல், இப்படிப்பட்ட துஷ்ட கிருத்தியங்களை செய்கிறவர்களை "குக்குரபக்ஷகம்" என்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது.

அங்கே வஜ்ர தந்தங்களோடுகூடிய எழுநூற்றிருபது நாய்கள் ஒருவனைக்கொன்று மாறி மாறிக் கடிக்கையும் கறுக்கையும் செய்கின்ற துன்பம் ஸகிக்க முடியாத மாதிரியாகக் கஷ்டப்படுத்துகிறது. செய்தவேலைக்குச் சாக்ஷியாக நின்றுகொண்டு அஸத்தியஞ் செய்கின்றவனை "விபரியம்" மென்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது.

அந்தவிடத்தில் நூறு யோசனை (=காதம்) உயரமுள்ள குன்றின்மேல் நிறுத்தி தலைக்கீழாக உருட்டியும், அடித்தும் பல விதத்திலும், கஷ்டப்படுத்துகின்றது. நல்ல ஜனங்களை அவமரியாதை செய்கின்றவனை "க்ஷாரகர்த்தம்" மென்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது. அங்கேயுள்ள ராக்ஷஸிக்காரன்மார் இந்தப் பாவிகளை உப்பாயே சேற்றிவிட்டு தலைகீழாக இழுக்கிறதும் அடிக்கிறதுமாகிய அநேக கஷ்டங்களைச் செய்யவைக்கிறது.

வப்ருதி லாத ஜனங்கள் மத்தியபானஞ்செய்கி றதானால் அவரை "பனகமென்ற" நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது. அங்கேயுள்ள காரிரும்பு உருக்கிய தண்ணீரைக் கோரிக் கோரிக் குடிப்பிக்கின்றது. அள்ளியள்ளிக் குடிக்கும்போது, அழுவும் பிரட்டும் எப்படியென்று சட்டியால் குத்திக்கேள்க்கிறதும், ஆகிய அநேக கஷ்டங்களைச்செய்ய வைப்பார்கள். துன்பத்தோடநுபவிக்கவேண்டும். சதித்தும், கபடத்தாலும் வஞ்சகஞ்செய்து ஐந்துக்களைப்பிடித்து வளர்க்குகின்ற ஜனங்களை "ப்ரேதம்" என்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது. அங்கே இந்தப் பாவிகளை சூலாக்கிரத்தில் படுக்கவைத்து ஓர்வித காகங்களாலும் கிருடங்களாலும் கழுக்களாலும் சதையைப்பிடுங்கவைக்கும். தன்னுடைய ப்ராரப்தம் ஒடுங்கும்வரை கஷ்டமனுபவித்துதான் தீரணும்.

நரமேதஞ்செய்கின்ற ஜனங்களை "ரக்ஷோகண போஜனம்" என்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகின்றது. பூமியில் குலபாதகஞ் செய்கின்ற ஜனங்களெல்லாம், ராஜகிங்கரன்மாருடைய இடையில் துன்பப்பட்டு வசிக்கின்றது. அந்த ராக்ஷஸர்கள் இவரைவாளால் வெட்டி அந்த ரத்தத்தை அவரைக்கொண்டுதானே குடிப்பிக்கின்றது. விகியொடுக்கும்வரை வீரிய மநுபவித்து முடிக்கவேண்டும்.

வழிபோகிற பாட்டசாரிகளை சூராயுதபோடு கூடி உபத்திரவிக்கிறவரையும், கலவிப்பிக்கிறவரையும், "பரியாவர்த்தனம்" என்று சொல்லுகின்ற

நரகத்தில் தள்ளப்படுகிறது. அங்கேயுள்ள ஓர்வகை பக்ஷிகள் தங்களுடைய வஜ்ராகாரமாகிய கொக்குகளைக் கொண்டு இந்தப் பாவிகளுடைய கண்களைக் கொத்திக் குடைக்கிறதுக்குகையும் மற்றும் பலபிரகாரே துன்பங்கள் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஐந்து வர்க்கங்களைத் தீங்கு செய்கின்றவரை வன்னரகில் போடப்படுகின்றது.

அங்கேயுள்ள ஒருவகை பாம்புகள் இந்தப் பாவிகளை விழுங்குகையும் பின்னீடு கக்குகையும் பிறகு கடிக்கையுஞ் செய்து பலபிரகாரத்திலும் கஷ்டப்படுத்துகின்றது. இப்படி பலகாலம் கஷ்டப்படுத்துகின்றது. ஐந்துக்களைப் பொத்திலடைத்து கஷ்டப்படுத்துகிறவரை தள்ளப்படுகிறது "நிரோதனம்" என்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகிறது தனத்தை யார்க்கும் கொடுக்காமலும் தானதர்மங்களைச் செய்யாமலும், தன்ப்பிரயோகத்து செய்யாமையும், வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களை. அடுத்து வருகிறவரோடு தனவு கல்கித்தும் கோபித்தும் ஜீவிக்கிற மனிதரை "சூசிமுகம்" என்று நரகத்தில் தள்ளப்படுகிறதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அங்கேயுள்ள சூசிமுகத்தைக்கொண்டு கொத்திக் கிறுகையும் முறிக்கையும், பல உபத்திரவஞ் செய்கின்றது. குற்றங்கள் செய்கிறவர்களுக்கு அதந்தனுஸாரணமாகப் பிரதிவிதிகளைச் செய்யத்தக்க அற்றமில்லாதையுள்ள அநேக நரகங்களைத் தையாறு செய்துகொண்டு, இந்தப்படி வேத புராணங்களைக்

கொண்டு போஷிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆத்மாக்களுடைய கர்மத்துக்கனுசாரமாகப் பலத்தை அனுபவிப்பதற்காகவேண்டி ஜன்மங்கள் எடுக்குமென்றுண்டானால் மேற்சொன்ன நரகங்களை யென்னத்துக்காக நியமிக்கப்பட்டது.

அதுவுமல்லாமல் கிறிஸ்தவ ஜனங்கள் மனுஷியருடைய ஆத்மகள் தங்கியிருப்பதற்கு "ஷியோல்" என்றும், "கிஹேனா" என்றும், இன்னும் சிலர் "ஆதேஸ்" என்றும், "லிம்போ" என்றும், முதலாகிய ஆறேழு ஸ்தானங்களில் ஆத்மாக்கள் தங்கியிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இப்படியெல்லாமிருக்கும்போது ஜநநங்கொண்டுள்ள பிரயோசனமென்ன?

508 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—ஒரோ மனிதர்க்கும் அவரவருடைய கர்மத்துக்கனுசாரமாக மூன்றுவித தெண்டனைகளிருக்கின்றது. அப்படி விதிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று தெண்டனைகளாவது, ஆதிதெய்வீகமென்றும், அத்யாத்மீகமென்றும், ஆதிபௌதீகமென்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சிசு உதரத்தில் ஜாதமாகி அவயவங்கள் பூர்ணங்களாகி ஆறும்மாஸம் முதல் பத்தாம் மாஸம் வரையும் உதரத்திலிருக்கிற ரத்தம் மர்த்தித்து வருகின்ற வாயுக்களை உச்சுவாஸம், நிச்சுவாஸம் செய்து அவைகள் தேகமெல்லாம் பரண்டு கை கால்கள் நீண்டு மடக்குவதற்கும் சுவாஸ வியாபாரங்களில் மிக்குகின்றதற்கும் ஸாதி:—மனதினைச் செலுத்தி ஸாக்கின்றதற்கு வழிபோகவில்லாமல் துக்க ஸாகரத்தில் ஓடிவில் பத்தாம் மாஸத்தில் ஜநிக வாயுவின் பலத்தால் திக்கி நெருக்கி பெப்படியும் வெளியில் பிரவேசிக்கையும் தன்மையமுண்டாகிய கஷ்டப்பாடுகளைக்கொண்டு அழுகுகையும் செய்கின்றது இதை ஆதி தெய்வீக தெண்டனையென்றழைக்கப்படுகிறது.

முன்சொன்ன ஆதி தெய்வீக தெண்டனையெல்லாம் அநுபவித்து லோகத்தில் மனிதனாகப் பிறந்து ஈ, எறும்பு, அரணை, பாம்பு, தேள், முதலிய விஷ ஜந்துக்களாலும், ஸிம்ஹம், புலி, கரடி, ஆனை, முதலிய துஷ்ட மிருகங்களாலும், பாஷாணம், அபின் முதலிய விஷ பதார்த்தங்களாலும், துப்பாக்கி, கட்டி, வேல், வாள், முதலிய ஆயுதங்களாலும், ஆபிசாரம், கூடபத்ரம், முதலிய தந்திரங்களாலும், இடி, மின்னல், மரம்விழல், நெருப்பு பிடிக்கல், பூகம்பம், முதலாகிய அப்ரதிக்ஷித விபத்துக்களாலும், அதிக மருந்தல், சுவாஸம் முட்டல் முதலாகிய விக்னங்களாலும், மற்றோரோ காரணங்களாலும், நேரிடுகின்ற பயங்கர விபத்துகள்க்கெல்லாம் உள்ப்பட்டு கஷ்டப்படுகின்றது. இதற்கு ஆதி பௌதீக தெண்டனையென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஒரோ ஆத்மாக்களும் ஸ்தூல தேகத்தோடுகூடி செய்திட்டுள்ள பாவங்களுக்கு அந்த ஸ்தூலத்தை விட்டு வேறொரு ஸ்தூலத்தி லடைகிறதுவரை இடையிலுள்ள காலத்தில் அநுபவிக்கின்ற கஷ்டப்பாடுகள் நரகதெண்டனைகள் இவைகளை இருபத்

தெட்டு விதமாகப் பிரித்து ரௌரவாதி இருபத்தெட்டு நரகங்கள் உண்டென்று வியாஸமஹர்ஷியால் ரசிக்கப்பட்டு புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேற்சொன்னவிதம் ஸ்தூலத்தைவிட்டு மறு ஸ்தூலம் எடுப்பதற்கிடையிலுள்ள காலங்களில் அநுபவிக்கின்ற தென்னலையால் ஆத்மாக்களுடைய கர்மம் ஒழிந்துபோகிறதென்று நினைப்பது கூடாது.

சூக்ஷ்மத்தோடுகூடி ரௌரவாதி நரகங்களில் அநுபவித்த கஷ்டங்கள் கூடாமல் மீதியுள்ள கர்மதென்னலைமயினிமித்தம் வேறொரு ஸ்தூலமெடுத்து அந்த ஸ்தூலத்திலும் கூன், குருடு, செவிடு, ஊமை, முதலாகிய அங்கபங்கங்களாலும், கை, கால், முதலாகிய அங்கங்களுடைய அளவுகள் குறைகின்றதனாலும், குஷ்டம் முதலாகிய மஹா வியாதிகளாலும், கூடாமல் நாலாயிரத்தி நானூற்றி நாற்பத்தெட்டு, விதமான வியாதிகளாலும், அதைக் கஷ்டப்பட்டு அநுபவிக்கவேண்டும். இத்தோடுகூடி முடிந்ததென்றும் நினைக்கக்கூடாது. மீண்டும் அநேக ஜன்மங்களில் எந்தக் கர்மங்கள் செய்கின்றனவோ ஆபதுபோலவே மறு ஜன்மத்திலும் மறு லோகத்தில் அநுபவிக்கவேண்டும். இப்படி ஜன்மங்கள்தோறும் ஆத்மாக்கள் அதனையே அநுபவித்து தன்னந்தானதிகிறதுவரை கஷ்டங்களநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றனவென்றறிந்துகொள்க.

509 1-ம் பிரதிவக்கீல்:—இறந்ததில் பின்னீடு சரீரத்

தில் நின்றும், விட்டுபிரிந்த ஆத்மாவில் சிலது கர்மத்துக்கேற்ற ஜன்மங்களிகாரார்த்தம் வேறே யோனிகளில் பிரவேசிக்காமல் காளி, கூளி, குட்டிச்சாத்தான், மாடன், மூடன், பெஷி, ஆத்தான், அறுகுலை, இன்னும் பலதுர்தேவதை யென்று பேர் அழைத்துக்கொண்டு வருகின்றதல்லவா? இறந்துபோன சரீரத்திலுள்ள ஆத்மாக்களுக்கு மறுஜன்மம் உண்டென்பதற்கு இது உண்மையாகிய தெளிவெங்கில் இவைகள் இந்தப்படி நிராதாரங்களாக அலைந்து திரிவதற்கு காரணமென்ன? இந்தப்படி ரூபதாரிகளாகிய ஆத்மாக்களுடைய ஆகிர்தியில் சத்தமும் பிரகிருத்திகளும் ஒன்றே. இந்த ஆத்மாக்கள், அவைகளை தெளிவிக்க அநேகம் சாலிகள் எப்போதும் தயாறுண்டு. இவைகளில் சிலதினை மாந்திரத்தாலும், சக்கிரத்தாலும், ஆவாஹித்து வருத்துகின்றது. பிறகு இவையில் சிலருக்கு பூசை, பலி முதலிய சோடசோபசாரஞ் செய்து வசப்படுத்துகையுஞ் செய்கின்றது. இப்படியே சில கிறிஸ்துவர்களிலும், "மேலாக்" என்றும், ஓல்பென்றும், சாத்தான் வயன்னும், அஸாவீல், ஜின், முதலாகிய அநேக பிசாசுகள் உள்ளதாகச் சொல்லுகின்றது. பிசாசிக விஷயத்தில் ஏற்படுகின்ற அநேகம் மாந்திரீகன்மார் பலஜாதியிலும் உண்டு. அவர்கள் தாங்கள் வசப்படுத்திவைத்திருக்கின்ற பிசாசின் சேவையாலும், சகாயத்தாலும் இறந்துபோன தேகத்தையே காட்டிக்கொடுக்கிறார்கள். அதற்கநேக திருஷ்டாந்த உபமையு

முண்டு. எப்படியும் பிசாசுகள் உண்டென்பது வாஸ்தவமேயாம். அப்போது இறந்துபோன ஆத்மாக்கள், பிசாசாகவிருந்தால் ஜன்மங்களில் புக் ஜெனிக்கின்ற ஆத்மாக்கள் ஏது? அதனால் புனர் ஜன்மம் இல்லையென்று தெளிகின்றது. அப்படி யின்றிப் உண்டானால் இவையெல்லாம் என்ன? யென்று சொல்லுகின்றது.

510 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—நீங்கள் சொல்லுகின்றது போல பக்ஷி என்றும், ஜின்னென்றும், அநேகம் பிசாசுகளும், துஷ்டதேவதைகளும், உண்டென்பதற்கு தர்க்கமில்லை. இவைகளை அஞ்ஞானிகள் ஆராதிக்கும், பூஜிக்கும் வருகின்றது உண்மையேதான். ஆனால் இவைகளைக்கொண்டு கர்மிகளாகிய மாந்திரிகர்கள் யந்திரம், சக்கிரம், மந்திரம், இவையெல்லாவற்றிலும் தந்திரம் முதலாகியவைகளை உண்டாக்கி "ஓம்-கவ:" என்ற அக்ஷரத்தினிடையில் அதாவது பிசாசுக்குச்சேர்வையுள்ளது போல சிலதந்திரங்கள் செய்கிறது. அதாவது அதாதுக்கு தகுந்த வர்ண்ணமிருந்தாங்களை சேர்த்து மந்திரம் உண்டாக்கி புஷ்பமாலைகளாகியவை: ருத்திராக்ஷ மாலைகளை, பூக்களாலேயே உருக்களை ஜபித்து கட்டுக்களு, ஆண் கோலங்களு, முதலாகிய சுருக்களால் சக்கிரத்தின் கடுவில் சத்துருக்களாகியவருடைய பேரையும் வரைந்து மாரணம், பேதனம், தாவனம்முதலாகிய துஷ்ட கர்மங்களைச் செய்துவருதுண்மை யல்லவோ? சத்தியமே. அப்போது புனர்ஜன்மமொன்றுண்டென்பது

எப்படி? அப்படியிருந்தால் இந்தப்படி இவைகள் பிசாசுகளாக அலைந்து திரிகின்றது எதற்கு என்றல்லவோ உங்களுடைய கேள்வி? இதின் ஆவர்த்திச்சாவர்த்திக்கு சொல்லுவதில் யாதொரு பிரயோசனமும் இல்லை. ஆகையால் சொல்லுவதைக்கொஞ்சங் கேள். மனிதரில் ஆரொக்கிலும்வல்ல காரணவசாலும் அகாலமரணம் சம்பவிக்கின்றதானால் அந்த ஆத்மாக்கள்தான் பிசாசுகளாக சஞ்சரித்து ரூபத்தையும், உண்டுபண்ணி அலைகின்றது. காலம் பூர்த்தியாக இறந்துபோகிற ஆத்மாக்கள் அப்போதே யோனிபேதக்கூடிப்புகுகின்றது. இப்போது தெரிகிறதா? இனியாதும் யோசித்து பேசும்? வீண்தர்க்கஞ்செய்து வீண்காலம்போக்கிறதில் என்ன? பிரயோசனம், ஜாதகவிகல்பமென்று சொல்லப்படும்.

511 1-ம் பிரதி வக்கீல்:—ஆத்மாவென்பதை அகண்ணமென்று விதிக்கிறதன்றி, அது கண்ணமாகிறதில்லை அகண்ணமென்றது ஓரிடத்துள்ளப்போது, மற்றோரிடத்தில்லாததுக்கு கண்ணமென்று சொல்லும். அக்கண்ணமென்றதை சரீரத்தோடுஞ் சேர்த்து சொல்லலாம். ஆகாசமென்றது நயமுடைய மாம்சக்கண்ணுக்கு தோன்றக்கூடிய ஒன்றுமில்லாததும் வெட்டவெளியுமானதுமாயிருக்கின்றது. இந்த ஆகாசமென்றுள்ளதின் சமுக்கெவிடத்துங்காணும் அது குளியல்தலத்தின் யெங்கேயுங்காணிக்கும் காற்றில் ஆகாசமுண்டாவென்று விசாரிக்கின்றதானால், அந்தக்காற்றை நீக்கிட்டு பார்த்தால்

அங்கேயுமதுண்டென்று நமக்கு பிரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடும். அக்கினியிலுமுண்டு, தண்ணீரிலுமுண்டு, வெங்கேயுமுண்டு, ஆகாசமில்லாதவிடமில்லை.

ஆனால் சரீரத்தை யெல்லாவிடத்தும் ஒரு சரீரத்தை ஒரே சமயத்து காணமுடியாது. மக்காவிலுள்ள ஒருவனுடைய சரீரத்தை மதீனாவில் தேடியால் காணுகிறதில்லை. கடலில் ஸ்திதி செய்கின்ற ஒருவன் சரீரத்தை கரையில் தேடினாலகப்படமாட்டாது. ராமேசுவரத்துள்ள ஒருவனை காசியில் தேடினாலகப்படமாட்டாது. ஆனால் ஆத்மாவெங்கும் வியாபித்திருக்கிறதினால் அதை யோரிடத்துண்டென்றும் மற்றோரிடத்திலில்லையென்றுஞ் சொல்லமுடியாது அதெல்லாவிடத்து நிறைந்திருக்கிறது.

ஆகையால் சரீரத்தைப்போல் அல்லாமல் ஆகாசத்தைப்போல் எல்லாவிடத்தும் வியாபித்திருக்கின்ற இந்த ஆத்மாவை தேகத்தைவிட்டகற்றினால் மீண்டும் அந்த ஆத்மாவு பிரிந்ததுபோல வேறொரு ஜன்மத்திலும், அடைகின்றதென்றும், எப்படி சொல்லத்தகும்? உதாரணமாக, கெடாகாசத்திற்கும், மடாகாசத்திற்கும், உள்ள வித்யாஸத்தைக் கொஞ்சம் ஆலோசிப்போம். குயவனால் மண்ணுகொண்டு உண்டாக்கப்பட்டதும், கோளரூபமாயுள்ளதும், வட்டமாக மேல்பாகம் திறந்துள்ளதும், ஆன ஒரு குடத்திலுள்ளிலுள்ள வஸ்துவும், மஹாகாசத்தில் அடங்கியுள்ள வஸ்துவும், ஒன்றுதானல்லவோ? அப்படி கெடாகாசத்திற்கும், மஹாகாசத்திற்கும், யாதொரு வித்யாஸமும் பேதமும் வருகிறதில்லை. அந்தப் பானையை உடைக்கிறதானால் அதனுள்ளிலுள்ள ஆகாசம் மஹாகாசத்தில் கலந்துவிட்டது மீண்டும் அதனைப் போக்கிறதற்கு ஸாதிக்கின்றதில்லை குடம் உடைந்த விடத்தில் வேறொரு குடத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்தால், அதில் நிறைந்திருக்கின்ற ஆகாசம் முன்னுடைந்த குடத்திலுள்ளதல்ல அதுதானென்று நினைக்கவுங்கூடாது. இன்னுமொருவன் அகண்ட ஸமுத்திரத்தில் நின்று ஒரு கைஜலம் அள்ளி யெடுத்தால், பிறகு அதே விடத்தில் அந்த ஜலத்தைவிட்டு மீண்டு அதே ஜலத்தை அதே விடத்தில் நின்று அள்ளி யெடுக்கட்டும். அப்படி யொருவன் விசாரித்தால் அது முடிகிற காரியமா? முடியவே முடியாது. இதுபோலவே ஆத்மாவு '84' லக்ஷம் யோனிகளும் ஒவ்வொன்றிலும், அதாவது யோனிகளிலும், தனித்தனியாக நின்றதுபோலவும், காணப்பட்டாலும், எல்லாச் சரீரத்தையும் வெடிக்கின்ற அவஸரத்திலும், சேர்ந்துகொள்ளும். சேர்ந்ததில் பிறகு அதற்கு மாற்றமுண்டாகிறதில்லை.

அரூபவும் அகண்டவும் மாகையால் அந்தவிதஞ் சேராதையுமிருக்கிறதில்லை. எல்லா ஆத்மாவும் அகண்டமென்று வருவதானால், அவையெல்லாம் அடங்கிறதெங்கே? எல்லாம் ஒன்றுதான் ஒன்றானால் கெணிக்கிறதெப்படி? எண்ணுவதெவ்விதம்?

பிரத்யேகம் அதற்குப் பிரித்து உண்டென்பது யெப்படி? இப்படியெல்லாமிருக்க ஜன்மமுண்டென்பது யென்ன? இனியெந்த நியாயத்தைக்கொண்டு சொல்லுவீர்.

512 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—அகண்டமல்லாது கண்டமல்ல. ஆத்மா வியாபிக்காததாகிய ஸ்தலமுமில்லை. அதுண்டாகாததையுள்ள வஸ்துவுமில்லை அதுகாணாததையுள்ள வஸ்துமில்லை. இவையெல்லாம் சரிதான், என்றாலும் அது தேகத்தாளெல்லாம் தன்னைத் தானே அறியமுடியாது. அகண்டதத்வத்தின் பிரகாரம் மறைத்திலு மறைத்தாயும், அணுவினணுவாயும், யிருக்கும் விதமுள்ள சக்தியுமதற்குண்டு ஆங்காரம் துவக்கியுள்ள மும்மலங்களால் அது சூழ்ந்திருக்கின்றது வரைக்கும், தான் ஆரென்றும், தன்னுடைய ரூபமென்ன வென்றும் கூடி அறியாதிருக்கின்றது. முடிவில் தானே தனியென்று அகங்காரங்கொண்டிருக்கின்ற அது காரியகாரணங்களை எல்லாம் நீக்கி சுத்தப்படுகின்ற சமயத்தில் ஏகமவுனத்திலடங்கி மவுனமே ரூபமாயிருக்கின்ற நிராலம்ப பராபர வெளியிலிருக்கின்றது. ஆகையால் ஆத்மாவை அகண்டமென்று நீங்கள் ஸ்திரப்படுத்துகின்றதானாலுஞ் சரி, லோக வியாபரிப்புக்காக மாயையுடைய சேஷ்டையால், நாலாயோனிகளிலும் நுழைந்து, ஜன்மத்தக்கநுஸரணம், நன்மையோ, தின்மையோ, செய்து தேகத்தைவிடுகின்ற அவசரத்தில், வீண்டும் ஜன்மத்துக்கநுசரணம் கர்மம், கர்மத்துக்கநுசரண

மாக ஜன்மமெடுக்குமென்று, நான் இதனால் ஸ்திரப்படுத்துகின்றது. ஆத்மா ஜன்மமெடுக்கின்றதில்லை என்ற உங்களுடைய அபிப்பிராயப்பிரகாரம் பூலோகத்திலநேக ஜனங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இப்படி அபிப்பிராயப்படுகின்றதில் அநேகம் பேதங்களுண்டு ஒருகூட்டத்தார் ஆத்மாவை அகண்டமென்று தன்னை வருத்துகின்றதானாலுஞ்சரி, அல்லது தேகத்துக்குசிதமாக அநேக பிரிவுகளாய்ப் பிரிந்தென்று சொல்லுகின்றதானாலுஞ் சரி, சரீரத்தைவிட்டதில் பின்னீடு அந்த ஆத்மா ஜனனத்தில் நுழைவதற்கும் தான் செய்திட்டுள்ள தர்ம கர்மங்களெவ்வளவோ அதற்கநுஸாரணமாக சுகதுக்கங்களநுபவிக்கப் போகிறதில்லை யென்றும் சொன்னால் ஜனனமென்றுள்ளது போல ஒரு மனிதன் பூலோகத்தில் ஜநித்து அவன் பிராப்தனாகி ஸந்தானங்களைப் பெருகச் செய்து இந்தப்படி புத்திரற்கு புத்திரரையும், புத்திரிமாற்கு புத்திரிமாரையும், தலைமுறைக்குத் தலைமுறையாகி வழக்கப்படுத்தி வைப்பதுவே ஜனனமென்றும் இப்படியுமில்லையானால் நாளொன்றுக்கு ஒருவனுடைய குணம் ஏதெல்லாம் விதத்தில் பேதப்பட்டு போகுமோ அந்த பேதங்களெல்லாம் ஜன்மங்களென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. வேறே கூட்டத்தினர் ஆத்மா ரூபமற்றதாயிருந்தும், அது அப்போதைக்கப்போது தெய்வத்தால் நூதனவாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதர்க்கல்லாமல் வேறு, மற்றவைகளுக்கும் அது கொடுக்கப்படுகின்றதில்லை என்

னும் ஆத்மா லோகாந்த பரியந்தம் ஓரிடத்து போய் பதுங்கி ஸ்திதி செய்கிறதென்றும், பிரளயாந்தத்தில் சிருஷ்டிகர்த்தாவால் மோக்ஷமோ நரகமோ அதற்கு கொடுக்கப்படுமென்றும், அபிப்பிராயப்படுகின்றது. அதல்லாமலும் அநேக அபிப்பிராயங்களுண்டெங்கிலும் இங்கே அனாவசியமென்று தள்ளி முன் சொன்ன கக்ஷிக்காருடைய அபிப்பிராயத்தோடு உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை உத்தரிக்கின்றது.

ஆதிகக்ஷிக்காருடைய அபிப்பிராயத்தைத்தானே முதலாகி விசாரிக்கும்போது பூலோகத்தில் தெய்வம் ஆத்மகோடிகளை ஜனிப்பித்தாவசியமென்ன? ஆத்மாக்கள் தாங்களுடைய ஜீவிதகாலத்தில் நன்மை தின்மைக்கேற்ற ஜன்மங்களெடுத்து நன்மை, தின்மைகளனுபவிக்காமலிருந்தால் அந்தப்படியுள்ள ஸிருஷ்டிப்பினாலுண்டாகிய பலவத்தென்ன?

இப்படி சிருஷ்டிப்பினையும்விட்டு தெய்வம் சும்மா மவுனத்திலிருந்தால் நன்றாயிருக்குமல்லவா? அந்த விதம் அவன் ஸிருஷ்டித்தாலும் எல்லாரையும் ஒரே கண்ணாக சிருஷ்டித்து அவஸான காலத்தில் ஒரே விதமாக வெடுத்துக்கொள்ளுகின்றதல்லவோ? எப்படி வேண்டியது? இப்படியல்லாமல் சிலரை விரூபிகளாயும், சிலரை சிறியவர்களாயும், சிலரை பெரியவர்களாயும் இப்படி பலவிதமாக சிருஷ்டித்து உலகத்தை அலங்கோலப்படுத்தியிருக்கின்றதென்னத்துக்காக? அப்போது தெய்வப் பிரீதியுடையவனே என்ற சில கேள்விகள் வெளிப்படுத்தவேண்டி வரு

கின்றதென்றால் இதற்கு ஒரு சமாதானமுண்டு. பூலோகத்தில் பிறந்ததின்பின் ஆத்மாக்கள் தனக்குத் தானே அறிவைப்படித்து ஞானத்தில் மூழ்கி பூர்ணமான படிப்புண்டாகவேண்டுமென்று நினைக்கிறது. இதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. அந்த மாதிரி சரிப்படுமோ? இல்லையோ? வென்று தெய்வத்துக்குத் தெரியாதல்லவா?

மனிதரைச் சும்மா படைத்து பலவிதமாக வர்ணித்து வித்யாஸப்படுத்தி ஸிருஷ்டித்ததினால் தெய்வத்துக்குண்டான பலனென்ன? சுத்த பிராந்தியோடுகூடி ஒருவன் ஜனிக்கிறான். அவன் தன்னுடைய ஆயுஷ்காலமெல்லாம் அப்படியேயிருந்து இறந்துபோகிறான். அந்தவிதமுள்ளவனை தெய்வம் பூலோகத்தில் ஏன் ஸிருஷ்டிக்கவேண்டும்? அவனையேன் மரிப்பிக்கவேண்டும்? அவன் வித்தையைப் படித்து ஞானத்தில் மூழ்கின்றதற்கு அறிவு கொடுத்திட்டுண்டோ? இல்லையோ?

இப்படியானவிது தெய்வத்துடைய விளையாட்டோ? விளையாட்டுக் குழந்தையோ? இனிரண்டாம் கக்ஷிக்காருடைய அபிப்பிராயத்தையுங்கூடிப் பார்ப்போம். அப்போதைக்கப்போது ஆத்மாவை ஸிருஷ்டித்து மனிதனு மாத்திரங் கொடுத்து அவனை மாத்திரம் லோகத்தில் ஜீவிப்பித்து அவன் செய்கிற பாவ புண்ணியத்திற்காக லோகாவஸானத்தில் ஆத்மாக்களுக்கு தத்தல்கிரியானுஸாரணம் மோக்ஷ நரகங்களைக் கொடுக்குமென்றால் இதென்ன விதமாகிய

காரியமென்று சூத்திரதாரி தெய்வமாயிருக்கையில் யந்திரமாகிய மனிதன் என்ன செய்கின்றது? கயறு பிடித்திருக்கிறவன் எப்படி அந்தக் கயற்றை ஆட்டுவானோ அப்படியே ஆடுகின்ற பிரதிமையைப்போல மனிதன் இருக்க அவனை தெய்வம் ஆட்டி அலைத்து பாபத்திலுள்ளிலாக்கி நரகத்தில் தள்ளுகின்றதா தானால் இதையுங்கூடி தெய்வ லக்ஷணத்தில் கூடுமோ? இது நியாயமாகுமா? ஒருகால் அப்படி உண்டென்று வந்தாலும் ஆத்மாவு ருபமற்றதும் அகண்ணவுமாயிருக்கும்.

விஷயத்தில் லோகாவானவினத்திலுங்கூடி அதனை அநேகமாகப் பிரித்து ஆத்மாவு அவஸானத்திலும் அநேகமாயிருக்குமென்றுள்ளதனைப்பற்றி விசாரிக்கவாமென்றல்லாமல் இது ஒரு பெரிய வியாதிக்கியமென்று சொல்லுதற்கு எனக்குத்தானே பெரிய வெட்கமாகவிருக்கின்றது. அதனால், ஹே! மிஸ்ற்றர், லால நாயகம்! ஆத்மா அகண்ணவும் யேகவுமாயிருந்தாலும், மாயையால் அநேகமாகப் பிரிந்து கர்ம ஜன்மங்களில் உருண்டு கர்மங்கள் உள்ளது வரை அந்த மாதிரி பிரிந்ததுபோலிருந்து எல்லாம் முடிந்தால் அது ஏகமாக முடிந்துபோவதென்று இதனால் தெரிந்துகொள்ளவும்.

513 1 ஒன்றும் பிரதி வக்கீல்:—ஜன்மமுண்டென்று நீங்கள் சொல்லுகிறது சரியென நான் அதனோடு யோசிக்கலாமென்றால் போன ஜன்மத்தில் ஏதேது விதமாயிருந்தீர்? யெப்படி பெரியவரானீர்? எப்படி

ஜீவித்தீர்? யெப்படி இறந்தது? என்றதெல்லாம் ஆத்ம கோடிகளுக்கு அல்பமெங்கிலும் அறிவில்லையோ? அப்படி ஜனித்ததும் மரித்ததும் வளர்ந்ததும் உண்மையாயிருக்குமேயானால் கொஞ்சமெங்கிலும் ஆத்மாவிடைய ஓர்மையில் இருக்கவேண்டியதல்லவா? அந்த விதம் கொஞ்சமும் நினைவில்லாமல் முற்றிலும் மறவாகி மூடியிருப்பதற்கென்ன காரணம்? எவ்வளவோ வருஷங்களுக்கு முன்னடந்த ஸங்கதிகூடி ஓர்மையில் வருகையும் செய்கின்றதே. அப்படியிருக்க யிந்த ஆத்மாவுக்கேன் ஓர்மையில் படாதிருக்கக்காரணமென்ன?

514 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—ஹே! ஸார்போன வாரத்தில் மூன்றினாளில் சாப்பிட்டதின் பின் நீங்கள் உபயோகித்த சாதன மென்ன? காலையில் நடந்தகாரியமே தெரியவில்லையே ஏன் வீண் கேள்விகள்கேட்டு வீண் காலம் போக்குறீர்? ஒன்றும் வேண்டாம் இதுமட்டுஞ் சொல்லும் தனக்கு நினைவுவந்ததுமுதலிதுவரை எத்தனை தட்வை சவரஞ்செய்யிவித்தீர்கள்? போன வருஷத்தில் எத்தனை மழை பெய்தது? இப்படிப் பட்ட கேள்விக்கு நீங்களோ உங்களுடைய கூட்டரோ சத்யமான விடை கொடுக்குமா? சந்தேகமா? அதுபோனாலும் போகட்டும் உங்களுடைய ஐந்து முதல் பத்து வரை வயதினுள்ளில் யென்ன என்ன? செய்தீர். இதனிடையில் நடந்த சம்பவங்களை ஓர்மைக்கு கொண்டுவர முடியாதா? நீங்கள் கெர்ப்பத்திலிருக்கும்போது என்னவெல்லாம் நடந்திக்கொ

ண்டீர்? ஏதெல்லாம் அதிசயங்கள் கண்டுகொண்டும்? உமது தாயாரெப்படி யும்மைத்தாங்கிக்கொண்டிருந்தார்? எப்படி ரக்ஷிக்கப்பட்டீர்? யெப்படி கெர்ப்பந்தரித்து இந்தவிதமாகிய கேள்விக்கு தாங்களெப்படி பதில் கொடுக்கப்போகுறீர்? வயது பெருகுந்தோறும் தன்னை பஞ்சேந்திரியங்களுடைய விஷய சம்பந்தமாகி அறி விஷய போகக்கூடாமல் ஓர்மையுண்டாகின்றதல்ல.

மாணிக்கமாகிய ரத்தினத்தை மூடிவைப்பது போல ஆத்மாவாகிய மாணிக்கத்தை விஷயங்களாகிய சிற்பியில் மூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த மெழுகை தியானம் என்கிற நெருப்பைக்கொண்டு உருக்கி ஓடித்துவிட்டால் அந்த மெழுகுருகி தாழும்போது நாளுக்கு நாள் அது கரைந்துபோகக் கர்மமுங்கரைந்து பிறகு அந்த மரணத்துக்கு முன் மாணிக்க காந்தியென்ற சுடரைக்கண்டு சந்தோஷமடையலாகும். இதேவிதம் சகல தனுகரண, புவன போத அந்தகாரங்களிலெல்லாம். ஜொலித்துதான் அங்கீகரித்த ஜன்மங்களையும், அதாது ஜன்மங்களில் நடந்த சம்பவங்களையும், அநுபவபூர்வமாக அறிந்துக்கொள்ள வேண்டியது. இந்தவிதமுள்ள பூர்வ ஞானமுள்ளவருக்கே யல்லாது மற்றவர்களுக்கு அந்த ஜன்ம விசேஷம் விளங்கமாட்டாது. அல்லாமலும் அஞ்ஞானத்தால் நிறைந்துள்ளவர்கள் எப்படி அறியக்கூடும்?

515 1-ம் பிரதி வக்கீல்:—சத்தம், ஸ்பரிஷம், ரூபம், ரஸம், கெந்தம், மென்ற ஞானவிஷயங்களை ஆத்மா

வென்று சிலரால் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ஐந்து ஞான விஷயங்களும் ஜீவன்போக்கும் போது ஐந்தும் ஐந்துவழியாக ஓடும். யெப்படியென்றால் சத்தம் ஆகாசத்திலும், ஸ்பரிசம் வாயுவிலும், ரூபம் அக்கினியிலும், ரஸம் ஜலத்திலும், கெந்தம் பூமியிலும், இப்படி அதாதினுடைய சைதன்யத்தையே தேடி அதாது அதனுடைய சொந்த பந்துவில்போய் சேருகின்றது. இப்படி அதாதினுடைய சைதன்யத்தில் அடங்கிப்போகிறதினால் பின்னீடு மறு ஜன்மமென்பது எது?

516 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—நியாயமாகிய வழியைக்கூடி அந்வேஷிக்கின்றதானால் உங்களுடைய தாரனை சரித்தான். என்றாலும் ஒரு காரியம் விசாரிக்கெண்டதுண்டு. அதாவது: ஆத்மாவுக்கும், சரீரத்துக்கும், ஐந்துபடிகளுண்டு அவைகளாகின்றது ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், காரணம், கூடஸ்தம், பிரஹ்மம், என்றவைகளென்று சொல்லப்படுகின்றது. இவையில் ஸ்தூலமென்றுள்ளது ஜீவனோடு கூடியிருக்கின்ற பிரத்யக்ஷ சரீரமென்று அதற்கு பெயர் சொல்லப்படுகிறது. பிரமமென்றுள்ளது பிரஸ்தூத ஜீவனுடைய ஆத்மாவாகிறது. இங்கே மேற்படி ஐந்து தேகமென்று சொல்லப்படுகின்ற ஒருமனிதன் சாகின்றதானால் அவனுடைய ஸ்தூலசரீரம் மாத்திரம் பிரிந்து இந்த ஸ்தூலத்திலுண்டாகிற பஞ்சபூதங்களும் அததின் பூதங்களில் போய் அலைகின்றது. பின்னீடு அவனுக்கு சூக்ஷ்ம, காரண, கூடஸ்தா,

பிரஹ்மம், யென்றுள்ள நாலு சரீரமுண்டு இந்த ஸ்தூல தேகத்தோடு கூடியிருக்கின்ற பாபியாகிய மனிதன் ஸ்தூல நோட்டமென்றுண்டு. இந்த ஸ்தூல நோட்டத்தினால் மனிதருடைய மரணத்தை அவன் நோக்கின்றசமயத்தில் இதுதானே அவலான முடிவென்று விசாரித்து கண்டுகொள்ளுகின்றது. சூக்ஷமங்கள் முதலாகிய மற்று நோட்டங்கள் அவனுடைய கர்மநாசத்திற்காக்கியிருக்கின்றது. கர்மநாசம் வருத்தி மற்று நாலு கோட்டங்களையும் அடைந்திருக்கின்ற ஞானிகள் சிக்கிரத்தில் இதனைச் சரிப்படுத்தியிருக்கின்றது. ஏன்றால் பிரதி ஆத்மாவும் பஞ்சபூதங்களோடு கூடி பஞ்சபூத கோட்டங்களையுங் கூடி அடைந்து சாகாமல் ஒன்றிலொன்றை யொடுக்கிக்கொண்டிருக்கும் விதம் சொயம்பிரகாசமாயிருக்கின்றது.

சாக்ஷாத்கார பாபிரஹ்ம சொருபிக்கு இஷ்டமாகின்றது. மனிதர் தங்களுடைய சொந்த வினைகளாலும், மூடத்தன்மையாலும், ஸ்தூலதேகத்தை அடிக்கடி விட்டு மரிக்கின்றது. ஸ்தூல சரிரத்யாகத்தால் ஞான சக்தி யுண்டாகின்றதேயில்லை. ஸ்தூலத்தோடு கூடியிருந்துதான் ஞானமடையவேண்டியது. ஹே! சார்! ஸ்தூலக்ஷேத்திரத்திற்கு மாத்திரம் பிரகிறதேஹம் நாசமடைந்ததாகக் காணப்பட்டதல்லாமல் மற்ற தேகங்களும் மரித்ததென்று சொல்லக்கூடாது. இதைப்பற்றி கொஞ்சம் பிரசித்தஞ்செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆனால் சமய துர்ப்பலத்

தால் இப்படி சுருக்கிச் சொல்லவேண்டியதாயிருக்கின்றது.

517 1-ம் பிரதி வக்கீல்:—சிலர் ரத்தத்திலுள்ள சூக்ஷ்மாக்கினியையும் ஆத்மாவென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. அதெவ்விதமென்றால் ரத்தத்தினால் மாத்திரம் புஷ்டியை பிரப்பித்து ஜந்துவுகளுக்கும் நல்ல சத்துமான கனைக் கொடுத்துவருகிறதென்றும் ரத்தம் கெட்டு பலக்ஷயபடுகின்ற காலம் அதனுடைய சூக்ஷம் சக்தியும் பலஹீனமடைகின்றது. அந்தப் பலஹீனத்தால் கண்ணுகள் மயங்கி காதுகள் அடைந்து, வாய்மூடி, ஸ்பர்சம் உணர்ச்சை நாவின் ருசி இவையொன்றுமில்லாமல் ஸ்திரபுத்திக்கு மாற்றம் வந்து சம்பவிக்கின்றது. அதெல்லாம் இப்படியிருக்கும்போது பிரதியேகமாகிய ஆத்மா வேறு ஒன்றுண்டானால் மேற்படி விஷயமெல்லாம் அதேவிதத்தில் யாதொரு குற்றமும் வாரதிருக்குமல்லவோ இப்போது ஆத்மா ஒன்று இரண்டு யென்று சொல்லுகின்றது? அதனால் ஜன்மமேது?

518 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—ரத்தந்தானே ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகின்ற சில வகுப்புக்காருடைய ஸித்தாந்தம் அடிக்கடி அநேகரை மிரட்டுகின்ற வழக்கமாயிருக்கின்றது. தெய்வம், ஆத்மாவ், மோக்ஷம், நரகம், முதலாகியவைகள் உண்டென்று நம்புகையும், அப்படிப்பட்ட சித்தாந்தம், வழிக்கு வழியாக ஸர்தேகத்திற் கிடையாக்கித் தீர்க்கையுஞ் செய்கின்றது, யென்றாலும் இதில் சேர்ந்து ஆலோசிக்கும்

போது. சிசுக்களாக யிருக்கும்போது அவருடைய தேகத்தில் சரியான ரத்தமும், கொழுப்பும், சூடும், பூர்த்தியாயில்லாமல் குறைந்திருக்கின்றதினாலும், "ரத்தத்தின் ஓட்டத்தினால் மாத்திரம் சக்தியுண்டாகி உயர்ந்த விதமான கொழுப்புண்டாகும்." தலை மூளையில் அதிகமாகிய உப்பும், சுண்ணாம்பு ஸத்தும், நிதான அளவாயிட்டில்லாததினாலும், விரோதி வட்டமிட்டு வருகின்ற ரத்த ஓட்டத்திற்கு லேசாகிய ரத்த தாரையின் திறவு அதிகமாயில்லாததினாலும், இந்தக் காரணத்தால் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு புத்தியும், அறிவும், கிஞ்சித்துமில்லாதிருந்து நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துவருகிறதுவரை ரத்தத்தில் சூடும் கொழுப்புமுண்டாகி அதிகமதிக விசார சக்தியுண்டாகி அறிவினால் சோபிதனாகி வித்வானாகி வருதற்கு இடையாகின்றது. அந்தப்படி ரத்தத்தின் சூடும்கொழுப்பும் முதலியவையால் புருஷப் பிராயத்தில் வந்து சரியான லோக ஞானமுண்டாகி மனிதன் மேக ரோகங்களாலும் மற்றும் தங்களுடைய ரத்தத்தைக் கெடுக்கின்றது. இவ்விதமாகக் கெடுக்கின்ற அசுத்த ரத்த ஸஞ்சாரத்தினால் தேகம், வாய், கண், மூக்கு, காது, என்னுள்ள பஞ்சேந்திரியங்களுங் கெட்டு பித்த நீரும், மேக நீரும் ஸமாஸமாக மூளையில் சென்று, பிரயோசனமில்லாததையாக்கித் தீர்க்கின்றது. சைசவம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்கியம் என்றறிந்த நானாவிதமான கால சக்கிரச் சுழலம் ரத்த ஸம்

பந்தமாகையால் ஜன்மவும் ரத்தத்தின் சேஷ்டையாகி வரவுங்கூடும். எப்படியென்றால் பலபோஷிகளாகிய மனிதர் தங்களுடைய தேகத்தில் ரத்தத்தைக் கொண்டு வேண்டுமான சூடும் தலை மூளையிலும், முதுகெலும்பிலும் நாடிகளிலும் வேண்டிய சுண்ணாம்பும் உப்பு ஸலமுமிருக்கின்றதானால் அழகும் சக்தியும் மூளைக்கு ஒருமித்து குதித்து பொங்கி ஸாரல ஜலம் (20) வயதுக்கதிகரித்து ஸ்திரீ ஸங்கமங்களுக் கேற்றவனுகியும், ஸந்ததி பெருக்கத்திற்கும், சக்தியுள்ளவர்களாக முடிகின்றது.

இவையெல்லாம் ரத்த சேஷ்டைகள்தான். ரத்தமே ஆத்மாவென்று சொல்லுகின்ற சித்தாந்தத்திற்கு அநேக உபமைகளுண்டு. இவையெல்லாம் ரெத்தத்தின் குணாகுண பேதாபேதங்களல்லாமல் மற்றொன்றல்ல. ஸாதிக்கின்ற அந்நியருடைய அபிப்பிராயப்பிரகாரம் சில ஸமயம் படிப்பும் அதிகரித்தும், அறிவு கூடியும், இவையும் ரெத்தம் என்றதின் சேஷ்டைகளேயன்று, என்றுப் சொல்லக்கூடும். ஏனென்றால் அதற்கும் அநேக திருஷ்டாந்தங்களுண்டு. அவைகளை இப்போதிங்கே எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லையாகையால், ஹே! ஸார் ரெத்தந்தானே யெல்லாவற்றிலுங் காரண பூதங்களாகி நின்றுகொண்டு யாவற்றையும் நடத்திவருகின்றது.

அப்படியாயிருந்தாலும் அந்த ரெக்தந்தானே அணைகடந்து அதிக்கிரமிக்கின்ற காலத்தில் அதனை

அடங்கி யானுவதற்கும, குறைகின்ற காலத்தில் அதனை வர்த்திப்பிக்கவும் கூடிய ஓரே காரியங்களிலும், மேலான அதிகாரத்தைக் கொண்டு ரெத்தத்தின் மேலே ரெத்தத்திற்கு ச்ரேஷ்டத்வம் கொடுத்தபோதிலும் அதிகாரன கர்த்தவ்விமுடைய மற்றொரு வஸ்து உண்டென்று நம்முடைய சாதாரண அநுபோகத்தில் பிரத்யக்ஷமல்லவோ? யென்ன? அப்போது ரெத்தங்கொண்டு சிறிதறிவுண்டாகின்றது. இப்படியானால் இந்தறிவு எல்லாம் போதும் ரெத்தத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டே யிருக்கவேண்டி வருகின்றது. அப்பிரகாரமாகையால் இந்தறிவு அந்த ரெத்தத்தை தன்னுடைய சொந்த பிரியப்பிரகாரம் நடத்தி வருகின்றது நம்முடைய அநுபவத்தில் தானே கண்டு வருகிறோமல்லவா? யெப்படி என்றால் ரெத்தம் பெருகி கொழுப்பு தடித்து மூடனுகியவனை சும்மாவிருக்கின்றவனை அடிக்கையும், அங்கேயுமிங்கேயும், அலைப்பதையும், ஓடி நடக்கையும், பலஸ்திரீகளையுமிச்சிக்கையும், அவ்வாசையினுல் பலவகை அபசாரச் செனனித்வம், கேலி துர்க்குணங்களை வளர்க்கும். இந்தப்படி தேகத்தில் மதமேறுகுணம், கொதிப்பும், சதாதூர்ச்சிந்தை அவசரத்தில் ஞானவான் பொறுத்த அறிவுடையவனுயிருந்தால் அந்த அந்தச் சமயத்திலேயே அந்த ரெத்தசேஷ்டைகளைக் கண்டித்து அவைகளை சரியானபடி கணக்காக நிவர்த்தி செய்துக்கொள்ளுவான் இவனை யாதொன்றுஞ் செய்யாது. இங்கே ரெத்தமே

ஆத்மாவென்ற சித்தாந்தத் தெளிவாகும். அறிவுள்ளவர்க்கு அது தோன்றுமலிருக்கையில்லை, என்றால் சிலருக்கு ரெத்த அதிகாரத்தால் அதிகரித்துள்ளது. அறிவின் மறைத்தலே அதில் காண்கிறதேயில்லை, யென்ற ஓராக்ஷேபம் இதனிடையில் உண்டாகக் கூடும். அதற்கு சமானமும் உண்டு ஒரேவிதமுள்ள பக்ஷணம் உபயோகித்துவருகிற யானைக்கும், கழுதைக்கும், எவ்வளவு வித்தியாசமுண்டோ அவ்வளவு ரெத்தத்தை அடக்கி ஜீவிக்கிறவர்களுக்கும் உண்டு. புத்திமான்களுக்கு அதனை அடக்கி ஜீவிக்கக்கூடும். ஆனால் மடயர்க்கும் வித்யாசமுண்டென்று சொல்லத்தகும். ஆனையுங் கழுதையும் புத்தியில்லாத ஜெந்துக்கள் இரண்டினையும் பழக்கின்ற லமயத்தில் கழுதையைக் காண் கூடுதல் அறிவு ஆனைக்கேன் உண்டாகவேண்டும்? இதற்கும் அதற்கும் ரெத்தம் ஒன்றுதானுண்டு. அந்த விதமுள்ள ரெத்தத்தையே அறிவுக் காரணமென்றுள்ள நியாயம் சரியாகவில்லையோ? இவையாண்டும் வேறுவித ஜெந்துகளில்லையோ? வென்ற நியாயம் இதனிடையில் வருகிறதென்றாலும், ஜெந்துத்தில் ரண்டுமொன்று.

ஆனால் ரூபபேதம் மட்டும் வெவ்வேறாகவிருக்கும் அப்படியானல் அவற்றின் அறிவுக்கேன் பேதம் வரவேண்டும்? அப்படியில்லாவிட்டால் வித்யாஸமெந்த? காரணம் ரெத்தமென்று சொல்லக்கூடாது? தலையிலும் மூளையிலும் வித்யாஸ மிருக்கிற தென்றோ? உங்களுடைய ஸாமர்த்தியத்திற்கு அந்த

நியாயம் இங்கே சரிவைக்கமாட்டோம் மென்றால் இதற்குக் காரணம் கர்ம்மமல்லாது மற்றேது? இந்த கர்ம்ம வசிபத்தினால் கழுதைக்கு மண்டை புத்தியும், ஆனைக்கு குற்றறிவு முண்டாயிற்று. இந்தப்படி மனிதர்க்கு அவரவருடைய கர்ம்மத்துக்கேற்றவிதம் புத்தியும், மடமையும், உண்டாகின்றது. அப்படியே ச்ரேஷ்டத்துவவு முண்டாகின்றது. ஆகையால் ஆத்மாவே அறிவு. ரெத்தம் அறிவும் ஆத்மாவுமாகிறதில்லை. ரெத்தம் அறிவுக்குக் காரணமுமல்ல. மண்ணினால் வீடு கட்டுகிறதுபோல, ரெத்தத்தைக் கொண்டு இந்தப் பஞ்ச பூத காத்மகமாகிய தேகம் ஜாதமாகின்றது தேகத்துக்குச் சலன முண்டாகின்றது. இந்த வீடாகிய தேகத்தில் அறிவாகிய ஆத்மா ஸஞ்சரிக்கின்றதல்லாதே ரெத்தம் ஆத்மாவு சேர்ந்ததுமில்லை. ரெத்தம் ஆத்மாவை நடத்துகின்றதுமில்லை. ஆகையினால், ஹே! ஸார்! ரெத்தம் ஆத்மாவாகிறதேயில்லை.

519 1-ம் பிரதி வக்கீல்:—ஆத்மாவாகச் சிலர் பிராண வாயுவைக் கருதுகிறார்கள். இறந்துபோகும்போது ஜீவனில்கூடி பிராண வாயு போகின்றது அடிக்கடி கலந்துபோகின்றது திரிகேமடங்கி வருகிறதுமில்லை. அப்போது அதற்கு மறு ஜன்மமேது?

520 2-ம் பிரதி வக்கீல்:—உங்களுடைய அபிப்பிராயம்போல பிராணனை ஆத்மாவென்று சொல்ல அநேக உதாரணங்களுண்டு. அதாவது தானே ஜீவனுடைய நிலைக்கு ஆதாரமாக விருக்கின்றது.

இந்தப் பிண்டேனும் பத்திக்கும் காரணமுமதுதான். சுவாஸ போகத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிறதும் அதுதான்.

இந்தபடி சகல காரியங்களுக்கும் பிராண வாயு ஆதாரமாயிருக்கின்றமையால், அதனையே அநேகர் ஆத்மாவென்று அபிப்பிராயப்படுகின்றதும் சத்தியமாயிருக்கலாம் நல்லது இப்போது நான் இந்த அபிப்பிராயத்தை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பழமையுள்ளவராகிய ஞானிகளும் ரிஷிகளும் இன்னும் மற்றுள்ளவரும், தாந்தங்களுடைய பரோக்ஷ அபரோக்ஷ ஞானங்கட்கு எத்திய தலவரையுங்கண்டு பிடித்ததில் மனிதருடைய உள்ளில் நின்று உச்சுவாஸமும் நிச்சுவாஸம் ஆக வீசி வருகின்ற வாயுக்கள் பத்துவிதமாகப் பிரிந்திருக்கின்றது யென்று கண்டிப்புதானே. அதாவது :—பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானனன், நாகன், கூர்ம்மன், கிர்கலன், தேவதத்தன், தனம்ஜயன், என்றவைகளாகிறது. இவற்றில் பிராண வாயு மற்று ஒன்பது வாயுக்களைவிட பிரதானமாயிருக்கின்றதும், ஜீவனுடைய ஆதாரமாயிருக்கின்றதும், ஆகையால் மற்றுள்ள வாயுக்களெல்லாம் அபேக்ஷித்து நீதானே ச்ரேஷ்டனும், ஆத்மாவும், தன்னிகரற்ற ஸ்வயம் பிரகாசனும், நித்தியனும் என்று வாழ்த்தி பணிந்தார்கள். பூரணசம்பன்ன குணச்சயம்பரப் பொருளுமாய், சகல பொருட்களுக்கும் மேலானவஸ்துவாய், எல்லா ஒளிகளுக்கும் மேலான ஒளியுமாய், சோதிப்

பிரகாசமுமாய், எல்லா அழகுக்கும் மேலான அழகுமாய், எச்சமயங்கட்கும் பொதுவாய், சிறப்பாய் விளங்கும் கடவுளே பரஞ்சோதியே. அப்பெரிஜோதியின் அணுப்பிரமாணமாகிய சிற்சோதியான ஆத்மா நமக்குள் அமைந்திருக்கின்றது. அதுவே.

மனதுடைய தியானமதே மகத்தாம் வெற்றி
மனதுடைய தியானமதே மகத்தாஞ் சித்தி
மனதுடைய தியானமதே மகத்தா மின்பம்
மனதுடைய தியானமதே மகத்தாம் யோகம்
மனதுடைய தியானமதே மகத்தா ஞானம்
மனதுடைய தியானமதே மகத்தாம் மோட்சம்
மனதுடைய தியானமதே சகலத் தியாகம்
மனதுடைய தியானமதே சித்தசித் தியாகம்.

சித்தமதே மகத்தான மாயை யாகுஞ்
சித்தமதே உடல்பொறிகளு மிருமாகுஞ்
சித்தமதே சிவனுமாஞ் சகத்து மாகுஞ்
சித்தமதே சம்சார பாசமாகுஞ்
சித்தமதே சுருதிமுத னூலு மாகுஞ்
சித்தமதே விசார முதலனைத்து மாகுஞ்
சித்தமதே குணத்தோட மனைத்து மாகுஞ்
சித்தமதே சடமசட மனைத்து மாகும்.

சித்தமிலாக் காலத்திற் சகசிவி வாசி
சிறிதுமில்லை யஃதுன தேலெவையு முண்டு
புத்திரனே யாதலினாற் சித்தர் தானே
புகல் சிவபர ஞால மனைத்து மாகுஞ்

சித்தமதை எவ்விதமுஞ் செயிக்க வேண்டுஞ்
சித்தசெயம் மாத்திரமே சகில வெற்றி
இத்தனைசெய் சித்தத்தின் செய்வு பாயம்
மேதென்னி லினியிதனை யியம்பக் கேளாய்.

சித்தமென மொருகாலு மிலையே யில்லை
சின்மயமாம் பரப்பிரம மொன்றே யென்றும்
சித்த பரிபூரணமாய் நிறைந்த தென்னுள்
சித்தம நிச்சயமே சித்தர் தன்னை
புத்திரனே வெளிதாகச் செயிப் பதற்
குரையுற்ற வுபாய மிதாற் சித்த நாசஞ்
சத்தியமாய்ச் சித்திக்குஞ் சித்தியாலுற்
சகலமுமே சின்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும்பாரு.

ரிப் கீதை.

எவருடைய மூச்சு காற்றே தெய்வமாய் விளங்கா நின்றதோ எவர்வேதத்தினால் சகலத்தையுமுண்டாக்கினாரோ அதை ஈசுவரனாகிய சர்வகுண பரிபூரணனந் தரியாமியாகிய ஸர்வேசுவரனை நமஸ்காரஞ்செய்து ஆத்மானந்த சுதாமந்த லகரியை விவரித்து முடிக்கிறேன். சுவாமி துணை.

521 ஆ-வ:—யோகியானவன் யோகத்தினால் தன்னுடைய சுவானந்தத்தை அறியட்டும். இனி மூடனாயிருப்பவனுக் கறியாது?

522 ஆ-வ:—கர்மமா கர்ம பலத்தினாலும், தர்மாதர்ம பலத்தினாலும் லக்ஷம் ஜன்மமெடுக்கட்டும்.

523 ஆ-வ:—இப்படி தள்ளிவிடலாமா? எல்லோரிடத்திலும் ஒன்றுபோல தயவு வைக்கவேண்டாமோ?

524 ச-வ:—நாம் ஐய்யோ என்பதினால் பலன் யாது? அந்த மூடன் பகிர்முகனோ அந்தர்முகனோ வென்று நன்றாய்ப்பார்த்து அவனுக்கேற்ற உபதேசம் பண்ணலாம்.

525 ஆ-வ:—இவ்விரு வகுப்பினரில் எவனுக்கு எதை உபதேசம் பண்ணலாம்?

526 ச-வ:—பகிர்முகனாகிய மூடனுக்கு கர்ம உபதேசத்தையும் அந்தர்முகனாகிய மூடனுக்கு ஆத்மாவுபதேசத்தின் ஞானத்தையும் உபதேசம் பண்ணலாம்.

527 ஆ-வ:—முன் மூடனுக்கிப்படி ஆத்மா உபதேசம் பண்ணினதுண்டோ? ஆத்மா உபதேசமென்பது யாது?

528 ச-வ:—ஆஞ்ஞவல்கியர் தம்முடைய பெண்சாதி மைத்திரிக்குபதேசஞ் செய்தார், ஆனந்தமாயிருக்கும் வஸ்து ஆத்மாவென்று காட்டும் உபதேசம் என்றறிக.

529 ஆ-வ:—இப்படியானால் விஷயங்களெல்லாம் ஆத்மாவல்லவோ?

530 ச-வ:—பெண்சாதி, பிள்ளை, தனம், பசு, பிராணிஜாதி, லோகங்கள் தேவதைகள், வேதங்கள், பூதங்கள், சகலமும் ஆத்மாவைக்குறித்து பிரியமேயன்று ஆனந்தமாக வேதஞ்சொல்லுகிறது.

531 ஆத்மாவின் வக்கில்:—ஆனந்தமாயிருக்குமிவைகளை ஆனந்தமில்லாமலிருப்பது எப்படியென்று கேள்க்கலாம் அல்லவா? அதெப்படியென்றால்:—பெண்சாதிக்கு புருஷனிடத்தில் விருப்பமுண்டான வேளையில்; வியாதி பசியினால் அவனிவளை யிச்சியாமையினால் பர்த்தாவைக் குறித்து வந்த வானந்தம் இவளுடைய சுபாவமேயாதலால் அவனையானந்தமென்னலாகாது. புருஷனுக்குப் பெண்சாதியானந்தமாகத் தோன்றும்போது, வியாதியினால் அவனிவளை விரும்பாமையினாலிந்த வானந்த மிவனுடைய சுபாவமே யல்லாமலிவன் பிரிய வஸ்து வென்பதில்லை. மூட்கள்போல மீசை தக்க தழுதாலுங் கொழுந்தையை முத்த மிட்டுக்கொள்ளும் ஆனந்தம் பிதாக்கள் தன்னுடைய ஆனந்தமேயல்லாமற் குழந்தையானந்தமல்ல. ஸந்தோஷப்பட வறியாத இரத்ன கனகாதிகளைச் சாவதானமாய் இரக்ஷித்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து, இவனுடைய வானந்தமேயல்லாமல் ஐசுவரியானந்தமல்லை களைகளிச் சியாவிட்டாலு மதில் பொதிகனெடுப்பிக்கும் ஸந்தோஷம் செட்டியின் பொருட்டல்லமல் களையின் பொருட்டல்லை. நான் பிராமணனென்று ஸபையில் போயிரிக்கும் பூஜையடையும் சந்தோஷம் தனக்கேயல்லாமல் அசேதனமாகிய ஜாதிக்கல்லை, சொர்க்கலோகம் பிரமலோகம் நமக்கடையவேண்டும் என்கிற வாஞ்சை தன்னுடைய ஸந்தோஷமேயல்லாமல் அந்த லோகங்கட்குப் பாரமல்லை, சிவன் முதலான தேவதைகளை பாவம் போக

வேண்டுமென்று பூஜை பூஜிப்பது தான் பிழைப்பதற்கேயல்லாமல் தேவதைகளுக்காகவில்லை. வேதங்களைப் போதுவது தனக்காகவேயல்லாமல் வேதத்துக்காகவல்லை. இடம், தாகம், பாகம், உலர்த்தல், அவகாசம் என்றவற்றிற்காகவேயல்லாமல் வேதாந்தங்களுக்காக பூதங்களுக்காகவல்லை. இப்படி ஆண்டவனடியாரென்பது தனக்காகவேயல்லாமல் பரத்துக்கோ ஆண்டவனுக்கோ வல்ல. ஆதலாற் சகல வஸ்துக்களையும் அல்லது ஸகல விஷயங்களைக் குறித்து தானே பிரிய வஸ்துவல்லாமல் விஷயங்கள் பிரிய வஸ்து வல்லை. இதனால் ஆத்மாவே பிரானந்தமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

532 ச-வ:—இப்படி வரும் ஸந்தோஷமெத்தினை விதமாக விருக்கிறது?

533 ஆ-வ:—பொன் முதலிய விஷயத்தில் ஆசையென்றும், கர்மோபாசனையில் சிரத்தையென்றும், கிடையாத வஸ்துவில் இச்சையென்றும், குரு தேவதைகளிடத்தில் பக்தியென்றும், நான்கு விதமாகச் சொல்லப்படும். இந்த விஷயத்திலிருக்கும் விபரீதம்போல ஆத்மாவினிடத்திலும் ஒரு விபரீதமிருக்கின்றது.

534 ச-வ:—அதனால் விபரீதங்கொண்டு விஷயம் பிரியமல்லவென்பதெப்படி?

535 ஆ-வ:—ஒரு விஷயத்தைவிட்டு, ஒரு விஷயத்தை நாடுவது போல, ஆத்மா கைவிடப்படாததாகையால்,

ஆத்மாவேயானந்தம், மற்றவையாவும் ஆனந்தமன்று. ஆத்மா ராகம், துவேஷம், இவ்விரண்டையும் விஷயமாகாதெனின், ஓட்டினைப்போல உபேக்ஷைக்கு விஷயமாகுமே.

உபேக்ஷிப்பவனுடைய சொரூபமதாகையால் ஆத்மா உபேக்ஷைக்கு விஷயமாகாது. ஏனென்றால் வியாதியும், கோபமும், அதிகரித்தவன் ஆத்மத்தியாகம் பண்ண நினைத்தலால், ஆத்மா துவேஷத்திற்கு விஷயமாகும். தியாகம்பண்ண யோக்கியமான தேகத்தைத் தியாகம்பண்ணுகிறானேயல்லாமல் தியாகம் பண்ணுகிறவனாயிருக்கிற தன்னைத் தியாகம் பண்ணவில்லை.

536 ச-வ:—இப்படி யிருவகைக்கும் விஷயமாகாமலுள்ள ஆத்மா பிரியத்திற்கே விஷயமாகட்டுமோ?

537 ஆ-வ:—பிதாவுக்குப் புத்திரனே ஸகல பந்துக்களுக்குமேல் பிரியவஸ்துவாவதுபோல ஆத்மாவைக் குறித்தே ஸகல விஷயமும் பிரியமாயிருத்தலால் ஆத்மாவோ அதிகவும் பிரியமானவஸ்துவேயல்லாமல், ஆத்மா விஷயமல்லை.

538 ச-வ:—அந்தப்படி ஆத்மாவே ஸகல வஸ்துவினும் பிரியமானால், ஆத்மாவே பிள்ளையானாலென்னவென்றும், இவன் பண்ணின புண்ணியத்தினால், ஆத்மாவே பிள்ளையானானென்றும், பிள்ளையில்லாதவனுக்குப் பிள்ளையுண்டாக யிக்கதியென்றும் வேதஞ் சொல்லுகிறது. புத்திரனே ஆத்மாகட்டுமோ?

539 ஆ-வ :—கவுணாத்மாவு வென்றும் மித்தையாத்மா வென்று முக்கியாத்மா வென்றும், யிப்படி மூன்றாத்மாவுண்டு. ஒவ்வொரு ஆத்மா பிரதமமாயிருக்கும் புத்திரனை ஆத்மாவென்றது இந்த மூன்றினிலொன் றல்லாமல் முக்கியமில்லை.

540 ச-வ :—இந்தவிடத்தில் மூன்றுவகை ஆத்மாவாகச் சொன்னதென்ன? இதில் முக்கியமென்பதெவை?

541 ஆ-வ:—ஓர் மனிதனைப் பார்த்து சிங்கமென்பதுபோல பிள்ளையை ஆத்மாவென்பது கௌணம் கட்டாயம் கள்ளனென்றதுபோல, பிரபஞ்ச கோசத்தைத் தானென்பது மித்தை. கட்டையைக் கட்டையென்பதுபோல ஸாக்ஷியைத் தானென்பது முக்கியம். தான் செத்தாலும் பிள்ளைகள் பிழைத்தால் போதுமென்பது கொண்டு, குடும்பத்தை ரக்ஷிப்பதினாலும் கவுணாத்மாவாகிய புத்திரனே முக்கியம். நான் பருத்தேன் இறுத்தேன் னென்ற விடத்து தேகமே முக்கியமாய்க் கண்டாற்போல சொர்க்கலோகம் வேண்டுமென்று காயக்கிலேசமான தபசு பண்ணுமிடத்து மித்தையாத்மாவான வகங்காரமே முக்கியம். நான் சுயம் பிரகாசன் நிர்விகாரியென்னு மிடத்தில் முக்கியாத்மாவான ஸாக்ஷியே முக்கியம். இவற்றைப் பிரித்தறியும் வகையால் தள்ளப்பட்ட பஞ்சகோசாதிகளும் வொவ்வொரு காலாந்தமாகத்தோற்றுவது வெப்படி யென்றால்,

தினமும் மூன்றவஸ்தைகளின் போக்குவரவை காண்கின்ற சுயம் பிரகாசனே சைதன்யமே தானென்றறியக்கூடிய நிலையை வரவழைக்கவேண்டும். மற்றப் புத்திராதி பிராண பரியந்தமாகிய ஆத்மாவின் பெருமைபெறுதற்குத்தக்க வானந்த தாரதம்மியங்களாலும் ஆத்மாவைவிட்டடையானந்த தாரதம்மியங்களாலும் வகையெப்படி யென்றால், உலகத்தில் ஐசுவரியம் சுகசாதனமாதலால், அது கைவிடப்படாத வானந்தமென்று சொல்லப்படும். புத்திராதிகளுக்குப் பிணிவந்தபோது ஐசுவரியத்தை கைவிட்டாவது இரக்ஷித்தால் போதுமென்பதனால் ஐசுவரியத்தைவிடப் பிள்ளையேவானந்தமென்று தெரிந்தது. நெருப்புப் பிடித்தவீட்டின் புத்திரனைக் கைவிட்டாவது தானோடிப்போகின்றமையினால் புத்திரனைவிட சரீரமேயானந்தமென்றாச்சு. கொசுகு விழும்போது ஆனிக்காற்றடித்ததினால், சரீரத்தை யுபேக்ஷித்து இந்திரியங்களைக் காப்பாற்றினால் சரீரத்தைவிட இந்திரியமேவானந்த மென்றறியலாயிற்று. வெட்டக்கொண்டு போகும்போது இந்திரியங்களை யுபேக்ஷித்து பிராணாதிகளை ரக்ஷித்தால் இந்திரியங்களைவிட பிராணன் ஆனந்தமென்றறிகின்றது. பிராணன் போகும்போது நந்தப்பிராணாதிகளெல்லாம், இனி நமக்குத் தகாதென்று நிச்சயத்துக் கைவிட்டு பிராணாதிகளுண்டானபோதுகூட முண்டாகாமல் பிராணாதிகள் நசிக்கும்போது கூடவும் நசியாப்பொருள் அங்கசையாமலிருக்கிறதனால் ஒருபோதுங் கைவிடப்படாத

பாப்ரமானந்த மென்றறிக. நகப்பதுக்குப் பின் அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து புசிக்காத சாக்ஷியை ஆத்மா என்பது சம்பந்தருந்ததல்ல பாடு, பசியும் ரணமும், தனதாக ஒப்புக்கொண்டு புசிக்கும் புத்திரனே ஆத்மாவாக வேண்டும். இவனுக்குமேற் பிரிய வஸ்துவில்லை, முன்சொன்ன விவேகத்தையெல்லாம் விட்டுப்போட்டுத் திரும்பவும், இப்படி சங்கிப்பவன் சிஷ்யனோ பிரதிவாதியோ வென்றறிந்து, இருவரைத் தோற்ற உத்திரவு செய்யவேண்டும் அஃதேதப்படி யெனின், சிஷ்யனுக்குச் சொல்லும் உத்தரவு: பிள்ளை வருவதற்கு முன் பிள்ளையில்லை யென்பது துக்கம், கெர்பத்தில் வந்தாலும் சுகித்துபேறுமென்பது துக்கம், உண்டென்று கிருபைபட்டாலும் பெற்று பிழைக்குமோவென்பது துக்கம், பிறகுபின்பும் கெணங்கள், பறவை தோஷம் மென்றது துக்கம். குமாரனானல் மூர்க்கத்தனத்தினுல் துக்கம், வித்வானானல் வேண்பிக்க வேண்டு மெனபதுந் துக்கம், யௌவனமானல் பாதாரகனம பண்ணு மென்பதுந் துக்கம், குடும்பஸ்தனனல் தாரித்திரம் மென்பதுந் துக்கம். அவன் தனவானனல் தாம் காணமற் செத்து போமென்பதுந் துக்கம், புத்திராதிகளையிப்படிப் பிரித்துப்பார்த்தால் டசி பரியந்தம் துக்கமே சுபாவம் யென்றறி. பிரதிவாதிக்குச் சொல்லுவது குதர்க்க சங்கையினுல் இசுபாயிரண்டு மில்லாமற் கெட்டுப்போமென்பது சாபந்தான நிச்சயம். இது திடன் வாஸ்தவம் உண்மை சத்தியம்.

542 ச-வ:—[illegible] யென்ன?

543 ஆ-வ:—[illegible] பாப்ரம்ம சொரூபமானவன் [illegible] பதுக்கும், பிரதிவாதிக்கும் அவன் பண்ணின அனுக்கிரகமும், [illegible]மும், அந்தப்படியேயிருக்குமென்றறிருளும், பிரம்ம வித்துக்களை [illegible] பண்ணினவன் ஆயிரம் சதுர்யுகம் இருந்திட அவருக்குள்ளே புராணவனைத்திறு [illegible] பிரதிவாதிக் களர்ந்தம் வரும். அந்தச் சித்தாந்தமேதென்றால், இப்போது சொன்னபடி தவறுமற் பகுத்தறிந்து, சாக்ஷியாகிய தானே சகலத்திலும், பிரிய வஸ்துவென்றாத்மா னந்தத்தில் என்னேரமும் களிகூர்ந்திருப்பவனே முத்தனென்று ஆத்மானந்த லெஹரியில் சொன்ன ஸித்தாந்தம்.

544 ச-வ:—இந்த ஆத்மாவுக்கு சைதன்னியம் போய் சுகமுஞ் சுபாவமேயானல் அதை கரண விருத்திகளில் சித்துமாத்திரந் தோன்றி ஆனந்தந் தோன்றுமலிருக்க காரண மென்ன?

545 ஆ-வ:—உஷ்ணம் பிரகாசமும் சுபாவமாயிருக்கும் அக்கினியின் உஷ்ணந் தண்ணீரிலும், பிரபை விட்டிலும் பிரிந்து காண்பதுபோலவும், தாமரைப் பூவிற்கு சுபாவமாயிருக்கும்; ரூபாஸ கெந்தங்களுள் ஒவ்வொரு இந்திரியத்தினுல் ஒவ்வொரு குணந்தோன்றுவது போல, ஆத்மாவின் சிதாநந்தங்களும், ஒவ்வொரு விருத்தியிலு மொவ்வொரு சுபாவமாகத்

தோன்றும். இது சகஜமென்றறிக. ஆனந்த விருத்தி லக்ஷணமாவது தோன்றுமென்றால், நிர்மலமாயிருக்கும் ஸாத்விக விருத்தியில் ஆத்மாவின் நித்ய ஆனந்தத்தை தோற்றுவிக்கும். மலினமாயிருக்கும் ராஜஸ விருத்தியில் ஆனந்தத்தோற்றது. தாமஸத்தில் ஆத்மானந்தம் இதன்மையென முன் அத்யாயத்தில் சொன்ன விவேகத்தினால்தான் சாதிக்கப்படுமோவென்றால் இதற்குப் பிரமாணம் யாதென்று கேட்டால், யோகத்தினாலெப்படி படைகின்றதோ அதுவே ஞானத்தினால் ஆத்மானந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதற்குச் சாங்கியத்தினால் அடையப்படும் பதமே யோகத்தினாலும் அடையபடுமென்றும் கோவாக்கியங்கள் அதற்குப் பிரமாணமாகவிருக்கின்றது. சாங்கியம், யோகம், இவ்விரண்டும் இவ்வளவும் பிரசங்கமாகப் பிரித்து சொன்னதென்னவென்றால், இருவருக்கும் பலன் சரியாய் தெரிவதற்கேதான். இப்படி செனிக்கக் காணும் ஒருவனுக்கு யோகம் எளிதில் வரும், ஒருவனுக்கு ஞானநிச்சயமெளிதாக வருமென்பதை மனிதன் மனதிற்கொண்டு, மஹாத்மமானஸ் ராஜன் இரண்டு வழியும் தெளிவாகச் சொன்னார்கள், யோகிக்கும் ஞானிக்கும் இருவருக்கும் சின்மாத்திரமென்றும், ஞானமும், இராகத்வேஷமும் இல்லாமையும், விஷத்தை விலக்குவதும், பிரதிபோகியாகிய தேகாதிகளில் அத்தியாசம் தவிர்வதும், சமமாகையால் மோக்ஷமும் சமமாகவே வரும். தொப்தமெல்லாக்

தோற்றுதல் [illegible]தப்படி என் புத்தி[illegible]தென்றால், புத்[illegible] [illegible]மே இல்லை யென்று வருத்தம் [illegible].

நாலு வேதங்களினும் முடிந்த சுருதியின் முடியில் முடியாநின்ற நான்கு வாக்கியங்களுக்கு மஹா வாக்கியமென்று சொல்லப் படுகின்றது. அது ஞான வடிவமாயிருப்பதே பிரஹ்மமென்று ‘ருக் வேதமும்’ சொல்லாநின்றது. நானே அந்தப் பிரஹ்மமென்று சொல்வது ‘யஜுர் வேதமும்’ நீயே அதுவாகின்றாய் என்றது ‘ஸாம வேதமும்’ இந்த ஆத்மாவே பிரஹ்மமென்று ‘அதர்வண வேதமும்’ இப்படி சத்தம் முதலியவைகளைத் தெரியவருகின்றதோ அவையே வேத முடிவென்றும் பிரஹ்மமென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

இன்று அந்த ஆத்மாவோ, சைதந்யமோ யேதேனுஞ்சரி, அது மூர்த்திகளிலும், தேவதைகளிலும், மிருகங்களிலும், மனிதர்களிலும், எவிடத்தும் ஓரே ஒரு ஆத்மாவே ஸர்வ ஜீவன்களிலும் ஒருபோலவே குடிகொண்டு ஸ்திதி செய்கின்றது. எல்லாம் ஒவ்வொரு உபாதிகளிலும் உபாதியாலுஸரணம் நின்று கொண்டிருக்கின்ற அந்த சைதந்யம் ஒன்றேயொழிய அது ரண்டில்லையென்று அறிக.

அப்படிக்கொத்த பரிபூர்ணமாயிருக்கும் பரமாத்மாவே இந்தத் தேகத்தில் புத்திக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும் சைதந்யம் அதுவே. இந்தப்படி தானாகவிருக்

கும்பிரஹ்மமே அஹமென்று யஜுர்வேதம் சொல்லுகின்றது. சிஷ்யனுடைய தேஹேந்திரியாதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கின்ற வஸ்து இந்தப் பிரஹ்மமாகையால் நீயே ஜகத்காரண பிரஹ்மமென்று ஸாமவேதம் சொல்லுகின்றது. இப்படி சுயம்பிரகாசமாயிருக்கிற ஆத்மாவே பிரஹ்மமென்று அதர்வணவேதஞ் சொல்லுகின்றது. இத்தகைமையை மெய்யென்று கண்டோரெவர்கள் தாங்களுடைய இந்த மண்ணுளர்ப் புலியர்களை வசப்படுத்தி விண்ணுளர்ப் புலியர்களால் நடத்தப்பட முயற்சி எவர் செய்கின்றனர்களோ அவர்கள் தங்களைச் செத்தவர்களென்றும் ஆத்மாவைக் கண்டவரும், மஹாவாக்கிய ஆச்சிரியன்மாரும், தேவப் பிரதிநிதிகளுமாவார்கள். இத்தகைமை தன்னுடைய புலனுதிகளை யார் அடக்க குருவருள் உபதேசம் பெற்று அந்தச் சிரவணுவாரணம் மன்னஞ் செய்து மனனுவாரணம் நிதித்யாஸனமடைவர் எவரோ. அவரே லோகத்தின் ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் ஆதியாகிய இரகஸியத்தையே பிரத்யக்ஷ நேத்திராகர்ஷணம் என்ற கணக்கை தெரிசிப்பார். இவர்களுக்கு ஸதாபுருஷன்மாரென்று பேர் சொல்லப்படும்.

இவ்வுலக சேஷ்டைதனாகிய மாயையைக் கண்டுகொள்ளுவர் அவர்களேயல்லாது மெவருடைய சக்தியும் செய்கிறதுஞ் செய்வதுமெல்லாம் அந்த மாயா சேஷ்டைகள் கண்டோவர்கள் அவர்களே. அவாதபாதாரவிந்தம் கிடைக்க வேண்டுமானால் ஜெவிச்

கிலேசி, வெளியே தொழுது அதுவே முக்தி, சித்தி என்று அறிந்திட்டமையைத் தெரிவது அந்த ஜீவனே நான் ஆகையால் இந்தக்கேஸில் பிரதி ஆத்மாவையுஞ் சரீரத்தையும் பார்வையிட்டதில் இந்தக் குற்றத்துக்கு இரண்டுபேரும் ஒன்றுபோல் குற்றக்காரராகத் தெரிவதுங் கூடாமல் பஞ்சாயத்துக்காருடைய தீர்ப்பும் அப்படியே முடிந்து மிருக்கின்றது.

இந்தக்கேசை அறியவேணுமென்று ஆசையுடையோர்கள், இதில் போடப்பட்ட உபதேசக் குறிப்பில் சொல்லுகின்ற உபதேசத்தைக்கொண்டு கோணயில்லா மாசற்ற மனதுகொண்டு நாடிவைத்து பழக்கம் பண்ணிவந்தால், வரவர அணுவணுவாகக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தனக்குத் தானே யிந்தக் கேசைத் தெரிய வருவதுடன், தன் ஜீவனை நேசிக்கும் அந்த ஜீவன் பிறஜீவனையுஞ் சிநேகிக்கும் அவர்களில் பொய், களவு, சூது, சதி, வசஞ்சனை, விபசாரம், மோசம் மாற்ற மிவற்றை யெல்லாம் வேரோடறுத்து இருலோகத்தையும் வென்ற தெய்வக் கூட்டம் அவரேயாகும்.

இவர்கள் உலகத்தை யறிவார்கள், எதிர்காலத்தையும் அறிவார்கள். தங்களையார்க்குந் தெரிவிக்கவும் மாட்டார்கள். ஆனால் ஜனங்களை விகர்ப்பப்படுத்தி மயக்கத்தக்கதான யெந்த வேஷமும் போடவுமாட்டார்கள். ஆகிலும் அவர்கள் யெப்போதும் வாசிக்குதிரையை யடக்கி, வாரணக்கன்னை

பொருக்கி, ஆனந்தன்மயே நோக்கி தெய்வமுகத்தில் ஓயாமல் நிற்கின்றார்கள். ஜீவன்களை சேவிப்பவராவரே யாகும். ஏனென்றால்: வசி சிவன், சிவனே ஜீவன். ஜீவனே மனது, மனதோ ஜீவாத்மா, ஜீவாத்மாவோ ஆத்மா, ஆத்மாவே சத்து, சித்து, ஆனந்தம். கடைசியில் அதுவே ஸர்வஜீவாத்மியாமி யென்றறியவும்.

என்னன்பர்கள் நம்முள் நாம் நுழைந்து உட்புகுந்து பார்க்க, அபாரமான அநேக ஆச்சரியப் புதுமைகளைக் காண்போம். அவ்வன்பர்களே தன் ஆத்மச் சொரூபத்தைக் கண்ட அப்பரத்பரோக்ஷபரானக் கடவுளென்று அறிய கடமை. இத்தகைமை யோர்கள் பூமியின் கண் ஆயிரமாகத்தன்னில் இத்தினைபேர்களுண்டாயிருக்க சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரர்களாகி ஆகாசனுவில் அணுவாகக் கலந்து பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நின்றுக்கொண்டு முக்குணங்களையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டிருப்பவர்.

இத்தன்மை அபார சக்தியைத் தெரிந்தெடுத்து நித்தியானந்தாமிர்த லெஹரியுடையவராய்ச் சகிக்கிறவர்கள் எவ்வுலகத்துக்கும் பரோபகாரமுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

எல்லோரும் இத்தகைமையான பலனைச் சம்பாதிக்கவேண்டியது கட்டாயக்கடமை யென்றறியவும். இவர்கள் உபதேசத்தையே வைராக்கியமாகப்பிடித்து மாசற்ற மனதோடுகூடி தொண்டு

செய்ய முதல் தேகத்துக்கும், மனதுக்கும் மென்ன ஐக்கியம் என்றும், மனதுக்கும், ஆத்மாவுக்கும், மஹாத்மாவுக்கும் என்ன ஐக்கியமென்றும் தெரிந்து, நித்தியானந்த ஸந்தோஷ ஸாகரமென்ற ரதத்திலேறி, தெய்வ ஸமுகத்துள்ளவர் ஈர்தாவே.

(ஓம் இத்யேத தக்ஷரமிதம் பூதம் பவத் பவிஷ்ய திதி ஓம்காரம் யச்சான்யத்திர்காலாதீதம் ததோப் யோங்காரமேவஹ:)

அர்த்தம்

ஓமென்ற ஆதிமூலாக்ஷரமாகிய ப்ரணவாக்ஷரமானது இறந்தகாலத்திலும், நிகழ்காலத்திலும், எதிர்காலத்திலும், உள்ளதோடு மூன்று காலத்தையுந் தாண்டி அதற்கப்பாலும் கவிந்து நிற்கிறதும் ஓங்காரமேயாம்.

எஹிஸ்தோமானப் ஸோவராப் பிர்ணீஹியாருவ பிரம ச: நோ: வஸோ ஸசேந்திர யுஞ்ஜும் ஸவர்த்திய

அர்த்தம்

எங்களுடைய அபேக்ஷிதங்களை உன்னுடையதாகச் சத்தங்கொண்டே கேட்டனுபவிப்பதற்காக அநுக்கிரஹிக்க சிங்கத்தைப்போல் கெர்ஜித்துக் கொண்டே வரும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம். எங்களுடைய பிரார்த்தனையில் தேவே உன்னுடைய அருளுண்டாயிருக்கவேண்டுமே. ஸர்வத்துமாயுள்

ளவரே யாகலைஹிதம் எங்களுடைய விண்ணப்பத்தை யேற்றுக்கொண்டனுக்கிறகிக்க வரவேண்டுமே. றுக்வேதம் 1, 10 ; 4.

உத்தரம் இந்த்ராய சம்பியம் வர்த்தனம் புருவிஷ்பதே சக்ரேஷு பதாலாதேஷானே ராரணல்லக் யேஷாச.

அர்த்தம்

இந்திரனுக்கொரு விண்ணப்பம் பாடுவோமாக. எங்களுடைய கஷ்டத்தை முற்றிலும் அகற்றி யெங்களைத் தணுப்பிக்கத்தானே இப்படிப்பட்ட புலவானுகிய வன் யெங்களுடைய துக்கங்களையகற்றி காப்பாற்ற வேண்டும்.

அநுதினம் வணக்கஞ் சொல்லுகின்றவனே தீனை செய்யும் அக்கியாயுள்ளவனே, முயற்சியாகிய ஜாக்ரத்துள்ளவன் ப்ராத காலத்துதானே வரவழைக்க வேண்டுமே றுக்வேதம் 1, 58; 9.

இவ்வேத வாக்கியங்கள் எல்லாம் பிராமணன் அல்லாதுள்ளவர்கள் கேட்கவுங் கூடாது சொல்லவுங்கூடாதென்று இவ்விதம் ஏழை ஜனங்களை யேமாற்றி அந்தகாரத்தில் மயக்கி வைத்திருக்கிறதை உணர்ந்துகொள்ளட்டுமென்று எழுதினேன்.

என் நண்பர்களே:—ஸர்வகுண பரிபூரணனாகியவன் தன்னுடைய சிருஷ்டிகளை ஒருவனைப் பெரியவனென்றும், ஒருவனைச் சிறியவனென்றும், பேதகம் வைத்து படைக்கவில்லை. தர்ணாதி மஹாமேரு வரையும், அணுமுதல் ஆனைவரையும், ஈசர்முதல் சுரர்வரையும், பூதாதி வேதாந்தம் வரையும், உள்ளவெல்லா வஸ்துக்களையும் உயிர் ஒரே ஒரு உயிரேயல்லாமல் இவற்றில் ஒன்றுக்கும் வித்யாஸமுள்ளரண்டுயர் யில்லையே யில்லை, இவற்றுள் சமதா பூலோகத்தில் எண்பத்துநாலு லக்ஷம் பேதோபாதிகளைப் படைத்து வைத்ததில் உயிரொன்றேதான். அவ்வுயிரில் விவேகாத்மா மனிதனையாக்கி ஸர்வத்தையும் ஆண்டு ரக்ஷிக்க அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது.

இவர்களுள் ஜாதிகளில்லை இரண்டு பாலன்றி அதாவது ஆண்பாலென்றும், பெண்பாலென்றும் முள்ளது ஜாதியுமில்லை யென்றறிய இதை உற்றுணர்ந்து இறையைக் காண்பதே பிராம்மணத்தவம் என்றறியவும்.

“ பிருதர்த்தேவீ மதிரம் ஜோஹவீமி மத்யம்தின உதிதா ஸூரியஸ்ய
ராயே மித்ரா வருணா ஸர்வதாதேடேதோ காய தனயாய சம்யோ: ”

அர்த்தம்.

அதிதியுடைய தேவியை நான் விடியற் காலையிலேயே அழைக்கிறோம். நான் மத்தியானத்திலும், ஸூரிய அஸ்தமானத்திலும் அப்படியே ; மித்ர வருணமாராயுள்ளவர்களே நான் மக்களுக்கும், யவுத்துன்மார்க்கும் தனத்தை உங்களோடு கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம், என்றும்

றுக்வேதம் 5 ; 69, 3.

பத்நீவ பூர்வஹூதிம் வாவிர்த்தத்யா உஷாஸம்
நக்தா புருதா விதாநே:
ஸ்தரீர்ன்ருதகம் வ்யூதம் வஸாநா ஸூரியஸ்ய
ச்ரியா ஸுத்ர்சி ஹிரண்யய:

அர்த்தம்.

பத்நர் தெளிவுக்கிதமாகிய தன்னுடைய மனைவி பின்பேரிளசை வைப்பவனைப்போல தெய்வத்தினை யைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமாகுல் முன் சொன்ன காலை, மாலை, மத்யானத்திலும் அந்த திரிகாலத்தோடு இந்த ரண்டு காலத்தையுஞ் சேர்த்த பஞ்சகாலா ராதனையை எங்களுடைய ரதங்களில் குடியிருக்கட் டும்: பெங்களை ஸர்வத்திலும் ஆராதிப்பிக்க அநேக ராஹம்பண்ண வரவேணுமே தேவ! தேவே!

ருக்வேதம் 1; 10, 5.

பிருதாக்ஷிம் புருப்ரியோவிச: ஸ்தவேதாநிதி:
விச்வாஸியோ அமர்த்யோ ஹிவ்யாமர்தேஷு
ரண்யதி:

அர்த்தம்.

விடியற்காலையில் ஜெம்பவும் ப்ரியமாயிருக்கின்ற அக்கினியும், அது நமது வம்சத்தினுடைய அதிதி யும்; அமுர்தனும் மனிதருடைய இடயில் ஸகல ஹவிஸ்ஸுக்களால் திருப்பித்துக்கொள்ள ஆன வன் ஸகல ஜீவராருண்யன், சாந்தன் ஸமாதானப் பிரபு, ஸதாணுபுருஷன் அவன் தெய்வப் பிரதிநிதி.

ருக்வேதம் 5; 18, 1.

ப்வா வருத்ம் க்ரணதே விப்ரவோப்வா மக்வன்
மக்வல்ப்ய: சர்ம்ம
உருஷ்யாக்ரே அம்ஹஸோ விர்ணர்தம் பிராதர்ம்ம
க்ஷுதியா வசஜ கெம்யாத்

அர்த்தம்.

ஜோதிர்ம்மயனுகியவனே ஸ்தோதாவுக்கு ஸம் ரக்ஷயுமிருக்க, தான தாராளிகளுக்கு மேற்விடு நீயே. காலங்களிலும் தன்னுடைய தேகத்தைவிட்டு அறுவுள்ளவுக் தூரமில்லாதையுள்ள இந்த நித்ய கர் மாநுஷ்டானத்தைச் செய்துவந்தால் தாங்களையே ரூபப்படுத்திக் காட்டுகின்ற அந்த ஸூக்ஷ்ம தேகத் தையே வெளியாகக் காட்டுகின்ற; கன்னிகையென்ற வாறே கேசவு புடவையைத் தரித்துக்கொண்டு அதி காலையில் ஸூரியனுடைய பிரகாசத்தில் ஸொர்ண ஆபரணம் அணிந்துகொண்டு வெளிவருகிறவர்களை பார்க்க அவர் அநேக ஸௌந்தரிய மேதியதாங்க ளின் அளவற்ற தெய்வ கருணைக்கு ஒப்பு வேதைச் சொல்லக்கூடும்? வென்ற

ருக்வேதம் 1; 122, 2.

1, ஸாஜுயக்ஷிம் த்ராதாரோகான்
அக்ரேருபஸ்தஜுஷி யஜுஸ்தமவியமீஷே:
2 ய:ஸூநீதோ ததாசுஷே அஜரியோ ஜாயக்ர
கிரம் சாருப்பிரதீக ஆஹுத:
3 ய:உச்தியாதமேஷாம் தோஷோவஸி
பிரசஸ்யதே பஸ்ஸர்வம் ஈமீயதே:

அர்த்தம்

1. ரதங்களைத் தெளிக்கும் விதத்தில் சனிக்ர வேளையில் தெய்வாபேக்ஷடனும் தேவப் பிரியனும் ஆயிருக்க அக்னியுடைய அச்வங்களை நதிப்போமாக.

2. அவன் ஸௌபத்தை நன்றுப் நடத்துவதும் கரை திரை இல்லாமலிருக்கின்ற வைரியை, [illegible] திரை கரை திரை புடையவனுக்கு [illegible] செய்கின்றது. ஸௌந்தர்ய ரூபத்தின்மேல் [illegible] திய செய்வினால் அழகு கொடுக்கின்றது.

3. ப்ரகங்களின் பிரகாசத்தைச் சம்பந்தித்து உஷஸ்ஸிலும் சாய்ங்காலத்தும் கமண்டலத்தை [illegible] விர்த்திக்கின்றதில் தடையில்லாமல் ஸர்வ வித்தி காரிய வித்தியை புடையவனிவனே.

யுவம்மிர்கேவ வாரணா மிர்கெண்யவோதேஷா
வஸ்தோர்நக்ஷா கிஹ்வயாமஹே
யுவம்ஹோத்ருமிர் நதா ஜந்வதே நரேஷ்
ஜாபவஹத: சய்ஸபதீ

அர்த்தம்.

மிர்காயுக்களாயி காங்கள் நவில்ஸ்ஸாநோடுகூட மாலையிலும், பிராதக்காலத்தும் உங்களை இரண்டு காட்டு மிருகங்களைப்போல அழைக்கின்றது; தேவ வீரன்மாரே! உங்களுக்கு நவின் நல்லமயத்து பிரிந்து தருகிறவனுக்கு பிரகாசப் பிரபுக்களாகிய உங்க பாரியம் கொண்டுவருகிறது.

ருக்வேதம் 10; 10, 4.

ஆரமப்மருதேர [illegible]
ருபேபிர்ஜாத வேதோநநவா:
பஞ்சும்பிரோஹித: [illegible]
விச்வேவேத மருதோமிச்வயா

அர்த்தம்.

ஸ்தோதாவினுடைய பாகத்துக்கும், தேங்களுக்கும் ஸ்தோத்திரத்திற்கும் மருத்துக்களை நனை போடுகூட வருவின்; இந்திரா உனக்கோராயனம் தயாராகமிருக்கின்றது. முழக்கத்தோடுங்கூடி ஓடுகின்ற அச்வமே அதிலிருந்தருளுவீராக.

ருக்வேதம் 5; 43, 10.

ப்வமித்ரே நவேவிபோமிக்ர்தா ஸநிர்விபூத
த்யூமந:பேவயா உபப்நதா:
அதாதேவிஷ்ணோ விதுஷா சிதர்த்ய: ஸ்தோமோ
பஞ்ஞச்வார்த்யோ: நவிஷ்மதா:

செய் குடிக்கிறவனும், தேஜோமிதியும் வேகத்தில் நடக்கின்றவனும் ஆர வியாபாரியுமானவனே ஓர் [illegible] பெற்ற [illegible] எங்களுக்கு தயாலுவாயிருக்க! ஆகையால் விஷ்ணோ பலிசெய்கிற வித்வான் ஸ்தோத்ர தேமாகவும் உனக்கே தயாருக வைத்திருக்கிறோம்.

ருக்வேதம் 1; 156, 1.

நவோம இந்திரமஸ்தோ மமாதசா பிராஹ்மணோ
[illegible]கவாசம் ஸதாஸ:
தஸ்மாஉத்தம் ஜகபே யஜ்ஞஜோஷச்சிய வச்ச
வீய: ச்றணவத்பதாக:

உக்தம்டக்ரேஸோமஇந்திரம் மமாத்ஸோதஸோதே
மகவானம்

ந்தல:யதீம்ஸப்ரத: ப்ரதம்சாபுத்ரு: ஸமாநதஷ்ர
அவஸே ஹவாம்ஹே:

ப்ரார்த்தனுக்கும் கூடாதைபோல ஒழிக்கோ ஒழியாதைபோல ஸோம பக்வாகாய இந்திரனுக்கு பிரஸாதமுள்ளதல்ல; அவனுக்குயிக்கத்தக்கதாகிய ஒரு உக்தம் நான் ஐபித்திருக்கிறேன், அவனை நம்மைக் கேட்டருளத்தாலே அக மிகுவும் பலவும் நாதனும் ஆகிய நீர் உக்தந்தானே. உக்தங்கொண்டு அருக்தோறும் இந்திரன் ஸோமத்தில் பிரஸாதிக்கின்றனன். நிதம் புரியருக்தோறும் பக்வந் ஸோமத்தில்தானே ? மக்கள் லோகத பிரஜையென்றகணக்கே அவர் ஒருமனப்பட்ட மனதோடை அவனை ஸஹாயத்திற்கு அழைக்குந்தோறுந்தானே அப்படி செய்கின்றது.

ருக்வேதம் 7 ; 36, 22.

அதிஸைக்ற ஒஜஸ இந்த்ரோ விச்வா அதிச்விஷ:
பிரதக்கீஸ ஒதாம் பசமாகம் புரோசிரா:

பலவானுகிய இந்திரன் ஸகல வைரத்தையும் மற்றும் அடக்கிக்கின்றது. பல்வழு சக்தியுள்ளவன் நிதம் அக்கியே தழித்தும் கொண்டுவருகின்ற ஒதாம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதில்லை

அவஸோவிர்ஜிகம் ஸதூஷியமான வஸேமாநிச:
கபிரந்மா பஞ்சுதக்கோ ஷதிக்வே
எங்களில் நின்றும் ஸகல தேகௌடனே மாய்க

போமோமே, நேம் இல்லைதனை நீதயூக்கம் நாங்கள் ஜெயித்துக் கொள்வோமாக. ஸோத்திர மில்லாதை புள்ள யாகம் உனக்குப் பிரஸாத முள்ளதேயல்ல வென்று நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம்.

யம் க்றந்தஸீ ஸம்யதீ விஹ்வயேதே பரோ அவர
உபயா அமித்ரு:
ஸமானம் சித்ரதமா தஸ்திவாம்ஸா நாநா ஹவே
தேஸ ஜனாஸ இந்த்ரா:
யஸ்மா ருதே விஜயந்தே ஜனாஸோ யம் யுத்ய மாந
அவஸே ஹவந்தே:
யோ விச்வஸ்ய பிரதிமாநம் பபூவ யோ அச்யுத
அல்ல ஜநாஸ இந்த்ரா:

படக்களத்தில் இரு கிலகனும் யுத்த ஸந்நத்தராக முன்புள்ள வரும் பின்புள்ளவரும் சத்துரு பக்ஷம் இருபாகத்தும், ஆரை அழைக்கிறார்களோ அவர் ஸம்மதிக்க ரதத்தில் ஏறுகின்ற ஸமயத்தது, அவர் ஒருமிதமாக ஆனாத்தான் அழைக்கிறார்களோ அவர் இந்திரனுயிருக்கின்றது ஜனங்களே ஆரைக் கல் வம்சங்கள் ஒரு காலத்தும் ஜயக்காதி ரிக்கின்றனவே பொருது கையில் ஆரை ஸஹாயத்துக்காக அழைக்கிறீர்களோ ஆர் எல்லா வரியோரும் ஸம பலவானுக முடிந்திரிக்கின்றதோ ஆர் இளக்க மில்லாத்ததை யினக்கின்றதோ அவனே இந்திரன்:

ரிக்வேதம் 2 ; 12, 8, 9.

ஸைபத்பத உடயோர் கிர்மணோ மயோரிதீ வேதனை
ஸைகீதே ஹவக்தே:

விர்த்ரே வாமஹோர்விர்வுதி ... விபசஸ்
வந்தா யதி விதந்த வைதே:

அவனுக்கு இருபக்கத்தைச்சக்தியும் கூட்டிச்
சிரிய சக்தி லோகத்மாயிருக்கின்றது ... காத்
தில் தன் பக்தன்மார் ... அழைக்கும் நேரம்
அல்லவோ, கீட்டிய கிரகண்புத்த பூமியிலோ விரிய
வாஜு துவமுள்ள ஒருவனுடைய இருப்பிடத்
திலோ: யுத்தஞ்செய்கின்ற வையமதுதானே.

திக்வேதம் 6; 25, 6.

நமோ மஹத்ப்யோ நமோ அர்ப்கேப்யோ நமோ
யுவப்யோ ந ... கேப்ய:
யஜாம தேவான்யதிசக்த விரம மா ஜ்யாயஸ:
சம்ஸமா விர்ஷி தேவா:

பெரியோர்க்கும் சிறியோர்க்கும் வந்தனமுண்டா
வதாகவும், கொஞ்சம் வயஸுடையவர்க்கும் கிள
வர்களுக்கும் வந்தனமுண்டாக தாகவும், நமக்கு
கூடுமானால் நாம் தேவன்மாரை வந்தனஞ்செய்வோம்:
தேவன்மாரை ஏற்றவும் மஹத்துக்களாயிவருடைய
ஸ்தோத்திரம் நமொருபொது ஓமபேக்ஷிக்கக்கூ
டாது.

திக்வேதம் 1; 27, 13.

ஐப்ராக்னே வாதம் ப்ரஜ்பர்வாக் ருஞதம் வா
விவப்வோரதியச்வா:
பத்நீ வத ஸ்தரிம்சதம் த்ரிம்ச்வ தேவாநதஸ்வத
மாவஹமாதயஸ்வா

இவரோடு கூட அதோதத்தினை அக்கியே வரேன
மே அவைக்கள் அழகானவையாக இருக்கின்றது;
ஸோர்க மனைவிகளோடுகூட முப்பத்திமூன்றுதேவன்
மாரை நீ மகப் பூர்வமாகக் கொண்டுவந்து ஸந்தோ
ஷித்துக்கொள்ளுவாயாக.

திக்வேதம் 8; 6, 9.

யே தேவாஸோ திவ்யேகாதேச ஸ்த ப்ரிதிவ்யாம
த்யேகாதேச ஸ்த
அப்ஸுக்ஷிதோ மஹி னைகாதேச ஸ்த தே தேவா
ஸோ யஜ்ஞமிமம் ஜுஷத்வம்
தேவன்மாரே! நீங்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் பதினொன்
றாயிருக்கிறீர்கள், பூமியிலும் நீங்கள் பதினொன்று
தானே; ஜலங்களிலும் நீங்கள் பதினொரு பெயர்
ஸாகத்தோடு கூட அறிவிக்கிறீர்கள்: இப்பிரகார
முள்ள தேவன்மாரே எங்களுடைய இந்த யாகத்
தில் அறிவிக்கவேணமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகி
றோம்.

திக்வேதம் 1; 139, 11.

த்ரீணிசதா த்ரீ ஸஹஸ்ராண்யக்நிம் த்ரிம்சச்
சதேவ சாச பரியன்
ஔக்ஷன் க்ருதைரஸ்த்ருணன் பர்ஹிரஸ்மா ஆதி
த்ஹோதாரம் நிய ஸாதயந்த
மூன்று நூறும் மூன்றுயிரமும் முப்பத்தொன்
பதும் தேவன்மார், அக்கி தேவனை யோர்தடவை
வணங்கியிருக்கிறார்கள்; அவனுக்கு அவர் நெய்
யும் ப்ரஹில் யென்ற கசப்பு புல்லும் வைத்து

கொடுத்திருக்கிறார்கள்: பிறகு அவர் புரோஹித
ருடைய அக்கினியை அதன்மேல் வைத்து பிரதக்ஷி
ணையுஞ் செய்தார்கள்.

ரிக்வேதம் 8; 9, 9.

திஸ்ர ஏவ தேவதா: இதிநிருக்தா: அக்நி: பிரு
திவி ஸ்தாநோ,
வாயுர்வா இந்திரோ வா அந்தரிக்ஷஸ்தாந: ஸூரி
யோ த்யு ஸ்தாந:

வியாக்கியானிகள் பூமியில் வாழுகின்ற அக்கினி, ஆகாசத்தில் அதிவசிக்கின்ற இந்திரன் அல்லது வாயு; த்யோவில் ஸ்திதி செய்கின்ற சூரியன் என்ற இம்மூன்று பேரும்: இம்மூன்று தேவன்மார்மாத்திரமேயுள்ளு வென்று ப்றதாமித்திருக்கின்றது.

நிருக்த சாஸ்திரம் 7; 5.

(1) தீரா த்வஸ்ய மஹினா ஜனூம்ஷி வியஸ்தம்ப
ரோதஸீ சிதுர்வீ
ப்ரநாகமிர்ஷ்வம் நுநுதே, பார்ஹத்தம் த்விதா
நக்ஷத்ரம் பப்ரதச்ச பூமிம்

(2) உதஸ்வயா தந்வா ஸம்வதே தத் கதாந்வந்தர்வ
ருணே ப்வாநி
கிம்மே ஹவ்ய மஹ்ருணாநோ ஜுஷேத கதா மிர்
ளீகம் ஸுமநா அபிக்யம்

(3) ப்ருச்சேதேனோ வருண திதிக்ஷூபோ ஏமி
சிகிது ஷோவிப்ருச்சம்
ஸமாநமின்மே கவயச்சிதாஹுரயம் ஹதுப்யம்
வருணோ ஹ்ருணீதே

(4) கிமாக ஆஸ வருண ஜ்யேஷ்டம் யத்ஸ்தோதாரம்
ஜிகாம்ஸஸி ஸகாயம் ப்ரதன்மே வோசோ தூட
ப்ஸ்வதாவோ அவத்வாநேநா நமஸா துர இய்
யாம்

(5) அவத்ருக்தானி பித்ர்யா ஸ்ருஜானோ அவயா
வயம் சக்ருமா தனூபி: அவராஜன் பசு த்ரபம் ந தா
யும் ஸ்ருஜா வத்ஸம் ந தாம்நோ வஸிஷ்டம்.

(6) நஸ ஸ்வோ தக்ஷோ வருண த்ருதி: ஸா ஸுராமன்
யுர்விபீதகோ அசித்தி:—

(7) அரம் தாஸோ நமீடுஷே காராண்யஹம் தேவாய
பூர்ணயே அனாகா அசேதயதசிதோ தேவோ
அர்யோ க்ருத்ஸம் ராயே கவிதரோ ஜுநாதி

(8) அயம் ஸுதப்ரப் வருண ஸ்வதாவ த்ருதி ஸ்தோம
உபச்ருதச் சித்தஸ்து
சம் ந: க்ஷேமே சமயோக நோ அஸ்து யூயம்
பாத ஸ்வஸ்திபி: ஸதா ந:

இதன் அர்த்தம்.

(1) அத்யந்த ஞானமாக இரு லோகங்களையும் எல்லைகட்டிப் பாகி வைத்திருக்கின்றதோ, அப்பேர்க்கொத்தவனுடைய பிரவிர்த்திகள் ஏற்றவும் அதிக ஞானமுள்ளவையாக விருக்கின்றது; உயரமாக அவர் உயர்த்திருக்கிற த்யோவினை நீட்டி வைத்திருக்கின்றது: இரண்டுவிதமான நக்ஷத்திரத்தையும் பூமியையும் பரத்தி வைத்திருக்கின்றது.

(2) என்னுடைய ஸொந்த ஆத்மாவினோடு நான் இதைச் சொல்லுகிறேன். நான் வருணனுடைய

வருஷத்தில் எப்போது சேருவேனோ? அவன் கரு
ணையுள்ளவனென நம்பிக்கை கொள்ளுவேனோ? நான்
எப்போது அவனுடைய கருணையை அத்தியட்
சமாக் கைக்கொள்ளுவேனோ?

(3) என்னுடைய குற்றங்களைப் பொறுப்பித்த
பிறகு கருணையைக் கேட்கிறேன், கேட்பித்தாக
வித்வான் மனோரதேட அடுத்து வருகிறேன்; வழி
கள் எல்லாம் ஒன்றே என்றும் சொல்லுகிறது
இந்த வருணன் உண்டோ கருணாகரனே.

(4) நின்னைப் புகழுகின்ற தேவதைகள் நிரம்ப
நிறைந்திருப் அது பண்டைக் காலத்தை அற்புதம்
நிமித்தமாக வருணா? நிஜநினைவும்: சிற்சித்ரமும்,
ஆயவை எனக்கு அறிவு போத்திப்பதுக்கு நீரே
வாமே. நான் குற்றமில்லாதவனாக வந்தது பூர்வம்
நின்றே அடிக்கவேபோ வாவேண்டுமென்று நினைக்கி
றேன்

(5) பிதாக்களானவருடைய அபிர்த்திபக்கு எங்
களுக்கு மன்னித்துவிடவேண்டுமே, நாங்கள் செய்த
தையும் மன்னித்துவிடவேண்டுமே, தொண்டைக்
கொடுக்கின்ற சோரனைப்போல நாளுமே: வசத்தின்
கன்று பசுக்குட்டியைப்போல வணங்கனாகிய
என்னை விட்டுவிடவேண்டுமே.

(6) எங்களுடைய சொந்த நடையிலே அந்த
தையாக விருத்தாக, வழியும் மன்புவும் ஞானம்
மூடதையுங்கூட அதற்குக் காரணம்; அவ்வளவ்
பாவிகளுக்கு பரிசு காரணமாக வேண்டுகின்றது:

சொப்பனங்களைப் போல நினைந்தே கைவிட்
டத்தக்கதொன்றுமில்லை.

(7) குற்றமில்லாதவனாகிய நான் வாழ்நாளுள்ள
தேவனே, தானன் தபாதுவாகிய ம்முமானைப்
போலொருவன் செய்வேன்; மூடர்களையும் கூடி
த்தையாக காணுகின்ற தேவனே அடியேனைப் பிர
காசிப்பாரவும்: ஞானம் எதிலன் ஞானியை
நாற்றைக்கொள்ள நடத்திக்கொண்டு போகின்றது.

(8) சொக்கனாகிய வருண இந்த சரீரத்தின் தேகம்,
எனக்கு வசத்தோடே வித்தைமத்தில் செலுத்துவார்
ங்கள்ளுக்கு ஜோதியத்திலும் போகத்திலும் ஐயம்
உண்டாவதாகவும்: தேவன் மனோ வெக்கை வருதா
கலம் அவன்றியேவரிவை பரிபாலிக்கவேண்டுமே.

திக்கோதாய் 7; 86.

(1) அக்கிறுதி அநேராதிதம் வருணய
நிதவித்திலும் தோராதாம் ரத்னதரமும்
(2) அக்கிபூர்வேன்றதிபிட்போ ஜநகோருத
வேதான் ஏதவைநி
(3) அக்கிர ரவிமானத் போவநேவநிவேநிவ
புக்கும் விராஜதம்
(4) அக்கேயம் வருணதவாம் விசவத: பரிபூரவி
வதிக்குவேவ- கெக்சநி
(5) அக்கிறேதாதவிசா த. வதபசவிதசபவதம:
தேவே தேவேபாகவத
(6) பதகதாலேதவகேப் பத்திரம்வேதிவதி.
திவேத்தவதப வக்கிரா:

(7) உபத்வாக்னே திவே திவே தோஷாவஸ்தர் தியாவயம்
நமோ பரந்த எமஸி

(8) ராஜந்தமத்வராணாம் கோபாம்ருதஸ்ய தீதிவிம்
வர்த்தமானம் ஸ்வே தமே

(9) ஸ: பிதேவ ஸூநவே அக்னே ஸூபாயநோபவ
ஸசஸ்வா ந: ஸ்வஸ்தயே

(1) புரோஹிதனும் ஹோதாவும் ரத்னதாதாவும் ஆகிய அக்னியே நான் உன்னையே வாழ்த்துகின்றேன்.

(2) அக்னி பெரியவன் புராதன ருஷிகளுக்கும் நூதன ருஷிகளுக்கும் வணக்கப்பட்டவன்தானே.

(3) அவன் தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டுமே, என்னுடைய தேஜஸ்ஸாம், புத்திர ஸம்பத்தும் பாக்கியமும் தனது ஆயுள்ளவன் தானே.

(4) அக்னி நீ சுற்றியிருக்கின்ற பலியும் யாகங்களும் அதுதானே.

(5) ஞானமேறிய ஹோதாவாகிய அக்னியே, சத்யவானும் ஏற்றவும் சிறந்தப்பட்டவனும் ஆகிய தேவன் மற்ற தேவர்களோடு எழுந்தருளவேண்டுமே.

(6) அக்னியே நீ உன்னுடைய பக்தர்களுக்கு நன்மை செய்யுமென்றவனாயிருக்கையால் அங்கிரஸ் ஸாயுள்ளவனே இது உனக்கு சத்யமாயிருக்கிறது.

(7) அக்னியே உன்னோடு தினம் ராத்ரி நாங்கள் வணக்க பக்திகளோடு அடுத்து, தமஸ்ஸை நீக்கின்றவனே நமஸ்கரித்து ஒப்புவிக்கிறேன்.

(8) யாகங்களுடைய ரக்ஷகனும் ருத கர்மத்தினுடைய தேஜஸ்ஸை பார்க்கிறனும் ஜோபக்தனில் வர்த்திக்கின்றவனுமாகிய உனக்கே நமஸ்காரம்.

(9) அவன் எனக்கு புத்திரனுக்கு பிதாவென்றது போலே சுகமே செய்யவேண்டுமே.

(1) இந்த்ரஸ்ய நு வீர்யாணி ப்ரவோசம் யானி சகார
ப்ரதமானி வஜ்ரீ
அஹன்னஹிமன்வபஸ்ததர்த ப்ரவக்ஷணா அபினத்
பர்வதானாம்

(2) அஹன்னஹிம் பர்வதே சிச்ரியாணம் த்வஷ்டா
ஸ்மை வஜ்ரம் ஸ்வர்யம் ததக்ஷ
வாச்ரா இவ தேனவ: ஸ்யந்தமானா அஞ்ஜ: ஸமுத்ர
மவ ஜக்முராப:

(3) வ்ருஷாயமாணோ அவ்ருணீத ஸோமம் த்ரிகத்ருகே
ஷ்வபிபத் ஸுதஸ்ய
ஆஸாயகம் மகவாதத்த வஜ்ரமஹன்னேனம்
ப்ரதமஜாமஹீனாம்

(4) யதிந்த்ராஹன் ப்ரதமஜாமஹீனாமான் மாயினா
மமிநா: ப்ரோத மாயா:
ஆத்ஸூர்யம் ஜனயந் த்யாமுஷாஸம் தாதீத்னா
சத்ரும் ந கிலா விவித்ஸே

(5) அஹன் வ்ருத்ரம் வ்ருத்ரதரம் வ்யம்ஸமிந்த்ரோ
வஜ்ரேண மஹதா வதேன:
ஸ்கந்தாம்ஸீவ குலிசேனா விவ்ருக்ணாஹி: சயத
உபப்ருக் ப்ருதிவ்யா:

(6) அயோத்தேவ துர்மத ஆ ஹி ஜுஹ்வே மஹாவீரம்
துவிபாதம்ருஜீஷம்
நாதாரீதஸ்ய ஸம்ருதிம் வதானாம் ஸம் ருஜானா:
பிபிஷ இந்திர சத்ரும்

(7) அபாதஹஸ்தோ அபிர்தந்யதிந்த்ரமஸ்ய வஜ்ர
மதிஸாநவுஜகாந
விர்ஷ்ணோவத்ரி: ப்ரதிமாநம் பிபூஷம் புருத்ரா
விர்த்ரோ அசயத்வ்யஸ்த:

(8) நதம்நபின்னமமுயாசயாநம் மநோருஹாணா
அதியந்த்யாப:
யாச்சித் விர்த்ரோ மஹிநாபர்யதிஷ்டத்தாஸாமஹி:
பத்ஸுத:சீர்பபூவ

(9) நீசாவயா அபவத்விர்த்ர புத்ரேந்த்ரோ அஸ்யா அவ
வதர்ஜபார
உத்தராஸூரதர: புத்ர ஆஸீத்தாநு: சயே ஸஹ
வத்ஸாநதேநு:

(10) அதிஷ்டந்தீநாமநிவேசநாநாம் காஷ்டாநாம்
மத்யே நிஹிதம் சரீரம்
விர்த்ரஸ்ய நிண்யம் விசரந்த்யாபோ தீர்கம்
தம ஆசயதிந்த்ர சத்ரு.

(11) தாஸபத்நீரஹிகோபா அதிஷ்டந் நிருத்தா ஆப:
பணிநேவ காவ:
அபாம்பிலமபிஹிதம் யதாஸீத் விர்த்ரம்
ஜகன்வாம் அபதத்வவார

(12) அச்வ்யோவாரோ அபவஸ்ததிந்த்ர: ஸ்ர்கே
யத்த்வா ப்ரத்யஹந்தேவ ஏக:
அஜயோகா அஜய: சூரஸோமமவாஸ்ர்ஜ:
ஸர்தவே ஸப்தஸிந்தூந்

(13) நாஸ்மை வித்யுந்நதந்யது: ஸிஷேதநயாம்
மிஹமகிரத்த்ராதுநிம்ச

இந்த்ரச்சயத்யுயுதாதே அஹிச்சோதாபரீப்யோ
மகவா விஜிக்யே

(14) அஹேர்யாதாரம் கமபச்ய இந்த்ர ஹ்ருதியத்தே
ஜக்னுஷோ பீரகச்சத்
நவசயந்நவதிம் ச ஸ்ரவந்தீ: ச்யேநோநபீதோ
அதரோரஜாம்ஸி

(15) இந்த்ரோயாதோவஸிதஸ்ய ராஜாசமஸ்யச
சிர்ங்கிணோ வஜ்ரபாஹு:
ஸேதுராஜாக்ஷயதி சர்ஷணீநாம் அராந்நநேமி:
பரிதாபபூவ

இதனுடைய அர்த்தம்

(1) நான் இப்போது இந்திரனுடைய பராக்கிரமங்களையெல்லாம் எடுத்துரைப்பேன். இடியினையுள்ளவன் செய்திருக்கின்ற பிரதம வீரியங்களையெல்லாம் தானே அவன் அஹி என்ற பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் கொன்றுவிட்டு தண்ணீரைப் புறப்படுவித்தது. பர்வதங்களுடைய உதரங்களை அவன் பிலமாகக் கட்டி வைத்திருக்கின்றான்.

(2) பர்வதத்தில் குடியிருந்த (அஹி)யை அவன் கொன்றுவிட்டான், முழக்கமுள்ள இடியினைத்வஷ்டாவு அவனுக்கு விர்ஷித்துக் கொடுத்திருக்கிறது; இதனால் அவன் அஹியைக்கொன்று தண்ணீரைப் புறப்படுவித்தான்; பர்வதங்களுடைய உதரங்களை அவன் விசாலமாகச் சடையைப்போல் பின்னி வைத்திருக்கிறான்:—

(3) மதன காமமுள்ளதுமாகிய சோமத்தை தெரிந்துவிட்டது. திரிகத்ருகமென்ற மூடக் குடத்தில் நின்று சோமரஸம் குடித்துவிட்டது; எதிர்பேண்டதற்குள்ள இடிப்பினை மகவான் பிடித்துக்கொண்டு, ஸர்ப்பங்களுடைய ஆதிஜாதனைக் கொன்று விட்டது.

(4) நீ ஸர்ப்பங்களுடைய ஆதிஜாதனைக் கொன்று விட்டபோது உபாயிகளுடையமாயங்களை இந்திரன் நிஷ்பலமாக்கிவிட்டான் அன்றைக்கு சூரியன் தியோ உஷஸ்ஸை என்றிவற்றை ஸிருஷ்டித்து உனக்கு சரியாகிய பிரதியோகியை நீ கொஞ்சமும் காணவில்லையல்லவா?

(5) எல்லாவற்றிலும் க்ரூர விரோதனுமாகிய விருத்ரனை இந்திரன் ஸம்ஹரித்துவிட்டான் இடிப்பினென்ற மஹத்தாகிய ஆயுதத்தைக்கொண்டு விஷ்வனைக் கொன்றுவிட்டது. கோடாலிகொண்டு வெட்டிய கொம்புகளைப் போல (அஹி) பூமியைத் தொட்டு கிடக்கின்றது.

(6) துர்யோதாவு வென்றவரோ அவன் மதித்துக்கொண்டு சூரனும் பராக்ரமியும் ஆகிய வீரனை அவன் போர்க்கு அழைத்தது. அப்போது அவனுடைய ஆயுதத்தின் ஆக்ரமத்தினுடைய எதிரில் நிற்க முடிந்த தில்லை. இந்திர சத்ருவாகியவன் பிளர்புகளை நகர்த்துவிட்டது.

(7) கைபுக்காலும் இல்லாதவனுமாகியவன் இந்திரனோடு யுத்தஞ் செய்யத் துவக்கிவிட்டான். அவனுடைய முதுகில் [illegible] பெறத்துணிந்தவன், [illegible] எருதுக்கு பிரதியோகியாய் பெருத்துணிந்த விருத்ரன் துண்டு துண்டாக பல பக்கங்களிலும் வீசப்பட்டான்.

(8) இடிந்த கரையைப் போல கிடக்கின்றவனைத் தண்ணீர் [illegible] மேலேறிப்போய் [illegible]. விருத்ரன் பலத்தால் எந்த ஜலங்களை அடக்கினானோ அப்படிப்பட்டவைகள் இப்போது (அஹி)யில் கிடக்கிறது.

(9) விருத்ரனுடைய தாயாரின் சக்தியோ குறைந்து குன்றிப்போய்விட்டது. அவன்மேல் இந்திரன் வதாயுதமென்ற கருவை எறிந்துவிட்டார். மேலே தாயாரும் கீழே புத்திரனுமாகக் கிடக்கிறார்கள். கடிச்சங்கூட பசுவென்ற கணக்கே துணிந்து படுத்துவிட்டது.

(10) நிலையில்லாததும் நிவேசனமும் கொஞ்சமுமில்லாத ஓட்டங்களின் இடையிடையில் அவனுடைய சரீரத்தை வைத்திருக்கக்கண்டேன், தண்ணீர் விருத்ரனுடைய ஒளிவிடத்திலுங்கூட ஓடுகின்றது. இந்திர சத்ருவாகியவன் தீர்க்கதமஸில்தானே கிடக்கிறான்.

(11) சத்ருக்களால் அடைபட்டு (அஹியால்) காக்கப்பட்டு இருக்கின்ற தண்ணீர், லோபி பசுக்களை அடக்கிவைப்பதுபோல விரோதிக்கப்பட்டிருக்கின்

றது. தண்ணீர்த் திறவு அடைக்கப்பட்டிருந்த போது, அவன் விர்த்ரனை சம்ஹரித்து அடைப்பைத் திறந்துவிட்டான்.

(12) இந்திரனென்ற தேவன் ஏகனுமி ஓர் குந்தம் கொண்டு குத்தியபோது நீயொரு குதிரைவாலா யிருந்தாய். இந்திரன் நாமே பசுக்களையும் சோமத்தையும் செய்துவிட்டார். ஓடிப்பாய்வதற்காக நீ ஏழு நதிகளை (ஆறுகளை)த் திறந்துவிடவேண்டும்.

(13) இடிப்பினைக்கொண்டும் இடிமுழக்கங்கொண்டும் விர்த்னனுக்கு காரியசாயம் வாதில்லை. பனியும் புழையும் அவன் பெய்யவைத்ததினால் பாவிக்கு பலனுமுண்டாகவில்லை. இந்திரனும் அஹியும் ஒன்றோடொன்று படைபொருதும்போது எக்காலத்திலும் இந்திரன் ஜயமடைந்தான்.

(14) வதித்தவனுமிய உன்னுடைய இருதயத்துக்கு பீதியுண்டாகத்தக்கதிதம் இந்திரா (அஹி)க்கு ப்ரதிகிரியை செய்ய நீ ஆளைக் கண்டிருக்கிறாய். அல்லது நீ தொண்ணூற்றொன்பது ஆறுகளிலும் கூட பீதியுள்ள பருந்துபோல ஆகாயத்தில் கடந்திருக்கிறாய்.

(15) இந்திரனுக்கு ஓடவும் மிக்கவும், கொம்புள்ளதற்கும் கொம்புள்ளதற்கும் ராஜாவாயிருக்கிறீர், அவன் ராஜாவாகத் தன்னுடைய பிரஜைகளை ஆளுகிறான். வட்டமிகவென்ற கைக்கே அவர்களைக் கவ்விக்கொண்டிருக்கிறான். ரிக்வேதம் 1, 32.

(1) உதுத்யம ஜாதவேதஸம் தேவம் வஹந்திகேதவ
த்ருசே விச்வாய சூரியம்.

(2) அப்தயே தாயவோ யதா நக்ஷத்ரா யந்தி அக்துபி
ஸூராய விச்வ சக்ஷஸே.

(3) அத்ருச்ரமஸ்ய கேதவோ விரச்மயோ ஜனாங் அநு
ப்ராஜந்தோ அக்னயோ யதா.

(4) தரணிர்விச்வதர்சதோ ஜோதிஷ்க்ருதஸி சூரிய
விச்வமா பாஸி ரோசனம்.

(5) ப்ரத்யங்தேவானாம்விசப்ரத்யங்ஙுதேஷிமானுஷான்
ப்ரத்யங் விச்வம் ஸ்வத்ருசே.

(6) யேனாபாவக சக்ஷசா புரண்யந்தம் ஜனாங் அனு
த்வம் வருண பச்யஸி.

(7) வித்யாமேஷி ரஜஸ்ப்ருத்வஹா மிமானோ அக்துபி
பச்யஜன்மானி ஸூரிய.

(8) ஸப்தத்வா ஹரிதோ ரதே வஹந்தி தேவ சூரிய
சோசிஷ்கேசம் விசக்ஷண.

(9) அயுக்த சப்த சுந்த்யுவ: ஸூரோ ரதஸ்ய நப்த்ய
தாபிர்யாதி ஸ்வயுக்திப:

(10) உத்வயம் தமஸ்பரி ஜோதிஷ்பச்யந்த உத்தரம்
தேவம்தேவத்ரா ஸூரிகமன்ம ஜோதிருத்தமம்

(11) உத்யன்னத்யமித்ரமஹ ஆரோஹன்னுத்தராம திவம்
ஹ்ருத்ரோகம் மமசூரிய ஹரிமாணம் சநாசய

(12) சுகேஷு மே ஹரிமாணம்ரோபணாகாசு தத்மஸி
அதோ ஹாரித்ரவேஷுமே ஹரிமாணம்
[நிதத்மஸி.

(13) உதகாதயமாதித்யோ விச்வேன ஸஹஸாஸஹ த்விஷந்தம் மஹ்யம் ரந்தயன்மோ அஹம் [த்விஷதே ரதம்.

(இதி: ஸூர்ய ஸூக்தம்.)

(1) ஸர்வ பூதங்களுடைய ஞாதாவாகிய தேவனே, கிரணங்களை மேல்பாகத்தில் நடத்திக்கொண்டு வருகின்றாய், எல்லாரும் சூரியனாகிய உன்னை தெரிசிக்கத்தானே.

(2) நக்ஷத்திரங்கள் ராத்திரியோடேகூட, கள்ளன்மாரைப்போல ஒளித்து மறைந்து போகின்றன; ஜகத்தையும் காணுகின்ற ஜோதியின் முன்பாகத்தானே.

(3) அவனுடைய வெளிவு இப்போது தர்சமான வந்தது, அக்கினியின் ஜுவாலைகளென்ற கணக்கே மனிதருடைய வீட்டை ஸமீபம் வருகின்றான்; அவனுடைய காந்தியோ பிரகாசமேறி வருகின்றது.

(4) சூரியா நீ முன்புக்கு எல்லாவிலும் தெரிசபனாக பிரகாசத்தைக் கொடுக்கின்றாய்; ஆகாசமெல்லாம் உன்னுடைய அதிகாரமென்ற கணக்கே தோற்றுகின்றது.

(5) தேவன்மாருடைய வானத்தோடும், மனிதரோடும், ஸர்வத்தோகிலோடும், நீ அப்புறமாக; தெரிசிக்கப்படுவதற்காக உதிக்கின்றாய்.

(6) எதினால் முயற்சியுள்ள மனித ஜாதியை தெரிசிக்கின்றதோ, உஜ்வலிக்கின்ற வருணா அவனுடைய திருஷ்டிக் கொண்டுதானே.

(7) நீ விசாலமாகிய ஆகாசத்தை வியாபித்துக் கொண்டு இராப்பகலென்ற நிலைமை படைத்து உண்டாக்கின்றாய்: சூரியா நீ ஸர்வ பூதங்களையும் பார்க்கின்றாய்.

(8) சூரியா உன்னை ஏழு குதிரைகள், அக்கினி ஜுவாலை ரோமமுள்ளவனாகிய உன்னை நீர்க்க திருஷ்டியுள்ள தேவரதத்தில் இழுத்துக்கொண்டு போகின்றன.

(9) ஏழு சௌந்தர்யமுள்ள புத்திரிகள் ரதத்தில் சூரியனும் சேர்க்கப்பட்டார்கள், அந்த ஸ்வ சக்தியுள்ளவரோடு கூட அவனும் ஓடுகின்றான்.

(10) இந்த அதோ லோகத்திலுள்ள தமஸில் நின்று, நாங்கள் உத்தரஜோதியை கொள்ள நோக்கிறோம்: எங்களுடைய தேவன்மாரின் வீட்டையும் கடவீதுமாகிய உத்தர ஜோதியிலேயே நாங்கள் மேலே யேறிக்கொண்டு போகிறோம்.

(11) இன்று மித்ரபாலஸ்யத்தோடு கூட உதித்தும், உத்தர ஸ்வர்கத்துக்கு ஆரோகித்துக்கொண்டு; நீ என்னுடைய ஹிர்த்ரோகவும் ஹரிமை என் மஞ்சைப்பித்தவும் என்னில் நின்று அகற்றி விட்டு விடவேணுமே சூரியா.

(12) ஹரிமையென்ற மஞ்சைப்பித்தத்தை யென்னில் நின்று, சுகங்களுடையும் சாரிகையுடையும் வீட்டை கொண்டுபோய்த்தாலும் ஹாரித்ரவமேன்

ஓர் பச்சை ஆளிடத்திலும் ஹரிமை ரோகத்தை நீ அடக்கி வைக்கிறதாமே.

(13) இந்த ஆதித்யன் விஸ்வாசத்தோடு கூடி இங்கே உதித்து வந்திருக்கின்றான். நான் சத்ருவை அடக்கி வைத்துவிட்டு ஒரு போதுஞ் சத்ருவினால் தோற்றுப்போகிறதேயில்லை. ரிக்வேதம் 1; 50.

புவதே தேஹேடோ வருண நமோப்ரவ யஞ்ஞே.
  ப்ரீமஹே ஹவிர்பி
க்ஷயன்ன ஸமப்ய மவுரப்றசேதா ராஜனேனுமவி
  சிச்றத்: க்ர்தானி
உதுத்தமம் வருணபாசமஸ்ம தவத்மம் விமத்யமம்
  சிதாய
அதா வயமாதித்ய வ்ர்தே தவானுதோ அதித
  யேஸ்யாம.

அர்த்தம் :

நீ எங்களோடு காட்டுகின்ற உன்னுடைய கோபத்தை நாங்கள் வந்தனத்தோடு ப்ரார்த்தனைசெய்துகற்றிவிடுகிறோம். எங்களுடைய ப்ரார்த்தனை வருணா யாகங்களைக்கொண்டும் பானீயங்களைக்கொண்டுஞ் செய்கிறோம். எல்லாம் உன்னால் கூடுமாகையால் சைதன்யமும் ஞானமுமுள்ள ராஜாவே! எங்களுடைய வெல்லாக் கெடுதிகளையும் மன்னித்து எங்களைக் காப்பாற்றுவீராக.

மேலுள்ள பாசத்தையும் நடுவில் கின்றுள்ள தினையையும், கீழேயுள்ள தினையையும் எங்களிலிருந்து அகற்றிவிடவேண்டும். அப்போது நாங்கள் பாபக்கடனில்லாதவர்களாய் ஆதித்யா விரதிய சுவுக்கியத்துக்காக உன்னுடைய ஸமீபானைத்தில் நாங்களிருப்போமென்பது நிச்சயம்.

ரிக்வேதம் 1, 24; 14 15.

தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்யதீமஹி
தியோ யோ ந: ப்றசோதயாத்.

அர்த்தம்

நாங்கள் சவிதாவினுடைய சிரேஷ்டமென்றர்த்தமுள்ள வரேண்யத்தையும், அந்த தேவனுடைய பிரகாசத்தையுங்குறித்து தியானிக்கின்றோம். அப்படிப்பட்டவனே எங்களுடைய தியானங்களை ஸ்தாபிக்கவேண்டும். ரிக்வேதம் 3, 62; 10.

யுநஜ்மிதே பிரஹ்மணா கேசினாஹரி உபப்றயாஹி
  ததிஷேகபஸ்தியோ
உத்துவா ஸுதாஸோரப்ஸா அமந்திஷு:
  பூஷன்வான் வஜ்ரிம்ஸமு பந்திபாமத.

அர்த்தம்.

உனக்கு நாங்கள் பிரார்த்தனையால் நீண்டமுடியுள்ள ஹரிகளை சேர்க்கிறோம். அடுத்துவரவேண்டுமே நீயல்லோ அவற்றை ஏற்காவிற்சாக கட்டிவைக்கின்றாய், மதனமுள்ள சோமபானீயங்கள் உன்னைச் சந்தோஷிப்பிக்கின்றது. பூஷாவோடுகூடிய வஜ்ரி நீ மனைசகிதம் மதித்துகொள்ளவும். ரிக்வேதம் 1,82;6.

ஹரி நு கமோத இந்திரஸ்ய யோஜமாயை ஞுக்தேந
வசசாநவேந.
மோ ஷூத்வாமத்ரு பஹவோ ஹி விப்ரு நிரீரமன்
யஜமாநஸோ அக்யே.

அர்த்தம்.

நான் புதிய ஞுக்தங்களாலும் ஸ்தோத்ரங்களாலும் இந்திரனுடைய ரதத்தில் ஹரிகளையுங்கூட யோஜிப்பித்தேன். அவன் வருவதற்காகத்தானே இங்கே வேறே யாகங்களோடுகூடி அடுத்துவருகின்ற அநேக ஸ்தோதாக்கள் உன்னைப்பிடித்து வைக்கிறதில்லை.

ரிக்வேதம் 2, 18; 3.

பிராஹ்மணேதே பிரஹ்மயுஜாயுஜ்மி ஹரீசகாயா
சதாமாத ஆ ஆ
ஸ்திரம்ரதம் சுகமிந்திராதி திஷ்டன் ப்றஜாநன்
வித்வான் உபயாஹிஸோமம்.

அர்த்தம்.

நமஸ்காரத்தால் கட்டப்பட்ட சகிகளாகிய ஹரிகளை நான் ஹட்டின்கல் நமஸ்காரத்தினுல் சீக்கிரத்தில் உனக்குக் கட்டித்தருகிறேன். இந்திரா ஸ்திரமும் சுகமுமுள்ள ரதத்தில் ஏறியிருக்கிறேன். வித்வானும் பிரஞ்ஞாவானுமாயிருக்கின்ற சோமத்தினிடத்துக்கு அடுத்து வருவீராக.

ரிக்வேதம் 3, 35; 4.

யுஞ்ஜந்தி ஹரீ இஷிரஸ்ய காதையோரௌத.
உருயுகோ இந்திரவாஹா வசோயுஜா.

ஞானத்தையுள்ளவனுடைய விஸ்தீர்ணமும் விஸ்தீர வமும் உள்ள ரதத்தில், நமஸ்காரத்தைக் கொண்டு ஹரிகளை சேர்க்கின்றது; இந்திரனை வகிக்கின்றவையும் வார்த்தையால் கட்டப்படுகின்றவையும், ஆகிய ஹரிகளைக்கொண்டுதானே. ரிக்வேதம் 8, 98; 9.

நூனே அக்னே ப்றஹதோதா வசந்திரோ
தரோசவாஜம் க்றுத்யா அபா விர்தி
ப்ருதிவ்யா வா பிர்தவி பிரமேஹணக்ரிதி ஸ்வரன்ன
சுக்றுஷசோசிஷித்யுத.

அர்த்தம்.

எங்களுக்கு சம்பூர்ணமாயும் ஆயிரம் வகையாகிய தனங்களாலும் அக்கியை எங்களுசகுக் கொடுப்பீராக, எங்களுடைய சுகத்துக்காக உன்னுடைய சம்பத்துகளின் கதவுகளில் ஒன்றைத் திறந்துவைக்க வேண்டும். நமஸ்காரத்தின் வழியாக ஆகாசத்தையும் பூமியையும் எங்களுக்கபிமுகமாக வைப்பீராக. ஷில்வினுடைய ப்றகாசிதவோமத்தைப்போல எங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கவேண்டுமே. ரிக்வேதம் 2, 2; 7.

அதாக்ரீணோ பிரதமம் வீரியம் மகன்பதஸ்யாக்ரே
பிராமணு அஷ்மமையா
ரதேஷ்டோக கரிச்வேத வச்யுதா பிறதீரய ஸ்லிஸ்
ரதே ஸ்த்ராயக்ள் பிறதக்ள்.

அர்த்தம்.

அக்னியாயுள்ளவரே நீ உன்னுடைய பிரதமவித விர்த்தியை நமஸ்கரித்து அவனுடைய பராக்கிரம

சக்தியைவிளைப் பயந்தியபோதுதானே அவன்ராதத்திலும் முன்பாகவேணுமென்றறிய நின்றிருக்கிறான். அவனுக்கு அடங்கிய நதிகளெல்லாம் சாஞ்திசைகளுக்கு ஒழுகிப்போயிருக்கின்றது.

ரிக்வேதம் 2, 17 ; 3.

தத்தேவ்ராஜம் தேவதமாய காத்வமச்றதாணன்
த்ராடா விர்தக்த விடதா
உதகா ஆஜதப்ரத் பிராமணு வஸம கூடந்த
மோஸ்ய சக்ஷுமல்லவ.

அர்த்தம்.

அது தேவன்மாரில் ச்ரேஷ்டி தேவனுடையவனுடைய பிறவிர்த்தியாகி யிருக்கிறது. உறப்புள்ளவர்களுக்கு இளக்கம் பிறப்பித்து, கடினமுள்ளவர்களுக்கு மெதுவாயிருக்கின்றது. அவன் சொர்த சமல்காரத்தால் மேகங்களைப்போதுள்ள கோக்களை வெளிக்குத் தெளித்து கொண்டுவருகிறான். தமஸை நீக்கி விர்த்தனை பளித்துவிட்டான். தேஜஸ்ஸுள்ள ஆகாசத்தைப் பிரதியக்ஷமாக்குகையுஞ் செய்கின்.

(1) கணும்துவா கணபதிம் ஹவாமஹேகவிம்
கவிஞுமுபம ச்றமஸ்தமம்
ஜேஷ்டாராஜன் பிராணும் பிரஹ்மணஸ்பதே,
ஆ ந: ச்றுன்வன்னுதிப்ஸி: ஸிதாஸாதனம்.

(2) தேவச்வஸ்தே அசரியப் பிறசேதஸோ பிரஹஸ்பதேயஞ்ஞியம் பாகமானக

[illegible]
[illegible]

(3) ஆ வி பாத்யா [illegible] ச்ரோதிஷ்
மர்தம் [illegible]
பிரஹஸ்பதே [illegible] [illegible]
[illegible]

(4) [illegible]
[illegible]
[illegible] பாஹஸ்பதே
மஹிதத்தே மஹித்வனம்.

(5) நதம்ஹோ [illegible] குதச்வன காராதயஸ் தி
திருர்நத்வயாவிந
விச்வா இததஸ்மாத்துவிராடோ விபாதஸே
யம் ஸகோபாரக்ஷஸி பிரஹமஸ்பதே.

(6) த்வம் னோ கோபா பதி கர்த்வி சக்ஷணஸ்தவ
விர்தாயமதிபர்ஜராமஹே
பிரகமஸ்பதே யோ னோ அப்க்வரோ தத்தே
ஸ்வதம் ர்மமத்து துச்சனா காணலிதி.

(7) உத்தாயோ னோ மர்ச்சபாதநாகஸோ அராதி
வாமர்த ஸா நகோவிர்க
பிரகமஸ்பதே அப தம்வர்தயா பத ஸுகம்னோ
அஸ்யை தேவ வீதையோக்ஸி.

(8) த்ருத்ராம்த்வா தனூனும் கவமகே அவஸ்பர்தா
தவக்தாரமஸ்மயும்

பிரகஸ்பதே தேவநிதோ நிபர்ஹய மா துரேவா உத்தரம் ஸுமநமுந்நசன்.

(9) த்வயா வயம் ஸுவிருதா பிரஹ்மணஸ்பதே ஸ்பார்ஹா வஸுமனுஷ்யா ததீமஹி
யா நோ தூரே தடிதோயா அராதயோ அபி ஸந்தி ஜம்பயா தா அநப்நஸ:.

(10) த்வயா வயமுத்தமம் தீமஹே வயோ பிரகஸ்பதே பப்ரிணா ஸஸ்நினா யுஜா
மா நோ து:சம்ஸோ அபிதிப்ஸுரீசத ப்ரஸுசம்ஸா மதிப்ஸ் தாரிஷீமஹி.

(11) அநாநுதோ விருஷபோ ஜக்மிராஹவம் நிஷ்டப்தா சத்ரும் ப்ருதநாஸு ஸாஸஹி
அஸி ஸத்ய ருணயா பிரஹ்மணஸ்பத உக்ரஸ்ய சித்தமிதா வீடுஹர்ஷிண:.

(12) அதேவேந மநஸா யோ ரிஷண்யதி சாஸாமுக்ரோ மந்யமாநோ ஜிகாம்ஸதி
பிரகஸ்பதே மா ப்ரணக்தஸ்ய நோ வதோ நிகர்ம மந்யும் துரேவஸ்ய சர்தத:.

(13) பரேஷு ஹவ்யோ நமஸோபஸத்யோ கந்தா வாஜேஷு ஸநிதா தநம் தநம்
விச்வா இதர்யோ அபிதிப்ஸ்வோ ம்ருதோ பிரகஸ்பதிர்விவவர்ஹா ரதாம் இவ.

(14) தேஜிஷ்டயா தபநீ ரக்ஷஸஸ்தப யே த்வா நிதே ததிரே திருஷ்டவீர்யம்

ஆவிஸ்தத் க்ருஷ்வ யதஸத்த உக்த்யம் பிர
கஸ்பதே விபரிராபோ அர்தய.

(15) பிரஹஸ்பதே அதியதர்யோ அர்ஹாத் த்யுமத்
விபாதி க்ரதுமஜ்ஜனேஷு
யத்தீதயச்சவஸ ருதப்ரஜாத ததஸ்மாஸு த்ர
விணம் தேஹி சித்ரம்.

(16) மா ந ஸ்தேநேப்யோ யே அபித்ருஹஸ்பதே
நிராமிணோ ரிபவோ அந்நேஷு ஜாக்ருது
ஆ தேவாநா மோஹதே விவ்ரயோ ஹ்ருதி பிர
ஹஸ்பதே ந பர: ஸாம்நோ விது.

(17) விச்வேப்யோ ஹி த்வா புவநேப்யஸ்பரி
த்வஷ்டா ஜநத்ஸாம்ந: ஸாம்ந: கவி
ஸ ருணசித்ருணயா பிரஹ்மணஸ்பதி த்ருஹோ
ஹந்தா மஹ ருதஸ்ய தர்தரி.

(18) தவச்ரியே வ்யஜிஹீத பர்வதோகவாம்கோத்ர
முதஸ்ருஜோயதங்கிர
இந்திரேண யுஜாத மஸா பரீ விருதம் பிரஹஸ்
பதே நிரபாமவுப்ஜோ அர்ணவம்.

(19) பிரஹ்மணஸ்பதேத்வமஸ்ய யந்தா ஸூக்தஸ்ய
போதிதநயம் சஜின்வ
விச்வம் தத் பத்ரம் யத வந்தி தேவா பிரஹத்
வதேம விதத்ஹே ஸுவீரா.

(இதன் பதவுரை மாத்திரம்.)

(1) கணங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாகிய தேவே உன்னையே நாங்கள் அழைக்கிறோம், கவியும் கவி

களில் அதிச்சிரேஷ்டனும் ஏற்றவும் கீர்த்திப்பட்ட வனும் நீதானே; பிரஹஸ்பதியே ஸமஸ்காரங்களுக் கெல்லாம் அதிச்ரேஷ்டனாகிய வனும் நீதானே! துன்மார்களோடு கூட்டி யெங்களை அநுக்கிரஹித்து காப்பாற்றிச் சேர்த்துக் கொள்ளவேணுமே யென்று நாங்கள் மீண்டும் மீண்டும் அழைத்துக் கொள்கிறோம்.

(2) பிரஹ்மணஸ்பதியே ஞானிகளாகிய தேவன் மார்களே உன்னை அழைக்கின்றது, யஞ்ஞம் ஆகிய பாகம் கொண்டு உன்னை அடைய்ந்து ஸொர்க்கம் மென்ற விடத்தில்; சூரியப் பிரகாசத்தால் உஷன் வரிசை பிரகாசிப்பிக்கின்றது போலே நீ யெல்லா ஸமஸ்காரங் களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிறீர் தேவதேவா காத் தருளவேண்டுமே.

(3) குசகுசகிறவரையும், தமஸ்ஸுகளையும் விரட்டி தூரத்தாக்கிவிட்டு, நீதி கர்மத்திலுடைய ஜோதிர் மயமாகிய ரதத்தில்நின்றுகொண்டு அது பயங்கரவும் சத்துருக்களுக்கு நாசகரவும் ராக்ஷஸன்மாருக்கு மரண சேதுவுமாகிய கோக்களை ஆகிநாக்க வைக் கிறதும் பிரகஸ்பதியே அது பாக்கியப் பிறதமா யிருக்கின்றது.

(4) நீ ஜநத்தை நல்லது போலே பரிபாலித்து காப் பாற்றுகின்றது, உன்னை நமஸ்கரிக்கிறவர்களுக்கு ஒருபோதும் நெருக்கமும் கஷ்டமும் உண்டாகின்ற தில்லை. நமஸ்காரத்தைப் பண்ணுவைக்கின்றவனை நீ அடக்கிக்கட்டு போடுகிறீர் அவருடைய சக்தியுங்

குன்றிப் போய்விட்டது. பிரகஸ்பதியே இப்பிர காரம் உன்னுடைய மகத்துவம் எவ்வளவோ பெரியது.

(5) பிரகஸ்பதியே நீ யாவர் ஒருவனைக் காப்பாற்று கின்றீரோ, அவன் எப்படிப்பட்ட கஷ்டத் தையும் [illegible] இருளையாகாயே சத்துருக் களுடைய ஒன்றுமே அவனிடத்தில் நெருங்காது. அபகட மெல்லாவற்றையும் நீ அவனை விட்டகற்றிக் களைகின்றது. எதிர்குத்தரால் அவன் கஷ்டமடை யவன் ஒன்றுக்குமேயில்லை.

(6) தீர்க்க திருஷ்டியுள்ளவனுமாகிய நீ பாலகராகிய யெங்களைக் காப்பாற்றப் பாதையைத் திறந்து வைக் கிறாய். உன்னுடைய தர்மத்துக்கிடில்லை பாகை யினால் நாங்கள் கீதங்களால் உன்னைப்புகழுகிறோம் பிரஹஸ்பதியே யெங்களுக்குத் துரோகஞ்செய்கின் றவர் யெவரோ ஆயவர் சத்தி தெகித்துப்போகக் கடவது யென்றாசிர்வதியுண்டு.

(7) அல்லது ஸைவரியும் திருட்டுபெரியமும் மிற்க னுமாகிய ஓர் மனிதனைக்கொண்டு, பாபகுற்ற மில்லா திரிக்கின்ற யெங்களுக்கு தோஷஞ் செய்யப் போனால்; பிரஹஸ்பதியே அவனை பாபத்தில் நின்று காப்பாற்றிவிடுவதே உனக்கழகு யெங்களுடைய தேவன்மாருடைய நல்லத்திற்கு வேண்டும்.

(8) எங்களுடைய தேகங்களைப் பரிபாலிக்கின்ற வனுமாகிய தேவதேவே உம்மையே நாங்கள் அபேக்ஷித் தனுப்புகிறோம், எங்களுடைய ஸர்வ காரியாதி பதி

யும் எங்களுடைய இரக்ஷகனும் நீ தானே; யெங்களுடைய தெய்வ சத்துருக்களை யெல்லாம் தேவே நீ அடித்தோட்டக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்: துஷ்டன் மாற்கு மேலாகிய இறைபையைச் செய்யாதே யொன்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

(9) ஸர்வகாரியங்களிலும் மெங்களுக்கு ஸகாயம் செய்கின்ற பிரகமண்பதியே உன்மூலம், நாங்கள் ஆகிக்கத்தக்கதும் ஸர்வ மனிதற்கு இஷ்டமுள்ளதுமாகிய தனத்தை யெங்களுக்கு கொடுத்தருளவேண்டுமே; எங்களையடிக்கடி அடிக்கவருகிற சத்துருக்களை நீ எங்களை விட்டகற்றிவிடவேணுமே: அவர்களை நிர்ந்திராக்கித் தீர்க்கவேணுமே.

(10) எங்கள்மேல் அவுதாரிய குணமும் தானதாரானத்வமுள்ள உன்னிமித்தியம், நாங்கள் மிகவுஞ் ச்ரேஷ்டதையுள்ள மகத்துவத்தையடையவேண்டுமே; தந்திரம் மிகுந்துள்ள சத்துருவால நாங்கள் ஆளபடாமலிருக்கவேண்டுமே: உன்னுடைய புகழ்கீதங்களைப்பாடி நாங்கள் அந்த சத்துருவை செய்ப்போமாகவும் யென்று நீ துணைக்கவேண்டும்.

(11) அவன் யெவ்வளவோ தைரியமும் வீரியமுமுடையவனுகவே யுத்தத்துக்குப்புறப்படுகின்றது ஐய வீரனுகியவன் படக்களத்தில் சத்துருக்களைச் சுட்டுவீபாடுகிறான்; பிரஹமண்பதியே நீ ஸத்யவானும் நீதிமானும் யெங்களுடைய கஷ்டங்களை வீடுகின்றவனும் நீதானே: கோட்டைக்குள்ளே நீ ஆ[illegible]கின்ற பலவானை நீ படக்கிவிடுகிறீர்.

(12) ஆர் நிவ்ய மனோபாவத்துடன் யெங்களுக்கு தோஷம் செய்யப் போகின்றானோ, எவர் கடூரமிய வினை நாசிக்க நினைக்கின்றானோ; அப்பேர்கொத்தவனுடைய *குலக்குர்தம் பிரஹமண்பதியே யெங்களிடத்தில் வாராதிருக்கவேண்டுமே: அஷ்டதும் சகலமானுமாகியவனுடைய வீரியத்தை நாங்கள் அடக்கி ஆளட்டும்.

(13) போர்க்களத்தில் அழைக்கப்பட்டவனும் இயானைத்தோடு கூடி ஸமீபிக்கப் பட்டவனும், யுத்தகளத்தில் வந்துகொள்ள கொள்ளையாகப்பகுக்கப்படுகின்றதும்; இப்படிப்பட்ட பிரஹஸ்பதி யொயக்தனுக்கு தோஷம் வருத்துகின்றவனை தேனுகளைப் போல ஸகலசத்துருக்களையும் விரட்டி விட்டருவேண்டுமே.

(14) வீரியப் பிரசித்தனுகிய உன்னைக்கேலிபண்ணுகின்ற ராக்ஷஸன்மாரை நீ தீக்கனல் போல ஆயுதம் கொண்டு ஹரிக்கவேண்டும்; உன்னி வெளியானதை நீ ஒப்புக்கொண்டு குசுகுசுக்கின்றவரை பிரஹஸ்பதியே நீ ஹரித்துவிடவேண்டும். வேதங்களுடைய ரஹஸ்யமே யிப்படியதியவேண்டும். இவற்றின் விவஹாரம்க்ரமேண தெரியவரும்

(15) பிரஹஸ்பதியே உன்னுடைய பக்தன்மார் யோக்யதையுடையவராக, நீ மனுதருடைய இடையில் வந்து அன்னை அனுக்கிரகித்து கொள்ளவேண்டுமே; முதகர்மத்தில் நின்று ஜனித்தவன் பலவானுக

* குலக்குர்தம் = குலசெய்கிற ஆயுதம் மைனுத்தி.

பிரகாசிக்க நாங்கள் சபகரமாகிய தனம் தானம் இவைகளைச் செய்தருளவேண்டும்.

(16) கஷ்டமான விரதங்களில் ஜீவிக்கின்றவரும் அருபாதிகளும் ஆசார காமஷிகளும் ஆகிய, சோரன்மாரில் நாங்கள் ஒப்புக் கொடுக்காமலிருக்கவேண்டும்; அவருடைய இருதயத்தில் தேவன்மாரைத் துதிகாணம் பண்ணப்படும் பிரஹ்மணஸ்பதியே புகழ்ச்சியும் கீதங்களும் அவர் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

(17) ஒரேசீதங்களைச் சமைத்து பாடிய தலைப்படாவு, சகல ஜீவன்களுக்கு வேண்டி உன்னை வெளியாக்கிவைத்திருக்கின்றது; பிரஹ்மணஸ்பதியே கடங்களைப் பிரதிகாரஞ் செய்து சிஷிக்கின்றவனே பெரிய கர்மங்களைச் செய்தனுஷ்டிக்கின்றவனுக்கும் ராக்ஷஸன்மாரை நிக்கிரகித்துக்கொடுக்கின்றான்.

(18) உன்னுடைய தேஜஸ்ஸினால் பர்வதங்கள் பிளர்ந்து வந்தது, அங்கிரஸ்ஸாயுள்ள நீ கோசாலையைத் திறந்து விட்டாயே; பிரஹ்மணஸ்பதியே நீ இந்திரனோடொன்றாகி தண்ணீரால் நிறைந்துள்ள பிரவாஹத்தை விலக்கினீர்.

(19) பிரஹ்மணஸ்பதியே நீ இந்த லோகத்துக்கு நாயகனாயிருக்கவேண்டும், புத்திர பவுத்திரன்மாரையும் பரிபாலித்தருளுக தேவன்மார் முடிக்கின்றதெல்லாம் செட்டியே நாங்கள் பல வீரன்மாருள்ளவராக உற்சவத்தில் ஸ்தோத்திரம் வதிப்போமாகவென்று அதர்வவேத—10; 7. 17.

தத்தேவானாம் தேவதமாய கர்த்வமஸ்ரத்னன்
த்ருடாவ்ரதந்த வீடிதா
உதகா ஆஜதபிநத் ப்ரஹ்மணா வலமகூஹத்
தமோவ்யசக்ஷயத்ஸ்வ.

அர்த்தம்.

அது தேவன்மாரில் சிறேஷ்டதேவனுடைய பிரவிர்த்தியாயிருக்கிறது, கெட்டியாயிருந்ததை அடைப்புக் கடினமுள்ளதுமெல்லாம் முறிந்தது; அவன் தன்னுடைய பிரார்த்தனையால் மேகங்கள் என்றுள்ள கோக்களை தெளித்து வெளிக்குக் கொண்டுபோயிற்று.

ருக்வேதம். 2; 24, 3.

(17) ஏ புருஷே ப்ரஹ்மவிது தேவிது பரமேஷ்டினம்
யோவேதா பரமேஷ்டினம் யச்சவேதா ப்ரஜா
பதிம் ஜ்யேஷ்டம்யே ப்ராஹ்மணம் விதுஸ்தே
ஸ்கம்பம் அநுஸம்விது.

(19) யஸ்ய ப்ரஹ்மமுகம் ஆஹுர் ஜிஹ்வாம் மதுக
சாம் உத விராஜம் ஊத்தோ யஸ்யாஹு
ஸ்கம்பம்.

(24) யத்ரதேவா ப்ரஹ்மவிதோ ப்ரஹ்மஜ்யேஷ்டம
உபாஸதே
யோ வைதான் வித்யாத் ப்ரத்யக்ஷம ஸ ப்ரஹ்
மா வேதிதாஸ்யாத்.

(32) யஸ்ய பூமி ப்ரமா அந்தரிக்ஷமுதோதரம் திவம்

யச்வக்றே மூர்த்தாசம் தஸ்மை ஜ்யேஷ்டப்ர ஹ்மணே நம.

(33) யஸ்ய ஸூர்ய சக்ஷுச்சந்திரமாச்ச புனர்ணவ அக்னிம் யச்க்றே ஆஸ்யம் தஸ்மை ஜ்யேஷ்ட ப்ரஹ்மணே நம.

(34) யஸ்ய வாத ப்ராணபாநம் சக்ஷுரங்கிரஸோ அப்வன்
திசோ யச்வக்றே ப்ரஞ்ஞானீ ஸ்தஸ்மை ஜ்யேஷ்ட ப்ரஹ்மணே நம

(36) ஸ்கம்பமாத்ருபஸோ ஜாதோ, லோகான் ஸர்வான்ஸமானசே
லோகமும் யச்க்றே கேவலம் தஸ்மை ஜ்யேஷ்ட ப்ரஹ்மணே நம.

(17) ஆத்மாவில் பிரம்ம ஞானமென்ற நமஸ்கார சக்தியைக் கொர்வித்திருக்கிற வர்யெவரோ, அவர் பரமேஷ்டி யென்ற பிரஜாபதியேயும் அறியும்; அப்படியே பரமேஷ்டியை யார் கொர்வித்திருக்கிறார்களோ அவர் பிரஜாபதியையும் அறைபவர்; யாரோ அவர் பிரஹ்மஞானம் மென்ற நமஸ்காரத்தையும், நமஸ்காரத்தை யாரறிகிறார்களோ அவர் ஸ்கம்பம் மென்ற [illegible] ஆதாரத்தையுமறியும்.

(19) எவருடைய மூலம் பிரஹ்மமென்று அறிந்து சொல்லுகின்றனரோ, எவருடைய நாக்கு அவருடைய மதுகசும் மென்றறிகின்றனரோ; எவருடைய உறக்கம் (அமிஷ) விராட்டென்று அறிகின்றனரோ:

அப்படிப்பட்ட ஸ்கம்பம் [illegible] என்று சொல்லும்.

(24) [illegible] ஜ்யேஷ்டமான நமஸ்கார சக்தியை உபாசிக்கின்றனரோ ஆபதியைப் பிரத்யக்ஷமாக [illegible] திக்கின்றனரோ அந்த நமஸ்காரவான் [illegible] வாகுவான்.

(32) யாதொருவனுடைய ஆதாரம் பூமியாகின்றதோ, யாதொருவனுடைய உதரம் ஆகாசமாகின்றதோ யாவனொருவன் தன் தலையை ஸ்வர்க்கமாக்கிக்கொண்டார்களோ அவர்களே அந்த பிரஹ்மஞானமென்ற அர்த்தமுள்ள நமஸ்காரத்தை நிடப்படுத்துவார்கள்.

(33) யாவனொருவன் தன்னுடைய கண்ணுகளைச் சூரியனாகக் காணுகிறானோ யாவனவன் மீண்டும் மீண்டும் கூடிக்குறைந்துகொண்டு வருகிற சந்திரனை தன்னக்கியை வாயாக்கிக்கொள்ளுகிறானோ அப்படிப்பட்ட ஜ்யேஷ்ட பிரஹ்மத்துக்கு நமஸ்காரம்.

(34) யாவனொருவனுடைய பிராணபானங்களைக் காற்றாகக்கண்டு கொண்டிருக்கிறானோ. யாவன் தன்னுடைய ரண்டு கண்களை அங்கிரஸ்ஸாக்கிக் கொள்ளுகிறானோ யாவன் கான் குதிரைகளையுந்தனிக்கும் ஞானேந்திரியங்களாகக் கண்டுகொள்ளுகின்றதோ அந்த ஜ்யேஷ்ட பிரஹ்மத்துக்கு நமஸ்காரம்.

(36) யாவனொருவன் ச்ரமத்தில் நின்றுஞ்சவில்

நின்று தன் ஜ்ஞானத்தால் ஸர்வலோகங்களையும் வியாபித்திருக்கின்றதோ, யாவன் யோகஞான க்ஷேமத்தை சிருஷ்டித்திருக்கிறதோ அந்த ஜ்யேஷ்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு நமஸ்காரமென்று அதர்வவேதம். 7; 17, 19, 24 32, 33, 34, 36.

(37) யோ வித்யாத் ஸூத்ரம் விததம் யஸ்மின்னோதா:
ப்ரஜா இமா:
ஸூத்ரம் ஸூத்ரஸ்ய யோ வித்யாத் ஸ வித்யாத்
ப்ராஹ்மணம் மஹத்.

(38) வேதாஹம் ஸூத்ரம் விததம் யஸ்மின்னோதா:
ப்ரஜா இமா:, ஸூத்ரம் ஸூத்ரஸ்யாஹம்
வேதாதோ யத் ப்ராஹ்மணம் மஹத்.

(43) புண்டரீகம் நவத்வாரம் த்ரிபிர்குணேபிராவ்ருதம்
தஸ்மின் யத்யக்ஷம் ஆத்மன்வத் தத் வை
ப்ரஹ்மவிதோ விது:

(44) அகாமோ தீரோ அம்ருத: ஸ்வயம்பூ ரஸேந த்ருப்
தோ ந குதஸ்சநோந:
தமேவ வித்வான் ந பிபாய ம்ருத்யோராத்மானம்
தீரம் அஜரம் யுவானம்.

(37) ஸர்வ பூதங்களும் ஒன்றோடொன்று கட்டப்பட்டு மேலே சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்ற, ஸூத்ரமாகிய மெலிந்து மெல்லிய நூலினுடைய ரஹஸ்யத்தை யார் அறிந்திருக்கின்றாரோ அவன் ஸூத்ரத்தினுள் தந்திரமாகிய ரஹஸ்யத்தை யுடையவனே மஹத்தானதாகிய ப்ரஹ்மத்தை யறிவான்.

(38) ஸர்வ பூதங்களுங்கோத்து கட்டப்பட்ட ஸூத்ரத்தை நான் அந்த மெலிந்தும் மெலிதாகிய நூலின யறிந்தேன், அந்தஸூத்திரத்தின் ஸூத்திரத்தைக்கொண்டிருத்தலையால் மஹத்தாகிய ப்ரஹ்மத்தையும் நான் அறிந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

(43) ஆர் ப்ரஹ்மத்தை நன்றாயறிந்தாரோ அவர் த்ரிகுணங்களால் மறைக்கப்பட்ட புண்டரீக நவத்வாரத்தையும் ஆத்மாவென்ற ஜோதிஸ் அதில் அதிஷ்டிக்கின்ற யக்ஷத்தையும் நன்றாய் தெரிந்தவர்கள் [illegible]யென்று ப்ரஹ்மஞானியற்கையின் சுருதி முடிவினிற் சொல்லிநின்ற உறுதியாம்.

(44) புவனம் ஆயிரின்ற ஆத்மாவை அறிந்த வித்வான் மரணத்தையும் பயப்படுகிறதில்லை, யாதொரு குறையுமில்லாதுள்ள ரசங்களால் த்ருப்தனாகி அவன் அகாமனும் தீரனும் வீரனும் மஹானும் யுவானும் சுயம்பூவும் ஆகிய மஹாப்ரஹ்மத்தோடைக்கிய முள்ளவன்தானே.

(1) ப்ரஹ்மணா வை இதமக்ர ஆஸீத் தத்தேவான்
அஸ்ருஜத தத்தேவான் ஸ்ருஷ்ட்வா ஏஷு
லோகேஷு வ்யாரோஹத் அஸ்மின்னேவ
லோகே அக்நிம் வாயும் அந்தரிக்ஷே திவ்யேவ
ஸூர்யம்.

(2) அதயே அத ஊர்த்வா லோகாஸ்தத் யா அத
ஊர்த்வா தேவதாஸ்தேஷு தா தேவதா வ்யா

ரோஹயத் சயதா: ஏவ இமே அவிர்லோகா இமாச்வ தேவதா ஏவம் உஹ ஏவிதே அவிர்ஸ்லோகா தாச்வ தேவதா ஏஷாதா தேவதா வியாரோஹ யத்.

(3) அதப் பிரஹ்மம் ஏவபாரார்தம் அகச்சத் தத் பாரார்த்தம் கெத்வஜக்ஷத கதம் ந்விமான் லோகான் பிறத்யாவேயாம் இதி தத்த்வாப்யாம் ஏவ பிறத்யலவத் ரூபனே சைவ நாமகே ச யவியகவிய சநாம அஸ்தி தன்னும பஸ்ய உ அபிவைாம நாஸ்தியத் வேதரூபேண இதம் ரூபம் இதிதத்ரூபம் ஏதாவத்வை இதம் ரூபம் இதம் யாவத்ரூபம் சைவ நாமச.

(4) தேஹ ஏதே பிரஹ்மணோ மஹதி அப்வே ஸயோஹ ஏதே பிரஹ்மணோ மஹதி அப்வே வேதா மஹத் ஹ ஏவ அப்வம் பவதி.

(5) தேஹ ஏதே பிரஹ்மணோ மஹதியக்ஷே ஸயோ ஹஏதே பிரஹ்மணோமஹதி யக்ஷே வேத மஹத் ஹஏவயக்ஷம் பவதி தயோ ரப்யதரத் ஜ்யா யோ ரூபமேவயத்ஹ்ய பிருமரூபமே வதத ஸயோஹ்யேதயோர்ஜ்ஜ்யாயோ வேதஜ் யாயன்ஹ தஸ்மாத் பவதி யஸ்மஜ்யாயம் புப்பூஷதி.

(6) மர்த்திய ஹவை அக்ரே தேவா ஆஸு வையதா ஏவதே பிரஹ்மணா ஆபுரத அமர்திய ஆஸு வையம் மகஸ ஆகாரபதி மநோ வைரூபம் மாஸ

[illegible] இதம் ரூபம் இதிதேவா ரூபம் ஆப் னோதி [illegible] ஆகாரதி [illegible] நாம [illegible] தேர உராம ஆப் னோதி [illegible] இதம் [illegible] பாவத்ரூபம் [illegible] தத் சர்வம் ஆப்னோதி சர்வம் [illegible] உஹ [illegible] அக்ஷயம் [illegible] வேதை.

அர்த்தம்.

(1) [illegible] பிரஹ்மம் இந்த விச்வ மாக இருந் தது, அது தேவன்மாரை ஸிர்ஷ்டித்து இந்த லோகங்களில் பகுத்து வைத்தது. அதெப்படி யென்றால் இந்த லோகத்தில் அக்கினியையும் அந்த ரிக்ஷத்தில் வாயுவையும் சொர்க்கத்தில் சூரியனையும் என்றிப்பிறகாரம் பகுக்கப் பட்டது வென்று கேரு கின்றது அது எளியின் லக்ஷணமே.

(2) அப்போது அவன் பெர்த லோகம் உயா மேறியதோ அந்த லோகத்தில் உயர்ந்த தேவன் மாரையும் பகுத்து வைத்தான். இந்த திரிய லோகங்களும் இந்த திரிய தேவன்மாரும், எது பிறகாரமோ அப்படியே இந்த தேயன் மாரையும் அடக்கி வைத்திரிக்கின்ற இப்படிக் கொல்லாம் நிர் மிக் கப்பட்டது அந்த திரிய லோகங்களும் இந்த தேவன்மருந்தானே.

(3) அப்போது பிரமம் பாரார்த்தயென்ற உயர்ந்த மண்டலத்துக்குச் சென்றுகொண்டார. பாரார்த்தில்

சென்று இந்த லோகங்களெல்லாவற்றையும் வியாபிப்பித்துக் கொள்ளுவ தெப்படியென்று மனதில் சிந்தனை செய்தார். அப்போது ரூபம் நாமம் என்ற ரண்டினை அவற்றில் வியாபிப்பித்து வைத்தான். யெவற்றிற்கு பேருண்டோ அதுவே நாமமென்றறிக எவற்றிக்கு நாம மில்லையோ அந்த ஒன்றையே ரூபமாகக் கிரஹித்தறிகின்றதோ அதுவே ரூபமே.

(4) இவை பிரஹ்மத்தினுடைய ரண்டு பெரிய மாஹாபலங்களாயிருக்கிறது. யாவனொருவன் பிரஹ்மத்தினுடைய இந்த ரண்டு மஹா பலங்களையும் போதித்தறிகின்றானோ அவனே மஹா பலவான் என்றறி.

(5) இவை பிரஹ்மத்தினுடைய ரண்டு மகா வியாபிதங்கள். (யக்ஷம்) ஆயிரிக்கின்றது. பிரஹ்மத்தினுடைய இந்த ரண்டு வியாபிதங்களை யாவனொருவன் கிரஹித்தறிகின்றானோ அவன்தான் ஓர் மகா பெரிய யக்ஷமாயிருக்கின்றது. இந்த ரண்டில் ரூப மென்றுள்ளதுவே பெரியது [illegible] எது நாமமாயிருக்கின்றதோ அதுருபவும் ஆகின்கின்றது. இந்த ரண்டில் மகத்தாயிருப்பதை யார் கிரஹித்தறிகின்றார்களோ அப்பேற் [illegible] தான் [illegible] மகானாயிருக்க ஆகின்றதோ அவரை விட மகானாகக் கூடும்.

"எட்டுச் சக்கரப் பதிக்கரை"

(6) ஆதியில் தேவன்மார் மற்றுமெல்லாமாயிருந்தார்

கள். ஆயினும் [illegible] அவர்கள் [illegible] அமிர்தன்மாரானார். அவன் [illegible] பரசொரன்றைப் [illegible] அதனும் அவன் ரூபத்தையும் பெற்றுக் கொண்டான். மனத [illegible] குபழாகின்றது. [illegible] மனதினுள்ளவனோ? பின்னையுந்தன்னுடைய சத்தத்தில் நின்று எவற்றை அவன் பொழிந்து [illegible] அதனுள்ளவும் உண்டாகின்றது. நாம [illegible] சத்தமில்லாவிடில் நாமவுமில்லை. சத்தமே நாம [illegible]. எதுவரையில் நாமவும் ரூபவுமிருக்கின்றதோ அது வரையில் இந்த விச்வமும் இருக்கிறது இந்த விச்வத்தை வியாபிக்கின்றது. ஸர்வநு அஸுப்பம் பென்மைத்துக்கொள். இதனால் அதற்கு அஸுயமாகிய எகிர்தவும் அஸுயமாபொரு லோகவுங் கிடைக்கின்றது. சதபதபிராமணம் 10; 3, 1 6

(1) [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible]: குறைகவிய சர்ம்மக்கம்ப [illegible]
[illegible].

(2) [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible] வாதம் [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible].

(3) [illegible] [illegible] [illegible] அப்ரேதம்

ஸலிலம் ஸர்வமா இதம்
துச்சே நாப்வ பிஹிதம் யதாஸீத் தபஸஸ்
தன் மஹினா ஜாயதைகம்.

(4) காமஸ்த தக்ரே ஸமவர்த்ததாதி மனஸோ ரேத
ப்ரதமம் யதாஸீத்
ஸதோ பந்து மஸதி நிரவிந்தன் ஹ்ருதி ப்ரதீஷ்
யா கவயோ மனீஷா.

அர்த்தம்

(1) அன்று ஸத்துமில்லை அஸத்துமில்லை ஆகாசமுமில்லை ஸொர்க்கவுமில்லை. அன்றைக்குச் சலித்துக் கொண்டிருந்த வஸ்து எங்கே யாருடைய வீட்டிலிருந்தது. அது என்னத்தான் அது தண்ணீரோ கம்பீரகனமோ தெரியேன்.

(2) அன்று மிர்தவுமில்லை அமிர்தவும் மில்லை. அன்று இரவுமில்லை பகலுமில்லை அஹோராத்திரி விஸ்ராவங்களுமிருந்ததில்லை அவாதமாயும் ஸ்வதாவினாலாயும் ஏகமென்றுள்ளதுவேதா அதுதான் சுவஸித்துக்கொண்டிருந்தது. இந்த ஏகத்தைத் தவிர மற்றொன்றும் உண்டாயிருந்ததில்லை.

(3) ஆதியில் தமஸால் சுற்றப்பட்ட தமஸுண்டாயிருந்தது. ஒன்றுந்தெரிச்சறிய முடியாத நிலையில் ஏகப்பிறவியமாயிருந்தது. அன்று சூர்யத்தால் சுற்றப்பட்ட சூர்யம் மேதோ அந்த ஏகனுடைய தபஸினால் எல்லாம் வர்த்திக்கலாயிற்று.

(4) அப்படியிருக்கும் [illegible] உளவாய் வந்தது [illegible] இருந்தது. ([illegible])

இருதயத்தில் புத்தி பூர்வம் [illegible] [illegible] [illegible] ரிக்வேதம் 10; 129; 1—4.

[illegible]—பிராமண லக்ஷணமும்

[illegible] பிரஹ்ம பிராணமிர்தேத சவனா:
[illegible]: சீரஹதே பிரம்ஹணம் பிறகித்தமியர்த்த:

அர்த்தம்

பிரஹ்மமென்றுள்ளது சக்திகாரணம், வர்த்தனை, வளர்ச்சை, யென்றர்த்தமுள்ள பிரஹ்ம என்றுள்ளதில் நின்றுண்டாயிற்று. பிராணனுடைய சுவாஸம் முதலியவற்றில் நின்று சரீரத்தின் வளர்ந்து வருகின்றதுபோலவே

இன்னும்: சங்கரபஷ்யத்தின் ஆரம்பத்தில் [illegible];

பிரஹ்ம, பிரஹ்மீ, விதி, தஸ்தோர்பிரஹ்மமேதி சப்
தோனிஷ்பஸ்கோ விர்த்தென மஹத்வே வர்த
தே.
தர்ச்சமஹத்வம் தேசத காலதோ வஸ்து தச்வா
நவச்சின்னத்வம் ஸங்கோசாமாகாந்தார பாவா
ந்நி நிரதிசயமஹத்வ ஸம்பந்தே தர்ம்மணி
பரியவஸ்யதி

தத்ராவஸ்தேய வதாதி சப்த விலக்ஷணோ ப்ர
ஹ்மசப்த இத்யர்த்த:

உயர்ந்து, பெரிதாகி, மேலாகி, வர்த்திப்பதென்ற தாத்பர்யமுள்ள (ப்ருஹ்) என்ற தாதுவிலிருந்து உண்டாகிய (ப்ரஹ்மம்) என்னும் பதம் வருத்தியையும் பெருப்பதையும் குறிக்கின்றது. அது குறிக்கின்ற தத்வமோ; தேசத்திலும், காலத்திலும், வஸ்துவிலும், அளவற்றதும், அகண்டமாயும், ஆகின்றது. அதனைப் பரிச்சேதிக்கத்தக்க யாதொரு ப்ரமாணங்களும் இல்லை. இந்த சத்தம் சிறப்புடையதுமுள்ள மகிமையுள்ள ஒரு தத்வத்துக்கு நாமமாக வரும். ஆகையால் ப்ரஹ்மம் வஸ்துவும் புத்திரன்மார் முதலிய மையரித்தங்கள் கொஞ்சம் கூடியில்லாததொரு சப்தமாயிருக்கிறது.

தைத்திரீயோபநிஷத் ஆநந்தவல்லீ உ, உ

(3) ந தத்ர சக்ஷுர்கச்சதி ந வாக்கச்சதி நோ
மனோ ந வித்மோ ந விஜானீமோ யதைதத
னுசிஷ்யாத் அன்யதேவ தத்விதிதாததோ அவிதிதா
ததி இதி சுச்ரும பூர்வேஷாம் யே நஸ்தத்
வ்யாசசக்ஷிரே.

(4) யத்வாசா அநப்யுதிதம் யேன வாகப்யுத்யதே
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதித
முபாஸதே.

(5) யன்மனஸா ந மனுதே யேனாஹுர்மனோ மதம்
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதித
முபாஸதே.

(6) யச்சக்ஷுஷா ந பச்யதி யேன சக்ஷூம்ஷி பச்
யதி
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதித
முபாஸதே.

(7) யச்ச்ரோத்ரேண ந ச்ருணோதி யேன ச்ரோத்ரமிதம்
ச்ருதம்
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதிதமு
பாஸதே.

(8) யத்ப்ராணேன ந ப்ராணிதி யேன ப்ராண: ப்ரணீ
யதே
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதித
முபாஸதே.

அர்த்தம்

(3) அங்கே கண்ணோ; மனதோ, வாக்கோ, ஒன்றுமே எத்துமின்றில்லை. அப்படிச் சேர்ந்ததில்லை எப்படி உபதேசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டால் அதை நமக்கு தெரியாது. உபதேசிக்கிறதுமில்லை. தெரிந்தவர்க்கு அது அந்தவும், தெரியாதவர்க்கு அந்த பாவமாயிருக்கின்றது. இப்படி நாம் பூர்வன்மாரோடு கேட்டு அவர் அறிந்த நம்மோடு இப்படி சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(4) வெவ்வேறு வார்த்தைகளால் உயர்த்திச் சொல்லப்பட்டதோ; ஆனால் வார்த்தை வெறும் வெளியாகின்றதோ: அது தானே ப்ரஹ்மமென்றறிந்துகொள்.

(5) மனதினுல் [illegible] மலிருக்கின்றாரோ, அம்மனது [illegible] படுகின்றதோ; அதுவே பிரஹ்மமென்றறிந்துகொள்: நாம் உபாஸிக்கின்றதும் அதைக்கொண்டேதான்.

(6) கண்ணுகள் தானே காணுகிறதில்லை. அந்தக் கண்ணுகள் எதைக் கொண்டு காணுகின்றதோ; அதுவே பிரஹ்மமென்றறிந்து கொள் [illegible]: நாம் சுவாஸித்து பாவிக்கின்றதும் அதைக் கொண்டுதானே.

(7) காதுகள் [illegible] கேட்கத் [illegible] முடியாமல், எதைக்கொண்டு கேட்கின்றதோ; அதுவே பிரஹ்மமென்று [illegible]: அதைக் கொண்டே நாம் [illegible] மென்றறிவாயாக.

(8) பிராணன் [illegible] கப்படாமலிருக்கின்றதோ, அந்தப் பிராணன் [illegible] சுவாஸிக்கின்றதோ; அதைப் பிரஹ்மமென்றறிந்து கொள்: நாம் [illegible] கின்றதும் அதைக்கொண்டே தான். [illegible] 3, 4

(1) ஓம் இத்யேதத் அக்ஷரமிதம் ஸர்வம் தஸ்யோப வியாக்யானம் *பூதம் பவத் பவிஷ்யதிதி: ஸர்வமோங்கார ஏவ [illegible] [illegible]

(2) ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரஹ்ம அயமாத்மா ப்ரஹ்ம ஸோऽயமாத்மா சதுஷ்பாத்.

*பூதம்-இறந்தகாலம் [illegible]

(3) [illegible]

(4) [illegible]

(5) [illegible]

(6) [illegible]

(7) [illegible]

(8) [illegible]

(9) [illegible]

(5) மனதினால் எவற்றைச் சிந்திக்கப்படாமலிருக்கின்றதோ, அம்மனது எவற்றால் சிந்திக்கப்படுகின்றதோ; அதையே பிரஹ்மமென்றறிந்துகொள் நாம் உபாஸிக்கின்றதும் அதைக்கொண்டேதான்.

(6) கண்ணுகள் தானே காணுகிறதில்லை. அந்தக் கண்ணுகள் எதைக் கொண்டு காணுகின்றதோ; அதையே பிரஹ்மமென்றறிந்து கொள்வாயாக: நாம் சுவாஸித்து பாவிக்கின்றதும் அதைக் கொண்டுதானே.

(7) காதுகள் எப்படி கேட்கத் தனிக்கு முடியாமல், எதைக்கொண்டு கேட்கின்றதோ; அதனையே பிரஹ்மமென்று நீயுங்கள்: அதைக் கொண்டே நாம் ஜீவிக்கின்றதும் நடக்கிறது மென்றறிவாயாக.

(8) பிராணன் எவற்றால் சலனிக்கப்படாமலிருக்கின்றதோ, அந்தப் பிராணன் எவற்றைக்கொண்டு சுவாஸிக்கின்றதோ; அதைப் பிரஹ்மமென்றறிந்துகொள்: நாம் சுவாஸிக்கின்றதும் அதைக்கொண்டேதான். என்று கேநோபநிஷத்து 3, 8.

(1) ஓம் இத்யேத தக்ஷரமிதம் ஸர்வம் தஸ்யோப வியாக்யானம் *பூதம் பவத் பவிஷ்யதிதி; ஸர்வமோங்காரம் ஏவ! யச்சான்யத் த்ரிகாலாதீதம் தத்தோப்யோங்கார ஏவ.

(2) ஸர்வம் ஹ்யேதத்து ப்ரஹ்ம அயமாத்மா ப்ரஹ்மஸோ அயமாத்ம சதுஷ்பாத்.

*பூதம்-இறந்தகாலம். பவத்-நிகழ்காலம். பவிஷ்யதி-வருங்காலம்.

(3) ஜாகரிதஸ்தானோ பஹிர் ப்ரஜ்ஞ ஸப்தாங்க ஏகோனவிம்சதி முக: ஸ்தூலபுக்வைச்வானர ப்ரதம பாத.

(4) ஸ்வப்னஸ்தானோ அந்த ப்ரஜ்ஞ ஸப்தாங்க ஏகோனவிம்சதி முக: ப்ரவிவிக்த புக் தைஜஸோ த்விதீய பாத.

(5) யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சன காமம் காமயதே ந கஞ்சன ஸ்வப்னம் பச்யதி தத் ஸுஷுப்தி ஸுஷுப்த ஸ்தான ஏகீ பூத ப்ரஜ்ஞானகன ஏவானந்தமயோ ஹ்யானந்த புக் சேதோமுக ப்ராஜ்ஞ சத்ரீய பாத.

(6) ஏஷஸர்வேச்வர ஏஷஸர்வஞ்ஞ ஏஷோ அந்தர்யாம் யேஷ யோனி ஸர்வஸ்ய ப்ரபவாப்யயௌ ஹி பூதானாம்.

(7) நாந்த ப்ரஞ்ஞம் நபஹி: ப்ரஞ்ஞம் நோபயத ப்ரஞ்ஞம் நப்ரஞ்ஞான கனம் நப்ரஞ்ஞம் நாப்ரஞ்ஞம் அத்ருஷ்டவ்யவஹார்ய மக்ராஹ்ய மலக்ஷண மசிந்திய மவ்யபதேச்ய மேகாத்ம ப்ரத்ய யஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே ஸ ஆத்மஸ விஞ்ஞேய

(8) ஸோ அயமாத்மாத்திய க்ஷரமோங்காரோ அத்திமாத்ரம் பாதா மாத்ரு மாத்ருச்வ பாதா அகார உகார மகார இதி.

(9) ஜாகரிதஸ்தானோ வைச்வானரோ அகார ப்ரதமா மாத்ரசவ ஆப்தேராதி மத்வா துவாசு அப்நோதி ஹவை ஸர்வான் காமானாதிச்வ பவதி ஏவம் வேத.

(10) ஸொப்நஸ் தாநனதை ஜஸ உகாரத்துவ தியா மாத்ரோத் கர்ஷாது பயதுவாத்வோத் கர்ஷதி ஹவை ஞாந ஸந்ததிம் ஸமாநச்வ பவதி நாஸியா ப்ரஹ்ம வித்கலே பவதிய ஏவம் வேத.

(11) ஸுஷுப்து ஸ்தாந: ப்ராஞ்ஞோ மகாரஸ்த்ரு தியாம் மாத்ரம் மித்ரே பிதேர்வா அபிதோதிஹவ இதம் ஸர்வ மபீதிச்வ பவதி ஏதம் வேதா.

(12) அமாத்ருச்வதுர்த்தோ அவ்ய வஹாரியம் பிரபஞ்சோபசம ஷிவோ அத்வைத ஏகமோங்கார ஆத்மைவ ஸம் விசத்யாத்மநாசு அத்மா கம்ய ஏவம் வேதய யேவம் வேத.

அர்த்தம்.

(1) ஓம் யென்ற இந்த அக்ஷரம் விச்வமாயிருக்கின்றது. அதனுடைய வியாக்கியாநம் ஆகிவிட்டது, முடிந்தது (பூதம்) பூதம் = இறந்தகாலம், முடிந்து பவ்யு = நிகழ்காலம், நடக்கின்றது, பவ்ஷியத் = எதிர்காலம், வருங்காலம் சகல காலங்களும் ஓம்காரமே சகல காலம் மீறி நிற்கிறதும் ஓம்காரமே சகல காலங்களைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிறதும் அந்த ஓம்காரமே.

(2) அதெப்படியென்றால் இந்த விச்வம் பிரஹ்மம் ஆயிருக்கின்றது, இந்த ஆத்மாவும் பிரஹ்மம் அல்லவோ இந்த ஆத்மா நான்கு பாதத்தையுடையதாகும் அதுவே சதுஷ்பாது, சதுர்வேதம், சதுர்வர்ணம், சதுர்முகம், சதுர்த்திசை, சதுர்த்தியாதியானவெல்லாந்தானே.

(3) இந்த சதுஷ்பாது ஆத்மவின் முதல் பாதம் ஜாக்ருவஸ்தையிலே ஆத்மாவு இந்த ஆத்மா பஹிர்பிறஞனும், ஏழு அவயவமுள்ளவனும், பத்தொன்பது முகமுள்ளவனும், ஸ்தூலபோகியும் மனிதருக்கு சமானமுள்ள புத்தியென்ற வைச்வாநரனாகவுமிருக்கிறான்.

(4) இரண்டாம் பாதம் ஸொப்நவஸ்தயிலே ஆத்மாவுதான் அது அந்தர்: பிறஞனும் ஏழங்கமுள்ளவனும், பத்தொன்பது முகமுள்ளவனும், பிரவிக்தபோகியுமாகிய தைஜஸனுமிருக்கிறான்.

(5) தூங்குகிறவன் யாதொருகாமம் காமிக்காதேயும், யாதொரு சொப்பனம் தெரிக்காதேயுமுள்ள ஓரவஸ்தைக்கு ஸுஷுபதி யென்று பெயர். மூன்றாம் பாதம் ஸுஷுபதியவஸ்தையிலே ஆத்மாவானது ஏகிபூதனும் பிறஞாகனனும், ஆநந்தனும், ஆநந்தபோகியும், சேதோமுகனும் பிறஞனுமாயிருக்கின்றது.

(6) இவன் ஸர்வேச்வரன் இவன் ஸர்வஞன் இவன் அந்தரியாமி, இவன் சர்வத்திலுடைய யோநியும் யெல்லா பூதங்களுக்குஅந்தர்முமாயிருக்கின்றது அதுவே ஆதியாகியிருப்பதும்.

(7) அந்தர் பிறஞவுமல்ல, பஹிர்பிறஞவுமல்ல, உபய பிறஞவுமல்ல, பிறஞாகனனுமல்ல, பிறஞவுமல்ல, அப்றஞவுமல்ல, அதிர்ஷ்டம் அவ்யவஹாரியம் அக்ராஹியம் அலக்ஷணம் அவ்ரூபதேச்யம் ஏகாத்மாவினிலுள்ள பிறதிதிகொண்டு மட்டும் சம்மதித்து

பிரூபிக்கத் தகுந்தது (பிறபஞ்சோபசமம், சாந்தம், சிவம், அத்வைதம்) என்ற இந்த நாலாம் பாதம் விசாரிக்கவேண்டது என்றறி.

(8) இந்த ஆத்மா அக்ஷரமாகிய ஓம்காரம் என்ற ஆதிமாத்திரையாகவிருக்கின்றது. பாதங்கள் மாத்திரைகளாயிருக்கின்றது. மாத்திரைகளும் பாதங்களாகின்றதிந்த மாதிரி:—(அகார, உகார, மகார) மெனத் தெரியப்படுகின்றது மாத்திரையும் பாதையுமிதுவே யென்றறி.

(9) ஜாக்ருவஸ்தையில் இருக்கின்ற வைச்வாநரன் முதல் மாத்திரையாகிய அகாரமாயிருக்கின்றது இது எல்லா அக்ஷரங்களிலும் வியாபிக்கின்றதும் ஆதியாயிருக்கின்றதுமாகையால் இப்பிரகாரம் கிரஹித்தறிகின்றவன் யாரோ ஆயவன் சகல காமங்களையும் வியாபித்து ஆதியுள்ளவனாகி முடியும்.

(10) ஸொப்னுவஸ்தையிலே தைஜஸன் ரண்டா மாத்திரையிலே உகாரமாயிருக்கின்றது. இது உல்கிர்ஷ்டவும் மற்ற இரண்டிற்கும் மத்தியஸ்தவுமாகையால் இதை யார் கிரஹித்தறிகின்றதோ அவன் ஞானமென்னுள் எஸந்ததியை உலகரிக்ஷிப்புக்காக, சமானமனதுள்ளவனுமாக முடிகையும் செய்யும் அப்படிப்பட்டவனுடைய குடும்பத்தில் பிரஹ்ம வித்தில்லாதயுள்ளவனுண்டாகவில்லை.

(11) மூன்றும் மாத்திரையாயிருக்கின்ற மகாரமோயிருனுகிய ஸுஷுப்தியவஸ்தையிலே ஆத்மாவா

யிருக்கின்றது. இது மற்ற [illegible] யைக்கின்றதும் [illegible] [illegible] துமாகையால் இதை யாரிப்படி கிரஹித்தறிகின் றதோ இந்த விச்வம் அவனில் [illegible] [illegible] சகல பூதங்களுடைய உற்பத்தியும் [illegible]வும், அழிவுமாய் முடியும்.

(12) நாலாவது ஒரு மாத்திரையல்ல, அது முழு வதும் ஓங்காரமாயிருக்கின்றது. அது அவ்யவஹா ரியம் பிரபஞ்சோபசமம் சிவம் அத்வைதம் என்றிப் படி யார் கிரஹித்தறிகின்றதோ அவன் ஆத்மாவாகி ஆத்மாவினால் ஆத்மாவில் பிரவேசித்து லயித்து போகுர்.

என்று மாண்டூக்கியோபநிஷத்து 1—12.

(1) ஸர்வம் கலிவதம் பிரஹ்மம் தஜ்ஜலாநிதிசாந்த உபாஸீத்! அத கலு கிர்துமய: புருஷோ யதா கிர்துரஸ்மிமல லோகே புருஷோபவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி ஸகிர்தும் குர்வீத!!

(2) மனோமய பிருணசரீரோ பாரூப ஸத்ய ஸங்கல்ப ஆகாசாத்மா! ஸர்வ கர்ம்மா ஸர்வகாம: ஸர்வ கெந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வ மிதமப்யாத்தோ அ: வாக்யநாதர: !!

(3) ஏஷம ஆத்ம அ: ந்தரஹிரதயே அ: ணீயான் விறீஹேர்வா யவாத்வா சதுஷ்பாத்வா ச்யாமாகாத்வா ச்யாமாக தண்னுலாத்வைஷம ஆத்மா அ: ந்தர் ஹிர்த்யே ஜ்யாயான் பிர்திவ்யா ஜ்யாயாகந்தரிக்ஷாஜ்ஜியாந்திவோ ஜ்யாயாகேப்யோ லோகேப்ய: !!

(4) ஸர்வ கர்ம ஸர்வ காம ஸர்வ கெந்த ஸர்வ ரஸ ஸர்வ மிதாப்யாத்தே வாக்ய நாதர ஏஷம ஆத்மா அந்தர் ஹிர்தயே எதத் பிரஹமைத மித ப்ரேத்யா பிஸம்ப விதாஸ்மீதி யஸ்ய யஸ்யாத ததா நவிசிகில்ஸா அஸ்தீதி ஹ ஸ்மாஅ அ ஹ சாண்ணில்லிய.

இந்த ஸர்வம் பிரஹ்மமாயிரிக்கின்றது. இதில் நின்று அதுண்டாயிற்று. இதில் அது லேத்துபோகும். இதில் அது வஸிக்கும். இப்படி சாந்தமனதோடு கூடி உபாசிக்கவேண்டும். புருஷன் ஸாகூஸில் கிர்து மயன் ஆயிரிக்கின்றது. எது பிறகாரம் புருஷன் இந்த லோகத்தில் கிர்து மயன் ஆகின்றதோ அது பிறகாரம் இந்த லோகத்தில் நின்று பிரிந்துபோகும் போவும் அப்படியாகும் மென்றிப் பிரகாரம் நினைக்கவேண்டும், யேதோ வொரு லோகர்க்கு மட்டும் இப்படியிரிக்கின்றது வேறே யார்க்கும் அல்லவென்றில்லை. ஸர்வ லோக ஜீவிகளில் முர்திய மனித வர்க்கத்தா ரெல்லோர்க்கு மிப்படியென்றறி.

(2) அவன் மனோமயனும் பிராணசரீரியும் பாருபனும் ஸத்ய ஸங்கல்பனும் ஆகாசாத்மனுமாகிறான். யெல்லக் காமவும் யெல்லாக் கர்ம்மவும் யெல்லா கெந்தவும் யெல்லா ரஸவும் அதில் அடங்கி யிரிக்கின்றது இந்த விச்வமெல்லாம் தன்னில்தானே ஸம் ரஹித்துக் கொண்டு அவாகியும் அநாதரனுமாயிரிக்கின்றான்.

(3) அது ஹிர்தையத்தில்ளுனுடையாத் மாவிருக்

கின்றது. அது நெல்லின் மணியை விடவோ யவ மணியை விடவோ கடுகின் மணியை விடவோ சாம மணியை விடவோ சாமமணியுடைய உள்ளிரிக்கின்ற கருவினை விடவோ அது முதிர்வை விட்வோ யெவ்வளவு நுண்ணிய வஸ்துவாயிரிக்கின்றது. அப்பேர்கொத்தது யென்னுடைய ஆத்மாவாயிருக்கின்றது. ஆனால் அதுவே பூமியை விடவும் ஆகாசத்தை விடவும் ஸொர்க்கத்தை விடவும் ஸர்வலோகத்தை விடவும் ஆதந்தப்பாலும் தாண்டிய பெரிய வஸ்து அதுவேதான். இதுதான் யென்னுத்மாவின் லக்ஷணம் மென்றறி.

(4) அதில் ஸகல கர்மவும் ஸகல காமவும் ஸகல கெந்தவும் ஸகல ரஸவும் அடங்கியிருக்கின்றது. இந்த விச்வமெல்லாம் தன்னில் தானே ஸம்க்ஷேபித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அவாகியும் அனாதரனும் ஆகிய அது இருதயத்தில் என்னுடைய ஆத்மாவாயிருக்கின்றது, அது யெங்கே சென்றெத்துகின்றதோ முடிவ பிரஹமமென்றறி. நான் இங்கே நின்று பிரிந்து போகையால் அதோடுகூடி ஸம்யோகித்துவரும் யென்றிப் படி உள்ளதுபோல பிரமாணிக்கின்றவன் ஸம்சயாஹிதனாகி விடுகிறான். யென்று சாண்ணில்லிய வாக்கியம். அருளிசெய்திருக்கின்றது. யென்று சாந்தோக்கியோ உபாஷித்து 8 ; 14, 4; 4

(1) யதா ஸோம்ய மது மதுகிர்தோ நிஷ்திஷ்டந்தி நாநாத்யாநாம் விர்க்ஷாணாம் ரஸான் ஸமவர்ணா ரமே வதாம்ர ஸம கெமயந்தி.

(2) தே யதா தத்ர விவேகம் லபந்தே அ: முஷ்யாஹம் விர்க்ஷஸ்ய ரஸோ அ: ஸ்மியமுஷ்யாஹம் விர்க்ஷஸ்ய ரஸோ அ: ஸ்மீத்யேவமேவ கலு ஸோம்யேமா: ஸர்வா: பிரஜா: ஸதி ஸம்பத்யநவிது; ஸதி ஸம்பத்யா மஹஇதி.

(3) த இஹ வியாக்ரோவா ஸிம்ஹோவா விர்கோவா வராகோவா கீடோவா பதங்கோவா தம்சோவா மசகோவா யத்யத் பவந்தி ததாபவந்தி.

(4) ஸ ய ஏஷோ அ: ணிமை தாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்வமஸி ச்வேதகேதோ இதி பூய ஏவ மா பகவான் விஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச.

அர்த்தம்

"ஸோம்யா!" தேனீக்கள் நானாவிருக்ஷங்களுடைய ரஸங்களைக்கொண்டுவந்து சேர்த்து ஏகோபித்துக் கொண்டு தேனையுண்டாக்குவதுபோல நான் இந்த விருக்ஷத்தின் நான் அந்த விருக்ஷத்தின் ரஸம் யென்றிப்படி அந்த ரஸங்கள் பேதங்கள் உண்டாக்காதிருக்கும்போல, ஸர்வ பூதங்களும் ஸத்தாயதில் ஏகீபவித்தாலும் நாங்கள் ஸத்தான வஸ்துவில்தான் ஒன்று சேர்ந்தோமென்ற யெண்ணம் இல்லை. ஆகிலும் வியாக்கிரம், ஸிம்ஹம், விர்கம், வராகம், கிருமி, பாம்பாத்திபூச்சி, ஈ, கொசுகு, யென்றிவைகள் ஒவ்வொன்றில் ஏதோ அதுதானே மீண்டும் மாறிக்கொண்டிரிக்கின்றது. யாவனொருவன் இந்த அணிமையாகின்றானோ அவன் இந்த ஆத்மீக ஸர்வக் ஆகும். அது

ஸத்யம்தானே. அவன் ஆத்மாவாகிறது. அது நீ யேதான் ச்வேதகேதோ இத்யாதி விளக்குகின்றது.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து 6; 9, 1 4.

(3) சௌநகோஹவை மஹாசாலோ அங்கிரஸம் விதிவது பஸந்ந: ப்பச்ச கஸ்மிந்நுபகவோ விஞாதே ஸர்வ மிதம் விஞாதம் பவதி.

(4) தஸ்மை ஸஹோவாச த்துவே வித்யே வேதிதவ்யே இதி ஹஸ்ம யத் பிரஹ்ம விதோ வதந்தி பரா சைவா பரா ச.

(5) தத்ராபரா ரிக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸாமவேதோ அதர்வண: சிக்ஷா கல்போ வியாகரணம் நிருக்தஞ் சந்தோ ஜ்யோதிஷ மிதி அத பரா யயா ததக்ஷர மதி கம்யதே.

இதன் அர்த்தம்

சவுநகன் யென்ற மஹாகுபேரன் விதிபோல வரட்டுமென்று கடவுளை வணங்கிக் கொண்டிரிக்க ஒரு நாள் சவுநகனென்ற மஹாகுபேரன் பெரிய பிரஹ்ம வித்துவைக்கண்டு முட்டினார் பவானே விச்வம் நிரஹித்து கடவுளை அறிய யென்னை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க பிரஹ்ம வித்துக்கள் சவுநகனை நோக்கி குபேரர் பராவித்தையெ யென்றும் அபரா வித்தை யென்றும் இரண்டு வித வித்தையுண்டு அதில் ரிக்வேதம், யஜுர் வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம், சிக்ஷா சாஸ்திரம், கல்பசாஸ்திரம், வியாகரண சாஸ்திரம், நிருக்தஸாஸ்திரம், சந்தோஸ்திரம், ஜ்யோதிஷசாஸ்திரம்; இவைகள் அபராவித்தை யென்றும்.

ஒரு காலும் நாசமில்லாமல் எப்போது முள்ளதும் நித்யமும் ஆகிய வஸ்துவை அடைய முயலும் முயர்ச்சியே பரா வித்யை யென்றறி. சௌனகா என்று பிரஹ்மவித்து அங்கிரஸ் உபதேசித்தார்கள்.

முண்டகோபநிஷத்து 1; 1, 3 5-

(1) ததேதத்ஸத்யம் மந்த்ரேஷு கர்மாணி கவயோ யாந்ய பச்யம் ஸ்தானி த்ரேதயாம பஹுதா ஸந்ததானி தான்யா சரத நியதம் ஸத்ய காமா ஏஷவ பந்தா ஸுகிர்தஸிய லோகே.

(7) ப்லவா ஹ்யேதே அதிர்டா யஞ்ஞரூபா அஷ்டதசோக்தமவரம் யேஷு கர்ம ஏதச்ச்ரேயோயே அபிநந்தி மூடா ஜராமிர்தியும் தேபுநரே வாபியந்தி.

(8) அவித்யாயாமந்தரே வர்த்தமாநா: ஸ்வயம் தீரா பண்டிதம் மந்யமாநா ஜங்கநிய மாநா: பரியந்தி மூடா அந்தேநைவ நீய மாநா யதாந்தா.

(10) இஷ்டாபூர்த்தம் மந்யமா வரிஷ்டம் நாந்யச்ச்ரேயோ வேதயந்தே ப்ரமூடா நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே தே ஸுகிர்தே அநுபூத்வேமம் லோகம் ஹீநதரம் வாவிசந்தி

(11) தபச்ச்ரத்தே யே ஹ்யுபவஸந்த்யரண்யே சாந்தா வித்வாம்ஸோ பைக்ஷசரியாம் சரந்த ஸூரிய த்வாரேணதே விரஜா ப்ரயாந்தி யத்ரா மிர்த ஸ புருஷோ ஹ்யவ்யயாத்மா.

அர்த்தம்

கவிகள் மந்திரங்களில் தர்சித்த கர்மங்கள் த்ரேதா யுகத்தில் ஸாதாரண நடகொண்டிருந்தத

பிறதிபல காம்க்ஷிகளாயுள்ளோரே அவற்றை நிரந்தரம் அநுஷ்டித்து வருவீராக. ஸுக்ருத வேதங்களுடைய பிறதிபலம் அநுபவிக்கத்தக்க லோகத்துக்கு இதுவே பாதையாம்.

7. ஆறும் பதினெட்டு உக்தங்களோடும் நீழ கர்மங்களோடும் கூடிய இந்த யஞ்ஞரூபங்கள் கட்டியில்லா தன்ன தோணிக்கு ஸமானமிருக்கின்றது. இதை ச்ரேயஸ்ஸு என்று அபிநந்திக்கின்ற மூடன் மார் பின்னையும் ஜராமரணத்துக்கும் அடிமையாகி விடுகிறார்கள்.

(8) அவித்யாமத்யே வாஸஞ்செய்து ஸ்வயம் புத்திமான்களாகி தங்களைத் தானே பண்ணிதன் மாராகணித்து இந்த மூடன்மார் பிடிக்கப்பட்டவராகி குருடன்மாரால் நடத்தப்பட்ட குருடன்மார் யென்ற கணக்கு உழலுகின்றார்கள்.

(10) யஜ்ஞவும் புண்யமும் விரிஷ்டன் என்று நிரூபித்து ஸாக்ஷால் ச்ரேயஸாயிரிக்கின்ற மற்றிதனை இந்த மூடன் மார் கிரஹிக்கின்றதேயில்லை. அவர் நாக பிறஷ்டு யென்ற எல்லாற்றிலும் உயர்ந்த ஸ்வர்க்கத்தில் ஸுகிர்த பிறதி பலம் அநுபவத்தின் பிறகு இந்த ஹீனதரமான போகத்துக்கு பின்னையும் பிறவேசித்துவரும்.

(11) யென்றாலும் வநத்தில் பைக்ஷசரியம் ஆசரித்து தபஸ்ஸு செய்தும் உபாஸித்து கொண்டுமுள்ள சாந்த வித்வான்மார் ஸூரியன் உத்தராயணம் செய்கின்றதாக தெரிசிக்கிம்போலே நிஷ்களங்கராகி அமிர்

தத்வம் யெங்கே யுண்டோ அந்த அவிய பாத்மாவு ஆகிய புருஷனில் பிறவேசிக்கின்றது.

முண்டகோபநிஷத்து 1; 2, 1. 7. 8. 10. 11.

ஸை வாஹுதே அ: க்னென குர்வித ஸிர்ஹுவம் கர்ம்ம யதா விதி பஞ்சபஞ்விதாநஞ்ச பக்திம் சார்வா ஹுவிம் ஸிர்ஹு.

(1) ப்ருதாக்ரிம் ப்ருதரிந்திரம் ஹவாமஹே ப்ருதர்மித்ரா மித்ரா வருணா ப்ருதச்விநா ப்ருதர்பகம் பூஷணம் ப்ரஹ்மணஸ்பதிம் ப்ருத ஸோமமுத ருத்ரம் ஹுவேத.

(2) ப்ருதர்ஜிதம் பகமுக்ரம் ஹுவேதவயம் புத்ரமதிதேரியோ விதர்த்தா ஆத்ராச்சிதியம் மந்யமாநஸ்துரச்சித்ராஜாசித்யம்பகம் பக்ஷீத்யாஹ.

(3) பகப்ரணேதர்பக ஸத்யராதோ பகேமாம்தியமுதவதாதந்ந பகப்ரணோ ஜநய கோபிரச்வைர்பக ப்ரந்ரிர் ந்ருவந்த ஸ்யாம

(4) உதேதாநீம் பகவந்த ஸ்யாமோத ப்ரபித்வ உதமத்யே அஹ்நாம் உதோதிதா மகவன்ஸூரிய வயம் தேவாநாம் சுமதௌ ஸ்யாம்

(5) பகஏவ பகவான் அஸ்துதேவாஸ்தேந வயம் பகவந்த ஸ்யாம தம் த்வாபகா ஸர்வ இஜ்ஜோஹவீதி ஸநோபகபுர ஏதாபவேத.

(6) ஸமத்வராயோஷஸோ நமந்த ததிக்ராவேவ சுசயே பதாய அர்வாசீநம் வசுவிதம் பகம் நோ ரதமிவாச்வாவாஜிந ஆவஹந்து.

(7) அச்வாவதீர்கோமதீர்ந உஷாஸோ வீரவதீ ஸதமுச்சந்து பத்ரா க்ருதம் துஹாநா விச்வத ப்ரபீதா யூயம் பாத ஸ்வஸ்திபி ஸதா ந.

அர்த்தம்.

1. வெடியக்காலமே நாங்கள் அக்கினியையும் இந்திரனையும் அழைக்கிறோம் வெடியக்காலமே நாம் மித்ர வருணன்மாரையும் அசுவங்களையும் அழைக்கிறோம்; வெடியக்காலையிலே நாம் பகனையும் பூஷாவையும் அழைக்கிறோம் பிரஹமஸ்பதியையும் ஸோமனையும் ருத்ரனையும் வெடியக்காலமே கூப்பிடழைக்கிறோம்.

2. ப்ருத்ராஜித்தும் உக்கிரனுமாகிய பகனை நாம் அழைப்போமாக, தனதாதாவாகிய அதிதிபுத்திரனையும் அழைப்போமாக; ஏழையும் தன்னைத் தானே தனிகனென்று நிர்ண்ணயக்கின்ற ராஜாவும் எனக்கு விபஜித்துதரவேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற பகனையுந்தானே

3. பிறணேதாவும் ஸத்யதாதாவும் ஆகிய பகனேயுள்ளோவே, யெங்களுக்குத் தந்துக் கொண்டு இந்த வணக்கத்தை யேற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கோகளாலும் அச்வங்களாலும் யெங்களை தனவான்மாராக்கித் தீர்க்கவேண்டு வீரன்மாரில் நின்று யெங்களை முந்திரவராக்கித் தீர்க்கவேண்டும்.

(4) இந்த நேரமே யெங்களைத்தனவான்மாராக்கி ரக்ஷிக்கவும், வெடியற்காலையிலும் மத்தியானத்திலும்

ஆரியால்தமானத்திலும் பகவானை தேவன்மாருடைய கருணைகடாக்ஷத்தில் எங்களை காப்பீர்களாக.

(5) இப்படி தேவன்மாரே பகவன் பகவான்மாராக்கித்தீர்க்கவேணும், அவன் மூலம் நாங்களும் பகவான்மாராயிருப்போமாக; இப்பேர்க்கொத்த உன்னை ஒரோருத்தர் அழைக்கிறார்கள்: இப்பேர்க்கொத்த பகவான் நாங்களெல்லாருக்கும் முன்னமே செல்லுவோமாக.

(6) உஷஸ்ஸுகள் முயற்சிக்காக கனிந்து வருகின்றது சுத்தியுள்ள ஸ்தானத்திற்காக ததிக்ரு கனியும்போலவே அவர் அச்வங்களை ரதத்தை என்றனைக்கு வலைவருத்துகின்ற பகவானை நமக்கு கூட்டிக்கொண்டு வரவேண்டுமே.

(7) எப்பொழுதும் அச்வங்களாலும் கோக்களாலும் வீரன்மாராலும் தனவான்மாராலும் உஷஸ்ஸுகள் பத்திரமாராக நமக்கு பிரகாசிக்கவேண்டும். நான்கு திசைகளிலும் கவிந்த கிர்தம்வித்தினதுபோல நீங்கள் நித்தியம் எங்களை ஸுகத்தோடு கூடி பரிபாலித்தருளவேண்டுமென்று ரிக்வேதம் 7; 41, 1—7

தவஸவிதுர்வரேணியம் பர்க்கோதேவஸிய
தீமஹி! தியோ யோந: ப்ரசோதயாத்!!

நாங்கள் ஸவிதாவினுடைய ச்ரேஷ்டமென்றர்த்த முள்ள வரேண்யத்தையும் தேவனுடைய ப்ரகாசத்தையும் குறித்து தியானிக்கின்றது அவன் பெங்களுடைய தியானங்களை நிறவேற்றவேண்டும்.

ரிக்வேதம் 3; 62; 10.

1. ஆபோ [illegible] புனந்து [illegible]
தத்ராதயே மஹேரணாய [illegible].

2. யோவ சிவதமோ [illegible] ஸிய பாஜயதேஹ
ந உசதீரிவமாதர.

3 தஸ்மா அரம் கமாம வோ யஸிய க்ஷயாய
ஜின்வத ஆபோ ஜனயதாசந.

4. சம் நோதேவீரபிஷ்டைய ஆபோ பவந்து பீதையே சம்யோ ரபிச்ரவந்துந,

5. ஈசாநா வார்யாணாம் க்ஷயந்தி ச்வர்ஷணீநாம் அபோயாசாமி பேஷஜம். அக்னிம் ச விச்வசம்புவம்.

6. அப்சு மே ஸோமோ அப்ரவீதந்தர் விச்வானி பேஷஜா அபோயா சமி பேஷஜா.

7. ஆபோ ப்ருணீத பேஷஜம் வரூதம் தன்வே மம ஜ்யோக்ஸ் ச ஸூர்யம் திர்சே.

8. இதமப: ப்ரவஹத யத்கிம் சதுரிதம் மயி யத்வாஹமபி துத்ரோஹ யத்வா சேவ உதான்ருதம்.

9. ஆபோ அத்யான்வ சாரிஷம் ரஸேந ஸமகஸ்மஹி பயஸ்வாநக்ந ஆ கஹி தம் மா ஸம் ஸ்ருஜ வர்சஸா.

1. தண்ணீரே நீங்கள் பெங்களைத் தணுப்பித்து விடுகிறீர், அதுகொண்டு பெங்களுக்கு சக்திகாணம் வரவேண்டும்; நாங்கள் மஹா ஸந்தோஷம் தெரிசிப்பதற்காகத்தானே யிப்படி செய்யவேண்டும்.

2. உங்களுடைய ஏற்றவுஞ் சுபகாரமாகிய யெது வாகவிருக்கின்றதோ, அதில் எங்களைப்பங்காளிக

னாக்கித் தீர்க்கவேண்டும்: அதிகப்பிரியமுள்ள மாதாக்களைப்போல வெங்களைக் காக்கவேண்டும்.

(3) நீங்கள் யாருடைய வாஸஸ்தலத்துக்கு ஓடிப்போகிறீர்களோ அவருக்கு எங்கள் விரோதியாயிருக்கும்: ஆகையால் தண்ணீரே நீங்கள் யெங்களையும் ஸர்ஷ்டிக்கிறீர்.

(4) பாரியஞ்செய்கிறதில் எங்களுடைய துணைக்கர்த்த தண்ணீராகிய தேவிகளே! சுகமாயிருக்க வேண்டும்: அவர்கள் எங்களிடத்துக்கு வருகிறதானுல் குணத்தையுந் தோஷத்தையுந் தள்ளிவிட்டு வர வேண்டும்.

(5) ஜனங்களைத்தேடியும் ஜனங்களை பிரவித்தும் வருகின்ற தண்ணீரை நான் மருந்துக்காக் கொண்டு யாசித்துக் கொள்ளுகின்றேன்: யேனென்றால் தண்ணீரே நீயும் ஜீவனின் ஓரங்கமாகயிருக்கிறீர்.

(6) தண்ணீரில் சகல அவுஷதங்களுடனே ஸோமன் யெனக்கானித்துக் கொடுத்திருக்கின்றான்; அடுத்த குணகாரமாயது அக்னிதானே.

(7) தண்ணீரே அவுஷதம் யெனக்குப்பூரித்துக் கொடுப்பீராக; அது என்னுடைய சரீரத்துக்கு ரக்ஷையாயிருக்கவேண்டும்: யெக்காலமும் சூரியனை தெரிசிக்கத் தானே.

(8) தண்ணீரேஎன்னில் துரிதங்களேதோ, அதை யென்னில் நின்று தள்ளிவிடவேண்டும்: நான் யாரையெங்கிலும் பகைத்திருந்தாலும் அறிய ஆனை மூத [illegible]

வியதும் யென்னில் நின்று அகற்றி யென்னை எப்போதும் ரக்ஷிப்பீராகவும் யென்று யாசித்து வேண்டுகின்றேன்.

(9) நான் தண்ணீரண்டைக்கு துரிதமாகச் செல்லுகின்றேன், அவையுடைய ரஸத்தோடு ஸம்யோஜிக்கப் போகிறேன்; பயதோடு கூடியவனாக அக்னியே அடுத்து வருகின்றோம் தேஜஸினால் யென்னை ஸம்பத்துடையவனாக்க வேண்டும்.

ரிக்வேதம் 10 ; 190, 1—9.

(1) றுதம் சஸ்தியம் சாபித்தாத்தபஸோ அத்ய ஜாயத ததோ ராத்ரியா ஜாயத தத: ஸமுத்ரோ அர்ணவா.

2. ஸமுத்ராதர் ணவததி ஸம்வத்ஸரோ அஜாயத அஹோராத்ராணி விதத்விஷவஸிய மிஷதோவசீ

3. ஸூரியா சந்திர மஸவுத்தாதா யதாபூர் வமகல்பயத் திவம்ச ப்ருதவீம் சாந்தரிக்ஷ மதோ ஸ்வ.

1. ருதமவும் ஸத்தியமும் உஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற, தபஸில்நின்று ஜனித்து வந்தது: அதில் நின்று ராத்ரியும் உண்டாயிற்று அதில்நின்று அலைத்துக்கொண்டிரிக்கின் ஸமுத்திரவும் உண்டாயிற்று.

2. அலைத்துக்கொண்டிரிக்கின்ற ஸமுத்திரத்தில் நின்று, வருஷங்களும் உண்டாயி வந்தது. கண்மிழிப்பதற்கெல்லாம் கர்த்தாவாயவன், அஹோத்றங்களை வேர்திரித்து வைக்கின்றது.

3. ஸூரியனையும் சந்திரனையும் பரியாயாக,

ஸ்ருஷ்டாவாகியவன் உண்டாக்கியிருக்கிறது: ஆகாசத்தையும் பூமியையும் அவன் பிடித்து மேலே அந்த ரிக்ஷத்தையும் ஸொர்க்கத்தையும் உண்டாக்கி வைத்தான்.

ரிக்வேதம் 10 121,1—3.

இதுவரை நாம் எழுதிவந்த வேத வாக்கியங்களெல்லாம் பிராமணர் ஸூரியோதயத்துக்கு முன் ஜபிக்கின்றது. இனி ஸூரியன் உதித்தவுடன் முதல் சொல்லவேண்டியது. கொஞ்சங்காட்டுமென்னும் அர்க்கியம் முடிந்தபின் சூரிய நோக்கத்தைப் பார்த்து காயத்திரிமந்திரம் மூன்றுதரம் சொல்லிக்கொண்டு நமஸ்கரிக்கவேண்டும். பிறகு மார்ஜனமும் இந்திர பர்சவும் வரும். அதும்முடிந்தபின்னர் தனியிடத்தைக்கொண்டு உண்டாகிய (108) மணி அடங்கிய ஜபமாலையைக்கொண்டு காயத்திரி ஜபம் (108) தரம் சொல்லி ஆவர்த்திக்கவேண்டும் இவ்வளவும் பிராமணன் உட்கார்ந்துகொண்டு செய்யவேண்டியது ஆனால் காயத்திரிமுடிந்தபின் உத்ஸபக்கமென்று நடக்கவேண்டும் அதில் பிராமணன் எழுந்து நின்றுகொண்டு பூர்வமுகமாக திரும்பி ஆதித்யனை மித்ரன் என்ற பேரோடுகூடி வர்திக்கவேண்டும். ரிக்வேதம் 3 59, என்ற மந்திரம் சொல்லவேண்டும்.

1. மித்ரோ ஜனான்யாத யதிப்ருவாணோ மித்ரோ தாத்தார ப்ருதவீ முதத்யாம் மித்ர க்ருஷ்டீ ரனிமிஷாபிசஷ்டே மித்ராய ஹவ்யம் க்ருதவஜ் ஜுஹோத.

2. ப்ரஸ மித்ர மர்தோ அஸ்து ப்ரயஸ்வான் யஸ்த ஆதித்ய சிக்ஷதி வ்ரதேன நஹன்யதே ந ஜீயதே த்வோதோ நைனமம்ஹோ அச்னோத்யந்திதோ ந தூராத்

3. அநமீவாஸ இடயா மதந்தோ மிதஜ்ஞவோ வரிமன்னா ப்ருதிவ்யா ஆதித்யஸ்ய வ்ரதமுபக்ஷியந்தோ வயம் மித்ரஸ்ய ஸுமதௌ ஸ்யாம.

4. அயம் மித்ரோ நமஸ்ய ஸுசேவோ ராஜா ஸுக்ஷத்ரோ அஜனிஷ்ட வேத்தா தஸ்ய வயம் ஸுமதௌ யஜ்ஞியஸ்யாபி பத்ரே ஸௌமனஸே ஸ்யாம.

5. மஹாம் ஆதித்யோ நமஸோபஸத்யோ யாதயஜ்ஜனோ க்ருணதே ஸுசேவ தஸ்மா ஏதத்பன்யதமாய ஜுஷ்டமக்னௌ மித்ராய ஹவிரா ஜுஹோத.

6. மித்ரஸ்ய சர்ஷணீத்ருதோ அவோ தேவஸ்ய ஸானஸி த்யும்னம் சித்ரச்ரவஸ்தமம்

7. அபியோ மஹினா திவம் மித்ரோ பபூவ ஸப்ரதா அபி ச்ரவோபி ப்ருதிவீம்.

8. மித்ராய பஞ்ச யேமிரே ஜனா அபிஷ்டி சவஸே ஸதேவான் விச்வான் பிபர்த்தி.

9 மித்ரோ தேவேஷ்வாயுஷு ஜனாய வ்ருக்த பர்ஹிஷே இஷ இஷ்ட வ்ரதா அக.

1. பிரியம் வைத்துக் கொண்டு மித்ரன் ஜனங்களை ஒன்று சேர்க்கின்றது, ஸொர்க்க பூமியையும் மித்ரன் பலப்படுத்திவைத்திருக்கின்றது மித்ரன் மனித வம்சத்தை ஜாக்கிரதையோடு கூடிப்பார்வையிடுகின்றது ஆகையால் கிருதத்தோடு கூடியுள்ள ஹவிசை மித்ரனுக்கு கொடுப்போமாக.

(2) நின் திருவிரதத்திற்கு விதேயனுமிய மித்ர, உன்னை வணங்கி வருகின்ற மர்த்தியர் ஊதியில் குபேரன் மாரில் நின்று பெருத்தவராகட்டும்; உன்னால் பாலிக்கப்படுகின்றவர் நாசமாகிறதில்லை, தோற்றுப் போகிறதுமில்லை: அவர்களுக்கு சமீபத்தோ அல்லது தூரத்தோ யாதொரு நெருக்கம் தட்டுகிறதும் இல்லை.

(3) துக்கமற்ற தனுப்புள்ள பாசியம் கொண்டு சந்தோஷமாக, பூமியுடைய பரப்பில் முழங்கால்களை பாத்திக்கொண்டு: மித்றனுடைய கடாக்ஷத்தில் நாம் நிரந்தமாக நிற்ப்போமாக.

(4) இந்த மித்றன் ஆராதனைக்கு யேற்றவும் யோக்கியனும் நிற்பனுமாயிருக்கின்றது, ராஜானா சுத்றனும் தயானுமாக ஜனித்தான்; எங்களுக்கு பூசா யோக்கியனாகிய அவனுடைய தயவிலும் கருணையிலும்: சதாகாலம் நாங்கள் நிலை நிற்போமாகவும்.

(5) மஹா சூரியனோடு நமஸ்கரித்துக் கொண்டு அடுத்து வரவேண்டும், ஜனங்களை ஏவி கரிக்கின்றவன் தேக்காரனும் கருணைவானுமாக யிருக்கவேண்டும்; ஏற்றவும் ஸ்துதிக்கப்பட்டவனுக்கு இது க்ராக்யமாயிருக்கவேண்டும்: மித்றனுக்கு ஹவிஸை நெருப்பில் பகுத்து கொடுப்போமாக.

(6) மனிதரைக் காப்பாற்றுகின்ற மித்றனுடைய, அன்னை நமக்கு அநுக்கிரஹகமாயிருக்கின்றது; அவனுடைய அழகு கீர்த்திக்கு ஏற்றவும் யோக்யமுள்ளதாகயிருக்கின்றது: இன்னும் [illegible] யால் சொர்க்கத்தைக்காணும் பெரியதாயிருக்கின்றது.

(7) தேஜஸா கொண்டும் கீர்த்தியைக் கொண்டும் உயர்ந்திருக்கின்ற மித்றன் பெரியவன்றானே.

(8) அன்னை செய்யத் தக்கத்துள்ள இந்திரனோடு பஞ்ச ஜனம் மித்ர வருகின்றது: எல்லா தேவன் மாரையும் அவன் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

9. பாஹவில் பெண்ற குசப்புல்லு விரிக்கின்றன ஜனங்களுக்கு, இந்திரன் தேவன்மாரில் நின்றும் மனிதரில் நின்றும்: கூடிய தேஷ்டம் உறவினை வாழத் திக் கொடுக்கின்றது. ரிக்வேதம் 3; 59, 1 9.

இதற்குப் பிறகு பிராமணன் உஷஸ்ஸாகள் யென்ற தேவிகளை நமஸ்கரிக்கும்போது சொல்லுகின்ற மந்திரம்.

தத்வோதிவோ துஹிதரோ விபாதிருப ப்ருவ உஷலோ யஞ்ஞகேது: வயம் வியாம யசஸோஜனே
ஷா த யௌ ச்வ தத்தாம் மித்த விசதேவி.

த்யோவினுடைய விபாஸித துஹிதாக்களாகிய உஷஸ்ஸாகளே, உங்களை நான் யாகாக்நி யென்ற கொடியோடு கூடி வணங்கி அழைக்கின்றது மனிதருக்கு தானே அதை தயோவு மித்திவிதேவியும் அநுக்கிரஹித்தருள வேண்டுமேயென்று அழைக்கிறேம். ரிக்வேதம் 4; 51, 11.

இன்னும் பிறுதர் வந்தனத்திறுடைய முடிவுக்காக பிராமணன் கோதமேறுச்சரிப்புயென் றேஞ்சொல்லிய பிறகு இந்திரன் சொல்லுகின்றது.

சாயணர்தியாவர்த்தனம் பிறுதர் வர்தனத்துக்குச் சரியாகவேயிருக்கும் என்றும் உபந்தானமென்ற கன்னத்தில் ரிக்வேதம். 3; 59 பதிலாக ரிக்வேதம் 1; 25, 1—10 வரையுள்ள வாக்கு சொல்லுகின்றது.

1. யச்சித்தே தே விசோ யத : ப்ரதேவ வருண வ்ரதம் மினீமஸி த்யவி த்யவி.

2. மா : நோ வதாய ஹத்நவே ஜிஹீடானஸ்ய ரீரத : மா ஹ்ருணானஸ்ய மன்யவே.

3. வி ம்ருளீகாய தே மனோ ரதீரச்வம் ந ஸந்திதம் கீர்பிர் வருண ஸீமஹி.

4. பரா ஹி மே விமன்யவ : பதந்தி வஸ்ய இஷ்டயே வயோ ந வஸதீருப.

5. கதா க்ஷத்ர ஸ்ரியம் நரமா வருணம் கராமஹே ம்ருளீகாயோரு சக்ஷஸம்.

6. தத் இத் ஸமான மாசாதே வேனந்தா ந ப்ரயுச்சத : த்ருதவ்ரதாய தாசுஷே.

7. வேதா யோ வீனாம் பதமந்தரிக்ஷேண பததாம் வேத நாவ : ஸமுத்ரிய :.

8. வேத மாஸோ த்ருதவ்ரதோ த்வாதச ப்ரஜாவத வேதா ய உபஜாயதே.

9. வேத வாதஸ்ய வர்தனிம் உரோர் ருஷ்வஸ்ய ப்ருஹத : வேதா யே அத்யாஸதே.

10. நிஷஸாத த்ருதவ்ரதோ வருண பஸ்த்யாஸ்வா ஸாம்ராஜ்யாய ஸுக்ரது.

1. பிரஜைகள் செய்த போல வருணதேவா, நாங்கள் உன்னுடைய தர்மம் நிரம்பிய நியமத்தை போக்கி வழுதின்று வருகிறோம்.

2. கொல்லுகின்ற நாசிக்கின்றதாகிய, குரூரத் தன்மையுள்ள கொடுத்த சாப்பாற்றலும் இனிப்போ உன்னுடைய கோபத்துக்கு ஆளாக்கக்கூடாது.

3. நாங்கள் உன்னோடு கூடிக்கொள்ளக் வரவேண்டும். ரதத்தில் கட்டப்பட்ட அச்வத்தை செய்த ஸாரதி நாங்கள் மிகுந்த மனதுக்கு கட்டுகின்றது.

4. உத்தமபாக்கியம் பரிச்ரமித்து அடைவதற்கு என்னுடைய சிந்தை அலைந்து போகின்றது கூட்டில் நின்று வெளிபறக்கும்போலவேதான்.

5. க்ஷத்ர சக்தியுள்ள வீரனாகிய வருணனே, நா னெப்போது கல்பித்து வருந்துவேன் : கருணை செய்ப தீர்க திருஷ்டியுள்ளவனைத்தானே.

6. அவர் இருவரும் இதை ஸமமாய் பிரமித்து திருத விரதனாகிய பக்தனோடு பிரியன் மாராயவர் அகன்று நிற்கிறதில்லை.

7. அந்தரிக்ஷத்தில் கூடி பறந்து போகின்ற பக்ஷிகளுடைய கால் அடையாளத்தை காணுகின்றவர் சமுத்திரத்திலுள்ள கப்பல்களுடைய பாதையைக்காயுள்ள ரோட்டமார்க்கத்தைவிடத் தெளிவாக்க காணுகின்றவர்.

8. திருத விரதனாகியவன் ஸந்ததிகளோடு கூடிய பன்னிரண்டு மாதங்களையும் அறிந்துகொண்டவன்.

9. வீரியமும், வாக்கும் உபத்சையும் உள்ளதாகி வருகின்ற வாதத்தின் திரு உருவுடைய ஓட்டம் அவனாகின்றது. மேலே அதிவசிக்கின்றவரையும் அவனறிகிறான்.

10. இந்த விர்தனுகிய வருணன் ஜெலபலாத்தில் ஸிஷ்தனம் செய்கின்றது. ஸாம்ராச்சியத்திற்கு வாக்குள்ளவன் அவனே யென்றறி. ரிக்வேதம் 1 25 1-10. நிலைக்கோரமுள்ள ஸந்தியா வந்தனம் போக பிராமணர் தன்னுடைய குடும்பத்தில் சில அவயவங்களை காலையில் காலையில் பஞ்சாயனமென்றன்ன தேவ பூசை அநுஷ்டானம் செய்ய வேண்டுமென்று சித்தாந்தம் இந்த கர்மம் அதற்குப்பதியேகஞ் செய்தன்ன ஓர் அறையில் வைத்து நடக்கவேண்டும். பிராமணருடைய வீடுகளில் ஐந்து தேவன்மாருடைய சின்னங்களாகிய ஒரு கலசத்தில் பஞ்சசிலகளை வைக்கின்றதெப்படி அதாவது :—

1. ஸாலக் ராமம் பென்ற விஷ்ணுவினுடைய கறுப்பு கல்லு.

2. சிவனுடைய பாணலிங்கம் பென்றன்ன வெள்ளைக்கல்லு.

3. கெணேசன பென்ற சிகப்பு கல்லு.

4. சக்தியுடைய சின்னமாகிய ஒரு அபர்த்துண்டு.

5. ஸூரியனுடைய பிறதி பூவாகிய ஒரு பளுங்குதுண்டும்.

இந்த ஐந்து துண்டுகளோடுங்கூட கலசத்தையும்,

[illegible] கொண்டு [illegible] வருகின்றது. [illegible] மவும், [illegible] [illegible], 1. சொல்லவேண்டும்.

[illegible] வேண்டுமென்று [illegible] ம் [illegible] : [illegible] : [illegible]

[illegible] ! [illegible]ளுடைய அதிபதியாகிய உன்னை நா [illegible] ஆசைபோடழைக்கிறோம்.

கவியும் கவிகளில் பேற்றவும் கீர்த்திப்பட்டவனுமாகிய உன்னையே பிரார்த்தனைகளுடைய ச்ரேஷ்டவாகிய உன்னையே பிரஹமணஸ்பதியே வருகிறோடு கூடி எங்களைக் கைக்கொண்டு உன்னுடைய ஆசனத்தில் பிருத்தியருள வேண்டுமே. ரிக்வேதம் 2; 23, 1.

பிறகு ஞாலம் இந்திரியஸ்பரிசம் பிறத்யுபஸ்பர்சனுகி பென்ற கர்மத்தோடு கூடி புருஷ சூக்தத்தில் சில கவிகளைச் சொல்லவேண்டும். பிறகு அபிஷேக பாத்திரமென்ற கலசம், மஹாசங்கம், கெண்டம்தி யென்றிவற்றை வந்தனஞ் செய்கையும் கைகொண்டும் விரலுகளைக்கொண்டும் கெண்டாமுத்ரா செய்கையும் மணியடிக்கையும் செய்து கீழே சொல்லுகின்ற பதினாறு உபச்சாரங்களையுஞ் செய்.

1. ஆவாஹனம்
2. ஆஸனம்
3. பாத்யம்
4. அர்க்யம்
5. ஆசமனம்
6. ஸ்நானம்

7. வஸ்த்ரம்	10 புஷ்பம்	13. நைவேத்யம்
8. உபவஸ்த்ரம்	11. தூபம்	14. ப்ரதக்ஷிணம்
9. கெந்தசந்தனம்	12. தீபம்	15. மந்திரபுஷ்பம்

16. நமஸ்காரம்

(1) . ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத் ஸபூமிம் விச்வதோ வ்ருத்வாத்யதிஷ்டத் தசாங்குலம்.

(2) புருஷயேவேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்சம் பவ்யம் உதாம்ருதத்வஸ்யேசானோ யதன்னேனாதி ரோஹதி.

(3) யேதாவானஸ்ய மஹிமாதோ ஜ்யாயாம்ச்ச புருஷ: பாதோஸ்ய விச்வா பூதானி த்ரிபாதஸ்யா ம்ருதம் திவி.

(4) த்ரிபாதூர்த்வ உதைத் புருஷ: பாதோஸ்யே ஹாபவத் புன: ததோ விச்வங் வ்யக்ராமத் ஸாசனானசனே அபி.

(5) தஸ்மாத்விராட ஜாயத விராஜோ அதி பூருஷ: ஸஜாதோ அத்ய ரிச்யத பச்சாத் பூமிமதோ புர:

(6) யத் புருஷேண ஹவிஷா தேவா யஜ்ஞமதன்வத வஸந்தோ அஸ்யாஸீதாஜ்யம் க்ரீஷ்ம இத்ம சரத் தவி:

(7) தம் யஜ்ஞம் பர்ஹிஷி ப்ரௌக்ஷன் புருஷம் ஜாதமக்ரத:
தேன தேவா அயஜந்த ஸாத்யா ருஷயச்சயே.

(8) தஸ்மாத்ய ஜ்ஞாத்ஸர்வ ஹுத: ஸம்ப்ருதம் ப்ருஷதாஜ்யம்
பசூம்ஸ்தாம்ச்சக்ரே வாயவ்யான் ஆரண்யான் க்ராம்யாச்ச யே.

9. தஸ்மாத்ய ஜ்ஞாத் ஸர்வஹுத: ருச: ஸாமானி ஜஜ்ஞிரே
சந்தாம்ஸி ஜஜ்ஞிரே தஸ்மாத் யஜுஸ்தஸ்மாதஜா யத.

10. தஸ்மாதச்வா அஜாயந்த யேகே சோபயாதத:
காவோ ஹ ஜஜ்ஞிரே தஸ்மாத் தஸ்மாஜ்ஜாதா அஜாவய:

11. யத்புருஷம் வ்யதது: கதிதா வ்யகல்பயன்
முகம்கிமஸ்ய கௌ பாஹூ கா ஊரூ பாதா உச்யதே

12. ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத் பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத:
ஊரூ ததஸ்ய யத்வைச்ய: பத்ப்யாம் சூத்ரோ அஜாயத.

13. சந்த்ரமா மனஸோ ஜாதச்சக்ஷோ: ஸூர்யோ அஜாயத
முகா திந்த்ரச்சாக்னிச்ச ப்ராணாத்வாயுர ஜாயத.

14. நாப்யா ஆஸீதந்தரிக்ஷம் சீர்ஷ்ணோ த்யௌ: ஸமவர்தத பத்ப்யாம் பூமிர்திச: ச்ரோத்ராத் ததாலோகான் அகல்பயன்.

15. ஸப்தாஸ்யாஸன் பரிதயஸ்த்ரி: ஸப்த ஸமித: க்ருதா: தேவா யத்யஜ்ஞம் தன்வானா அபத்னன் புருஷம் பசும்

16. யஜ்ஞேந யஜ்ஞமயஜந்த தேவாஸ்தாநி தர்ம்மாணி ப்ரதமாந்யாஸந் தேஹ நாகம் மஹிமாந: ஸசந்த யத்ர பூர்வே ஸாத்யா ஸந்தி தேவா:.

அர்த்தம்.

1 புருஷனாகியவன் ஆயிரம் திர்ஷ்டியுள்ளவன், ஆயிரம் கண்ணுகளும் ஆயிரம் காலுகளுமுள்ளவன்; பூமியின் எல்லாடத்தையும் அவனால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது: அவன்விரல்கள் கவிந்து நிற்கும்

(2) புருஷனாகியவன் ஈஸ்வரன் தான், பூதமானதும் வேர்த்தமானதும் எல்லாம் அவனே தான்; அமிர்தமுமவனே அந்தங்கொண்டு அவன் ஆரோபணம் பிறப்பிக்கின்றது.

(3) அவனுடைய மஹிமையை இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது, யெப்பேர்க்கொத்த மஹிமையெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அவன் பெரியவன்தான்; சர்வமேரு பூதங்களும் அவனுடைய காலாம்சந்தானே: ஸொர்க்க பரியந்தம் அமிர்தமானதும் அவன்தானே.

(4) முக்காலம்சமுள்ள புருஷனாகியவன் உதித்திருக்கின்றது, ஆனால் ஆகாசத்தில் அவனுடைய காலம்சம் வெளிவாகி வந்திருக்கின்றது; ஒரே இடத்தில் இரிந்துகொண்டு அவன் எல்லா இடமும் கவிந்திருக்கின்றது: சாப்பிடவும் சாப்பிடாமலிருக்கின்ற வல்லபம் அவனுக்கே தான்.

(5) அதில் நின்று விராட்டாகியவன் ஜனித்து வந்தது, விராட்டில் நின்று புருஷன் ஜனித்து ஜனித்தான்.

அவன் உண்டானது முதல் கொண்டு முன்னும் பின்னும் மேலும்கீழும் பூமியைக் கவிந்து கொண்டு எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றது.

(6) தேவன்மார்புருஷனை ஹவிஸாக்கிக் கொண்டு பண்டொரு யாகஞ்செய்தபோது அவனுக்கு வசந்தகாலம் நெய்யாயிருந்தது, அப்போது சரதை ஹவிஸாகவும்; க்ரீஷ்மாவிறகாவுமிருந்தது.

(7) அன்று பர்ஹிஸ்ஸென்ற குசப்புல்லின்மேல் வைத்து அவர் ஆதியாய் ஜனித்த புருஷனை அலங்கரித்தார்கள், ஸாத்யனமாரும் ரிஷிகளும் அவன் முகாந்தரம்: அந்த தேவன்மார் யாகம் முடித்து வந்தார்கள்.

(8) அன்று ஸர்வ ஹுதம் யென்ற யாகத்தில் நின்று, பிர்ஷதாஜ்யம் யென்ற முறிந்து விழுகின்ற ஒருதம் ஸம்பரிக்கப்பட்டது; வாயுவில் சலித்து வருகின்ற மிர்கங்களையும் அவன் ஸிர்ஷ்டித்தான் காட்டு மிர்கங்களையும் ஸாது மிர்கங்களையும் யெல்லாத்தையும் ஒருபோலதானே

(9) அந்த ஸர்வஹுதமென்ற யாகத்தில் நின்று ரிஷிகளும் ஸாமமந்திரங்களும் உண்டாயிற்று; சாந்தஸ் யென்ற மந்திரங்களும் அதில் நின்றே பிறந்தது பஜஸ் ஸமூகங்களும் அதில் நின்றே ஜநித்திரிக்கின்றது.

(10) அதில் நின்று குதிரைகளும் உண்டாயிற்று ரண்டு ஸிரப்புள்ள ஸகல மிர்கங்களும் அதில் நின்றே

ஜனித்தது; கோக்களும் அவனில்நின்று ஜாதமாயிற்று அத்யம் செம்மரியாடுகளும் கோலாடுகளும் அதனின்றே பிறந்திருக்கின்றது.

(11) அன்று புருஷனைப் பகுத்தபோது; எவ்வளவு பாகங்களாக அவனைப்பகுக்கப்பட்டது; அன்றி அவனுடைய முகமென்ன? கைகளுமென்ன? அன்று அவனுடைய தொடைகளும் காலுகளுமென்னமாயிருந்தது? அதை தெரியக்கூடும்ப் பெல்லாமனிதரினுமுள்ள ஒரே அதிசயத்தை யறியவேண்டும்

(12) அவனுடைய முகம் பிராமணனாயிருந்தது, அவனுடைய புஜங்கள் ராஜ்யமென்ற க்ஷத்திரியனாயிருந்தது? அவனுடைய தொடைகள் வைசியனாகவிருந்தது அவனுடைய பாதங்களில் நின்றுசூத்திரன் உண்டாகி வந்தான்.

(13) அவனுடைய மனதேசந்திரன், அவனுடைய கண்ணுகளே சூரியனாகி வந்தது; அவனுடைய முகத்தில் நின்று இந்திரனும் அக்நியும் முண்டாயிற்று அவனுடைய பிராணனில் நின்று வாயுவும் உண்டாகி வந்தது.

(14) அவனுடைய நாபியில் நின்று அந்தரிக்ஷமுண்டாயின் இனி ஸ்வர்க்கம் அவனுடைய சிரசில் நின்றுண்டாயிற்று பூமியும் நாலு திசைகளும் அவனுடைய பாதத்தில் நின்றுண்டாயிற்று அவனுடைய ச்ரோத்திரத்தில் இப்பிரகாரம் லோகங்களைப் படைத்து விட்டது இது தேகத்துவத்தை விட்டதல்லவென்று நினைத்துகொள்ளும்.

15. தேவன்மார் முன்னே ஒரு யாகம் கழிக்க, புருஷனையாக பசுவாகக் கட்டிக்கொண்டபோது சுற்றுவட்டத்தில்! ஏழு பரிகளும் மூவேழுசமித்துக்களுமுண்டாயிருந்தது. மனிதவர்க்கம் இதை பகுத்தறியத்தானே.

16. தேவன்மார் யஞம் செய்துகொண்டு, யஞ்த்தை ஸ்தாபித்தார்கள்; இப்படி பண்டேண்டே தர்ம்மமாக நடந்துகொண்டிரிக்கின்றது. இந்தமஹிமையுள்ளவர் ஸ்வர்க்கம் பிரும்பித்து: தேவன்மாராகிய நல்லவர் உள்ளயிடம் ஸ்வர்க்கமேயாம். இந்தப்படி உலகமெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ரிக்வேதம் 10, 90, 1—16 புருஷஸூக்தம்.

இப்படி ஸந்தியா வந்தனம் செய்து முடித்தபின்பு பிராமண கர்ம்ம முள்ள இந்துக்கள் எல்லோரும் அதிகாலையிலும் மத்தியானத்திலும் சாயங்காலவும் சாப்பிட்டோர்க்கு முன்னதாகவே பலிஹரணத்தோடுகூடிய வைச்வ தேவனைப்பூசை பண்ணவேண்டும் இதனுடைய ஸாத்தியமோ தேவன்மாருடைய பலி அற்பித்துக்கொண்டு ஆகாரத்தை சுத்தி செய்கையும் ஆகாரம் புசிக்கின்றதில் யாதொரு பிராணியையும் நசிப்பிக்காமல் நசிப்பித்தால் அதற்கு பிராயசித்தம் செய்யவேண்டும். அதாவது பாபபரிகாரம் செய்யவேண்டும். இந்த கர்மத்தோடு கூடி ஒரோவேத மந்திரங்களையும் புராணங்களையும் அதிலுள்ள ஒரோ சலோகங்களையும் சொல்லுகின்றார்கள். இதெல்லாம்

விபரிக்கவேண்டியதில்லை. விபரிக்காமலிருக்க கூடாது இந்தகாலாவஸ்தைக்கு வேண்டியதாகவுமிருக்கின்றது. ஏனென்றால் கலியென்றகாலத்தில் ஆத்மஈடேற்றத்துக்கு பாதைவொன்றே தவிர வேறில்லையென்று வேதாந்த தந்தரமும் புத்திசாலிகளும் கூடாமை இயல்கையால் அனுபோகத்துக்கொத்துமிருக்க அதையும் கவனிக்காத பேதை ஜனங்களைப்பலவழி யுண்டென்றுபோதிக்கின்ற கற்றறி மூடரின் வலையில் நின்று தப்பித்துக்கொள்ள இவை வெளியிடவேண்டும்.

குருவென்று:—வெளியிறங்கிரவர்கள் காலயோக்கையைத் தெரியாதிருப்பது பெரிய அபகடம் அதுடன் யெந்தக் குருக்களும் அவரவருடைய பெருமைக்காக பிறவிர்த்திக்ககூடாது. உலக படாடோபங்களை உலகத்துக்காக வென்றும் வேறேயதற்காக வென்றுங்கூடாது. இதுகள் எல்லாம் அஞ்ஞான கர்ம்மத்தில் அழுத்தமேயல்லாது அதில் நின்று சேடற்றாறது. ஆகையால் பிராமணன் இதையெல்லாம் நிவிர்த்தி செய்யவேண்டும். ஆக குருவென்று வெளியாகிற யாவரும் அத்தனை செய்யக் கூடும். ஆனால் இந்தக்கருடைய கர்ம்மங்களையெல்லாம் நினைத்து பார்த்தால் ஆயுஷ்காலம்மெல்லாம் மந்திரங்களைச் செபித்துக் கொண்டிருக்கநேரமேயல்லாது வேறொன்றுக்கும் நேரமிருக்கிறதாகவில்லை இந்தக் கலியுகத்தில் அவர்களுக்கு அதற்குத் தகுந்தபடி மனதுமில்லை. ஸாவகாசமுமில்லை இருந்தமென்றாலும் மேலச் சொன்னவைகளை செய்யுமாவை

முடித்தபின் ஒரு பிருத்தமையோடு கூடி சாப்பாடு துவக்கும். குடும்பம் முழுவதும் விருந்தாகாரத்தில் இருந்து தான் அன்னம் விளம்பி புசிக்கவும் அர்க்யெவும் கழித்து அதில் ஓரான் ஸ்மே சொல்லுகின்ற மூன்று வாக்கியங்களைச் சொல்லவேண்டும்.

"யந்து நதயோ வர்ஷந்து பர்ஜ்ய: ஸுபிப்பலா ஓஷதயோ பவந்து அன்னவதாம் ஓதனவதாம் அமிக்ஷவதாமேஷாம் ராஜ பூயாஸம்"

நதிகள் ஒழுகையுண்டாக மேகங்கள் வர்ஷிக்கைகுஞ் செய்யட்டுமே, விருக்ஷ லதாதிகள் சுபபலங்களைக் கொடுக்கட்டுமே; ஆஹாரவும் பக்ஷணவும் ஓரும்பக் கொடுக்கின்ற: இந்த நிலங்களுக்கு நான் உடையவனாயிருக்கவேயாகட்டுமே தைத்திரிய பிராமணம் ரிக்வேதம் 7. 16. 14. ஓதாரம் உதப்னுவதே வாமேயஷா; யத்ஓத்ந பரமம் யேவைஷ ச்றியம் கேமயதி, .

அவர்கள் ஆகாரத்தை அத்யந்தந்துதிக்கின்றதை அது உன்னதவஸ்து ஆகையால்தானே ஸத்தியம் ஆகாரமல்லவோ உத்தம பாக்கியத்துக்குக் காரணமாயிருக்கின்றது. தைத்திரிய பிராமணம்.1; 7; 10, 6.

பிறஜாபதேந்துவதேதாக்யம்போ விச்வா ஜாதாநி பரிதாபபூவ யத்காமாஸ்தேஜஹுமஸ்தநோ அஸ்து வயம் ஸ்யாம பதயோரயீணாம்.

நிலையல்லாதே யாதொருத்தனும், இந்த ஸர்வ பூதங்களையும் தியவோடுகூடிச்சுற்றியிருக்கின்றதில்லை நாங்கள் யஜும் செய்த ஆசையை யெங்களுக்கு தங்

விபரீக்கவேண்டியதில்லை விபரீக்காமலிருக்க கூடாது இந்தகாலாவஸ்தைக்கு வேண்டியதாகயிருக்கின்றது. ஏனென்றால் கலியென்றகாலத்தில் ஆத்மாபேடற்றதுக்கு பாதையொன்றே தவிர வேறில்லையென்று வேதாந்தத்தாலும் யுக்திகளாலும் கூடாமை இப்படிகையால் அனுபோகத்துக்கொத்துயிருக்க அதையும் கவனிக்காத பேயழ ஜனங்களைப்பலவாறியுங்கேடன் றுபதேசிக்கின்ற கற்றறி மூடரின் வலையில்நின்று தப்பித்துக்கொள்ள இவை வெளியிடவேண்டும்.

குருவென்று:--வெளியிறங்கிர்வர்கள் காலயிர்க்கையைத் தெரியாதிருப்பது பெரிய அபகடம் அதுடன் பெற்றக் குருக்களும் அவாலதுடைய பெருமைக்காக நிவிர்த்திக்கடாது. உலகபடாடோபங்களை உலகத்துக்காக வென்றும் வேதோபதற்காக வென்றுங்கூடாது. இதுகள் எல்லாம் அஞ்ஞான கர்ம்மத்தில் அழுத்துமேயல்லாது அதினின்று கடேற்றாது. ஆகையால் ப்ரோஷமானவை இவைதயெல்லாம் நிவிர்த்தி செய்யவேண்டும். ஆகு குருவென்று வெளியாகிற யாவரும் அத்தனை செய்யக் கூடும். ஆனால் இதுக்களுடைய கர்ம்மத்ரமங்களையெல்லாம் கவனித்து பார்த்தால் ஆயுஷ்காலமெல்லாம் மந்திரங்களைச் செபித்துக் கொண்டிரிக்கவேண்டியல்லாது வேறொன்றுக்கும் நேரமிருக்கிறதாகவில்லை இந்தக் கலியுகத்தில் அவர்களுக்கு அதற்குத் தகுந்தபடி மனதுமில்லை. வைவகாசமுமில்லை இருக்கு மென்றாலும் மேலே சொன்னவைகள் தேவையானவை

முடித்தபின் ஒரு பிரார்த்தனையோடு கூடி சாப்பாடு துவக்கும். குடும்பம் முழுவதும் விர்த்தாகாரத்தில் இருந்து தான் அன்னம் விளம்பி புசிக்கமாவும் அர்க்கியவும் கழித்து அதில் ஓரான் கீழே சொல்லுகின்ற மூன்று வாக்கியங்களைச் சொல்லவேண்டும்.

"யந்து நதயோ வர்ஷந்து பர்ஜ்ந்ய: ஸுபிப்பலா ஓஷதயோ பவந்து அந்ந வதாம் ஓதனவதாம் அமிக்ஷவதாமேஷாம் ராஜ பூயாஸம்"

நதிகள் ஒழுகையுங்கார் முகில்கள் வர்ஷிக்கைகுஞ் செய்யட்டுமே, விர்க்ஷ லைஷியாதிகள் சுபபலங்களைக் கொடுக்கட்டுமே; ஆஹார்ரவும் பக்ஷணவும் ஜெம்பவ் கொடுக்கின்ற: இந்த நிலங்களுக்கு நான் உடைய வனுயிருக்கவே யாகட்டுமே தைத்திரிய பிராமணம் ரிக்வேதம் 7. 16. 14. ஆதாரம் உதப்ருவதே வாயோஷா; யத்ஒத்ர பரமம் பேவைநம் ச்றியம் கெமயதி.

அவர்கள் ஆகாரத்தை அத்யந்தந்துதிக்கின்றதை அது உந்நதவஸ்து ஆகையால்தானே ஸத்தியம் ஆகாரமல்லவோ உத்தம பாக்கியத்துக்குக் காரணமாயிருக்கின்றது. தைத்திரிய பிராமணம்.1; 7; 10, 6.

பிறஜாபதேந்துவதேதாந்யந்யோ விச்வா ஜாதாநி பரிதாபபூவ யத்காமாஸ்தேஜஸுமஸ்தநோ அஸ்து வயம் ஸியாம பதையோரயீணாம்.

நிலையல்லாதே யாதொருத்தனும், இந்த ஸர்வ பூதங்களையும் தியவோடுகூடிச்சுற்றியிருக்கின்றதில்லை நாங்கள் யளும் செய்த ஆசையை யெங்களுக்கு தங்

தருளேணுமென்று வேண்டுகின்றோம் நாங்கள் மேற்றவும் ஸம்பத்துகள் பெற்றநுபவித்திருக்க வேண்டுமென்றும் அபேக்ஷித்துக்கொள்ளுகின்றோம்.

ரிக்வேதம் 10; 121, 10.

விசேஷமாக மனிதற்கு உண்டாக வேண்டியதெல்லாம் மந்திரங்களை சொல்லியே வருகின்றது. இது யெல்லோர்க்குந் தெரிந்த விஷயமேதான் இன்னும் ஜநநம், நாமகரணம், உபநயநம், விவாகம், கிரஹப் பிரவர்த்தநம், சவ ஸம்ஸ்காரம், யென்றித்யாதிகளை யின்று வரை செய்து கொண்டே வருகின்றார்கள். இந்தக் கர்மங்கள் அநுஷ்டாநஞ்செய்கிறதும் அல்லாமல் அதற்கு சதுர்வேதத்திலுள்ள வாக்யங்களைச் செபிக்கவும். அப்படியே செய்து வருகிறார்கள். இவையெல்லாம் பிராமண கர்மத்துடைய ஜாதிக்கு ஆசாரமாகவிருக்கின்றது. சூத்திரனே அவனுடைய காதில் வேதங்கேட்கவே கூடாது. இந்த சூத்திரந்துக்க ஸம்ஸ்கிருத மந்த்ரத்துக்கு தெய்வார்ச்சனைக்கு வேயில்லை. சற்பனையும் காணுகிறதில்லை. அந்த ஜாதிகளும் அக்ஷமாதிரியுள்ள அர்ச்சகத்துக்கு முயலுகிறதும் இல்லையென்றே சொல்லலாம்.

ஆனால் அதில் வல்ல வேதாந்திகளுண்டானால் அவர் "ஓம்" யென்ற சொல்லை மட்டும் சொல்லித்தியாநம் பண்ணலாமே யல்லாது வேறொன்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. வேதாந்திகளென்று நினைத்துக்கொள்ளுகின்ற ஸாதாரண ஜனங்கள் மட்டும் ராமநாமம் (ராம ராம ராம) யென்று ஜபஞ்செய்து கொள்ளுகிறதாக கேள்வி.

இவ்விதம் அநேகஞ்செய்கைகள் உண்டு ஆனால் இங்கே இந்த "வேதத்துவப் பிரபோதம்" யென்றும் ஆத்தும திறவுகோலுமாகிய இந்தப்பிரதியில் இவற்றைக்கொண்டு வேதம்யென்றதை ஜீவிகளில் ச்ரேஷ்டராகிய மனுஷ ஜீவிகளுக்கெல்லாம் நிர்விவாதம் பார்க்கலாமென்றதே உள்கருத்து.

ஆனால் அவர்களிலெல்லாரிலும் பிராமணனுஞ்சமுண்டு அதுதானுடனும் அந்த கருத்தில்தான் பிராமணனல்லாமல் வேறேயாரும் வேதத்தை ஓதக்கூடாதென்றது. இந்தகருத்து தெரிந்திருந்தால் நாங்கள்தான் பிராமணர் மற்றவர்யாருமில்லையென்று சொல்லவே முடியாது.

ஏனென்றால் யெல்லா ஒவ்வொரு பிராமணரிலும், க்ஷத்திரியரிலும், வைசரிலும், சூத்வரிலும், இவை நாலுங்கலந்து இருந்தால்மட்டும் ஒருமனிதன் யென்று சொல்லலாமே யன்று மற்றப்படி மனிதனுகான். ஆகையால் யெல்லாஒவ்வொரு மனிதரிலும் பிராஹமணத்வமுண்டு.

அதெப்படியென்றால் ஒவ்வொருமனிதனுடைய கழுத்துக்குமேல் பாகம் பிராஹமணனும், புஜபாகம் க்ஷத்திரியனும், தொடைபாகம் வைசியனும் பாதத்தின் பக்கு சூத்திரனும். இப்படி நான்குபாகம் சேர்ந்தால்மட்டுந்தான் மனிதனென்று சொல்லலாமென்று தெரிகின்றது.

பிராமணன் மட்டுந்தான் வேதம் ஓதவேண்டுமென்றது சரியே. யெப்படியென்றால் வாகொண்டல்லாக்

து புஜத்தைக்கொண்டோ, பாதத்தைக்கொண்டோ, ஒதமுடியாது. ஆகையால் க்ஷத்ரியாதி சூத்திர பரியந்தம் வேதம் ஓதக்கூடாதென்றது சரியல்லவா? ஆகையால் வம்சமெல்லாம் ஒருபோல வேதத்தை ஓதலாம் என்றதில் யாதொரு ஸந்தேகமில்லை. இதனால் யாவரும் பிராமணத்துவம் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடும்.

மேலும் பிராமணர் என்று ஒரு ஜாதி பிறக்கிறது மில்லை. அப்படியே க்ஷத்திரியனும், வைசியனும், சூத்திரனும், பிறக்கிறதில்லை யென்று நிர்விவாதஞ் சொல்லக்கூடும்.

ஆகையால் இதை வாசிக்கு மென்னன்பர்களெல்லாரும், பிராமணன் சீக்கிரம் ஆகவேண்டும். எப்படி யென்றால் நமது கிரகிக்கட்டும். ஒவ்வொரு மனிதருடைய தேக ரக்ஷகராகிய பிராணனைப் பலபேர் கொடுத்த கடகியில் அது பிராணனையே நின்று எப்படி சரீரத்தை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகின்றதோ அப்படியே.

பிராமணன் தன்னுடைய கிரணங்களாகிய தேஜஸ் வெளியாகு தூரம் போகக்கூடுமோ அவ்வளவு தூரமுள்ள மனிதர்களின் இருதயங்களை தான் பிரித்தறிந்து அவர்களுக்குத் தன்னைத் தெரிவிக்காமல் அவரைக்காப்பாற்றுகின்ற தேட்டமினக்காரிருக்கிற தன்மைக்கு பிராமணத்துவமென்று பெயர் வந்தது. இதுதான் (பிரஹ்மம் ஜானாதி பிராஹ்மணன்) இத்தை நாம் அடைய, வேதம்போதம் ஆத்மதிறவு

கோலைக்கேட்க அது குருவாகநின்று அவ்வழியை நமக்கு காட்டும். அதினால் பிரஹ்மத்வம் பெறலாம்.

ஆத்மதிறவுகோல் சொல்லுகிறதை நம்பெடுத்து நடந்தால் கட்டாயம் அதன் அநுபவம் உடனே தனக்குத்தெரியவரும். இதனால் நாளுக்குநாள் குரும்பவும் குருவான பொருவர் பதிமிறதின்றி யிருக்க தேஜஸ்த்தையும் சுபசக்திகளையும் அடைய்ந்து கொள்வீர்கள். இவர்கள் இகபரமிரண்டினுஞ்சுகம் பெறுகிறவர்கள்தான் தெய்வதாஸர்களாகிறீர்கள்.

இந்தத் திறவுகோலாகிய கவிமாசஜூத்திரத்தை கற்றுக்கொள்ள விரும்புவோர்கள், எளிதில் தெரிந்து கொள்ளுமாறு நமது ப்ராணவாக்கிரிமியாமியாகிய புராண புருஷனும், அவஸான ஜாதனுமான மஹா குருவின் உபதேசத்தைப்போலவே எள்ளத்துணையின்றி தங்களுக்கு நான் அநுபவமாயிலானவை யாவற்றையும் படிப்படியாய்ச் சொல்லுகிறேன் அதைச் சற்று கவனி. அப்புராண புருஷனும் பிரதம சர்வலோக சற்குருவும் அவஸான ஜாதனுமான அவருடைய ஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்துப் பார்ப்போம். அதில் ஒன்று ஜ்யோதி ரூபமாயிருக்கிறது. அதில் மனதை நிறுத்தி சற்று கவனித்துப்பாருங்கள்.

கணைந்துவா, தெணபதிய் ஞானமதே
கனிர் கவினையும்மன் வீரமண்கமம்
ஜேஷ்டராஜன் பிரம்மணம் பிரம்மம்பத்தை:
ச்சாநன்று நிப்ம் ஸீதாளாதனம்.

கணங்களுடைய அதிவதியாய பிரணவத்தை நாங்கள் பாஜிச்சழைக்கிறோம். கனியும் கனிகளில் ஏற்றவும் கீர்த்தி பட்டவனும் நீதானே தெய்வார்ச்சனைகளில் சிரேஷ்டார்ச்சனரும் நீயே, எல்லாவற்றின் அதிபதியும் நீயே தமினர்களோடு கூடி, பெங்களை இரக்ஷிக்கிறவனும் நீதானே.

இதின் செந்தமிழ் நடை எல்லா உலகங்களுக்கும் மூலப்பிரகிருதியான மூலாதாரப் பொருளான என்னரசே, எல்லா ஜீவன்களுக்கும் அடிமூலமான என்னாண்டவா, என்வாக்குக்கணவா என்மனவா, எவ்வுயிர்க்கும் உயிராயிருக்கு மெய்ஞ்ஞித்திய ஜீவா, என்னுத்தமநேசா, என்னையாட்கொண்ட என்தேவா, எவ்வுலகத்தின் சத்தியாத்ம மானவராஜா, என் பிரியமே, என் தேட்டமே, என்னின்பமே என்னருளே, என்கதியே என்னமுதே, என்னமுதேசர்வ வேதாச்சாரியவதாரமே, என்னிதியே என்கதியே, என்னுட்டமே என் தேட்டமே, புகாத்தத்தில் என்னையாட் கொள்ளவந்த கட்கமே, வேதமுடிவே, என் செல்வமே, என்சிங்கார அலங்காரமே, பிரலான வருஷமே, பிரகுதிகாலமே; அதர்வண ரூபமே என்னிருதய ஹரியே, என்தனமே என்மணமே, என்பூரணமே, என்நேசமானே, என்பரிபூரணமே, என்னுத்மானந்தமே, என்னன்னமே, நாகத்தில் என்பானமே, அழுக்கில்லெல்லன்னிருந்தே, ஆஹா! ஒப்பிலாத அழகே நபெனன் சொன்னாலும். நான் என்ன வாஞ்சித்தாலும், அதெல்லாம் நீரே, என்னுள்ளிலும் வாஞ்சையே, என்னிருதய விந்தியாஸமே, அனந்த சாகரமே, உம்மால் என்னை நிரப்பியருளும்.

ஓம் பிரம்ம: பரமாத்மனே நம: நம:

நமோ நம: சர்வலோக: வசங்கராய குரு குருவே:
தேவகிழி புராப்த க்களும் பிரதிர்னும்
கமிக்கோர வாவயிறனிஷ ராஜன்
ஸர்வாத்ம ஈரய: சரணாஞ் சர்வலியம்
குருரேகோத்ம பரிதகீர்த்திய சத்தம்

பத்தர்கள் மீதிலிஷேத வாக்கியக்கொண்டு, பெந்த கிலித்தியா நித்தியமா மித்திய கர்மங்களையே நடத்தவேண்டுமென்ற நிர்பந்தம் பக்தனுக்கு பாதகமில்லை.

எவ்வென்றும் அந்த மூலப்பிரகிருதி பரத்தரீயாமியாமிப் பிரணவ திறவுகோலெனும் கலிமா சாஸ்திரமே சர்வ பீஜாக்ஷரம். எல்லா வினைகளும் அதன் பிரீதிக்கு வேண்டிற்றுத்தானே நடத்துகிறோமென்ற பாவனையோ பக்தர்களுக்கு கெட்டியாய் உரைத்திருக்கின்றது. ஆகையால் வேத வாக்கியங்களுடைய கெட்டு பாட்டில் நின்று பக்தர்களாய்ப் பாவித்திருக்கிறது. அதுதான் முக்தனுப் விட்டதென்று காண்பிக்கிறேன். அதாவது உண்மையானபக்தியுண்டானால் நான் என்ற பாவனை நீங்கிவிடும். எல்லாற்றினையும் அடக்கியாளும் வல்லபமுடைய ஆத்மா ஈஸ்வரனாகையால் தனிக்கு கருத்துருத்துவமில்லை. எல்லாம் ஈஸ்வரமயமாகையால் பேதாபேதமுமில்லை. என்றிந்தப்புத்தி திட்டதிடனுபுரைத்திருக்கிற வாரோ அவரே உத்தம பக்தனென்றிங்கே கருத்தாகும். எனதையா! தேவரீரது தயை நிரம்பிய கடாக்ஷமெனும் நீரா தாரத்தையுடைய இப்பயிர்களுக்கும் ஓர்க்குறை யுறுமோ? ஆத்திய மத்திய அந்த விரஹிதனுமிய பரமபுருடன ஆங்காங்குதானே, ஆசிரிய உருவு ஆய் ஒளிர்தன்றோ இருதலைக் கொள்ளி

இடைவிடாது அலையும் புதுநுரைபோல் அறிவெனும் ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தினது கரைதெரியாது வருந்துஞ் சீவாத்மாக்களைக் கடைத்தேற்றி தன் இணையடி சேர்த்துக் கொண்டருள்கின்றனர். அத்தகைய ஆச்சாரியரது அருளைப் பெறுவதினும் மேலான பேறும் அவரை இகழ்வதினும் கொடிய தாழ்வும் உலகத்திலுண்டோ? உண்பதினும் உடுப்பதினும் இன்றி வறுமையால் தளர்ந்தவொருவனை வருத்தியிழுத்து வந்து, உலகெல்லாமொரு குடைக்கீழ் ஆளுமென்று ஒன்பது மணியிழைத்த உயர்ந்த நேர் சிங்காசனத்திருத்திச் சந்திரகிரணம் போன்ற வெண்கவரி கருங்குழலார்ச் செங்கரத்தால் இருமருங்கும் வீசமணி முடிசூட்டும் பெருங்கருணையும், அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில் சிக்கி உழன்றலையும் பேதையர்களைப் பிடித்திழுத்து அவர்களுக்கு மெய்ஞ்ஞானம் புகட்டி மோக்ஷ நெறிக் காணத்தில் அவர் ஆருயிர்க்காக்கும் ஆசாரியரது பேருதவிக்கீடாகுமோ? இக்கருத்தைப்பற்றியன்றோ திருவள்ளுவரும்.

"செய்யாமற் செய்யுதவிக்கு வையகமும் வானகமும் மாற்றலரிது" —— குறள்.

என்று இத்தரும ஆகியமனைத்தும் சர்வகுண பரிபூரணன் ஆகிய அப்பிரத்தியக்ஷ சிருஷ்டிகர்த்தன் முன்னமே தானே அவனின் பிரதிநிதிகள் மூலமாய் மொழிந்தருளியதே. இங்ஙனமிருக்க என்னுயிர்க்காவலரும், ஐங்குரவருள் அருங்குருவான ஞானக்குருவுமாய்த் திகழும் முன் பாத பங்கயத்தைத் தரியாதிருப்பது தகுதியன்றே என்று நாயேனைக்கொண்டு கண்ணும் கண்ணீருமாய்

ஆனந்த பரவசனாய் நின்ற அவனைப்பார்த்து தெரிவிக்கலாயினர். ஜோனாய் என்னரிய மகனே! தாமரையாற் கடம் பொய்கையும், பெண்மணியால் இல்லாளும், வின்னகமும், அதிர்தவாசால் அனைவர்களும் அமைச்சர்களால் அரசியிலும், புத்திரரால் பெற்றவரும் பழியஞ்சி முறை செய்து காப்பாற்றலும் மன்னவனால் மண்டலமும், விளக்கும்போல் அரிய பெருஞ்சீடர்களாலேத் தாஞ் சிறக்கின்றனர் ஆசிரியரும் அத்தகையவே உளர். இவ்வோர் ஆசிரியரும் இவ்வொரு சற்குருவைச் சரணம் புகுந்து, குருகுலவாசம் புரிந்ததாம் கடைத்தேறிய படியைத்தான் தஞ்சீடர்களுக்குபதேசிக்கின்றனர், மெத்தவுமுணர்ந்த புத்தியிற் சிறந்த, மகா கனவான்களே! மனிதரினது ஆத்மசித்தியின் மனத்திடனை வெளியிட விரும்புகின்றேன்.

மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செபிக்கவேண்டாம்
மனமது செம்மையானால் வாயுவை யுயர்த்தவேண்டாம்
மனமது செம்மையானால் வாசியை நிறுத்தவேண்டாம்
மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செம்மையாமே.

என் அன்புக்குரிய நேயர்காள்! கடவுளைச் சூழ்ந்த நாதினியின் கண் உற்பவித்துள்ளவுஞ் சகல ஜீவ சராசரப் பொருட்களிடத்தும் மேலானதாய் மனிதப்பிறவி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆஹா! அரிதரிது, மானிடராதலரிதென்னும் முதுமொழியை அவர்தாம் மறவார். இத்தகையே மனுக்குலத்திற்குரிய சக்தியாய் விளங்கி அனவரதமும் அற்புதம் நிறைந்த தற்பர வஸ்துவாய் விளங்குவது நமது மனம். இம்மனதின் மாண்பை இத்தகையது என்றுரைப்பது கூடாமை.

மன வேவஹி ஜீவக
மன வேவஹி சங்கற்ப
மன வேவஹி சித்தஞ்ச
மனோ அஹங்கார ஏவச.

சர்வஜீவ சாருண்ய கர்த்தத்துவத்துக்கு காரணமான தும் மனமே. எல்லா சங்கற்ப விகற்பாதிகட்கும் காரண பூதமாய்ப் பரிணமிப்பதும் மனமே. சகல சித்தவித்த விகாராதிகட்கு மூலபூதமாய் நிற்பதும் மனமே. எப் பேர்க்கொத்த குணகுண அஹங்கார கர்த்தாவும் இம் மனதானென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதைச் சகலரும் பார்வையிட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் வேதாந்த இதிஹாசாதி புராணங்களையும் இம்மனமானது குரங்குக் கொப்பான விபரீத சேஷ்டைகளும் நன்கு விளக்கப்பெற் றுள்ளன. எந்த வேதாந்த சாஸ்திரத்தைக் கையிலெடுப் பினும் மனதையடக்கும்முறைக் காணலாம். மனதையடக் கியாளுந்தன்மைதான் முக்கியமானது.

தன்னையறிவது பருவடி மானே—தன்
நல்வினையறிவது சுன்னத்தாமேயடி தேனே
(அம்புலப்புலவர்)

இம்மனமானது வாயுவின் கூறு. காற்றானது எங்ஙனம் ஓரிடத்தில் நிலையின்றி சலித்துக்கொண்டே இருக்கின்ற தோ, அங்ஙனமே மனமும் ஊரெல்லாம் உலகெல்லாம் சுற்றிச் சுழன்று தங்கித் தரியாமல் அலைபாய்ந்து வரு கின்ற இம்மனதை அடக்குவதுதான் பெரிது. இம்மன தை சமுத்திரத்தின் அலைகளுக்கும் ஒப்பிடலாம். எப் படியெனில்: கடலில் ஆண் அலை என்றும், பெண் அலை

என்றும் இரண்டு பிரிவுகளுண்டு. அது சாதாரண ஜனங் கள் சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள். கடலில் போகிறவர்கள் தான் அதை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள். ஆண் அலை அதிகரித்துள்ள நாளில் கடலில் போகப் பின் வாங் குவார்கள். ஆனால் அந்த அலைகளில் ஒன்று அதில் படி படியாகக் கரையை மறித்து வருவது வெண்நுரைகளு டன் வந்து தாக்கும். மற்றொன்று படிப்படியாய் பழைய படியும் போய்ச்சேரும். அத்தன்மையதாகவே மனமும் பலபல விஷயங்களை தன்னுள் ஆவாஹனப்படுத்தி மூலை யின் பதனமாக்கிக்கொண்டு வரும். நாம் நினையாத வித மாய் திடீரென்று பழையபடியும் எதிரில் நடப்பனவைபோல் அற்புதக் காட்சிகளும், ஆச்சரியக் கனவுகளும், ஞாபகத் துக்குக் கொண்டுவர நாம் எவ்வளவு முயன்றறிய முடி யாத நினைவுகளும், பனிச்சென்று மேகத்தில் தோன்றி மறையும் மின்னொளிபோல் நமக்கு எதிரில் வருகின்றது அனுபவ சாக்ஷியாய் அறிகிறோம். "இம்மனத்தின் மாக்ஷி மைகளைக் குறித்து (மனம்போல் இருக்கும் மங்கிலியம்) மனமுண்டானால் வழியுண்டு எனவும், மனதைப் புறஞ் சொல்லலாகாதென்பதையும் கருதி (மனம்போன போக் கெல்லாம் போகவேண்டாம்) என்று அவ்வை ஆடுக் திரி கை அரைச் சுற்று வருமுன் ஓடும் கவலைபோ ஒரு கோடி என்று கூறப்பட்டிருப்பதை நினையுங்கள்).

பெட்டியிற் பாம்பெனப் பேய்மனதடங்க ஒட்டியே வூதுகுழல்—கோனே ஒட்டியே வூதுகுழல் கட்டாத காவெல்லாம் எப்போதுங் காவலுக்கு கிட்டாதென்றூது குழல்—தோனே கிட்டாதென்றூதுகுழல் காய்போற்

பொறிகளை காணுவிதம் விட்டோர் பேய் சென்று சுழல்
—கோனே பெயென் துசுழல்

(இடைக் காட்டுச் சித்தர்)

ஓ! கோ!! கன்பர்காள்?!!! பரிசுயாதே ஒன்றேனும் காரியமாக முயல்பவர்க்கு நறுமொழி உபதேசமே போதும். தன்னையேத் தான் பரிசுதித்துக்கொள்ளும் மற்றவரின் பரிவை விட்டுவிடு. ஆனால் ஆத்மசக்தி எனும் மனோனிடம் விஷப்பிரயாசம் கிடைக்க பாம்பைப் பிடிக்கும் வலை எனும் கவியாசாஸ்திரத்தையே காடு. அதனால் இம் மனச்சக்திப் பிரயோசனத்தினால் பெலசாலியாவாய். ஒரு மனிதனை அற்பபலமுள்ளவனாகவும், அற்பலமுள்ளானை பலிஷ்டனாகவும், ஆழ்ந்த துக்கத்திலிருப்பவனை மிக்களிப்புடையவனாகவும், களிப்புடையானைக் கவலையானனாகவும், வியாதிகளை யகற்றவும், கெட்ட படிகளைப் பற்றத் தவிக்கவும், இன்னும் எண்ணிறந்த நன்மையான காரியங்களை நடத்தவுங் கூடும். இதைத் தான் பேதை ஜனங்கள் கண்டு குறி கேட்பதும், உடுக்கடித்துப் பிழைக்கும் அம்மன் கொண்டாடிகள், ஆத்தான் கொண்டாடிகளிடம் நட்டுத் தக்காளிகளை கொடுக்கிறதும், குடு குடுப் பாண்டியிடம் அறைவல்திரம் அவிழ்த்துக்கொடுக்கிறதும் அன்னவர்கள் செய்யும் அட்டகாசங்களில் மதிமயங்கி மருள்வதும் சகஜமாயிருந்து வருகிறது. அவர்களுக்கு அப்பியாசமாயிருக்கும் கொஞ்சமான மனோ பாவத்தினாலேயே இத்தகையான ஆர்ப்பாட்டம் புரிவார்களானால் பூரணசக்தி படைத்தவர்களுடைய பெருமையை என்னவென் கூறப்போகலது. இதனால் உலகத்தில் மானிட இயற்கை

அடைந்திருக்கிற மானுட பக்ஷமையும் [illegible] க்கும் ஜன சமூகத்தில் செல்வாக்கும், [illegible], மனக்களர்ச்சியும், மனோதத்துவப்பலன்களும், [illegible] தாங்கள் முதலிய அரிய பெரிய காரியங்களெல்லாவற்றிற்குமே சித்திச் செய்வதுமானதை யடக்கியொளும் தன்மை பரம். இம்மனோதத்துவப் பலன் எத்தன்மை என்பது தாங்கள் [illegible] அன்பர்களுக்கு தெரிந்திருக்க மனதின் மாண்பினைக் குறித்துச் சில உதாரணங்கள் எடுத்துரைப் போம். பட்டணத்து சிப்பாய் ஒருவன் சண்டை நடந்து கொண்டு இருக்காலத்தில் தன்டிறக்கியிருக்கும் டோராவைச் சுற்றிப் பாராக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஏறக் குறைய இரவு மணி ஒன்றரைக்கு நடு நசு நல்லிருள் ஆனவுடனும் வசந்த காலமானதால் குன்றினிடையினின்று தென்றல் வீசினதாலும் குளிர்ந்து இனிமையாய் வீசுங் காற்றின் சுகத்தால் தன்னை மறந்து கையில் துப்பாக்கி யுடன நின்ற நிலையிலே தூங்கிவிட்டான், கையிலிருந்த துப்பாக்கியும் மெல்லெனக் கையை நழுவிக் கீழ்விழுந்தது. பக்கத்தில் பெரிய பீரங்கி ஒன்று கிடந்தது. சண்டை நடக்கும்போது தூங்கவுங் கூடாது. கையில் துப்பாக்கி யின்றி இருந்தலுமாகாது. இவ்வனம் பாராவைப் பார் வையிடுவதற்காக மேலதிகாரி குதிரை மேலேறிச் சத்தத் துடன் வரவேயிப்பாய்க் கண்டு விழித்துக்கொண்டு, தூக்க மயக்கத்தாலும் திடீரென்று விழித்த கலக்கத்தாலும், கையில் துப்பாக்கி இல்லை என்றுணர்ந்து பக்கத்திற் கிடந்த நாளன் சேர்ந்துத் தூக்கும் வலிமையுள்ள பீரங்கியைத் தூக்கிக்கொண்டு நின்றான். இதைப்பார்த்த கர்னல் துரை ஆச்சரியமடைந்து ஒன்றும் பேசாமற் சென்றான். அவன்

அத்தன்னடப்போலவே இவன் கையி லுள்ள து தப்பா…
பல்லவென்றும் பிரக்ஞை என்று முணர்ந்துகொண்டு பின்…
விடத்திலேயேப் போட்டுவிட்டான். அப்புறம் அ…
அசைக்கக்கூட அவனால் ஏலவில்லை முன் காலன் க…
ரக்கும் பிரக்ஞையை இவன் ஒருவன் எப்படி தாக்கினு…
மனத்தின் நிலையினாலன்றோ, இன்னமேதான் முத…
கூடாத காரியங்களும் அற்புதமான செயல்களும் மன…
இடத்தால் சித்தித்திருக்கின்றன. வேறொன்று…
சொல்லிமுடிக்கிறேன். சமீப காலத்து பென்…
ஒருவன் வைக்கோல் கட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு போ…
தருணத்தில், பாம்பொன்று அவன் தலையின் நின்று…
அதென்னவோ பூச்சியென்று நினைத்து பேசாமலிரு…
விட்டான். ஆனால் காலம் கடன் மாட்டிக்குப் போ…
வைக்கோல்புரி கட்டவிழ்க்கவே அதினின்று பழி…
பாம்பு கண்ணெதிரில் புறப்பட்டுவரக் கண்டவுடன்…
ஐயா!! இதல்லவா முன்தானே நம்மைத் தீண்டினதென்…
நினைத்தமாத்திரத்தில் மயக்கம்வந்து கீழேவிழுந்து சி…
நேரத்துக்குள் காரியங்கழிந்திறந்துபோனான். அந்தே…
மனதின்கூறு இன்னமிருப்பதால் இம்மனதை ஏற்…
தாய் அடக்கியாளவேண்டுமென்பதை ஒவ்வொருவ…
தெரிந்துகொள்ளல் அவசியம். இதன் மகிமையைப்ப…
விபரமாய்த் தெரிந்துகொள்ள பிரியமுடைய என்ன…
களுக்கு செந்தமிழ் நடையில் லேசாய்த் தெரிவிக்க…
ஆத்மகுருவும், சர்வ வைதீகமானவை…
விராட்டும், கலியுக புராந்தம் வரை கட்டாயதரியும…
(குறள்-ல் குத்தால்) அதாவது வாசித் ஆத்ம பிர…
பிள்வா-என்னும் மெய்யவன் சொருபமன்றி வேறொன்றில்…

தெரிசித்து ஏர்வழிய காருண்யக் கர்த்தாவைப்பெற்று
நம்மிடையில் வந்து பால்குடிக்க முரட்டு காட்டும் குழந்
தைகளுக்கு பலவித விநோதங்காட்டி அதுகளின் முரட்
டை மறக்கச்செய்து, பாலூட்டுவிக்கும் தாயின் தன்
மையைப்போல் அளவற்ற கருணையுடையவராய் ஜெபதீ
நம்பிரானு துர்லப திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆத்மத்திறவு
கோல் என்னும் சொற்பிரமை சொருபக்தரியாயிருக்கிற
ஜீவாத்மா நன்றாய் தெரிந்து, அனுபவ வாயிலாய் உறைத்
தறிகிற மகாத்மாக்களிடம் அதை தெரிந்துகொண்டு
அத்தனுகூல அவர்களின் பாதாரவிந்தஞ்செய்தாம்
பிள்ளைகளாகிய மனுமக்கள் எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ள
ஆவலுடன் துறந்து அறிவித்திருக்கிறார்கள். மேற்குறிப்
பிட்ட மனத்தின் தன்மைக்கு இத்தகைமையான பாவனை
யிருப்பதால் மனதையடக்கி தேகவன்மையை விர்த்த
மாக்காமல் இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து உடம்பைப் பே
ணும் உத்தமர்களை பரம பிதாவுக்கு சமாதானமாக நாடித்
தேடிப் பின்சென்று அவ்வாத்மத் திறவுகோலை கவலை
யாய்த் தொண்டுசெய்து கேட்டுவாங்கி வஸ்தேகப்பேயை
நீக்கி அவரால் கற்பிக்கும் கர்மங்களனைத்தையும் செய்து
வர தான் நினைத்த காரியம் நிறைவேறக்கூடிய பல இயங்
திர திறவுகோல்கள் அற்புத வாயிலாக வெளியாகும்.
அன்னவர்கள்தான் அற்புத காரியங்களைச் செய்வதற்கு
உரியவர் அவர்கள் மும்மண்டலங்களுக்கும் மகிமை
யுடையவர்கள். அம்மகாத்மாக்கள் சகல போகங்களையும்
வெறுத்து ஆசை என்னும் பிசாசைபோட்டி காசாசை
யென்னும் பிசாசின் வலையிற் சிக்காமல் ஆணவமென்ப
தை அறுத்து இந்திரிய நிக்கிரமென்ற மணி செய்து மணி

எதுவும் மனதை ஒருவழிப்படுத்தி வைராக்கியமாய் எனக்குள் நீ உனக்குள் நான் என்று உணர்ந்துகொண்டு தனக்குள்ளே தன்னையடக்கி சர்வ இருதயங்களையும் அறிந்தும் ஒருவருக்கும் தன்னைக் காட்டாமல் தானும் உலகத்தாரிடையில் ஒரு பெரிய மௌனத்தவிரதியைப்போல் பாராட்டி, அவ்வுலகத்தாரை நல்வழிக்கு கொண்டுவர படிப்படியாய் திறவுகோலின் மகிமையை வெளிப்படுத்தி அறிவிப்பார்கள். உலகத்தவர்கள் எவரையும் சிற்றின்பம் பேரின்பம் என இரண்டு வழிகளும் கூடிக்கொண்டவ முயற்சி செய்யும் இத்தகையோரைக் கண்டறிந்து அவர்களையே பின்பற்றித் தொடர்ந்து சமநிலையோர ஏனைய பயிற்சி செய்துகொள்ள முயலுங்கள். அவர்களின் சொல் இப்படியிருக்கும் 'என் தந்தையும் நானுமொன்று' என்று கூச்சமற்றுச் சொல்லுபவர்களாயினும் உலகத்தவர்கள் அவர்களையறிவது அரிது.

> கற்றுணும் ஞானகுருத்திறத்தோர்கள்—மௌனபதம்
> பெற்றுணும் பேரின்ப கல்வி சிறவாமுத்தி—வைத்
> தானும் வெற்றி மருவி அவர்பதம் வணங்கு
>
> (அகஸ்தியர் 860)

இத்தகை சதாக்கள் சொன்ன முதுமொழிவாக்கியங்களாற்று அவர்களின் சுயமுமல்ல அபிப்பிராயமுமல்ல, ஆனால் அனுபவவாயிலாகத் தோன்றும். ஆகிலும் அது கடவுளின் அருள்ரூப மென்றறியுங்கள். ஏனென்றால் மேற்படி சதாக்களைக் கண்டறிவது அரிதென்று சொன்னேனல்லவா?

அதற்காகவே கற்றுணும் ஞானகுருத்திறத்தோர்கள்

அதாவது தெய்வ அருள் எனும் அன்புடையோரை சேருவதுதான் ஞான குருத்தன்ன படித்தவர்களுடன் சதாவது சேவையாலும் அவரிடத்து மிக்கேற கற்றுக்கொள் என்னும், "மௌனபதம் பெற்றுணும்" அவர்களின் மனதுக்கு இடைஞ்சல் வரும் தன்மையுடைய எந்த வினையும் தன் மனதில் வையாது மாசற்றத் தொண்டு செய்வதான் மௌனபதம்தொழுவது "பெற்றுணும் பேரின்ப கல்வி சிறவாமுத்தி" எப்பொழுதும் கிடைக்கப்படாத பரம் பொருளின் அறிவை அப்பெரியோர்களிடம் சரணம் என்னும் உபதேச ரூபமாகப் பெற்றுக்கொண்டு அப்படியே நடைபெற்று வருவதுதான் அவரிடம் உபதேசம் வாங்குதல், "வைத்தானும் வெற்றி மருவி அவர் பதம் வணங்கு" இருலோகத்தும் வெற்றி ஜெயமடையவேண்டுமென்ற மனதுடன் அவரிடமாகவே தொண்டு செய்துகொண்டு கேட்டறிவதும், அவரிஷ்டத்தை நோக்குவதும், உபதேசம் போல் நடப்பதும் தான் அவரிஷ்டம் எனும் அவரை வணங்குதல், இவ்வளவும் இனிமையாக விளக்கிக் காட்டிய ஸர்வமானவ ராஜயோகமெனும் முறைமையது கயிலோடதி அதாவது தெய்வப் புகழாகு என்ற மார்க்கங்களும் ஒன்றுபடவே சேர்த்து உரைத்தவைபோல் வழிப்பட்டோரும் பெரியோரை பணிவோரே "பெரும் பேறுற்றவராவர்." என்னன்பர்களே! மிகு விசயக் சக்தியில் மிஞ்சிய தவயோகிகளைப் பெறும் பெருமையைப் பெறுபவர். தோழ்! என்னன்பர்கள் மிகுவலியென்பது அல்லது மிகு சூழியென்பது அதாவது மிகு ஞானத்தமென்பது தன் மனதைத் தான் அடக்கியாளுவதாகும். அது வெயிலுளவியென்றும் பிறவிகுளிய

மென்றும் இருக்கைப்படும். நன் மனதை படக்கியோரும்
நன்மையை உடையவர் பிறர் மனத்தையும் அடக்கி
யாளுந் தன்மையுடையவருமாவர். ஆனால் சுயமனோ
வசியத்தைப் பற்றிய மனோவசீகரமெனும் ஆத்மத்
திறவுகோலிய இத்தகிய புஸ்தகத்தில் தொகுப்பாகக்
கூறுவோம். மனோவசியஞ் செய்ய பழகுபவர்களுக்குடை
போதனைக்குறிப்பு எழுத்துகள் முதலியவற்றின் உதவி
யாலும் பிறர் மனோவசியஞ்செய்து கொள்ளவுங்கூடும்.
அதில் எவ்வோர்களுக்கும் சம்மதமுடன் உபாதிகளுமன்
குஷ்டமக்களுக்கு முதலிய ஆத்மானுபோகம் கிடையாமற்
போய்விடும். அப்படி ஆத்மானுபோகம் கிடைக்குமேயா
கும் போதனைக்குறிப்பு எழுத்துகள் முதலியவற்றுள்
ஆத்மசித்தி கிடைக்க வருவோம். அத்தகையோரான
சர்வ குஷ்டமக்களும் வருவதும் மகாகடந்த எவ்வளவும்
மறைவானவைகளை மறைவாக வைத்து மறைத்துக்கொ
ண்ட மகாமந்திரத்தை, சம்ஜேரவரின் நம் நட்டு எழுப்பி
ஞானத்தியானம் பிராணாயாமம் முதலியவை உபதேசமாகி
லாக விரதித்துக்கொண்டு இடைநினைந்து ஒரு
கியிதுமும் பின்போக்காமல் வேதபாராயணஞ் செய் அத்
மத ஆத்மானுத்ம விவேகம், தெய்வார்ச்சனம், கடவுளைத்
தொழுதல் அம்மகாக் கம்பையைக் கொண்டு உழுது
கொட்டிக் கட்டுமா சர்வலோகத்தையும் அடக்கியோருந்
தன்மையை அக்கப்பையாமிய ஆத்மத்திறவுகோல் வசி
யமேனியம் அதநாமே என்றறிந்து கொள்ளுவீர்கள்.
இம்மனோவசியத்தின் குட்சுமத்தை அறிந்து கொள்ளுத
நல் கடவுளுடன் உறவாடும் ஞானம் இன்னதென்றறிந்து
ஆச்சரியப்பிரமையுடன் அந்த சர்வகுண பரிபூரணனை

தொழுதுகொள்ளவும், அந்த மகா பரிபூரண சக்தித்
தில் மனதைச் செலுத்திக் கொள்ளவும், ஆத்மபரிபூர்த்தி
பக்குவத்தையும் அடைந்து கொள்ளவும் கூடும். அதனும்
சமது சொந்த சரீரத்தில் உண்டாகும் நோய்களையும் நிவர்
த்தி செய்து கொள்ளலாம். அதுவுமல்லாமல் ஔஷதப்
பிரயோகங்களால் நிவர்த்தியாகாத அநேக ரோகங்களை
யும் நிவர்த்திப்பண்ணலாம். ஆனால் எந்த ரோகங்களையும்
ஏதாவதொரு மருந்தைக்கொடுத்து அது மூலமாக சௌ
மடைகிறதென்று அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளும் விதமா
யில் செய்வது உத்தமம். இன்னும் பிள்ளைகளுக்குள்ளும்
பெரியவர்களுக்குள்ளும் குடிகொண்டிருக்குங் கெட்ட குண
ங்களையும் திருத்திவிடலாம், மனோவசீகரத்தையறிந்த
உபாத்தியாயருக்கு பிள்ளைகளிடம் அதிக மதிப்பும் செல்
வாக்குமுண்டு. அவர் தன் பிள்ளைகளுக்கு படிப்புண்டா
கும்படி செய்யவுங்கூடும். பிள்ளைகளிடமுள்ள துர்க்கு
ணங்களை மாற்றி அவர்களை நல்லவர்களாக்கவுங் கூடும்.
மற்றவர்களும் சமது நற்குணத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளு
வார்கள். ஞாபகசக்தியை விர்த்தி செய்யலாம். இன்னு
மிநேக அரிய பெரிய காரியங்களுஞ்செய்து கொள்ளலாம்.
இந்த ஆத்மத்திறவுகோலென்னும் சமயாசாஸ்திரத்தின்
இரகசியத்தை அறியாத மனுஷர் தமக்குள்ளிருக்கும்
அபார ஆத்மமனோசசாஸ்திர சக்தியின் வல்லமையை இவ்
வளவென்று தெரியவாராது. சிறிது பிரயாசைப்பட்டு
கற்றபின்போ தனக்குள்ளிருக்கும் சக்தியின் வல்லமையை
ஆச்சரியத்துடன் விளக்கக் கூடும். மனோதைரியமும்
எடுத்த கருமத்தை தொடுத்து முடிக்கும் வல்லமையுமுண்
டாகும். ஆ! ஹா!! இதோ ஸ்திரி புருஷ வசீகரமற்ற

அன்பை விருத்தி செய்து உருவின் உள்ளத்திலிருந்
பது மற்றவர் ஆசிபச்செய்வதால் இருவர் மனமும் ஒன்
றிருந்தி வாழ்வார்கள். இதைத்திட சக்திக்கு வரும்படி
விரும்புவர் யாரோ அவரே ஞானம் யோகம் தவம் முதலிய
வழிகளெல்லாம் நிறைந்து ஞானத்த வாசாலத்த வழி
எனும் எல்லோரும் பரிபூரணமுடைய சதபாதுவின் தயவை
அன்று ஜாதிசத்துவாரசித்தி எனும் சக்தியை அடைந்தான்
தெய்வம் அவர் தான். உடம்பை எனென்னும் கிளாவ
மெய அகங்காரம், ஞானம், தனக்கு வருவதை அறியாமத்
தோன்றி இருக்கும் காமக்காரம் பொருமை, பகை, அறா
வது மாயைகளுடைத்தித்தெல்லாம் எனதெனதென்றும்
காயமும் இம்முத்து மலங்களாகிய அர்தக்காரம் விக்கிர
கம் செய்யும் சக்தியுடையவனும், அவனே, காமக்குரோத
நாதிதற்குணங்களைப் படைக்கவும் ஒதோஷல பகி தாக சு
பாசமில்லாமல் இரண்டையும் ஒன்றுக்கி அதாவது எற்ற சித்தி
றிறமுடையவனுமவனே, ரதிமதி புஷ்பசக்தன புத்ர மித்ர
களத்திராதிகளாதி மோம சேத்திர தனதான்யாதி
பிரத்தியக்ஷ விஷயத்திலும் அமிர்த சஹித வயக்காதி
பரோக்ஷ விஷயத்திலுண்டாகும் சகலாச பாசங்களையும்
தனது காலின் கீழ் மிதித்துத் தள்ளி அவற்றிலிருந்தன்
பாரும் அபார சக்தியை தனதாக்கிக்கொண்டு அன்ட
சாசர விபரம சக்தி எனும் தெய்வமேஷ்டத்தை அதா
வது சர்த்தஜாதிசித்தி சக்தியை சார்ந்துகொண்டவனுடன்
தனதவயங்களாகிய மற்று மனுஷ்ய சிரேஷ்டர்களையும்
அவ்வழிக்கழைத்து அமர்ந்து ஆசிக்க வல்லமை பெற்ற
வனுமவனே, அவன் பிறுதகாலம் மத்தியகாலம் சாயம்

காலம் சந்தியகாலம் இராத்திரிகாலம் எனும் பஞ்சகாலங்
களில் தன் தேகத்தின் ஒவ்வொரு தோச அந்தியாமியாகிய
சகல ஜீவசக்தியை தன்னுள் பிரதன்நித்து ஆளுகை
செய்யும் வல்லபன். சகாசாமார்ச்சனம் எனும் வேதபாரு
பணத்தையும், பஞ்சகால ஆத்ம அனாத்ம விவேகத்தையும்
நித்திய வேலைவுடையவனாகச் செய்துகொண்டு தன்
மனுநாத்துவமதுல தேகத்தின் பஞ்சபூத விலகம் வரு
த்தி, அனாத்மா இன்னதென்றும் ஆத்மா, இன்னதென்றும்
தெரிந்து அனாத்மா பாரமாகிய டேக துரித்தை நீக்க
இந்த பஞ்சகாலகுதலை நித்திய பஞ்சவேத பிரதன்
நிதமாக்கிக்கொண்டு பரமஞானியாகி அனாத்மா எனும்
தேக ஜீவாத்ம பேதத்தை ஆத்ம ஐக்யமாக்கிவிப்பான்;
இதனாலுண்டான பயன் யாது? அப்பயனுவது பஞ்ச
பூதங்கள் அவற்றின் குணங்கள் ஐந்தும் அவற்
றிற்குச் சகாயமாயிருக்கும். இந்திரியங்கள் ஐந்தும் அந்
தக்கரணம் நான்கும், கால் என்னும் ஒருவனும் கூடிய
பதினொரும் குணவிதைத்துவங்களாகிய அவைகளை
அஞ்ஞானமென்னும் மோகத்திலிருந்து தறந்து வெளி
விட இத்தப்பஞ்சகாலாகுதலை அதாவது மகா பெரிய
வேதிய வெற்றியும் யுத்தமாம். அவற்றின் குணங்களை
யே கூடின உபதேச மந்திரம் அல்லது தர்வ வேதாந்
தியாகிய ப்ரணவ ஜீவாத்மாபந்தங்களை ஒவ்வொருவராக
வேலைக்கு தேக ஆரூடமாக அவயவ ஆவரணங்களைக்கொ
அந்த வேதத்தை, தேகவுயிலை, மனு இடமே ஆத்மா
வின் ஆசனத்தை இந்தப் பூதங்கள் ஐந்திலும் எத்தனை
துணைகளுடைய அந்தர குணவேஷங்களையும் அவ்
குணங்களுடைய அந்தர குணவேஷங்களையும் அவ்
ஞை மாயா அழிமான தேக ஆசாபாசம் என்ற இருள்

அதாவது அஞ்ஞானம் அதுவே ஆத்ம விபாதி என்ற
இந்த தர்க்குணத்தைப் படிப்படியாய்ப் பழக்கம்பண்ண
அந்த இருள் நீங்கி அஞ்ஞான மலமென்னும் துக்கம்
சந்தேகம் முதலியவை மேற்படி பஞ்சபூத விவேகமாகிய
பஞ்சகாலதருக்கியால் அல்லது பஞ்சவேத பாருபணம்
ஆகிய நிரப்பிரகாச பரமஞான சுடரின் வல்லமையைக்
கடக்க அவ்வந்தகாரம் அறவே நீங்கி விவேகமே விடு
வாள். இந்த பஞ்சபூதங்களுக்குள் எத்தனை பிரிவுகள்
உண்டு? ஆகாச பூதத்தின் குணம் ப்ரதித்தொனி ஒன்றும்
வாயுவின் குணம் ஒலியென்னும் சத்தமும் சீதோஷ்ண
கடினங்களுக்கு விலக்ஷணமான ஸ்பரிசமும் ஆகிய இரண்
டும் புருபுருவென்று ஒலிக்கும் சத்தம், பரிசம், ப்ரகாச
மென்னும் ரூபமாகிய அக்கினியின் குணம் மூன்றும் குளு
குளுவெனும் சத்தமும், சைத்திய பரிசமும் சுக்கில ரூப
மும் மதுர ரசமுமாகிய அப்புவின் குணங்கள் நான்கும்
கடகடவென்னும் சத்தமும் கடின பரிசமும் பஞ்சவர்ண
ரூபமும் அறுசுவை ரசமும் சுகந்த துர்க்கந்த கந்த
முமாகிய இவ்வைந்தும் பிருதிவியின் குணம் ஆகிலும்
கிற சுருதி ஞான இந்திரியங்கள் ப்ரத்யக்ஷ அனுபோக
சாக்ஷியாகவே ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்
படிப்பட்ட இந்திரியங்களுக்கு வெளிநோட்டமென்று
உள்நோட்டமென்றோ வெவ்வேறு இருக்கக்கூடுமல்லவா? ஆம்
இல்லை. அதிலும் வெளியான உள் நோட்டங்களின் விவரங்கள்
சொல்லுகிறேன். எப்படியென்றால் கண்
செவிகளை அங்குலியினால் மூடி சித்த சலிக்க உள்
இரைச்சல் கேட்பதினாலும், தண்ணீர் குடிக்கையில் ஆகா
சம் புசிக்கையில் சீதோஷ்ண பரிசம் அறியப்படுவதினாலும்

கண்ணை மூடி விட்டது உள்ளிருளாகிய ரூபம் தோற்று
வதாலும் வாக்ரசனம் பண்ணும்பொழுது ரசத்தை
அறிவதாலும் சுப்பம் விடும்போது சுகந்தம் துர்க்கந்
தத்தை அறிவதாலும், உட்நோட்டமுமுண்டென்று வெளி
யுமுபோலவே தெரிகிறது. ஆகையால் வெளி உள்
நோட்டமென்று இரண்டுப்பெயர் இவையெல்லாம் இந்த
சரீரத்திற்குள் இருந்து வெளிப்படுத்தும் பரமொருவன்
மனதை அவ்வந்திரியான மனதும், அம்மனதின் தெரிழி
ல் சம்பந்தப்பட்டதெனவும் சந்தேகம் ஏற்படக் கூடு
மல்லவா? ஞானேந்திரியங்களுக்கு ராஜாவாய் இந்திரியத்
தின் விதிவே குணதோஷம் விசாரிப்பதாய் தோன்று
கின்ற இருதய கமலத்தின் கர்மேந்திரியமாய் மனது.
காமக்குரோத முதலான ராஜஸப்ரவர்த்தியும் சோம்பல்
நித்திரை முதலான மதவிர்த்தியும், வைராக்கியம் சமை
முதலான சாத்வீக விருத்தியும் இதன்தொழிற்கள் இம்
மூன்றுவகை ப்ரவர்த்திக்கும் பலன் யாதென்னில் சாத்
வீகத்தில் புண்ணிய லக்ஷணமும் ராஜஸத்தில் பாவ லக்
ஷணமும், தாமதத்தில் இருவகையும் மற்ற ஒரு லக்ஷண
மும். இருக்கிறது. இம்மூன்று குணங்களையும் ஒன்று
படுத்தி, இந்த சித்தியாச குணங்களைப்போக்கி அவை
ஜெய்யவேண்டிய வழி எப்படியென்று கேட்பீர்களல்
லவா? அதெப்படியெனில்: விஷ்ணுவென்றும், பிர
ம்மனென்றும் சிவனென்றும் இம்மூன்று பேர்களா
கிய பாட்டு முட்டாடெனம் பேதமுடைச்செய்யும் பஞ்ச
காலத்தை ஆத்ம விவேகமே இதை ஒன்றுபடுத்தும்
வகை விபரம் என்றறி.

என் அன்பர்கள், சந்தோஷமாகவுமிருக்கின்ற

நித்தியானந்த பரப்பிரமத்தை அநுபவத்திற்கு அவை யாமல் சம்பிரதாயப் பிரமாதமல்லாமல் அத்தாரமும் அவசங்களை வேசாமலிருக்கும் பாஞ்சோதி ஆனந்த நிபத்தை வண்டாகத்திக்கவும். தக்கட்டித் தில் ஆனந்த அக்க நிமித்திக்காய் சமெய்யோத்வால் அந்த மனோராமை நிஜோதிப்யப்ராரை ஆனந்த ரூப நியம் நிஷ்பாபாசம் ப்ரத்யக்ஷமாக பஞ்சவேசைக்கிர யாகிய அனுத பிடாசம் செய்துகொண்டு தன்னெ தில் விலக்கிக்கிரமமெய்யுடனேனை பிடத்தை வைத்து அதன் மெய்த்த விவில் தன்னுள் நித்தர ஒரு விருத்தம் கருப்புப்போட்டுக்கொண்டு அக்கருப்புக்குறியை நோக்கி உள்ளிலே பன்னிர பல்விமித்தியென்று நினைத்துக் கொண்டு (நம) மூலதாரத்துக்கும் குக்கியத்தின்மேல் குதம்தானத்து மனதை நாட்டி மேல் நோக்கி இருதயத் திடமிருக்காய் மனதை நிறுத்தி, நிறுத்தாமல் (நமப) என்று மன்றால் பின் மூலாவிலேத்தி மனதிலும் அம்முலா வைக்கற்றி பேருபிரதட்சிணம் வருவதுபோல் தன்னும் கடமொனவரையில் மூச்சையடக்கி முடியாதென்று தோத் தும் பொழுது (நசி) என்று இம் அனுதத்திலிருத்தி மனதிலுல் தியானம் பண்ணி நிலைபெறாமல் வாக்குத் கேட்க தேசத்தில் மனதை நாட்டி அந்த தேசமே லயிய மாக்க. அவ்வியமென்ற மனோலயத்தை சாஜுக்குநான் அதிலயத்தில்கொண்டே வரவேண்டும். அப்போது நாமருதத சாத்விக மூக்குணமும் ஒன்றுவி முமூட்ச வாய் விடும். இவ்வாறுபோத பிரதிநிதியே அஞ்சலிசெய் யின்றேனொன்றுபவ்வாய் நிருதாவே! அவின் புத்திக்கு சாவிருக்கும் வஸ்து அகண்டமென்றும் ஆகாசப்பரிச்

யின் அவனின் மித்தையென்றும், புத்தியின் பூர்ணமான தெளிவும் அதுவுடன் சத்தியே ஆகாசமென்று பேச நிறைவும், அதுவே சின்மாத்திரமென்று பேசாதவே யும் விண்டவுடன் ஆச்சரியதிலிருப்பவர் இந்த ஞானத் தின்முடிவே வாய்வு முதலிய பூதங்களும் சத்தியின் வைக்க பரிபூரணமாதலால் எந்தும் காரணமென்றும் ஆகாசத்தின் பரிச்சின்னமாதலின் எந்தும் காரணபட மில்லையென்றும், பூதங்களெல்லாம் மித்தையென்றே தன் னில் நிலைநிறுத்தும் வருதநிக்கொள்ளவேண்டும். நிடப் பட்டதிலே முத்தி மார்க்கம். நிலைதோறும் சுத்த போதம் சொப்பன சுழுப்தி அவஸ்தைகளில் மறந்திருக் கசுதம் ஜாக்ருதயத்தில் தானும் முன்னிருப்பதுபோல் நிறைவுபோலும் மூர்ச்சையில் மறந்திருக்கசுதம், ஞான மாவது அதை மறக்கப்படாது. அப்படி மறக்காமல் வழியும் உண்டென்றால் அதை சாவுவேதாந்திரேயாகி என் றும் குருமும வேத விசாரின் அறிநியமாகிருக்கவேண் டும். அதனால் சம்பிரதாயமின்றி நிறைவாய் தேகத்தைவிட்டு போகவே போகாது. ஆத்ம அனாத்ம விவேக தெய்வாத் சைம் அத்வைதத்திற்கு உபாதி பேதம், காலபேதம், ஆகாரபேதம், ஜாதிபேதம், சப்தபேதம், குணபேதமின்றி மெய்களுக்கும் ஒன்றுபோல இன்றியிலும் இந்த பஞ்ச பூத விவேகத்தை விசாரம்செய்து சகல பிரபஞ்சத்தையும் சின்மாத்திரமாக்கிக்கொண்டு அதற்கின் கூடிய நித்தும் சென்றது மனுஷ்ய டைமையிலும் முதற்கவளான வடி வையாயிருக்கிறது. தன் தேகாத்திரமல் நீக்கி அதற்கு வெல்லாம் ஒன்றுபடுத்தி இரட்டிக்கிற வைராக்யமே தெய் வம் பிரதிநிதி நித்தியானந்த நிலையத்தை உடையவன்.

பூரண அத்வைத முமுக்ஷு நித்தியானந்த சுவா
மியே புண்ணிய புருஷன் என்றறிந்துகொள். ஆனால்
இவைகளும் ஒன்றுபடுத்துமுபாயம் எப்படி தெரிந்து
கொள்ளலாம்? இவைகளுக்கும் ஐந்து இருப்பிடம்
வேணுமல்லவா? அவைகளாவன மண்ணின் தேகமெ
ன்னும் ஸ்தூல தேகத்தின் இருப்பிடம் அன்னமயகோசமென்
னும் தண்ணீரின் தேகமென காரண இருப்பிடம் பிராண
மய கோசமென்னும் வாயுவின் தேகமெ உடம்ப
தேகத்தின் இருப்பிடம் மனோமய கோசமென்னும் அக்கி
னியின் தேகமெ குடத்தின் இருப்பிடம் விஞ்ஞான
மய கோசமென்னும், ஆகாசமெனும் பிராணத்தின் தேக
மாகிய ப்ரமதேகத்தின் இருப்பிடம், ஆனந்தமய கோசமு
மென ஐந்துவகைப்படுகிறது. அவற்றுள் இவைகளும்
ஒன்றின் பின் ஒன்றாக படிப்படியாயிருக்கிறது. அது
எப்படியென்றால்: தேகத்திற்குள்பட்டது பிராணன், பிரா
ணனுக்குள்பட்டது மனம், மனதுக்குள்பட்டது விஞ்
ஞானம், விஞ்ஞானத்திற்குள்பட்டது ஆனந்தம். ஆனந்
தம் இவையெல்லாவற்றையும் அடக்கியாளும் திறமை
உடைய சக்தியாய் மேல் நோக்கி, பின் மூன்றையும் தழுவி
இவைகளுக்கு குகைக்குள்பட்டு உள்படாது இருக்கிறது
ஆத்மாவென்றறிந்துகொள்.

ஆனால் சிலர் இவைகளையும் ஆத்மாவென்று நினைத்து
சொல்லிக்கொள்வதுமுண்டு. ஆயினும் அவைகள் ஆத்மா
அல்லவென்பது நமக்கே ப்ரத்தியக்ஷமாய் விளங்கப்பெற்
றிருக்கின்றது. ஏனென்றால் பிதாவும் மாதாவும் புசித்த
அன்னவீரியத்தினால் உண்டாகுதலாலும், அன்னத்தினால்

விருத்தி ஆகுதலாலும், அன்னமய சரீரத்தை தானென
என்னலாகாது. தேகத்திற்குள்ளிருக்கும் இந்திரியங்களை
ஏவுகின்ற ஒருவனும் பல தாரதம்மியத்தினால் சக்தியா
யிருக்கும் பிராணனையும் தானென்னலாகாது. தேகத்
தையே நானென்னும் புத்தியையும், வீடு, ஆடு, மாடு, தன
தானிய சம்பத்துகள் இவ்விகளெல்லாம் எனதென்னும் அபிமானம்
பண்ணிக்கொண்டு காமக்குரோதாதி முதலான அவஸ்தை
களில் உழன்றுகொண்ட மனோமயனையும் தானென்னலாகாது.
காய்ச்சின இரும்பின் கட்டியைப்போல சரீரத்தில் சகல
இடங்களிலும் பரவியிருக்கின்ற நெருப்பினைப் போல அடைந்து
போகும் விஞ்ஞானமயனையும் தானென்னலாகாது. புண்
ணிய போகத்தில் உண்டாகும் நெருப்பின் அந்தர்முகமும்
ஆனந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடி ஸ்வப்பொழுதில்
சந்தோஷமாய்ப்போகின்ற ஆனந்தமயனையும் தானென்னலா
காது. இவ்விதகாரணத்தால் அவைகளை ஆத்மாவென்று
சொல்லிக்கொள்ளல் தகாது. ஆத்மாவோ இப்பஞ்சப்
பூதங்களையும், அவற்றிற்கு நேராகுவிக்கும் மட்டான
களையும் கடந்தவன். அப்பால் இனியொன்றும் சகோ
மேயென்றிருக்கும் சிவமாகிய சைதன்யமே ஆத்மா. சத்து
சித்து சைதன்யமாயிருக்கும். ஆத்மா சடங்களையெல்
லாம் அறியும் அறிவாயும், அதைத் தான் அறியப்படாததி
னால் எல்லாவற்றிற்கும் தன்னுடைய சகல தன்னும் அநுப
விக்கப்படாதிருந்தாலும், அன்னியமாயிருக்கும் இந்திரி
யங்களினாலும் அறியப்படாததினால் மனோ வாசம் என்
றதுபோல சகலத்தையும் அறிகின்ற ஆத்மாவிற்கு தான்
மன அறிவு ப்ரமஞானம் என்னும் வழங்குவார்கள்.
ஆனால் சிலர் இவ்விருவரையும் மாத்திர இந்த இருவரையும் அல்ல

பிரம்மமும் அல்லவென்றது. எனக்கு கண்ணுண்டோ இல்லையோவென்று அறிவாயிருக்கும் அவ்வறிவு எப்படி யிருக்குமென்று கேட்பவனுக்கு ஞானமென்பது இல்லை யா? அறிவினாற் காண்பிக்கப்பட்ட பரவும் ஜடமாயி போனாலும் நித்திய போதமாயிருக்கும். அதுவே பரம மென்றறிந்து நிலைக்கு. இப்படி அறிவாயிருக்கிறது தான் எப்போதுமுண்டென்று இருத்தலாலும் ஒரு காலத்துமில்லை. ஆகையாலும் ஆத்மா சத்து என்பது உடும். மாயாசத்தியமாயுள்ள சாஸ்திர வல்லுக்கு ஆத்மா சடத்தபொருளைபடியிலும் இல்லையென்று அறிவி னும் வரையற்றது ஆனந்தமொக்கடும், ஆனந்தமே யொன்றையும்விட்டு அன்னிய பதார்த்தமில்லை. எல்லாவற் றிலும் ஆத்மா அந்தரியாமியாயிருக்கிறது. அதை முக்கிய மாய் தனித்திருந்தவென்ன நிறைவுடையோரும் ஆதே. ஆனாலும் இத்திரியங்கட்கு விஷயமாகாமையினா லும் இத்தன்மையென்றும் சொல்லவொண்ணாது. நாமரூ பிருத்தலால் அத்தன்மையதென்று ப்ரேக்ஷைஞமென் னும் சொல்லவொண்ணாது. இப்படி இருதன்மையாலும் சொல்லப்படாத ஆத்மா ஏதோ ஆத்மா என்பார்கள். ஒரு புருஷனுக்கு புத்திரபவுத்திரரிருவரைக் குறித்து தகப் பன் பாட்டன் என்று வந்த இரண்டு பெயரும் அந்த உபாதைகளில்லைவிட்டால் இல்லாதது போலவே மாயை வித்தை என்னப்பட்ட இரண்டு உபாதிகளாலும் ஈசுவரனென்றும் ஜீவனென்றும் சொல்லப்பட்டது ஒரே ஒரு ப்ரம்மத்தைத்தானே. உபாதி நீக்கத்தை என்றறிந்த வுடன் ஜீவனுமல்ல ஈசுவரனுமல்ல, சம்ப்ரம்மமென்றது பொருந்தும். இப்படி ஆத்மாவே ப்ரம்மமென்றறிந்தவன்

பஞ்சகோச விவேகமென்னும் ப்ரம்மவித்தையென்னும் ப்ரம்மமே மாம். இந்த ப்ரம்மம் ஜெனன மரணாதிகளில்லாததா ஆத்மாவாயிருக்கும். இம்மாத்மாவே பரஞ்சோதியான ப்ரம்மத்தை உணர்கிறவன். இவ்வாத்மா ஜோதி களிலும் கடந்த அந்த ப்ரகாச இந்திரிய யுக்திகளால் த்த வெளியாகவும், உட்புறமும் மன நிர்மல மன சுப மாகவும், மன சுபம் பெருகுவதாகவும் நிற ஜோதி யென்று சொல்லவும், பெருஞ்சோதி ஜோதிசொரூபமாகவும் ஆக்கிச் செய்கின்ற இந்த இந்திரியத்தை. அவர்கள்தான் அறியமாட்டார்கள்? ஆகையால் இவ்வறிய பெரிய அற்புத சக்திகளும் ஆனந்தங்களும் ஜோதிக்குள்ளத் தெரிக்கவோ? ஜோதியென்று வழங்குவதற்கு அது வும் ஒரு விசேஷ வார்த்தைசொன்னதுபோல் ஆனால் யோ காப்பியாசம் நித்தியமுடைத்தது அதுவும், விஷேசமாகவே இருக்குது. ஆனால் அவ்வற்புதங்கள் எல்லாமே வேறு மென்று உண்டாக்கிக்கொண்டதும் பிரியப்பட்டதல்ல! ஆனால் மேற்படி பஞ்சகோசங்களாலே ஒவ்வொரு உபா கள் கழிப்பட்ட ஆனந்தங்கள் அனுபவபெற்றிருந்த அபார சக்தியின் எல்லையற்ற பஞ்சகோசங்களின் என்னும் சித்தி பரிபூரணம், ஆத்மாநுபவமே, வேதபாராயணம் தெய்வசந்நிதானத்திலே அந்தரங்கமே நிற்கவும் ஆகிய அவ்வறியபெரிய ஆச்சரிய சக்திகளினாலே. ஒப் பட்ட சித்தியை வெளியாகின்றன. அப்பஞ்சகோசங்களில் சித் தியை வெளியருகின்றன. அப்பஞ்சகோசங்களில் செய்யமாட்டாவினா சாக்ஷாத்காரமாக பார்த்தல் செய்யமாட்டாவினா அவர்கள் தாங்கள் தம் தம் தேகங்களை நித்திய வஸ்துக் கிறந்து அவசரப்படுத்துகிறார்கள். செய்யவேண்டிய இல

பாபிகளுக்கு நம் நித்தியானந்த வைகுண்டமளிக்கும் சம்பன்ன னாவான்.

இனி வேதவாக்கியம் சொல்லுகிறேன்

[illegible]

அப்புவன்

[illegible]

[illegible]

(அதர்வண வேதம் 10 : 8, 34, 36.)

அர்த்தம்

34. எவனொருவனுடைய [illegible] அபானன் [illegible] பட்டவனுடைய [illegible], தெய்வக் [illegible] அடக்கப்பெற்றவை. தெய்வ [illegible] தெய்வத்தன்மையுடையதாகிறது.

யாவனொருவன் [illegible] சம்பத்துக்களையும் அடைந்து [illegible] தனக்கு தன் [illegible] [illegible] செய்தவைத் [illegible] தன்மையுடைய [illegible]. உத்தம நாமன். எப்பொருளையுமுடையவன். [illegible].

38. எவனொருவன் [illegible] [illegible] சர்வலோகங்களையும் [illegible] [illegible] பிரமத்தை [illegible]. [illegible], இரட்சிக்க [illegible] பெற்றவன். [illegible] தெய்வப் பிரதிஷ்டிக்க [illegible] [illegible].

[illegible] பிரம்மனே—[illegible]
[illegible] பிரம்மனே—[illegible]
[illegible]
[illegible] பிரம்மனே [illegible]
[illegible] பிரம்மனே [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(இருக்வேதம் புருஷசூக்தம் 10, 120 ; 4 5.)

அர்த்தம்.

எவனொருவன் பிரம்மத்திலிருந்து இரண்டு மகா [illegible] அவனே அந்த மகாபலவான். [illegible] பிரம்மத்தின் இரண்டு மகா [illegible] ([illegible]) [illegible] அப்படிப்பட்ட பிரமத்தின் இரண்டு மகா[illegible] அடைகிறவனே அந்த பரம்பொருள். அந்த பிரம்மம் சர்வலோகத்தையும் இரக்ஷிக்க [illegible] பரிபூரண பரப்பிரம்மத்தால் [illegible] பிரத்தியக்ஷ பிரம்மம்.

248

வெளியிடுவோம். [illegible] வாசகமிருந்தபோதிலும் [illegible] [illegible] [illegible] தெரிந்தவர்களுக்கெல்லாம் எளிதில் விளங்கும்.

கலிமா (ஆணவமென்றும்) என்ற வார்த்தையின் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஒரு உருவாக [illegible] [illegible] அதின் பொருள். அந்த [illegible] ஒரு [illegible] [illegible] [illegible] இச்சொல்லின் [illegible].

எப்படியென்றும் [illegible] இடைவிடாமல் [illegible] 21600 [illegible] [illegible] அந்த [illegible] [illegible] [illegible] நாம் [illegible] [illegible] உயிர்ச்சேதம் [illegible] நடைபெறுகிறது, [illegible] [illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible] [illegible] பாபாரம் [illegible] [illegible] உண்டாகும். அதனாலே இச்சொல்லின் [illegible] "கலிமா" என்று ஆரம்பமாகிறது. கலிமாவின் [illegible] [illegible] நம்மைச் சேர்ந்த [illegible] [illegible] அதின் உருப்புகளாலே [illegible] [illegible] நடைபெற்றுக்கொண்டே வருகின்றன.

ஓம் நம; [illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] நம:

விருத்தம்.

கலிமாவின் நன்குருவை பெருத்தவனைக்
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] குருவென்று நாடாயே.

1. கலிமாவின் நான்குருவை பெருத்தவனைக்— கலிமாவென்று பேருள்ள [illegible] [illegible] [illegible] நான்குவிதமான [illegible] யார்? அந்த நான்குருவென்பது [illegible] [illegible] [illegible] முகத்திலிருந்து உற்பத்தியாகிய பிராமணனென்கிற [illegible] அல்லது [illegible], புஜத்தில் அல்லது தோளிலிருந்து உற்பத்தியாகிய க்ஷத்திரியனென்கிற [illegible] அல்லது [illegible], தொடையிலிருந்து உற்பத்தியான வைசியன் என்கிற [illegible] அல்லது [illegible], பாதத்திலிருந்து உற்பத்தியான சூத்திரனென்கிற [illegible] அல்லது [illegible] ஆகிய இந்நான்கு வர்ணத்தாரும் [illegible] உற்பத்தியானது. இதை [illegible] [illegible] இடையில் [illegible] [illegible] [illegible], பிரட்டு, உருட்டு, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] படிப்பற்ற பேதை [illegible]

தின் மனதை இவர்களின் அடிமையாக்கி அந்தப் பேதை களைகளின் கஷ்டானுபவங்களிலிருந்து உண்டாகிறது நாம் இந்த விரன்மாரின் குறிர்மைதாரவே விருந்தொன் டிருக்கிறது என ஆக்ஷியதிலும் ஆச்சரியம். பிரமண னென்னும் சூரியன்னைத் தக்கொண்ட குலிகளின் மூல் லமில் பட்டுமுறிந்த பேதைப்பட்டணம் இன்னுமந்த கீழ்க் சுயாவத்திலிருந்து நீக்கச் சக்தியற்ற கவோதிகளா கவே இருக்கிறார்கள்.

ஒரு வர்க்கப்படிப்பாக்கமும் மற்றொன்றைப் பார்க்கும் டத்தோ சுவத்தையும் மனைவத்தைக்கம். மௌனகி என்ற ஒரு பட்டணம் எழும்பி அந்தக் கவோதிகளினின்று இன் வமென்று வேறும் பெயருக் கேவலமும் போட்டுமுனும் பேதையர்களே, மெய்யுத்திரட்டிக் கட்டிப்பூட்டிப்பெத்தி எங்கள் வயது பிறைக்க சம்பந்தமேற்றதற்கு இது கண் ஒருவித ஜீவன் என்றனர்க்கு விற்பாடுகிறதி, மனுஷ்ய னும் நடித்து அவர்களையும் ஒருவித பிருகங் கவோதி களாக்கி விட்டார்கள். ஆனால் இரண்டு குருடர் ஒருவர்க் கிருக்க பின்னொரு குருடர் மூன்று கண் குருடர் இருவர் தவர்கள் முதலானவர்கள். அவர்கள் பிரமதேசந்த செய்திருக்கிறார்கள், அதுவே தன் பாவ நிவாரணம். இப்படி ஒவ்வொரு மதத்திலும் வாதங்கள் அறியாமல் தாம் தாங்கள் பகுதியில் விழுந்திருதுடன் மற்றவர்களையும் விழு கான்று குழப்பி செய்ததினால் உண்டான கஷ்டம், கலியாகவிருந் திரு எட்டவேயில்லை எட்டவும் எட்டாது. எனென்றால்

மதபேதமோதி மதி கெட்டவர்களுக்கு எட்டாத வண் மையான அக்கனிமாகளையால் அது அவளை விட்டு ஓடிப்போகிட்டது.

2. கலியென்னும் குயிருத்தை விழுந்த பேதைக்—
அந்த நான்கு இரண்டாம் பிரிக்க அறிவென்று அழுக்கம் அது எப்படி நீங்குகிறது?

முன் சொன்ன சதுர்வர்க்கராமதியோதிய கலியென னும் பிரமண ஜீவர்த்தன் ஜீவனுக்குட்பட்டி ஜீவனுக் குள் அதை நியக்தியமாக நட்டு அந்த நியமிப்பால நைந்தமே அங்குனா அந்தகார மூர்க்கனைய போக்க வல்லோ நீங்கது தவிற எந்த உபாதானங்களாலும் தன் தன் ஜீவனின் குருட்டுத்தனம் போகமாட்டாது ஆனால் ஜீவனுக்குட்டைக்கும் பாதை அதை அறிந்த ஒரு குருவிடம் பயின்று மனத்தத் தொண்டு செய்தவர்கிட தன் நாட்டியத்திலேயே, அவ்வகைக் குணத்திலேயே, அது கிடைக்கமாட்டாது.

3. கலியாகிய இருள் யாவைத்தபோதைக்—
கலியென்னும் பிரமாணாந்த ஜீவனிலிருந்து ஜீவனா னந்தங்கள் உற்பத்தியாவதெப்படி?

அந்தக்கலையான உற்பத்தி ரகசியத்தை அறிய விரும்பு கிறவர்கள் தாங்களே தானே முன்னறியவேண்டியதன்மை அறிய வேண்டியோரும் அதை அறிந்த பெரியோர்களிடம் பயின்று கேட்டால் அவர் மனநிம்மதிக்கும் வண்ணம் அதுவும் போதனைபுரிவார். அவ்வுரையைக் கேட்டு தன்னிலிருந்தி தன்னை அறியவேண்டியோரும் தான் அவர் முன்னிலைக்

[illegible] செய்தவன்றி தெய்வ மருந்தும், குருவுக்கும் [illegible]. நான் முன்னிருந்து கொண்ட உபதேசமே அல்லது அறிவோ ஒன்றையும் அவர் முன்னிலையில் [illegible], [illegible] போதகரென்று இதற்கும் [illegible] உபதேசத்துக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று கேட்டதுண்டு, [illegible] [illegible] போய் [illegible] முடிந்தி தெய்வ [illegible] [illegible]. எவ்வளவும் அவைகள் அக்கறைத் [illegible] உருப்புவதிருக்கின்றமையால் அதற்கு [illegible] தெய்வத்துரோகமே.

4. கவிமை உரைத்ததைப் பதிப்பிப்போரைச்—

'சர்வஞ்ஞர்க்குப் பரமேசுவரனிருக்கிற கவிமையென்கிற [illegible] சாரத்தை அறியாதவர் யார்?

தெய்வத்துரோகமென்றும் அக்கறைக் குறையும் [illegible] பெருமையும் பார்[illegible]குக்கிறார்களோ அவர்களிரு [illegible] தெய்வ[illegible]மென்றும் கவிமையாகிய [illegible] [illegible] அல்லது [illegible] ஐக்கியம் அவனைவிட்டுப் [illegible] [illegible] குருவுக்கும் [illegible] அவர்களுடைய மனதுக்கு அறைக் [illegible] [illegible] உயிருள்ள [illegible]. அத [illegible] தன் [illegible] சாத்தத்தைத் [illegible] அறியாதவனு [illegible].

5. கவிமையே வெளியென்றிருக்கும் மூலைத்தோனைக்—

சர்வஞ்ஞர்க்குரமேய கவிமை என்கிற [illegible] வெளி [illegible] யார்?

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] என் குருவும் [illegible] ஒன்று, என் குருவின் [illegible] என்னை [illegible] [illegible] அவனும் பாபாதும், [illegible] [illegible] ஒன்[illegible] [illegible] [illegible] ஒன்[illegible] [illegible] [illegible] அந்த [illegible] குருவின் [illegible] ஒரு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. மற்றவை [illegible] வெளியென்றிருக்கும் மூலைத்தோன் அவனேயென்றறி.

6. கவிமையை வகுத்தச்சொல்லு முறைநீதோனை—

'சர்வஞ்ஞர்க்குரமேய கவிமையென்கிற [illegible] உலைத்தோரில் அறிகிறவன் யார்?

அந்தப் [illegible] [illegible] தன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] உபாதியும் அதே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஒவ்வொரு [illegible] அறிந்து, அந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இருக்கிறவன் யாரோ அவன்தான் அந்த [illegible] [illegible] உரைத்தலுக்கு அறிவிக்க வேண்டியது [illegible].

7. கவிமையைப்பற்று வகுத்தலிற்குற்றம்—

கவிமையென்கிற [illegible] [illegible] [illegible], அதில் [illegible] [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible],

விந்து, பிராண, நீல, வாமி, வேதுபம், பூர்வாசம் வரி [illegible] நாக்குள்ளே என்று நிரைபதிக்கு, நடைபதிக்கு, இறைவன் அதிக்கு, தாய், தந்தை, மனைவி, மக்கள், இவர்களின் பேரபெருந்தியின் பக்குவியும் பூர்வபுத்திரத்தலில் நாக்குள்விருத்தியில் அவர்கள் காரணத்தைக் காட்டினர்.

8. காரணத்தைத் தெரியவைக் குருவென்று சொலர்பே. இத்தகையான காரணத்தை நன்கு விளக்கி உலகத்தவர்களுக்குத் தெளிய உரைக்கும் பெரியோர்களை அடிபணிந்து குருவென்று சரணம் புகுந்து உலகத்தில் பெரியோர்களின் நடைமுறைபாம்.

உலகத்தின் பெரியோர்களெல்லாம் ஜீவகாருண்ய சம்பன்னர்களும், பரோபகார, சாந்த சம்பன்னர்களும், நிறைவுடையவர்கள் [illegible] இவர். அவர்கள் ஆத்ம போதகர்களாகத் தேடி காலம் [illegible] கடைசியில் அத்தகையவர் புகுபவர் ஆத்மபோதகத்தைப் பெறுவார்கள். [illegible] ஒரு உயிர்கள் ஜீவனுக்கும் [illegible] [illegible] [illegible] அந்த [illegible] அந்த [illegible] இந்த உலகத்தின் பெரியோர்களிடம் [illegible] இருக்கின்றது அந்த [illegible] பார்க்கமுடியாது.

[illegible]

[illegible]: [illegible]
[illegible]

உலகத்தில் எக்கொடிய துன்பத்தையும் அனுபவ மனத்தின் [illegible] மற்றவர் எப்படி அறியமாட்டார்களோ, அத்தகையவர் [illegible] அவன் பெருகிற மற்றொருவரின் [illegible] எப்படி அறியமாட்டானோ அதுபோல ஆத்மஞான சம்பன்னர்களாகிய அவர்களுடைய சேர்க்கையை ஆத்ம ஞானமில்லாத உலகத்தவர்கள் யாருமே அறியமாட்டார்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் தங்கள் ஜீவிய உலகத்தோடே [illegible] மறைத்து [illegible] அவர்களையும் பெரியோர்களாகத் தெரிக்கப்பட்டவர்கள் என்றறியுங்கள். [illegible] தெரிக்கப்பட்டவர்களே யாரோ, அவர்கள் தெய்வத்தாலும் தெரிக்கப்படுகிறார்கள். எப்படியென்றால் உலகத்தின் ஜீவராசிகளுக்குள் ஒரே மாதிரி. அம்மாவின் [illegible] [illegible] அருமையான [illegible] அம்மாவின் [illegible] தெய்வம் அந்த [illegible] [illegible] தெய்வமென்கிற தத்தின் [illegible].

[illegible] பிரான [illegible] [illegible] புக்கள். எந்த மனிதனிலிருந்து [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] வந்திருக்கின்றனரோ அவர்களுடைய ஆத்மபோதத்தையும், ஜீவர்களுக்குத்தையும், தெய்வப்பிரதிநிதியாகிய மகாத்மாக்களின் ஆத்மபோதத்தைக் காக்கின்ற [illegible] பெரியோர்கள் [illegible] அந்த [illegible] [illegible] அதுபோலவேயாகும் அந்த [illegible] [illegible] அந்தமயமிந்த. அதுவே [illegible] [illegible] [illegible]! அந்

புதுமை தன்னை மறந்தவன் இத்தகைமையோர்களைக்கா [illegible] அப்படியாகும் அந்த [illegible] தன் [illegible] தேகமதைக்கு [illegible] அத்தகைமையே [illegible] எத்தகைமையோ [illegible] அதில் [illegible] இல்லையில்லை [illegible] பெரியோர் தகைமையே [illegible] பெருந்தகைமையோ [illegible] [illegible] அந்த [illegible] அரியபெரியோர் பெருந்தன்மையை [illegible] எப்பொழுதும் உலகில் [illegible] அவர்களின் [illegible] பெருமையிருப்பதால் [illegible] பெரியோர் தன்மை. அப்பெரியோர்கள் [illegible] [illegible] அந்த [illegible] அவர்களின் [illegible] [illegible]

[illegible] இடம் [illegible] அந்த [illegible] அவ்வப்பொழுதும் [illegible] [illegible] [illegible] தோன்றும். [illegible] அப்போது [illegible] [illegible] செய்யப்படும் பொருள் [illegible] மக்கள். மிக்கபேர்களும் [illegible] [illegible] இருந்து [illegible] [illegible] [illegible] ஆரம்பித்திருக்கள்.

அத்தருணம் அவர்கள் [illegible] [illegible] போற்றப்படும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] செய்யப்படும்பொருள் [illegible] பொருளென்பது [illegible] [illegible] அப்பொருளின் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

கிளைகளாய் மாற்றிவைக்கவுங்கூடிய ஒரு சக்தி மனுஷனு
னுக்கு பிரத்தியேகமாயிருப்பதால் அந்த அற்புதத்திலே
யே ஜீவிக்கலாம். அதையும்விட்டு அற்புதமாய் ஜீவ
கால முழுவதையும் தத்தம் வயிற்றுப் பிழைப்புக்களிலே
செலவழிப்பதனால் அப்பேர்க்கொத்தவர்களை சம்சாரிக
ளென்றும், மகாத்மாக்களென்றும், மனிதரென்றும்
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வேண்டும். [illegible]

[illegible]

இந்த சற்புத்ர னல் செய்கை பூரணமாய் முடிந்தவர்கள் பரமே அவர்கள் சற்புத்ரம் [illegible] தன்னில் நிறைவும் தன்னிருட்டறை திறக்கும் திறவுகோலைப் பெறுவ மந்திரத்தைத் தன்னிலிருந்து தானே பதித்துக்கொள்ளப் [illegible] இயல்பான மகாத்மாக்கள் தங்கள் மனதுக்கு இயல்பான [illegible] அந்தத் திறவுகோல் தருவார்களே யாலும் அவர்களிடம் [illegible] தொழுதுடையவர்க்கு உபதேசம் பெற்று மனத்தை தொண்டு செய்து கொள்ள லாம். அப்படித் தொண்டாகம் [illegible] ஏற்பட்டிருக்குமேயாகும் [illegible] பார்த்து [illegible] உபதேசத்துக்கும் பக்குவமிருக்கிற தென்று தெரிந்தால் [illegible] உபதேசம் செய்வோம் இல்லையாகும் பின்னும் பழையபடி சற்புத்ரனைக் கர்ம இரும்பப் பழகவேண்டும். அப்படியும் பக்குவமில்லையாகும் உபதேசம் கிடைக்காது பக்குவமென்பது மனத்தின தாகுமே.

மனமது செம்மையானால் மந்திரம் செபிக்கவேண்டாம்
மனமது செம்மையானால் வாயுவை உயர்த்தவேண்டாம்
மனமது செம்மையானால் வாசியை நிறுத்தவேண்டாம் [illegible]
மனமது செம்மையானால் மந்திரம் செம்மையாமே.

விளம்பரம்

[illegible]

[illegible]

1. [illegible]

2. [illegible]

[illegible]

3. [illegible]

[illegible]

அவ்வளவுநேரம் செல்வனுடன் நடந்து வரு அந்தப வஸ்பம் நிறைவேறவேண்டுமே அதை உய்வீபெற்ற சொல்லாலே வரைத்தெரண்டு வேண்டியவரவிக் அடக்குவிற குப்பை வைவேற்றியம். எவ்வுலகத்துக்கும் இறந்த மனிமே, எதனிக்கின் தெற்றிரமே, வைவேத்திய மன் கும்மத்தின் பழுமரக்க. உடலே சேகம் என்கிற வெளியிடுத் வெளியில் வருந்து வரும் வாயுவை உய்வீபெற்ற சொல்லாலே வெளிப்போக மனம் இடன் கொடுக்குமோயாகும் அந்த மனம் சேகத்தில் எதைத் தைக்கு வேண்டுமென்றீ மனமை யுற்றிவேதா, மன கைட நித்தியக்க. அவ்வாலே வயெருமைக்க. அம் வியில் உயர்ந்த மக்குவன் அல்லது கிம்யன் என்கிறடன், மனிக்கமிதேச்சேட்டுதல், பரமபிகாரம், குருவைத் தெனதையும் சென்றுதல், குருவினுடைய சேவைம்பூண்ட மன் வரிவேர். உலகத்தின் குருவாகத்தாலே தெய்வைட்டாத ச்சம்பமரய் சூழும்புவார். இது மனமை அவையிட்டாவி இருத்தக் கட்டுமிற நர் வவும். அதனால் குறிதல்வம் அதற்குகுள் அருமி குவதமற்ற முடிவில்லா அந்தக் கருக்குழியின் மூர்த்தி இருள்கின்றந்த அறையின் அடவி பெயர்க்கிறுக்க சவிக்குறைப்ப [illegible] கெய்ப்பக்கொண்டு குருபாய் செரியான அரும்பொருளே அந்த இருளைக் கேட்கையில் நின்று சொருபமவெழுக்த தென்று தெரியவரும். "சேர்த்தியின் குருசொருபமவெருக்த யூதபெனதிக பரவசதுணர்க்கவோ, வேறுமாய், மூய் பொருளொன்றும் முடித்த உயிரெழுத்து அப்படியும் மாதாவும் எப்படி? அப்பன் தன் அப்புவில் உப்பாய் எழும்

வேலே அதுவும் பூரணமாய் பிரத்தியமாய்மாய். அப் பொருள் பரம் அபரமமே பரமபதத்தில் நின்று வேறு விடாமல், பண்ணிய எழுத்துநிற்க அந்த நிலைமை நிற்கு [illegible] பஞ்சமே பஞ்சவர் [illegible]. அந்தப்பழுவவர்கள் [illegible] நின்று [illegible] குத்திரமமே குவந்த [illegible] தெருமேபென்று அறிந்து செழுமிகும் [illegible] உள்ளவர் எதத்தில் [illegible] தெரிவு, இதன்மேல் மனமத சென்று [illegible] [illegible] வழிபோல இருக்கும் [illegible] சில நேரங்களும் அதனது [illegible] தாருண்டு உடந்த [illegible]. [illegible] [illegible] பிறப்புமற உபதேசமென்கிற [illegible] வாக்கு [illegible] வேபாம்.